Přeložil Roman Lipčík

Vydalo nakladatelství Jiří Buchal – BB/art v roce 2003
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 1984 Clive Cussler Enterprises, Inc. All rights reserved
Z anglického originálu Deep Six
(Published by Sphere Books Ltd, Great Britain, 1998)
přeložil © 2003 Roman Lipčík
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Světlana Karasová
Grafická úprava obálky © 2003 Bohumil Fencl
Tisk: CENTA spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno
První vydání v českém jazyce

ISBN 80–7341–106–7

HŘBITOV
POD HLADINOU

Předehra

SAN MARINO

15. července 1966
Tichý oceán

Dívka si jednou rukou zastínila své hnědé oči a vleže sledovala let velkého buřňáka klouzajícího nad ramenem jeřábu nákladového prostoru lodi. Nějakou dobu se kochala uklidňující ptačí elegancí, pak ji však ten pohled omrzel a posadila se. Odhalila tak pravidelné rudé pruhy, které jí na opálených zádech zanechaly příčky starobylého lehátka.

Rozhlédla se kolem sebe, a když se ujistila, že nikdo z posádky není v dohledu, kradmým pohybem si upravila ňadra v podprsence oranžových elastických bikin do pohodlnější pozice. Její tělo bylo rozpálené a zpocené z vlhkého tropického vzduchu. Přejela si dlaní po pevném břichu a pocítila vlhkost prostupující póry. Opřela se v lehátku a uvolněně odpočívala, zatímco rytmický hukot strojů staré nákladní lodi a intenzivně pálící slunce ji ukolébávaly k dřímotě.

Strach, který pociťovala, když vstoupila na palubu, nakonec pominul. Už neležela neschopna usnout a se srdcem prudce tlukoucím, už přestala pátrat ve tvářích posádky po náznacích podezření, už se nebála, kdy jí kapitán oznámí, že je z jeho rozkazu zatčena. Pomalu vytlačovala z vědomí své nezákonné jednání a začala promýšlet nový postup pro budoucnost. Vina je koneckonců pomíjivý pocit.

Koutkem oka zahlédla bílé sako lodního stevarda, asijského chlapce, který se objevil na schůdcích ke kajutám. Blížil se nerozhodně, zrak sklopený na palubu, jako by se styděl pohlédnout na její polonahou postavu.

„Odpusťte, slečno Wallaceová," oslovil ji nejistě, „kapitán Masters si vás dovoluje pozvat na společnou večeři s ním a s dalšími důstojníky… tedy pokud se už cítíte lépe."

Estelle Wallaceová byla vděčná za opálení, které skrylo ruměnec. Od nalodění v San Francisku předstírala nemoc a jídlo si nechala nosit do kajuty v úporné snaze vyhnout se konverzaci s lodními důstojníky. Usoudila, že se už dál nemůže stranit. Nastal čas přivést lež k životu.

„Vyřiďte kapitánu Mastersovi, že se už cítím o poznání lépe a že mi bude ctí povečeřet s ním."

„Kapitán bude rád," řekl chlapec a v širokém úsměvu odhalil velkou mezeru mezi horními zuby. „Dohlédnu na to, aby pro vás kuchař připravil nějakou svou specialitu." Obrátil se a šoural se pryč způsobem, který jí připadal i na Asiata poněkud přemrštěný.

Jakoby ji její rozhodnutí vysvobodilo, vzhlédla klidným zrakem na třípalubní nástavbu parníku *San Marino*. Výrazně modrá obloha, k níž se z jediného komínu vinul černý kouř, ostře kontrastovala se sněhově bílým nátěrem lodního pažení.

Bytelná loď, neopomněl kapitán zdůraznit, když ji uváděl do kajuty. Uklidňujícím hlasem odříkával její historii a statistiky, jako by Estelle byla vyděšená cestující na první plavbě kánoí peřejemi.

San Marino postavili v roce 1943 podle vzoru standardních lodí typu Liberty. Převážela zásoby přes Atlantik do Anglie. Absolvovala tu trasu celkem šestnáctkrát. Při poslední plavbě ji odřízli od konvoje, dostala zásah torpédem, ale nepotopila se a vlastními silami doplula do Liverpoolu.

Po válce brázdila oceány jako jedna z třiceti lodí newyorské paroplavební společnosti Manx a pod panamskou vlajkou obrážela ty nejzapadlejší přístavy. Při sto pětatřiceti metrech délky, převislé přídi a zádi křižníkového typu nemohla ve vlnách Tichého oceánu vyvinout rychlost vyšší než jedenáct uzlů. Neměla před sebou už příliš mnoho výdělečných roků a bylo zřejmé, že brzy skončí rozřezaná na kusy na hromadě šrotu.

Rez rozežírala její ocelový povrch a ošuntělostí si nezadala s bordelmamá z Bowery, avšak v očích Estelly Wallaceové ztělesňovala vzor nádhery a neposkvrněnosti.

Estellina minulost podléhala podobné erozi. S každou obrátkou unavených motorů se rozevírala propast mezi jejím dosavadním pustým životem a lačně vysněnou fantazií.

K prvnímu kroku proměny Arty Casilighiové v Estellu Wallaceovou došlo, když pod sedadlem nacpaného autobusu na Wilshire Boulevardu v Los Angeles našla ztracený pas. Aniž přesně věděla proč, Arta jej tajně ukryla do kabelky a odnesla domů.

Ani po několika dnech ještě nevěděla, proč neodevzdala doklad řidiči nebo proč jej neposlala majitelce. Strávila hodiny listováním jeho úředně vyhlížejícími stránkami s mnoha cizokrajnými razítky.

Tvář na fotografii ji přitahovala. I když byla moderněji upravená, přesto se jí něčím podobala. Žena na fotografii byla téměř stejně stará jako ona, dělilo je jen osm měsíců, hnědý odstín očí se rovněž shodoval a vedle drobných rozdílů v účesu a barvě vlasů se mohly vydávat za sestry.

Začala se stylizovat do podoby Estelly Wallaceové, svého druhého já, jemuž se alespoň v duchu dařilo unikat do cizokrajných míst, pro zakřiknutou a ušlápnutou Artu Casilighiovou zapovězených.

Jednoho dne po zavírací hodině banky, kde pracovala, se přistihla, že nedokáže odtrhnout pohled od svazků nových bankovek, které ten den odpoledne přivezli z Federální rezervové banky dole v Los Angeles. Za čtyři roky v zaměstnání si už zvykla zacházet se značnými finančními obnosy a pohled na ně ji nechával chladnou – k takovému apatickému postoji se dříve či později dopracuje každý pokladník. Jenže tentokrát jí svazky zelených bankovek znenadání otevřely zcela neznámou dimenzi.

Podvědomě si začala představovat, že jí patří.

Ten pátek odešla Arta domů, zamkla se v bytě, kde se utvrdila ve svém rozhodnutí, a pak strávila celý víkend plánováním zločinu, který se rozhodla spáchat. Nacvičovala každé gesto, každý pohyb tak, až byly plynulé a dařily se jí bez sebemenšího zaváhání. Nedělní noc proležela s otevřenýma očima, koupala se ve studeném potu nervózních obav, ale v duchu pevně směřovala k detailně promyšlenému činu.

Hotovost přiváželo do banky každé pondělí obrněné vozidlo a pohybovala se někde mezi šesti sty tisíci a osmi sty tisíci dolarů. Přepočítali ji a pak čekala v bance do středy, než ji rozdělí do poboček v celé losangeleské oblasti. Usoudila, že její chvíle nastane v pondělí večer při ukládání peněz do trezoru.

Poté, co se ráno osprchovala a nalíčila, oblékla si Arta punčocháče. Nato si obtočila nohy vysoko od stehen až po lýtka oboustrannou lepicí páskou. Ochrannou vrstvu na vnější straně ponechala na místě. Podivné přípravy skryla dlouhá sukně, která jí sahala bezmála po kotníky, takže pásku nemohl nikdo zahlédnout. Pak si naskládala do velké kabelky připomínající spíš mošnu úhledné svazeč-

ky papíru. Navrchu a vespod každého se skvěla novotou zářící pětidolarová bankovka a všechny byly stažené autentickou modrobílou páskou Federální rezervové banky. Na první pohled nepodezřívavého oka působily věrohodně.

Arta se pak postavila před velké zrcadlo a opakovala si znovu a znovu. „Arta Casilighiová už neexistuje. Teď jsi Estelle Wallaceová.“ Tento trik zřejmě fungoval. Cítila, jak se jí uvolňují svaly, dýchání bylo klidnější a spíš mělké. Pak se hluboce nadechla, napřímila se a vydala se do práce.

V úsilí nedat najevo nic mimořádného dorazila do banky o deset minut dřív. Pro každého, kdo ji dobře znal, by to byla pozoruhodná skutečnost, avšak zrána při pondělku tomu nikdo nevěnoval pozornost. Od okamžiku, co zasedla za přepážku, každá minuta působila jako hodina a každá hodina jako věčnost. Zdálo se jí, že čas se táhne jak lepidlo. Cítila se zvláštně odcizená dobře známému okolí, a přece každou myšlenku na to, aby ustoupila od plánu, okamžitě zavrhla. Naštěstí pro ni se strach ani panika nepřihlásily.

Když konečně udeřila šestá hodina a jeden ze zástupců ředitele pobočky zavřel a zamkl mohutné hlavní dveře, zběžně odhadla hotovost a pak tiše vklouzla na toaletu, kde v soukromí kabiny odstranila svrchní ochrannou vrstvu z lepicí pásky a spláchla ji do mísy. Pak vyndala z tašky falešné svazky a nalepila je na pásku. Zkusmo zadupala, aby se přesvědčila, že za chůze žádný z nich neodpadne.

Spokojena s dosavadním vývojem vyšla ven a zevlovala v hale, zatímco ostatní pokladní ukládali hotovost do trezoru a odcházeli. Potřebovala pouhé dvě minuty o samotě v té velké ocelové krychli a nakonec je dostala.

Rychlým pohybem si vyhrnula sukni a vyměnila falešné svazky nastříhaného papíru za ty s pravými bankovkami. Když se vynořila z trezoru a s úsměvem přála zástupci ředitele dobrou noc, nemohla uvěřit, že se jí to podařilo.

Jen co přišla domů, odhodila sukni, odlepila z nohou svazky bankovek a spočítala je. Dostala se na jednapadesát tisíc dolarů. Což bylo málo.

Zalila ji vlna zklamání. Potřebovala by přinejmenším jednou tolik, aby mohla opustit zemi a žít alespoň v minimálním dostatku, zatímco by svou kořist rozmnožovala investicemi.

Snadnost operace jí dodala sebevědomí. Uvažovala, zda si může troufnout ještě jednu loupežnou výpravu do bankovního trezoru. Peníze Federální rezervové banky už byly spočítané a do poboček se budou rozvážet až ve středu. Zítra bylo úterý. Má ještě možnost udeřit předtím, než bude krádež objevena.

Proč ne?

Myšlenka na dvě loupeže v jedné bance během dvou dnů jí nedávala spát. Arta Casilighiová na něco takové možná nemá odvahu, ale Estellu Wallaceovou nebylo třeba k něčemu takovému dvakrát pobízet.

Ještě ten večer zašla do second handu a koupila tam velký starodávný kufr, ve kterém doma vyrobila dvojité dno. Do něj ukryla peníze, navrch naházela šatstvo a taxíkem odjela na losangeleské mezinárodní letiště. Kufr uložila do skříňky v úschovně a koupila si letenku na let do San Franciska v úterý brzy zvečera. Nevyužitou letenku na pondělní večer zabalila do novin a vhodila do odpadkového koše. Nic dalšího už na práci neměla, odjela tedy domů a usnula, jako by ji do vody hodil.

Druhá loupež proběhla stejně hladce jako první. Tři hodiny poté, co naposledy vyšla z Beverly–Wilshire Bank, už v sanfranciském hotelu počítala ukořistěné peníze. Výsledná suma se vyšplhala na sto dvacet osm tisíc dolarů.

S ohledem na inflační trendy nic ohromujícího, konstatovala, přesto ale víc než dost na splnění vysněných představ. Další krok byl poměrně snadný. V novinách si prošla odjezdy lodí a našla *San Marino*, nákladní loď vyplouvající druhého dne v půl sedmé ráno do Aucklandu na Novém Zélandu. Hodinu před vyplutím vstoupila na palubu. Kapitán sice tvrdil, že zřídka bere cestující, avšak uvolil se k tomu poté, co se dohodli na ceně, o níž byla Estelle přesvědčená, že neskončí v pokladně lodní společnosti, nýbrž v kapitánově peněžence.

Po studené osvěžující koupeli překročila Estelle práh důstojnické jídelny, na okamžik zaváhala a vstřebávala obdivné pohledy šesti mužů sedících u stolu.

Vlasy odstínu mědi jí splývaly na ramena a dobře ladily se snědou pokožkou. Dlouhé růžové šaty z bavlny na těch správných místech těsně obepínaly postavu. Dopřála si jedinou ozdobu, bílý kostěný náramek. Prostá elegance měla na námořníky, kteří povstali jako jeden muž, ohromující účinek.

Kapitán Irwin Masters, vysoký muž s prošedivělými vlasy a bystrýma modrýma očima, k ní přistoupil a uchopil ji za paži.

„Slečno Wallaceová," oslovil ji s upřímným úsměvem. „Jsme rádi, že už jste v pořádku."

„Snad jsem z nejhoršího venku," volila opatrně slova.

„Přiznám se, že mě to začínalo znepokojovat. Bál jsem se toho nejhoršího, když jste pět dní nevyšla z kajuty. Na palubě není lékař, a tak bychom se dostali do nepříjemné situace, kdyby váš stav vyžadoval lékařskou péči."

„Děkuji vám," odpověděla tichým hlasem.

Překvapeně na ni pohlédl: „Za co mi děkujete?"

„Za váš zájem." Lehce mu stiskla paži. „Už dlouho si o mě nikdo nedělal takové starosti."

Pochopil a šibalsky se usmál: „Od toho jsou kapitáni." Pak se obrátil k ostatním důstojníkům. „Pánové, rád bych vás seznámil se slečnou Estellou Wallaceovou, která nás bude oblažovat svou milou přítomností až do přistání v Aucklandu."

Proběhlo představování a Estellu pobavilo, že většina mužů byla očíslovaná. První důstojník, druhý důstojník, dokonce i čtvrtý důstojník. Všichni jí potřásli rukou, jako by byla z porcelánu – výjimkou byl jen hlavní strojník, podsaditý muž s býčí šíjí a slovanským přízvukem. Ten se prkenně uklonil a políbil jí špičky prstů.

První důstojník pokynul k stevardovi, který stál za malým barem z mahagonu: „Copak si dáte, slečno Wallaceová?"

„Myslíte, že bych mohla dostat daiquiri? Mám chuť na něco sladkého."

„Rozhodně," odpověděl první důstojník. „*San Marino* sice není luxusní parník, ale zato má nejlepší bar v této zeměpisné šířce Pacifiku."

„Buďte přesný," poznamenal kapitán dobromyslně. „Opomněl jste dodat, že momentálně jsme pravděpodobně v této zeměpisné šířce, jediná loď."

„Nepodstatný detail," mávl rukou první důstojník. „Lee, připravte této mladé dámě své pověstné daiquiri."

Estelle se zájmem pozorovala, jak chlapec vymačkal citron a pak přidával další ingredience. Každý jeho pohyb provázela elegance. Napěněný nápoj byl výborný a musela potlačit nutkání vypít jej jedním douškem.

„Lee, vy jste hotový zázrak," ocenila výsledek.

„To je," přisvědčil Masters. „Měli jsme štěstí, že jsme ho získali."

Estelle upila a pak poznamenala: „Zdá se, že máte v posádce hodně Asiatů."

„To je posila," vysvětloval Masters. „Deset členů posádky opustilo loď, když jsme kotvili v San Francisku. Naštěstí nám těsně před vyplutím agentura poslala Leeho a devět jeho korejských kolegů."

Jeden je divnější než druhý, chcete-li znát můj názor," zavrčel druhý důstojník.

Masters pokrčil rameny. „Odchody a najímání posádky v přístavech začaly ve chvíli, kdy kromaňonec postavil první prám. Na tom není nic divného."

Druhý důstojník zavrtěl pochybovačně hlavou: „Jeden, dva, možná. Ale ne desetičlenná horda. *San Marino* je solidní loď a kapitán je spravedlivý člověk. Posádka neměla důvod k takovému masovému odchodu."

„Tak už to na moři chodí," povzdechl kapitán. „Korejci jsou čistotní a pracovití námořníci. Nevyměnil bych je ani za půlku našeho nákladu."

„To byste se projevil jako špatný obchodník," podotkl hlavní strojník.

„Nebudu příliš opovážlivá, zeptám-li se, co přepravujete?" vložila se do hovoru Estelle.

„Ani v nejmenším," pospíšil si s odpovědí nejmladší čtvrtý důstojník. „V San Francisku naložili naše nákladové prostory…"

„Titanovými ingoty," doplnil kapitán Masters.

„V ceně osmi milionů dolarů," dodal první důstojník s pohledem upřeným na čtvrtého.

„Dala bych si ještě jedno, prosím," podala Estelle prázdnou skleničku stevardovi a pak se obrátila k Mastersovi. „O titanu jsem už slyšela, ale nemám tušení, k čemu je dobrý."

„V čisté podobě je titan pevnější a lehčí než ocel. To jsou vlastnosti, pro které je velmi žádaný výrobci leteckých motorů. Hojně se používá i při výrobě barev, viskózového hedvábí, umělých hmot a jsem přesvědčen, že se stopově nachází i ve vaší kosmetice."

Kuchař, chudokrevně vyhlížející muž v neposkvrněné bílé zástěře, vystrčil hlavu z postranních dveří a pokynul stevardovi. Ten vzápětí zaťukal lžičkou o skleničku.

„Podává se večeře," oznámil angličtinou se silným přízvukem a doplnil slova úsměvem bílých zubů.

Jídlo chutnalo tak výtečně, až si Estelle slíbila, že na ně nesmí nikdy zapomenout. Být k tomu ještě obklopena šesti pohlednými a pozornými muži v uniformách – víc už její ženská marnivost pro tento večer nevyžadovala.

Po kávě se kapitán Masters omluvil a odebral se na můstek a za ním se jeden po druhém vytráceli za svými povinnostmi i další důstojníci. Estelle přijala nabídku hlavního strojníka na prohlídku paluby. Doplnil ji zábavnými historkami o námořnických pověrách, příšerách z mořských hlubin a také drobnými drby o posádce, kterými ji rozesmál.

Když konečně došli ke dveřím její kajuty, opět jí galantně políbil ruku. Přijala jeho pozvání, aby s ním ráno posnídala.

Estelle vstoupila do své kajuty, zamkla a rozsvítila. Pak pečlivě zatáhla záclonu jediného malého okénka, nahmátla pod postelí kufr, vytáhla jej a otevřela.

Vrchní oddíl s kosmetikou a nedbale naházeným spodním prádlem odsunula stranou. Pod ním měla několik pečlivě poskládaných blůz a sukní. Odložila je s tím, že zítra je v koupelně přežehlí. Pak opatrně zasunula pilník na nehty do škvíry u dna kufru a zapáči-

la. Posadila se a ulehčené si oddechla. Peníze byly na místě, srovnané do balíčků a opatřené páskami Federální rezervové banky. To, co z nich dosud utratila, nestálo za řeč.

Estelle vstala a přetáhla si přes hlavu šaty. Neměla pod nimi nic a tak, jak byla, s rukama pod hlavou padla na lůžko. Zavřela oči a pokoušela se představit si zděšené výrazy svých bývalých zaměstnavatelů, když zjistili, že zmizely nejen peníze, ale i tichá a spolehlivá Arta Casilighiová. Všechny je přelstila, pomyslela si pyšně.

Pocítila zvláštní, téměř až sexuální uspokojení při myšlence, že ji FBI dala na seznam hledaných zločinců. Vyšetřovatelé se pustí do výslechů všech jejích přátel a sousedů, budou se pídit po místech, kam chodívala, prověří tisíc a jednu banku, zda si někdo neuložil peníze v bankovkách označených po sobě jdoucími čísly – a na nic nepřijdou. Arta, neboli Estelle, zmizela z míst, kde by ji očekávali.

Otevřela oči a prohlížela si pomalu už důvěrně známé stěny kajuty. Zvláštní, zdálo se jí, že se místnost před ní rozplývá. Předměty se rozmlžovaly a zase zaostřovaly a braly na sebe nepřirozené barvy. Močový měchýř se hlásil o svá práva, ale tělo odmítalo uposlechnout povelu k pohybu, jako by jí všechny svaly ztuhly. A pak se otevřely dveře a vstoupil stevard Lee spolu s dalším asijským členem posádky.

Tentokrát se neusmíval.

To se mi musí zdát, přesvědčovala samu sebe. Nikdo z posádky by si nedovolil vstoupit do její kajuty, když tu leží na lůžku nahá. Musí to být sen, který způsobila přemíra jídla a alkohol. Noční můra vyvolaná přejedeným žaludkem.

Cítila se zvláštně odpoutaná od svého těla, jako by všechno pozorovala ze vzdáleného kouta kajuty. Oba muži ji jemně uchopili, zvedli a vynesli dveřmi do chodby a pak na palubu.

Tam už stálo několik Korejců, jejich tváře osvícené silnými reflektory zářícími na stěžních. Zvedali jakési velké balíky a házeli je přes zábradlí. V jedné chvíli na ni jeden z balíků pohlédl. Pohled vycházel z popelavé tváře mladého čtvrtého důstojníka a mísil se v něm šok a hrůza. Vzápětí i on zmizel ve tmě.

Lee se nad ní sklonil a prováděl cosi s jejíma nohama. Necítila nic, jen letargickou otupělost. Měla matný dojem, že jí svazuje kotníky dlouhým zrezivělým řetězem.

Proč by něco takového dělal? přemýšlela mátožně. Nezúčastněně přihlížela, když ji zvedl do výšky. Pak se uvolnila a padala temnotou.

Něco ji velkou silou udeřilo a vyrazilo jí dech z plic. Pak ji do svého objetí uchvátila chladná a poddajná masa a jí připadalo, jako by se vracela do matčina lůna. Tlak, který obklopil její tělo, ji stahoval dolů a silným stiskem se chopil jejích vnitřností.

Když jí praskly ušní bubínky, v té chvíli nesnesitelné bolesti se její mysl projasnila a ona pochopila, že nejde o sen. Otevřela ústa, aby vykřikla hrůzou.

Nevydala ani hlásku. Tlak vody jí během několika vteřin rozdrtil hrudní koš a její tělo zbavené života se snášelo do otevřené náruče vodní propasti stovky metrů pod hladinou.

ČÁST I

PILOTTOWN

25. července 1989
Cookova zátoka, Aljaška

1

Černá mračna se hrozivě valila od ostrova Kodiak přes moře a proměňovala jeho temně modrozelenou hladinu v olovo. Oranžový sluneční přísvit zkomíral jak plamen svíčky. Na rozdíl od většiny bouří, které přicházely z Aljašského zálivu spolu s větrem o rychlosti osmdesát a někdy i sto šedesát kilometrů za hodinu, tuhle věstil jen nepatrný vánek. Když se spustil déšť, byl zpočátku jen mírný, ale brzy narostl do přívalu, který bičoval mořskou hladinu doběla.

Na vnějším můstku kutru pobřežní hlídky *Catawaba* se korvetní kapitán Amos Dover snažil s pomocí dalekohledu proniknout lijákem. Bylo to však stejně marné, jako kdyby se pokoušel vidět skrz blyštivou divadelní oponu. Dál než na čtyři sta metrů nedohlédl. Studený déšť mu smáčel tvář a potoky vody, které mu pronikaly za zvednutý límec ošoupané bundy a stékaly po zádech, jej trápily ještě víc. Konečně vyplivl promočený oharek cigarety přes zábradlí a vrátil se do sucha a tepla kormidelny.

„Radar!“ vyštěkl nerudně.

„Kontakt po 650 metrech, přímo před námi,“ odpověděl radarový operátor, aniž zvedl pohled od drobných bodů na obrazovce.

Dover si rozepnul bundu a otíral si kapesníkem mokrý zátylek. Takový problém v poměrně příznivém letním počasí očekával ze všeho nejméně.

Málokdy se ztratí rybářská loď anebo soukromé výletní plavidlo uprostřed léta. V zimě ano, v zimě začíná být záliv krutý a nesmlouvavý. Chladný arktický vzduch se střetává s teplejším, který stoupá z aljašských mořských proudů, a to vyvolává mocné vichry a vlnobití, jež drtí lodní trupy a pokrývají paluby ledovým příkrovem, pod jehož tíhou se lodi převracejí a klesají pod hladinu jako cihly.

Loď nesoucí jméno *Amie Marie* vyslala nouzové volání. Zachytili jedno krátké SOS, údaj o radiolokační pozici a slova „… myslím, že všichni umírají“.

Na opakované výzvy, aby poskytli bližší údaje, zůstala vysílačka na palubě *Amie Marie* němá.

S pátráním ze vzduchu se mohli rozloučit, dokud se nezlepší povětrnostní podmínky. Všechny lodi v okruhu sto padesáti kilometrů změnily kurz a mířily plnou parou do místa, odkud zaznělo nouzové vysílání. Dover soudil, že vzhledem k vyšší rychlosti bude *Catawaba* u postiženého plavidla první. Díky výkonným dieselovým motorům už předstihla jednu nákladní a jednu rybářskou loď, které se jen bezmocně houpaly v její brázdě.

Dover byl bytelně stavěný chlapík, který záchranné akce na moři nebral na lehkou váhu. V severních vodách prožil dvanáct let a paličatě čelil každému sadistickému rozmaru, jaký mu Severní ledové moře připravilo. Větry ho ošlehaly a vytrénovaly ho k houževnatosti, a pokud jeho pohyby působily nemotorně, vyvažovala je mysl pracující jak počítač, která nepřestávala udivovat jeho posádku. Za podstatně kratší čas, než který by zabralo naprogramování palubního počítače, odhadl v duchu faktor větru a proudů a neomylně mířil do oblasti, kde, jak věděl, najdou loď, její vrak nebo trosečníky.

Hučení motorů v podpalubí jakoby teď znělo nedočkavěji. Jakoby *Catawaba* podobna psu puštěnému ze řetězu ucítila pach kořisti. Očekávání sevřelo všem ruce v pěsti. Bez ohledu na liják se celá posádka shromáždila na palubě a na křídlech můstku, jako by všechna místa na lodi byla jen k stání, a snažila se proniknout pohledem záclonami deště před přídí.

„Čtyři sta metrů," zazpíval operátor radaru.

A potom jeden z členů posádky stojící na přídi začal zuřivě ukazovat kamsi dopředu.

Dover se vyklonil z kormidelny a vykřikl do megafonu: „Drží se nad vodou?"

„Houpá se jak kachnička ve vaně," křikl v odpověď námořník, pomáhaje si trychtýřem z dlaní.

Dover vydal pokyn poručíkovi ve službě: „Pomalý chod!"

„Motory na třetinový výkon," potvrdil poručík, zatímco se zabýval soustavou řídicích pák.

Amie Marie se pomalu vynořovala ze záclon deště. Cekali, že ji najdou vydanou napospas vlnám a zpola potopenou. Místo toho však

pyšně seděla na hladině a její houpání na vlnách nevykazovalo sebemenší známku potíží. Obklopovalo ji však nepřirozené, až přízračné ticho. Její paluby nejevily známky života a Doverův signál sirénou zůstal bez odpovědi.

„Podle všeho slouží k lovu krabů.“ Doverovo zamumlání nemělo konkrétního adresáta. „Ocelový trup, něco přes třicet metrů dlouhá. Pochází zřejmě z neworleanských loděnic.“

Operátor se vyklonil z radiokabiny a přivolal Dovera. „Zpráva z lodního registru. Majitelem a velitelem *Amie Marie* je Carl Keating. Domovský přístav Kodiak.“

Dover opět vyslal signál k podivně ztichlé lodi, tentokrát jmenovitě Keatingovi. A opět bez odpovědi. Zmocnila se jich nervozita, jakou prožívá mladý chlapec na první schůzce, jejíž výsledek si nedovede představit.

Catawaba udělala pomalý oblouk, vypnula motory a spočinula nehybně na vlnách nějakých sto metrů od lodi.

Ocelové klece pastí na kraby stály úhledně vyrovnány na pusté palubě a proužek kouře vystupující z výfuku signalizoval, že motory běží na neutrál. Za okny kormidelny se nic nepohnulo.

Výsadkovou skupinu tvořili dva důstojníci, podporučík Pat Murphy a poručík Marty Lawrence. Bez obvyklého popichování na sebe navlékli bezpečnostní kombinézy, které je měly chránit před ledovou vodou v případě, že by nešťastnou náhodou spadli do moře. Nespočítali by, kolikrát prováděli rutinní průzkum neznámých rybářských lodí, které se dostaly do nesnází v třistatřicetikilometrovém rybářském pásu podél aljašského pobřeží. Tento průzkum však rysy rutiny postrádal. Kolem zábradlí téhle lodi se netísnila posádka a nemávala na ně, jak bývalo v takových případech běžné. Vstoupili do malého gumového člunu vybaveného přídavným motorem a odrazili od mateřské lodi.

Už za pár hodin se setmí. Liják přešel v mrholení, ale vítr zesílil a moře se vzdouvalo. Nepřirozené ticho se zmocnilo i *Catawaby*. Nikdo nemluvil, jako by je cizí plavidlo zbavilo daru řeči a hodlalo jim jej vrátit, až zlomí jeho prokletí.

Sledovali, jak Murphy s Lawrencem přivazují malý člun k lodi, šplhají se na palubu a mizí dveřmi do hlavní kabiny.

Uběhlo několik dalších minut. Občas se jeden ze záchranného týmu ukázal na palubě, ale hned zase zmizel v palubním průlezu. Kormidelnou *Catawaby* zněly jen atmosférické poruchy zachycované vysílačem, naladěným na nouzovou frekvenci, a maximálně zesílené reproduktory.

Murphyho hlas se v kabině ozval tak hlasitě a nečekaně, že i Dover sebou překvapeně trhl:

„Catawabo, volá *Amie Marie*."

„Slyšíme vás, *Amie Marie*."

„Všichni jsou mrtví."

Slova zazněla tak chladně a úsečně, že je napoprvé nikdo nevstřebal.

„Opakujte to."

„Nikdo z posádky nejeví známky života. Dokonce ani kočka ne."

Záchranný tým našel posádku mrtvou. Hlava kapitána Keatinga se opírala o přepážku vedle radiostanice. V kuchyni, v jídelně i v ubikacích, všude ležely mrtvoly členů posádky *Amie Marie*. Výrazy jejich tváří znetvořila agónie a končetiny měli zkroucené do nepřirozených pozic, jako kdyby se jimi pokoušeli zachytit poslední okamžiky života. Pokožka získala zvláštní načernalý nádech a krváceli ze všech tělních otvorů. Lodní maskot, siamská kočka, ležela vedle tlusté vlněné deky, potrhané v posledních smrtelných křečích na cáry.

Dover naslouchal Murphyho líčení a jeho tvář zračila spíš zájem než zděšení. „Dokážete určit příčinu?" zeptal se.

„Ani při nejlepší vůli," odvětil Murphy. „Nenašli jsme stopy zápasu. Ani těla nejsou nijak poznamenána, třebaže masivně krvácela. Zdá se, že smrt, ať ji způsobilo cokoli, zastihla všechny v jediném okamžiku."

„Zůstaňte na příjmu."

Dover se obrátil a přehlédl tváře kolem sebe. Zrakem se zastavil u lodního lékaře, nadporučíka Isaaka Thayera.

Doktor Thayer patřil k nejoblíbenějším členům posádky. Tento veterán pobřežní hlídky před lety vyměnil pohodlné kanceláře a vyšší příjmy, jaké skýtala praxe na pevnině, za pocit většího uspokojení,

jaké nabízelo námořní záchranářství, byť s sebou neslo občas drsné podmínky.

„Co tomu říkáte, doktore?“ obrátil se na něj Dover.

Thayer pokrčil rameny a usmál se: „Udělám nejlíp, když se na to půjdu mrknout.“

Dover přecházel netrpělivě po můstku, zatímco doktor Thayer nasedl do druhého člunu a překonával těch několik desítek metrů mezi oběma loděmi. Dover vydal rozkaz kormidelníkovi, ať vmanévruje Catawabu do pozice, z níž by mohli vzít rybářskou loď do vleku. Soustředil se na manévr tak, že nepostřehl radistu, který mu stanul po boku.

„Právě jsem zachytil volání pilota, který zásobuje vědecký tým na Augustinově ostrově.“

„Teď na něj nemám čas,“ odbyl ho Dover.

„Je to naléhavé, kapitáne,“ nedal se radista.

„Dobře, ale stručně.“

„‚Vědecká výprava je mrtvá.‘ Pak následovalo cosi nesrozumitelného a nato něco, co znělo jako ‚… zachraňte mě‘.“

Dover na něho hleděl bez výrazu: „To je všechno?“

„Ano, pane. Snažil jsem se navázat s ním kontakt, ale nedostal jsem odpověď.“

Dover se nemusel radit s mapou, aby věděl, že Augustin je neobydlený sopečný ostrov necelých padesát kilometrů severovýchodně od místa, kde se právě nalézali. Znenadání mu hlavou proběhla zneklidňující myšlenka. Popadl mikrofon a vykřikl:

„Murphy! Jste tam?“

Ticho.

„Murphy… Lawrenci… slyšíte mě?“

Nic než ticho.

Pohlédl okénkem na vodní hladinu a spatřil, že doktor Thayer právě přelézá palubní zábradlí *Amie Marie*. Na muže tak mamutích rozměrů se Dover dokázal pohybovat překvapivě svižně. Popadl megafon a už stál venku.

„Doktore! Zpátky, nevstupujte na tu loď,“ hřímal nad hladinou jeho zesílený hlas.

Pozdě. Thayer právě vklouzl do průlezu a ztratil se jim z očí.

Muži na můstku sledovali nechápavými pohledy kapitána. Jeho mimické svaly se napjaly a v očích měl výraz zoufalství, když vpadl zpět do kabiny a opět se chopil mikrofonu:

„Doktore, tady je Dover. Slyšíte mě?“

Uplynuly dvě minuty, dvě dlouhé minuty, během nichž se Dover pokoušel navázat spojení se svými muži na palubě *Amie Marie*. Ale ani pronikavý zvuk sirény *Catawaby* nevyvolal žádnou reakci.

Konečně se však z reproduktorů rozezněl po můstku Thayerův hlas. Prozrazoval nečekaný, ledový klid.

„Lituji, ale musím vám oznámit, že podporučík Murphy a poručík Lawrence jsou mrtví. Nejeví nejmenší známky života. Neznám příčinu jejich smrti, ale je zřejmé, že i já se stanu obětí, než opustím loď. Musíte toto plavidlo izolovat v karanténě. Rozumíte, Amosi?“

Doverovi jako by nedocházelo, že právě ztrácí dlouholetého přítele. „Nerozumím, ale provedu.“

„Dobrá. Budu popisovat příznaky, jak se na mě začínají projevovat. Už cítím lehkou závrať. Tep se zrychlil na sto padesát. Asi to proniká do těla kůží. Tep je na sto sedmdesáti.“

Thayer se odmlčel. Další slova už pronášel přerývaně:

„Rostoucí nevolnost. Nohy… se… podlamují. Výrazné pálení… v lebeční dutině. Vnitřnosti jakoby se chtěly roztrhnout.“

Všichni na můstku *Catawaby* se jako jeden muž naklonili blíž k reproduktorům. Nechápali, že člověk, kterého tak dobře znali a vážili si jej, teď právě nedaleko od nich umírá.

„Tep… přes dvě stě. Bolest… nesnesitelná. Přestávám vidět.“ Zaslechli zřetelný nářek. „Vyřiďte… vyřiďte mé ženě…“

Reproduktor oněměl.

Zděšení, které zavládlo, bylo téměř hmatatelné, zračilo se v doširoka rozevřených očích posádky paralyzované nevýslovnou hrůzou.

Dover hleděl mlčky k hrobu, v nějž se proměnila *Amie Marie*, pěsti bezmocně zaťaté.

„Co se to děje?“ mumlal téměř nesrozumitelně. „Co to tam, proboha, vybíjí všechno živé?“

2

„Říkám, že ten kretén by měl viset!“

„Oscare, ovládej se, když mluvíš před děvčaty.“

„Už slyšely i horší výrazy. Ten grázl zabije čtyři děti, ale nějaký debilní soudce rozhodne, že případ nelze projednávat, protože obviněný byl tak zfetovaný, že nechápal svá práva. Pro boha živého, věřila bys tomu?“

Carolyn Lucasová nalila svému muži první ranní šálek kávy a spěšně postrčila jejich dvě malé dcery ven z domu k zastávce školního autobusu. Televizní obrazovce adresovala výhružný posunek, jako kdyby za to mohl hlasatel, že vrah chodí stále na svobodě.

Oscar Lucas svá slova doprovázel gesty, která poněkud připomínala znakovou řeč hluchoněmých. Hrbil se u stolu nad snídaní, a tak maskoval svých vyzáblých sto pětaosmdesát centimetrů. Hlavu měl holou jako vejce s výjimkou šedivých chomáčů vlasů na spáncích a jeho huňaté obočí se ježilo nad jasně hnědýma očima. Odmítal rozmnožit řady washingtonské úřednické brigády v proužkovaných oblecích, a proto měl na sobě volné kalhoty a sportovní bundu.

Bylo mu něco málo přes čtyřicet a nedalo práci považovat jej za zubaře či účetního, a nikoli agenta prezidentovy ochranky, spadající pod tajnou službu. Po celých dvacet let dokázal mást okolí svým přátelským sousedským zjevem, počínaje prezidenty, nad nimiž bděl, a konče potenciálními atentátníky, které zneškodňoval dřív, než stačili přistoupit k činu. Ve službě vystupoval vážně a rozhodně, avšak doma projevoval sklon k drobným rošťárnám a smysl pro humor, pokud ho však jako teď nevytočilo ranní televizní zpravodajství.

Dopil kávu a zvedl se od stolu. Byl levák, a proto si teď levou rukou rozevřel bundu a upravil pouzdro u pasu, které skrývalo revolver Smith 6 & Wesson, 357 magnum, model 19 s dvouapůlpalcovou hlavní. Zbraň patřila k běžné výbavě agentů, kteří prošli výcvikem jemu ji přidělili, než jako nováček odešel do Detroitu, kde se stal členem týmu potírajícího padělatelství. Ve službě po ní sáhl zatím jen ve dvou případech a ani v jednom nemusel zmáčknout spoušť.

Carolyn vyndávala nádobí z myčky, když k ní zezadu přistoupil, odhrnul hřívu jejích světlých vlasů a políbil ji na krk.

„Jdu.“

„Nezapomeň, že dnes večer pořádají Hardingovi odnaproti večírek u bazénu.“

„Přijdu domů včas. Šéf by dnes neměl opustit Bílý dům.“

Vzhlédla a potutelně se na něj usmála: „Stejně se budeš chtít ujistit, že ho opravdu neopustí.“

„Sdělím prezidentovi při nejbližší příležitosti, že se moje žena na mě škaredí, když dělám přes čas.“

Zasmála se a na malou chvíli mu položila hlavu na rameno. „V šest?“

„Vzdávám se,“ řekl s předstíranou rezignací a vyšel zadními dveřmi z domu.

Vycouval se služebním přepychovým buickem na ulici a rozjel se do města. Nedojel ani na konec bloku a rádiem se spojil s operačním velitelstvím centrály tajné služby.

„Crowne, tady je Lucas. Vyrážím do Bílého domu.“

„Šťastnou cestu,“ odpověděl mu úsečně hlas s kovovým zabarvením.

Začal se potit, a tak zapnul klimatizaci. Letní vedra v hlavním městě nebrala konce. Vlhkost vzduchu byla jen deset procent pod absolutním bodem a vlajky na domech v diplomatické čtvrti na Massachusetts Avenue visely v dusném ovzduší nehybně a zplihle.

Zpomalil a pak zastavil u kontrolního stanoviště u brány na West Executive Avenue a musel čekat několik okamžiků, než uniformovaný příslušník přikývl a pustil ho dál. Lucas zaparkoval auto a vstoupil západním služebním vchodem do spodní části Bílého domu.

Na velitelském stanovišti tajné služby, nesoucím krycí označení W16, se na chvíli zastavil, aby prohodil pár slov s muži, obsluhujícími složité elektronické komunikační zařízení. Pak se vydal po schodech do své kanceláře ve druhém patře východního křídla.

Posadil se ke stolu a jako každý den nejprve zkontroloval prezidentův denní rozvrh a nato předběžné zprávy agentů o plánovaných bezpečnostních opatřeních.

Lucas se znovu zahloubal do složky s prezidentovým dnešním rozvrhem a ve tváři se mu usadilo znepokojení. Byl tu nečekaný bod navíc, hodně podstatný bod. Spěšně a v rozčilení prolistoval zbytek složky, pak se obrátil ve svém otočném křesle a zahleděl se do zdi.

Většina prezidentů měla své ustálené zvyky, dodržovala časové harmonogramy a přísně lpěla na jejich obsahu. Podle Nixonových příchodů a odchodů se daly seřizovat hodinky. Reagan a Carter se zřídka odchýlili od stanovených plánů. Avšak nový obyvatel Oválné pracovny považoval přesné detaily za přítěž, a co horšího jeho naprostá nevyzpytatelnost neznala mezí.

Pro Lucase a jeho podřízené se tak služba stala čtyřiadvacetihodinovou hrou, při níž dělali všechno, aby se drželi alespoň o krok před svým mužem, za neustálého odhadování, kam a kdy se znenadání rozhodne jít a koho si pozve tak nečekaně a narychlo, že nezbude dost času na bezpečnostní opatření. Hráli hru, ve které Lucas dost často prohrával.

Netrvalo mu ani minutu, aby seběhl po schodech a dorazil do západního křídla, kde vyhledal druhého nejmocnějšího muže v Bílém domě, šéfa prezidentovy kanceláře Daniela Fawcetta.

„Dobré jitro, Oscare.“ Fawcett jej uvítal úsměvem. „Říkal jsem si právě, kdy už sem na mě vtrhnete.“

„Zdá se, že došlo k výrazné změně prezidentova programu,“ promluvil Lucas co nejformálnějším tónem.

„Mrzí mě to, ale blíží se důležité hlasování o pomoci zemím východního bloku a prezident se chce pokusit získat senátora Larimera a předsedu Sněmovny reprezentantů Morana pro svůj program.“

„A proto je bere na projížďku lodí?“

„Proč ne? Od dob Herberta Hoovera každý prezident využíval prezidentskou jachtu k jednáním na nejvyšší úrovni.“

„Nenamítám nic proti podstatě,“ oponoval Lucas. „Mám námitky proti načasování.“

Fawcett se na něho podíval předstíraně nechápavým pohledem: „Co je špatné na pátečním večeru?“

„Sám to víte moc dobře. Je to za dva dny.“

„No a?“

„K plavbě lodí po Potomaku s přespáním v Mount Vernon potřebuje můj přípravný tým pět dnů pro naplánování bezpečnostních opatření. Na vybraných pozemcích je nutno vybudovat komunikační a poplachový systém. Loď je třeba prohledat, abychom vyloučili přítomnost výbušnin a odposlouchávacího zařízení. Musíme pročesat břehy a pobřežní hlídce je rovněž nutno dát čas na zajištění doprovodného plavidla. Za dva dny se to nedá stihnout, nemáme-li svou práci odbýt!“

Fawcett byl vznětlivý a rázný muž s nosem dravce, brunátným hranatým obličejem a pronikavým pohledem. Díval se na svět očima příslušníka demoliční čety, obhlížejícího evakuovanou budovu.

„Nezdá se vám, Oscare, že to s tou horlivostí trochu přeháníte? K atentátům dochází na lidnatých ulicích nebo v divadlech. Slyšel jste někdy, že by na hlavu státu někdo zaútočil na lodi?“

„Může k tomu dojít kdykoli a kdekoli,“ opáčil Lucas neústupně. „Už jste zapomněl na toho člověka, který se pokusil unést letadlo a zamýšlel ho navést na kolizní kurz s Air Force One? Jste na omylu, většina plánů atentátníků sází na situace, ve kterých prezident opustí zavedené zvyklosti.“

„Prezident trvá na stanoveném datu.“ Fawcettův věcný tón oznamoval konec diskuse. „Dokud pracujete pro prezidenta, budete stejně jako já dělat to, co nařídí. Kdyby ho napadlo plout na nafukovacím člunu až do Miami, je to přání, které je třeba respektovat.“

Fawcett nedocenil situaci. Lucasova tvář zkameněla a on přistoupil k šéfovi prezidentské kanceláře, až mu téměř dýchal do obličeje:

„Tak předně – rozhodnutím Kongresu nepracuji pro prezidenta, nýbrž pro ministerstvo financí. Nemůže mě tedy obejít a dělat si, co se mu zlíbí. Mám povinnost postarat se o jeho bezpečnost tak, aby to co nejméně narušovalo jeho soukromí. Když vyjede výtahem nahoru do obytné části, zůstávám se svými muži dole. Avšak od chvíle, kdy sjede dolů, nachází se v rukách tajné služby, dokud se zase nevrátí nahoru.“

Fawcett uměl dobře odhadnout povahu lidí, kteří se pohybovali v nejbližším prezidentově okolí. Věděl, že v Lucasově případě přestřelil, a měl dost rozumu na to, aby nepřiléval olej do ohně. Šlo o

lidi, plnící vzorně své úkoly a prezidentovi bezvýhradně oddané. Spřátelit se však tihle dva nikdy nemohli. Mohli být nanejvýš dobrými kolegy, rezervovanými a obezřetnými. Protože spolu nesoupeřili o moc, nehrozilo ani, že by se stali nepřáteli.

Na Fawcettově tváři se teď objevil blahosklonný úsměv: „Není proč se rozčilovat, Oscare. Dal jste mi lekci. Seznámím prezidenta s vašimi výhradami, ale pochybuji, že změní rozhodnutí."

Lucas si povzdechl: „Uděláme, co svedeme, i v tom krátkém čase, který na to máme. Někdo mu musí vtlouct do hlavy, jak naprosto nezbytné je, aby se svou ochrankou spolupracoval."

„Co na to mám říct? Víte lépe než já, že všichni politici se považují za nesmrtelné. Moc pro ně znamená víc než afrodisiakum – působí na nějako silná droga kombinovaná s alkoholickým opojením. Nic je tolik nepozvedne na duchu, nic je tolik neelektrizuje jako dav lidí provolávajících jim slávu a toužících potřást si s nimi rukou. Odtud pramení jejich zranitelnost, když si atentátník vybere vhodnou chvíli a místo."

„O tom mi nemusíte nic vyprávět," přisvědčil Lucas. „Staral jsem se už o čtyři prezidenty."

„A o žádného jste nepřišel."

„Neměl jsem k tomu daleko. Dvakrát s Fordem a jednou s Reaganem."

„Neexistuje způsob, jak dokonale předvídat chování druhých."

„Patrně ne, ale za ta léta u ochranky si vypěstujete jakýsi instinkt. To díky němu se mi ten výlet lodí nezamlouvá."

Fawcett zpozorněl: „Myslíte, že se ho někdo pokusí zabít?"

„Vždycky se někdo takový může najít. Zabýváme se dvaceti pomatenci denně a vedeme složky na dva tisíce osob, o kterých si myslíme, že představují nebezpečí, či by dokonce mohli zabít."

Fawcett položil ruku Lucasovi na rameno: „Nemějte obavy, Oscare. Tisk se o pátečním výletu dozví až na poslední chvíli. Alespoň tolik vám mohu slíbit."

„Oceňuji to, Dane."

„K čemu by vlastně podle vás mohlo na Potomaku dojít?"

„Možná k ničemu, možná k čemukoli nečekanému," odvětil Lucas a jeho hlas zněl nepřirozeně prázdně. „A toho nečekaného se obávám."

###

Prezidentova sekretářka Megan Blairová koutkem oka postřehla, že na prahu její kóje stojí Dan Fawcett, a pokynula mu od svého psacího stroje.

„Nazdar, Dane. Nevšimla jsem si vás."

‚Jak se dnes vede šéfovi?" sondoval jako obvykle předtím, než vstoupil do Oválné pracovny.

‚Je unavený," odpověděla. „Recepce na počest zástupců filmového průmyslu se protáhla do jedné do rána."

Megan byla pohledná, rázná čtyřicátnice. Její bezprostřední přátelskou povahu ženy z maloměsta zvýrazňovaly jak nakrátko sestřižené černé vlasy, tak i pět kilo pod váhu. Působila jako dynamo nabité energií a zdálo se, že nade všechno v životě zbožňuje svou práci a svého šéfa. Přicházela do práce brzy, odcházela pozdě a pracovala i o víkendech. Nikdy se nevdala, měla však za sebou dva vážné vztahy, a teď si vychutnávala nezávislost svobodného života.

Fawcetta znovu a znovu udivovalo, že dokáže vést hovor a přitom nepřestat psát na stroji.

Usmál se: „Nakouknu tam a pokusím se mu trochu zredukovat dnešní rozvrh, aby se tolik nepřepínal."

„Tak to jdete pozdě. Právě má poradu s admirálem Sandeckerem."

„S kým?"

„S admirálem Sandeckerem, ředitelem NUMA, Národní podmořské a námořní agentury."

Fawcettovou tváří přelétl výraz nelibosti. Bral svou roli ochránce prezidentova klidu téměř s pietou a neměl rád, když se do jeho pravomocí někdo vměšoval. Každé narušení ochranné zóny považoval za ohrožení vlastní pravomoci. Jak to, ksakru, že se Sandeckerovi podařilo proklouznout?

Megan uměla číst jeho myšlenky. „Prezident dal pro admirála poslat," vysvětlila. „Myslím, že očekává, že se k setkání připojíte."

To Fawcetta trochu uklidnilo. Přikývl a vstoupil do Oválné pracovny. Prezident seděl na pohovce a probíral se jakýmisi dokumenty rozloženými na velkém kávovém stolku. Drobný hubený muž s ostře zrzavými vlasy a stejně zbarvenou bradkou seděl naproti němu.

Prezident vzhlédl: „Dobře, že jste přišel, Dane… Znáte admirála Sandeckera?“

„Ano,“ odvětil Fawcett stručně.

Sandecker vstal a potřásl si s ním rukou. Stiskl krátce a pevně a beze slova přikývl, jako by se tím smiřoval s jeho přítomností. Sandecker tím nedával najevo záměrnou nezdvořilost. Uzavřený do pevné a chladné skořápky nikomu nepoklonkoval a hrál vždy na rovinu. Stal se předmětem nenávisti i závisti, ale těšil se respektu, protože nikdy oportunisticky netaktizoval a to, co se po něm požadovalo, vždy a přesně plnil.

Prezident poplácal vedle sebe na pohovku: „Sedněte si, Dane. Požádal jsem admirála, aby mě seznámil s krizovou situací, k níž došlo u pobřeží Aljašky.“

„Nic se ke mně nedoneslo.“

„To mě nepřekvapuje,“ řekl prezident. „Dostal jsem zprávu teprve před hodinou.“ Odmlčel se a špičkou pera ukázal na oblast na námořní mapě červeně zakroužkovanou. „Tady, v oblasti Cookovy zátoky, dvě stě devadesát kilometrů na jihozápad od Anchorage, doposud neznámá toxická látka hubí v moři všechno živé.“

Fawcettovi ušla podstata prezidentova zlověstného sdělení. „Mluvíte o olejové skvrně?“ zeptal se.

„O něčem mnohem horším,“ vzal si slovo Sandecker a opřel se při řeči o opěradlo pohovky. „Čelíme neznámé látce, která usmrcuje lidi i mořské tvory během jediné minuty.“

„To přece není možné,“ namítl Fawcett poněkud prostoduše.

„Většina jedovatých látek se dostává do těla zažívacím nebo dýchacím traktem,“ vysvětloval Sandecker. „Tady však máme co do činění se substancí, která usmrcuje pouhým stykem s pokožkou.“

„Aby mohla být tak účinná, musí být vysoce koncentrovaná a na poměrně malé ploše.“

„Nevím, jestli lze šestnáct set čtverečních kilometrů mořské hladiny považovat za malou plochu.“

Prezident se tvářil nechápavě: „Neumím si představit něco tak neuvěřitelně účinného.“

Fawcett se obrátil k admirálovi: „Jak vypadá dosavadní bilance obětí?“

„Loď pobřežní hlídky narazila na rybářskou loď z Kodiaku, jejíž posádku našla mrtvou. Dva členové posádky a lékař, kteří to šli prozkoumat, rovněž zemřeli. Geofyzikální vědecký tým, provádějící výzkumy na pětačtyřicet kilometrů vzdáleném ostrově, padl rovněž za oběť. Mrtvé našel pilot letadla, který jim měl dopravit zásoby. Zemřel poté, co vyslal tísňové volání. O pár hodin později nahlásil japonský rybářský trauler stohlavé hejno šedých velryb, které se znenadání obrátily břichy vzhůru. Trauler nato beze stopy zmizel. Vymřely kolonie tuleňů i hnízda krabů. Obětí může být ještě mnohem víc, jen o nich zatím nemáme zprávy.“

„Pokud to bude takhle dál pokračovat a nepodaří se to zastavit, jaké nejhorší následky lze očekávat?“

„Vyhyne veškerý mořský život v Aljašském zálivu. A pokud se to dostane do Japonského proudu a s ním na jih, kontaminuje to všechny lidi, ryby, zvířata i ptáky, kteří tomu přijdou do cesty, a to po celé délce západního pobřeží až k Mexiku. Počet obětí může dosáhnout stovek tisíc. Katastrofa postihne rybáře, plavce, každého, kdo se projde po zasaženém pobřeží, každého, kdo pozře otrávenou rybu. Nastane řetězová reakce. Raději nepřemýšlím o tom, co se může stát, pokud se látka vypaří s molekulami vody do atmosféry a v podobě deště spadne do vnitrozemských oblastí.“

Zdálo se, že Fawcett si nedokáže situaci představit v celé obludnosti: „Co to, prokristapána, může být?“

„Na to, abychom dokázali odpovědět, je ještě příliš brzy,“ odpověděl Sandecker. „Agentura životního prostředí má masivní počítačovou databázi téměř jedenácti set chemických sloučenin a dokáže je vzájemně porovnávat na základě dvou set charakteristických znaků. Během několika málo vteřin stanoví účinky v případě úniku nebezpečné látky, pojmenuje ji, určí její složení, jejího výrobce, způsob dopravy a stupeň ohrožení životního prostředí. Avšak aljašská substance neodpovídá žádné z charakteristik, které má agentura ve své databázi.“

„Ale nějaký názor na to snad mají.“

„Bohužel, pane, nemají. Existuje jedno velice mlhavé vodítko, ale to bude možné potvrdit či vyloučit až po obdržení pitevních nálezů.“

„Řekněte mi o tom víc,“ vyzval ho prezident.

Sandecker se zhluboka nadechl: „Tři nejjedovatější látky, které člověk zná, jsou plutonium, dioxin a skupina chemických bojových látek. Porovnáním charakteristik můžeme první dvě vyloučit. Největší podezření tedy padá, alespoň podle mého názoru, na tu třetí.“

Prezident hleděl na Sandeckera a ve tváři se mu odráželo pozvolné pochopení admirálových slov a pak zděšení: „Paralyzant S?“ pronesl pomalu.

Sandecker mlčky přisvědčil.

„To by vysvětlovalo, proč si s tím agentura nevěděla rady,“ řekl prezident. „Jeho složení podléhá přísnému utajení.“

Fawcett se obrátil k prezidentovi: „Obávám se, že nevím…“

„Paralyzant S je neblahá chemická sloučenina, kterou už před dvaceti lety vyvinuli vědci ve vojenském výzkumném zařízení v Rocky Mountain,“ vysvětloval prezident. „Měl jsem v ruce zprávu o jejím testování. Zabíjí pár vteřin po kontaktu s pokožkou. Vypadala jako ideální prostředek vůči protivníkovi v plynových maskách či ochranných oděvech. Účinkovala spolehlivě a na každého. Jenže její vlastnosti byly poněkud nestálé a představovala stejné nebezpečí pro ty, kdo by ji rozšiřovali, jako pro ty, kterým byla určena. Armáda nakonec vývoj ukončila a látka skončila v podzemním úložišti v Nevadské poušti.“

„Uniká mi spojitost mezi Nevadou a Aljaškou,“ řekl Fawcett.

„Během přepravy železnicí z vojenského zařízení u Denveru,“ chopil se vysvětlení Sandecker, „jedna cisterna, obsahující více než tři a půl tisíce litrů Paralyzantu S, zmizela. Dodnes se nenašla a nikdo netuší, kam se poděla.“

„Jestliže je to ta látka, o které mluvíte, jak ji tedy můžeme eliminovat?“

Sandecker pokrčil rameny: „Bohužel, způsob šíření látky, dosavadní dekontaminační technologie a fyzikálněchemické vlastnosti Paralyzantu S neumožňují prakticky žádný účinný postup, jakmile se

smísí s vodou. Můžeme jedině doufat, že se nám podaří najít zdroj a odříznout jej dřív, než se celé západní pobřeží změní v toxickou žumpu zbavenou života.“

„Máte nějaká vodítka, odkud by jed mohl proudit?“

„S největší pravděpodobností z nějaké lodi potopené mezi ostrovem Kodiak a aljašskou pevninou,“ odpověděl Sandecker. „Naším úkolem teď je probádat směry tamních proudů a vymezit si oblast, kde je třeba hledat.“

Prezident se naklonil nad kávový stolek a nějakou chvíli studoval červeně zakroužkovanou oblast na mapě před sebou. Pak věnoval Sandeckerovi povzbudivý pohled: „Pověřuji vás, admirále, jako ředitele NUMA, abyste se chopil toho nevděčného úkolu a neutralizoval hrozbu. Máte mé zmocnění požádat kteroukoli vládní agenturu či ministerstvo o odbornou spolupráci, ať půjde o Akademii věd, armádu, pobřežní hlídku, Agenturu životního prostředí, o kohokoli.“ Odmlčel se a pak se zeptal: „Jakou účinnost má Paralyzant S šířený mořskou vodou?“

Sandecker vypadal vyčerpaně, rysy měl strhané: „Jedna čajová lžička stačí na vyhubení všeho živého v patnácti milionech litrů mořské vody.“

„Tak to abychom ten zdroj raději našli,“ prezidentův hlas jevil známky beznaděje. „A to pěkně rychle!“

3

Hluboko pod kalnou hladinou řeky James, až u jejího ústí v Newport News ve státě Virginie, zápasili s mocným proudem dva potápěči razící si pracně cestu bahnem, které voda naplavila na shnilý trup potopené lodi.

V tmavé a husté záplavě ztráceli orientační smysl. Viditelnost se dala měřit na pouhé centimetry, ale oni umíněně svírali hadici výměny, která stlačeným vzduchem nasávala bahno a vyplivovala je na palubu lodi pohupující se ve sluneční záři pětadvacet metrů nad nimi. Pracovali prakticky po hmatu, protože jediné světlo z podvodních svítilen umístěných na okraji kráteru, který za posledních pár dnů vyhloubili, svým slabým výkonem nedostačovalo. Jasně viděli jen nečistoty, které jim proplouvaly kolem masek, jako když vítr na pevnině žene déšť.

Stěží si v té chvíli uměli představit, že nad nimi se klene svět a obloha s mračny a stromy, pokyvujícími se v letním větříku. V nehostinných vírech bláta a trvalé tmě jim připadalo nepředstavitelné, že jen o čtyři sta metrů dál se procházejí lidé po chodnících nevelkého města a po jeho vozovkách projíždějí auta.

Někteří lidé tvrdí, že se nelze zpotit pod vodou, ale mýlí se. Potápěči znají pocit, když si pot razí cestu póry pokožky a naráží na pevné sevření kombinézy. Už pociťovali vkrádající se únavu, a to strávili na dně teprve osm minut.

Píď po pídi si razili cestu do díry zející v oblouku pravoboku lodního trupu. Prkna, která roubila dutinu připomínající jeskyni, našli roztříštěná a pokroucená, jako by trup utržil ránu gigantickou pěstí. Pak začali nalézat předměty: botu, pant staré truhly, měděný kompas, různé nástroje, a dokonce i kus tkaniny. Zvláštní pocit doprovázel vědomí, že se dotýkají předmětů, které lidské oko nespatřilo sto dvacet let.

Jeden z mužů se na chvíli zastavil, aby si ověřil zásobu kyslíku. Propočetl, že mohou pracovat ještě dalších deset minut a pořád jim zbude dost vzduchu pro výstup k hladině.

Vypnuli zařízení, ukončili nasávání a čekali, dokud proud řeky neodnesl oblak zvířeného kalu. Až na bubliny vystupující z jejich dýchacích přístrojů nic nenarušovalo klid vodní masy kolem nich. Pročištěnou vodou spatřili o něco větší část vraku. Palubní prkna byla rozdrcena zvnějšku a vlomena dovnitř. V přítmí se svíjely smyčky lan jako bahnem pokrytí hadi. Vnitřek trupu působil nehostinně a nepřístupně. Jakoby jej střežily nepokojné duše členů posádky, kteří se potopili s lodí.

Náhle zaslechli zvláštní hukot. Nezdálo se, že pochází od vnějšího motoru nějakého člunu. Zněl jako vzdálené dunění letounu. Směr, odkud přichází, se nedal určit. Nějakou chvíli naslouchali a zvuk se blížil, zesilován hustotou vody. Přicházel z povrchu, a tak se jím dál nezabývali, znovu spustili vývěvu a vrátili se ke své práci.

Ani ne minutu nato narazila hubice vývěvy na cosi tvrdého. Spěšně vypnuli stroj a vzrušeně odstraňovali nánosy bahna rukama. Ty brzy narazily na předmět ze značně tvrdšího materiálu než dřevo, celý pokrytý rzí.

Pomocné posádce člunu ukotveného nad místem ztroskotání připadalo, jako by udělali skok v čase. Fascinovaně přihlíželi, jak starobylý hydroplán typu Catalina v elegantním oblouku zakroužil od západního břehu řeky, srovnal se s jejím korytem a dotkl se hladiny s nemotornou grácií opilé husy. Slunce se odráželo od hliníkového trupu natřeného v akvamarínovém odstínu, a jak se hřmotící stroj blížil k člunu, dala se zřetelně přečíst písmena NUMA. Motory se zastavily, z bočního průlezu se vynořil druhý pilot a hodil kotevní lano jednomu z členů posádky plavidla.

Pak se objevila štíhlá žena, která elegantně skočila na oprýskanou prkennou palubu lodi. Její dobře tvarovanou postavu skrývalo hnědé triko, volné a dlouhé tak, že splývalo až k bokům, upnutým v zelených bavlněných kalhotách. Na nohou měla slaměné mokasíny. Čtyřicítku už jistě měla dlouho za sebou, měřila dobrých sto sedmdesát centimetrů a její do snědá opálenou tvář věnčily zlatavé vlasy. Souměrné rysy a hlavně výrazné lícní kosti prozrazovaly ženu, která nedá na žádné vlivy a řídí se jen vlastním úsudkem.

Prokličkovala změtí kabelů a lodní výstroje a zastavila se až mezi muži, jejichž pohledy vyjadřovaly směsici zvědavosti a neskrý-

vaného obdivu. Posunula si sluneční brýle nad čelo a vrátila jim pohled svých hnědých očí.

„Který z vás je Dirk Pitt?“ zeptala se bez okolků.

Jeden z mužů, rozložitý chlapík menší než ona, avšak s rameny dvakrát tak širokými než boky, vystoupil ze skupinky a ukázal k hladině řeky:

„Našla byste ho tamhle dole.“

Obrátila se a pohledem sledovala směr jeho ukazováku. V rozvlněném říčním proudu se pohupovala velká oranžová boje a od ní směřoval kabel do kalné zelené hlubiny. O nějakých deset metrů dál zahlédla vzduchové bubliny vystupující z hloubi k hladině.

„Za jak dlouho se vynoří?“

„Za pět minut.“

„Aha,“ přijala informaci a chvíli váhala. „Albert Giordino je s ním?“ zeptala se nakonec.

„S tím právě teď mluvíte.“

Giordinovo ne právě důvěryhodné vzezření podtrhávaly jak jeho obnošené tenisky, tak ustřižené džínsy, potrhané tričko, kudrnaté, rozcuchané vlasy a čtrnáctidenní neholené strniště. Rozhodně nesplňoval představy o zástupci ředitele oddělení pro zvláštní úkoly NUMA.

Zdálo se však, že ženu to víc pobavilo, než zaskočilo. „Jsem Julie Mendozová z agentury životního prostředí. Potřebuji se s vámi oběma poradit o něčem naléhavém, ale asi udělám lépe, když počkám, až se pan Pitt vynoří.“

Giordino pokrčil rameny: „Jak si přejete.“ Jeho tvář prozářil přátelský úsměv: „Nesplňujeme právě vysoká kritéria pohodlí, ale studené pivo se tu najde.“

„Dám si ráda, díky.“

Giordino jí podal plechovku Coorsu, kterou vyndal z chladicího kontejneru. „Co přivedlo někoho z EPA, chci říct, co přivedlo ženu z EPA na palubu letadla NUMA?“

„Doporučení admirála Sandeckera.“

Mendozová to považovala za dostatečné vysvětlení, a tak Giordino dál nenaléhal.

„Na jakém projektu tu pracujete?“ zeptala se na oplátku.

„Na *Cumberlandu*."

„Tak se jmenovala loď za občanské války, nemýlím-li se."

„Správně, a z historického hlediska velice významná. Byla to fregata Unie, kterou v roce 1862 potopil konfederační obrněnec *Merrimack*, čili *Virginia*, jak mu říkali na Jihu."

„Pokud mě neklame paměť, *Merrimack* ji poslal ke dnu ještě předtím, než se dostal do přestřelky s *Monitorem*. Stala se tak první lodí potopenou v ozbrojené potyčce."

„Musela jste být dobrá v dějepise," poznamenal Giordino s nelíčeným obdivem.

„NUMA ji hodlá vyzdvihnout?"

Giordino zavrtěl hlavou: „To by vyžadovalo příliš velké náklady. Jde nám jen o beranidlo."

„Jaké beranidlo."

„Musel to být zuřivý boj. Posádka *Cumberlandu* bojovala, dokud voda nezaplavila jejich hlavně, i když střelba z jeho děl se od konfederačního obrněnce odrážela jak golfové míčky od pancéřového vozu. Nakonec *Merrimack* použil beranidlo, a tak poslal slavný *Cumberland* ke dnu. Jak ale couval, mohutné beranidlo ve tvaru klínu na přídi křižníku uvízlo v trupu fregaty a ulomilo se. Teď je hledáme."

„Co je tak cenného na starém kusu železa?"

„Patrně to nevyvolá představu takové hromady peněz jako, dejme tomu, poklad ze španělské galeony, ale historicky jde o nevyčíslitelnou hodnotu, o kus americké námořní historie."

Mendozová se chtěla ještě na něco zeptat, ale její pozornost přilákaly dvě černé hlavy v gumových maskách, které prořízly hladinu řeky nedaleko člunu. Potápěči k němu připlavali, po zrezivělém žebříku vyšplhali na palubu a tam se zbavili svého těžkého vybavení. Jejich kombinézy se leskly ve slunci a stékala z nich voda.

Vyšší z obou mužů sundal kuklu a rukama si pročísl hustou hřívu černých vlasů. Měl opálený obličej a jeho oči měly ten nejzelenější odstín, jaký kdy Mendozová spatřila. Vypadal jako člověk, který nemá nikdy daleko k úsměvu a který často vyzývá život na souboj a porážky přijímá se stejnou lhostejností jako výhry. Když se napřímil, tyčil se nad ni sto devadesáti centimetry a jeho pevné, štíhlé tělo na-

pínalo švy kombinézy. Mendozová se nemusela nikoho ptát, aby věděla, že před ní stojí Dirk Pitt.

Vyslal k vyčkávající posádce vítězoslavné gesto. „Našli jsme to," oznámil s úsměvem.

Giordino ho radostně plácl po zádech: „Tak to se vám, kluci, povedlo!"

Na potápěče se hrnul proud otázek a oni na ně střídavě odpovídali a upíjeli pivo z plechovek. Konečně si Giordino uvědomil přítomnost Mendozové a obrátil k ní Pittovu pozornost:

„Představuji ti Julii Mendozovou z EPA. Potřebuje si s námi promluvit."

Dirk Pitt jí podal ruku a věnoval jí znalecký pohled: „Julie…"

„Pane Pitte…"

„Poprosím vás o malé strpení, jen to ze sebe svléknu a usuším se."

„Obávám se, že tolik času nemáme," přerušila ho. „Popovídáme si za letu. Admirál Sandecker usoudil, že letadlo bude rychlejší než vrtulník."

„Moc vám nerozumím."

„Nemáme čas na vysvětlování. Musíme okamžitě vyrazit. Mohu vám jedině oznámit, že jste pověřeni novým úkolem."

Její hlas zněl trochu zastřeně. K mužskému měl sice daleko, ale Pitta zaujal. Takový by očekával v románu Harolda Robbinse.

„K čemu tak bezhlavý spěch?"

„Až někde jinde," odpověděla a pohlédla na zbylé členy posádky, naslouchající každému jejich slovu.

„Co tomu říkáš, Ale?" obrátil se Pitt na Giordina.

Giordino předstíral zmatek: „Těžko říct. Dáma působí pěkně neústupně. Na druhou stranu jsem si ale udělal druhý domov tady na palubě a nerad bych Jej opouštěl."

V tváři Mendozové se objevila zlost, když pochopila, že si z ní oba střílí. „Pánové, každá minuta je drahá."

„Co kdybyste nám řekla, kam nás chcete zavléct?"

„Na vojenskou leteckou základnu v Langley, odkud se vojenským letadlem přesuneme na Kodiak na Aljašce."

Stejně dobře jim mohla oznámit, že je čeká cesta na Měsíc. Pitt jí pohlížel do očí ve snaze najít něco, co tam nebylo. Nacházel pouze smrtelně vážný výraz.

„Abych zbytečně neriskoval, raději bych nejprve kontaktoval admirála a všechno si u něj ověřil."

„To můžete udělat během letu do Langley," trvala neústupně na svém. „Postarala jsem se o nezbytnosti. Na palubě najdete oblečení a další nutné věci, potřebné pro čtrnáctidenní operaci." Odmlčela se a pohlédla mu přímo do očí: „Myslím, že už jsme toho napovídali až až. Zatímco tu stojíme a vy trváte na nějakém malicherném ověřování, umírají lidé. To jste přirozeně nemohl vědět. Nuže, věřte mi. Pokud pověst, která vás předchází, nepřehání, přestanete dělat drahoty a nasednete okamžitě do toho letadla!"

„Vy se s tím skutečně nepářete, madam!"

„Když to nejde jinak…"

Nastalo mrazivé ticho. Pitt se zhluboka nadechl a pak zase vydechl. Obrátil se k Giordinovi:

„Slyšel jsem, že v téhle roční době bývá na Aljašce pěkně."

Giordino předstíral, že hledí do dálky: „Mohli bychom projít pár nočních podniků ve Skagway."

Pitt se obrátil na druhého potápěče, který se právě soukal z kombinézy: „Je tvoje, Charlie. Pokračuj v načaté práci, vyzvedni beranidlo *Merrimacku* a doprav je do laboratoře ke konzervaci."

„Spolehni se."

Pitt přikývl a s Giordinem vykročili k čekající catalině a povídali si spolu, jako by Julie Mendozová neexistovala.

„Doufám, že mi přibalila i rybářské nádobíčko." Giordino se nenamáhal ztišit hlas. „Hemží se to tam lososy."

„Já bych si rád vyzkoušel jízdu se sobím spřežením," navázal Pitt. „Kam se prý na její švunk hrabou psi."

Mendozová šla za nimi a vybavovala se jí slova admirála Sandeckera:

„Nezávidím vám, že si pověsíte na krk dva takové neznabohy, zvláště Pitta. Dokázal by přemluvit i bílého žraloka, aby se z něj stal vegetarián. Buďte ve střehu a pro jistotu seďte s koleny u sebe."

4

Na admirála Sandeckera měla políčeno nejedna žena z washingtonské smetánky. Zapřísáhlý starý mládenec miloval ze všeho nejvíc svou práci a do vztahů s druhým pohlavím se pouštěl jen zřídka a většinou netrvaly déle než pár týdnů. Sentimentalita a láska, hodnoty, na kterých ženy lpěly, mu nic neříkaly. Možná žil v minulém životě jako poustevník anebo, jak tvrdili někteří, jako Ebenezer Scrooge a posloužil Dickensovi jako vzor pro portrét muže zbaveného všeho citu.

Blížil se šedesátce, a protože nezanedbával cvičení, přes nevelkou výšku měl stále udržovanou postavu. Očima uměl protějšek provrtávat a jeho ryšavé vlasy a bradka teprve čekaly na první příznaky šedivění. Jeho rezervované a až drsné chování ženám imponovalo. Leckterá nastražila návnadu, ale jen nemnoha se podařilo zaseknout háček.

Bonnie Cowanová, právnička jedné z uznávaných právnických firem ve městě, se proto považovala za šťastnou, když se jí podařilo domluvit si s ním alespoň společnou večeři.

„Jste dnes večer nějak zamyšlený, Jime," říkala právě.

Nepohlédl přímo na ni. Místo toho bloudil pohledem po hostech v klidném prostředí restaurace Inkwell. „Uvažoval jsem právě, kolik z nich by vyrazilo na večeři, kdyby neexistovaly dary moře."

Ulpěla na něm tázavým pohledem a pak se zasmála: „Po celodenní komunikaci s omezenými právnickými mozky je to jako závan svěžího horského vzduchu sedět s někým, jehož mysl jen tak bezcílně bloumá."

Jeho pohled se vrátil a on se jí skrz plamen svíčky zadíval do očí. V necelých pětatřiceti letech platila Bonnie Cowanová za neobyčejně krásnou a útlou ženu. Už hodně dávno usoudila, že ženský půvab patří k její profesní výbavě, a proto se jej nesnažila zastřít. Hebké vlasy jí spadaly v nenuceném učešu pod ramena. Ňadra neměla velká, ale odpovídala proporcím těla podobně jako nohy, které odhalovala krátká sukně. Vyznačovala se i nebývalou inteligencí a doká-

zala sama obstát jak v soudní síni, tak před novináři. Sandecker se zastyděl za svou nevšímavost.

„Máte moc pěkné šaty," pokusil se to chabě napravit.

„Ano, myslím si, že červená se dobře hodí k mým blond vlasům."

„Výtečně," zamumlal nepřesvědčivě.

„Vy jste ztracený případ, Jime Sandeckere," zavrtěla hlavou. „Řekl byste zřejmě totéž, kdybych před vámi seděla nahá."

„Prosím???"

„Tak pro informaci: mám na sobě hnědé šaty a stejnou barvu mají i mé vlasy."

Teď zavrtěl hlavou on, jako by se z ní pokoušel setřást pavučiny: „Mrzí mě to, ale varoval jsem vás. Jsem mizerný společník."

„Díváte se na něco, co je odtud tisíce mil vzdálené."

Téměř stydlivě vztáhl dlaň přes stůl a uchopil její ruku: „Po zbytek večera se soustředím už jen na vás, slibuji."

„Ženy blázní po malých bezbranných hošících, kteří vyžadují mateřskou péči. A vy jste ten nejbezmocnější hošík, jakého jsem v životě potkala."

„Tak to prrr, dámo. Admirálové neslyší příliš rádi, že je někdo považuje za bezmocné malé hošíky."

„Budiž, můj slavný námořní hrdino. A co takhle kus žvance pro hladovějícího lodníka?"

„Pokud tím zabráním vzpouře, milerád," řekl a poprvé se ten večer usmál.

Pohotově objednal láhev šampaňského a z jídelníčku tu nejvybranější sestavu pokrmů z darů moře, jako by to mělo být naposledy.

Pak se duchapřítomně zeptal Bonnie na její poslední případy a úspěšně předstíral zájem, když mu líčila poslední novinky z Nejvyššího soudu a právní kličkování Kongresu.

Právě dojedli hlavní jídlo a pouštěli se do peches cardinal, když do předsálí vstoupil muž s postavou fotbalisty týmu Denver Bronco, rozhlédl se, a jakmile spatřil Sandeckera, zamířil k jeho stolu.

Roztáhl ústa v nešťastném úsměvu: „Omlouvám se za vyrušení, madam." Pak začal tiše cosi šeptat Sandeckerovi do ucha.

Admirál přikývl a smutně pohlédl přes stůl na svou společnici: „Odpusťte mi prosím, ale musím odejít.“

„Vláda volá?“

Mlčky přisvědčil.

„No dobře,“ pronesla rezignovaně. „Přinejmenším jsem si vás podržela až do moučníku.“

Přistoupil k ní a přátelsky ji políbil na tvář: „Zopakujeme si to.“

Potom zaplatil účet, požádal vrchního, aby Bonnii zavolal taxi, a odešel.

Admirálovo auto zastavilo před zvláštním tunelovitým vchodem do Kennedyho koncertního a divadelního centra. Muž v tmavém společenském obleku a s bezvýraznou tváří otevřel dveře.

„Pojďte prosím za mnou, pane.“

„Tajná služba?“

„Ano, pane.“

Sandecker se dál na nic neptal. Vystoupil z vozu a chodbou pokrytou kobercem následoval agenta k výtahu. Když dojeli a dveře se otevřely, zamířili k malému konferenčnímu salonku za řadou lóží operního sálu.

Tvář Daniela Fawcetta vypadala jako vytesaná z mramoru, když na něho na uvítanou jen zamával.

„Omlouvám se, že jsem vám překazil schůzku, admirále.“

„Vzkaz zdůrazňoval slůvko ‚naléhavé‘.“

„Právě jsem obdržel další zprávy z Kodiaku. Situace se zhoršila.“

„Ví o tom prezident?“

„Ještě ne,“ odpověděl Fawcett. „Bude lepší, když počkáme do přestávky. Kdyby během druhého jednání Rigoletta náhle opustil lóži, mohlo by to vzbudit nežádoucí reakci podezíravých lidí.“

Vstoupil zaměstnanec Kennedyho centra a přinášel podnos s kávou. Sandecker si nalil, zatímco Fawcett přecházel místností. Admirál potlačil nutkání zapálit si doutník.

Čekali přesně osm minut, než přišel prezident. V krátkém okamžiku otevírání a zavírání dveří dolehl do salonku potlesk publika signalizující konec druhého dějství. Prezident měl na sobě černý ve-

černí oblek s modrým kapesníkem, elegantně zastrčeným v náprsní kapsičce.

„Moc rád bych řekl, jak rád vás opět vidím, admirále. Jenže kdykoli se sejdeme, máme na krku šeredné problémy.“

„Vypadá to tak,“ připustil Sandecker.

Prezident se obrátil na Fawcetta: „Tak, Dane, jaké špatné zprávy máš tentokrát?“

„Kapitán trajektu ignoroval pokyny pobřežní hlídky a vyplul na běžnou trasu mezi pevninským Sewardem a ostrovem Kodiak. Před několika hodinami objevili trajekt uvázlý na pobřeží ostrova Marmot. Cestující i posádku našli mrtvé.“

„Proboha!“ vyhrkl prezident. „Kolik je obětí?“

„Tři sta dvanáct.“

„To je hodně,“ řekl Sandecker. „Až se toho domáknou média, vypukne peklo.“

„Tomu nemůžeme zabránit,“ odpověděl Fawcett odevzdaně. „Agentury tu zprávu už šíří.“

Prezident padl do křesla. Na televizních obrazovkách působil urostle. Dokázal budit takové zdání, ale ve skutečnosti měřil jen o pět centimetrů víc než Sandecker. Vlasy mu ustupovaly a šedivěly a v jeho úzkém obličeji se usadil vážný, ustaraný výraz, jaký zřídka nabízel veřejnosti. Těšil se neobyčejné oblibě, za kterou mohlo především jeho bezprostřední vystupování a upřímný úsměv, před nímž dokázalo roztát i to nejnepřátelštěji naladěné publikum. Jeho úspěšná iniciativa za sjednocení Spojených států a Kanady v jeden celek mu zajistila imunitu vůči kritice z vlastních řad.

„Nemůžeme váhat už ani minutu,“ řekl. „Celou oblast Aljašského zálivu musíme dát do karantény a evakuovat obyvatelstvo z třicetikilometrového pobřežního pásma.“

„Dovolím si nesouhlasit,“ prohlásil Sandecker.

„Smím znát důvod?“

„Pokud víme, zamoření se týká otevřeného moře. Na pevnině se nevyskytlo. Evakuace obyvatelstva představuje masivní, časově náročnou operaci. Lidé z Aljašky jsou drsné plemeno, zejména tamní rybáři. Nedokážu si představit okolnosti, za kterých by opustili své domovy, a už vůbec ne na příkaz vlády.“

„Paličáci.“

„Možná, ale ne hlupáci. Rybářské spolky souhlasily se zákazem vyplouvání na moře a všechny konzervárny začaly zakopávat veškerý úlovek, který se k nim dostal v posledních deseti dnech.“

„Budou potřebovat ekonomickou podporu.“

„V to doufám.“

„Co tedy navrhujete?“

„Pobřežní hlídka nemá dostatek lidských ani technických zdrojů, aby ohlídala celý záliv. Mělo by jí pomoci námořnictvo.“

„To bude problém,“ pronesl prezident zamyšleně. „Nasazení většího počtu lidí a plavidel zvyšuje počet potenciálních obětí.“

„Ne nezbytně,“ namítl Sandecker. „Posádka pobřežní hlídky, která jako první objevila známky zamoření, nedoznala úhony, protože proud odnesl rybářský člun mimo smrtící oblast.“

„Zapomínáte na záchranný tým a na doktora. Ti zemřeli.“

„Protože smrtící látka pokryla palubu, zábradlí, prakticky všechno, čeho se na lodi dotkli. Trajekt má celou vnitřní část otevřenou, aby pojmul co nejvíc automobilů, a cestující ani posádku nic nechrání. Moderní typy námořních plavidel už konstruují tak, aby se daly neprodyšně uzavřít pro případ radiace při nukleárním útoku. Mohou tedy hlídat v zamořených vodách se zanedbatelným, přijatelným rizikem.“

Prezident přikývl na znamení souhlasu; „Dobrá, nařídím ministerstvu námořnictva, aby spolupracovalo. Na evakuaci ale trvám. Lidé z Aljašky mohou být jak chtějí paličatí, ale musíme mít na paměti, že tu jde i o životy žen a dětí.“

„Navrhuji tedy, pane prezidente, nebo spíš žádám o osmačtyřicetihodinový odklad této operace. To by mohlo dát krizovému týmu čas k nalezení zdroje zamoření.“

Prezident mlčel. Se vzrůstajícím zájmem pozoroval Sandeckera. „Kdo má tu odvahu vrhnout se do téhle šlamastyky?“ zeptal se po chvíli.

„Oficiálním koordinátorem a vedoucím krizového týmu je doktorka Julie Mendozová, zkušená biochemička z EPA.“

„To jméno mi nic neříká.“

„Patří k našim nejlepším odborníkům v oblasti vyhodnocování a kontroly nebezpečného zamoření vod,“ odpověděl Sandecker bez zaváhání. „Podmořskou výpravu k vraku, který považujeme za zdroj zamoření, povede můj ředitel oddělení pro zvláštní úkoly Dirk Pitt.“

Prezidentovy oči prozradily, že to jméno mu není neznámé: „Pana Pitta znám. Prokázal nám značnou pomoc před několika měsíci při řešení kanadského problému.“

Chceš říct, že ti zachránil kejhák, napadlo Sandeckera, než pokračoval: Povolali jsme dalších téměř dvě stě odborníků na znečištění. I v soukromé sféře jsme kontaktovali každého experta, aby přispěl svými zkušenostmi a údaji k zdárné likvidaci zamoření.“

Prezident pohlédl na hodinky. „Už to musíme ukončit,“ řekl. „Obávám se, že beze mě by třetí jednání nezačalo. Máte tedy svých čtyřicet osm hodin, admirále. Pak nařídím evakuaci a v oblasti vyhlásím stav ohrožení.“

Fawcett doprovodil prezidenta do jeho lóže. Posadil se v pozadí, ale dostatečně blízko na to, aby spolu mohli tichými hlasy rozprávět a přitom předstírat zájem o dění na jevišti.

„Chcete zrušit tu plavbu s Moranem a Latimerem?“

Prezident zavrtěl neznatelně hlavou. „Ne, můj plán ekonomické pomoci státům sovětského bloku má přednost před vším ostatním.“

„Radil bych velmi naléhavě nedělat to. Pouštíte se do něčeho, co je předem ztracené.“

„To už jste mi stačil říct v uplynulém týdnu nejméně pětkrát.“ Prezident si zakryl obličej programem, aby nedal najevo zívnutí. „Jak vypadá odhad hlasování?“

„Zvedá se proti vám vlna konzervativních sil ve vlastním táboře. Potřebujeme patnáct hlasů ve Sněmovně a pět, možná dokonce šest hlasů, aby to prošlo v Senátu.“

„Čelili jsme už horším výhledům.“

„To ano,“ podotkl Fawcett ponuře. Jenže pokud nás tentokrát přehlasují, vaše vláda se může rozloučit s nadějí na druhé volební období.“

5

Svítání se přikrádalo z východu a ubíralo sílu temnotě, jež nakonec skončila jako tenká linka na obzoru, než splynula s oblohou. Z oken vrtulníku viděli zprvu nejasnou tmavou skvrnu, která postupně nabývala symetrické, kuželovité formy, až se před očima proměnila v horský vrchol tyčící se z moře. Za ní se vznášel měsíc ve své třetí čtvrtině a světlo proměnilo odstín ze slonovinového v indigově modrý a pak v zářivě oranžový. Sluneční kotouč stoupal a ozářil svahy pokryté sněhem.

Pitt pohlédl na Giordina. Spal. Dokázal usnout i probudit se tak snadno, jako někdo jiný vklouzne do starého svetru. Usnul, jen co se odlepili od letištní plochy v Langley, a probudil se, až když přistávali na letecké základně Elmendorf poblíž Anchorage. Pět minut poté, co přesedli do vrtulníku, už zase spal.

Pitt se obrátil k Mendozové. Seděla vzpřímeně za pilotem a tvářila se jako malá holka, která se těší na přehlídku. Upírala pohled na ostrov. V ranním rozbřesku se Pittovi zdálo, že výraz její tváře trochu změkl, nepůsobil už tak neústupně a rysy kolem úst vykazovaly křehkost, které si předtím nepovšiml.

„Sopka Augustine," hlásila, aniž tušila, že Pitt studuje ji, a nikoli scenerii za oknem. „To jméno jí dal roku 1778 kapitán Cook. Při pohledu na ni by vás asi ani nenapadlo, že jde o nejaktivnější aljašskou sopku. Jen v posledním století šestkrát vybuchla."

Pitt se s lítostí odvrátil a zahleděl se dolů. Ostrov nejevil známky lidského osídlení. Dlouhé jazyky lávy se klikatily po úbočí sopky a končily v moři. Nad vrcholem se vznášel malý oblak.

„Působí to hezky," konstatoval a zívl. „Mohla by se z toho stát vyhledávaná lyžařská oblast."

„Nenechte se oklamat," zasmála se. „Ten oblak, který vidíte nad vrcholem, je pára. Augustine je nadále aktivní. Poslední výbuch v roce 1987 překonal erupci Svaté Heleny ve Washingtonu. Spad popela a pemzy zaznamenali dokonce až v Aténách."

Další Pittova otázka přišla nevyhnutelně. „Jak se chová teď?"

„Poslední údaje potvrzují, že žár kolem vrcholu vzrůstá, což by mohlo věstit blížící se výbuch.“

„Asi nelze určit, kdy k němu dojde?“

„Jistěže ne.“ Pokrčila rameny. „Sopky jsou nevypočitatelné. Někdy se rozbouří bez sebemenšího varování a jindy shromažďují měsíce síly k ohromujícímu vyvrcholení, k němuž však nikdy nedojde. Trochu zahřímají, plivnou a zase usnou. Ten vědecký tým, o kterém jsem se zmiňovala, ten, který padl za oběť zamoření, byl na ostrově, aby zkoumal sopečnou aktivitu.“

„Kde přistaneme?“

‚Zhruba patnáct kilometrů od pobřeží,“ odpověděla. „Na palubě kutru pobřežní hlídky *Catawaba*.“

„*Catawaba*,“ opakoval, jako by si vyvolával zašlou vzpomínku.

„Ano. Vy ji znáte?“

‚Před pár lety jsem na její palubě taky přistával s vrtulníkem.“

„Kde?“

„V severním Atlantiku, poblíž Islandu.“ Pohled mu teď směřoval kamsi daleko za ostrov. Povzdychl si a promasíroval si spánky. „S jedním dobrým přítelem jsme tehdy pátrali po lodi zamrzlé v ledovci.“

„Našli jste ji?“

Přikývl: „Našli jsme její prohořelý trup. Jen o chlup jsme tehdy předstihli Rusy. Chvíli poté jsme se zřítili do islandských pobřežních vod. Můj přítel tehdy zahynul.“

Povšimla si, že celou událost znovu prožívá. Jeho výraz prozrazoval dávný smutek. Změnila téma:

„Až přistaneme, na nějaký čas se rozloučíme.“

Setřásl ze sebe minulost a soustředil pozornost opět na ni. „Vy nás opustíte?“

„Zůstanete s Alem na *Catawabě*, abyste lokalizovali zdroj nervového plynu. Já odletím na ostrov, kde má základnu krizový tým.“

„A pokud se nemýlím, jedním z mých úkolů je posílat vzorky vody z lodi do vaší laboratoře.“

„Ano, protože průběžným zjišťováním stupně zamoření vás můžeme navádět ke zdroji.“

„Jako v té hře na schovávanou. ‚Přihořívá – hoří.‘“

„I tak se to dá říct.“

„A až zdroj najdeme?“

„Až vyzvednete kontejnery s látkou z potopené lodi, armáda je zlikviduje uložením do hlubinného vrtu na jednom z ostrovů poblíž polárního kruhu.“

„Jak hluboko vede ten vrt?“

„Dvanáct set metrů.“

„Máte to dobře vymyšlené.“

Do očí se jí vrátila dřívější věcná neústupnost, když vytušila v jeho hlase jemnou ironii: „Tenhle způsob se nám osvědčil jako zatím nejlepší.“

„Jste příliš optimistická.“

Tázavě na něj pohlédla: Jak to myslíte?“

„Lokalizace a vyzvednutí látky může trvat měsíce.“

„Jenže my si nemůžeme dovolit ani týdny,“ oponovala důrazně.

„Teď mi začínáte fušovat do řemesla.“ Pitt promluvil téměř jako kazatel. „Potápěči nemohou riskovat život v prostředí, kde každá kapka, která jim pronikne na kůži, znamená smrt. Jako jediný myslitelný a bezpečný způsob se zdá použití ponorných mechanismů. To však představuje proklatě pomalý a úmorný proces. Ponorné mechanismy vyžadují školenou obsluhu a také speciálně řešená plavidla, která slouží jako pracovní plošiny.“

„Už jsem vám říkala,“ přerušila ho netrpělivě, „že na základě prezidentova souhlasu máme volnou ruku, pokud jde o jakékoli vybavení, o které požádáme.“

„To je ta jednodušší část úkolu,“ pokračoval Pitt. „I přes vaše navigování na základě zasílaných vzorků se pátrání po potopené lodi může neúnosně protáhnout. Jako byste chtěla hledat v noci, jen se svíčkou v ruce, minci na fotbalovém stadionu. A i když se nám poštěstí a loď najdeme, můžeme zjistit, že se rozlomila a její náklad se rozptýlil po dně, anebo nalezneme kontejnery tak prorezlé, že s nimi nebude radno hýbat. Na každé straně na nás číhají Murphyho zákony. Žádná záchranná akce na moři neprobíhá hladce a bezbolestně.“

Mendozová zbrunátněla: „Ráda bych zdůraznila, že…“

„Nenamáhejte se," zarazil ji Pitt. „Nejsem správný adresát budovatelských proslovů. Navíc jsem už všechny někdy slyšel. Nehodlám vám v nich přizvukovat druhým hlasem. A ušetřete si i patetické výroky typu ‚závisí na tom bezpočet lidských životů'. Uvědomuju si to a není třeba mi to každých pět minut připomínat."

Zírala, na něho vyvedená z míry jeho odzbrojující arogancí a zároveň cítila, že ji podrobuje zkoušce, jejíž smysl jí unikal.

„Viděl jste už někoho, kdo přišel do styku s Paralyzantem S?"

„Ne."

„Není to příjemný pohled. Oběť se doslova utopí ve vlastní krvi, protože její tkáň exploduje. Krev tryská ze všech tělních otvorů. Poté tělo zčerná."

„Působivý popis."

„Pro vás je to jen hra, co?" vybuchla. „Ale pro mě ne."

Neodpověděl a jen pokynul dolů ke Catawabě, kterou už viděli pod sebou. „Přistáváme…"

Pilot poznal z třepotání praporků na lanech, že loď se natočila přídí proti větru. Navedl stroj nad záď, chvíli tak visel a pak dosedl na přistávací plochu. Listy rotoru se ještě nestačily zastavit a k vrtulníku se už blížily dvě postavy oblečené v čemsi, co připomínalo kosmonautický skafandr. Za chůze rozvíjely kulatý plastikový tubus, který i přes půldruhametrový průměr připomínal pupeční šňůru. Oba muži upevnili její konec k dvířkům vrtulníku a pak na ně třikrát zaklepali. Pitt otevřel a přijal od nich látkové kukly s okuláry a rukavice.

„Raději si to oblečte," radil zdušený hlas jednoho z nich.

Pitt probudil Giordina a podal mu kuklu a pár rukavic.

„Co to je za nesmysl," mumlal Giordino vracející se ze spánku do reality.

„Dárky na uvítanou od místních zdravotníků."

V plastikovém tunelu se objevili další členové posádky a chopili se jejich nákladu. Rozespalý Giordino vyklopýtal z vrtulníku. Pitt chvíli váhal a hleděl přitom do očí Mendozové:

„Jakou dostanu odměnu, najdu-li tu vaši jedovatou látku do osmačtyřiceti hodin?"

„Co byste si představoval?"

„Jste skutečně tak tvrdá, jak se jevíte?“

„Tvrdší, pane Pitte, mnohem tvrdší.“

„V tom případě to nechám na vás.“ Věnoval jí rozpustilý úsměv a zmizel.

6

Vozy prezidentské kolony stály seřazené u jižního sloupoví Bílého domu. Jakmile zaujali všichni muži svá místa, Oscar Lucas ohlásil do maličkého mikrofonu, jehož drát mu ovíjel náramkové hodinky a mizel v rukávu kabátu:

„Vyřiďte šéfovi, že jsme připraveni."

Tři minuty nato se objevil prezident a v doprovodu Fawcetta křepce seběhl po schodech a nastoupil do prezidentské limuzíny. Lucas usedl vedle řidiče a kolona se hnula k výjezdu jihozápadní bránou.

Prezident se na zadním koženém sedadle uvolnil a okénkem pozoroval míjející budovy. Fawcett měl na klíně otevřenou aktovku a cosi si poznamenával do složky, kterou z ní vytáhl. Po několika minutách ticha povzdychl, zaklapl aktovku a postavil ji na podlahu.

„Tak tady to máte, argumenty posbírané všude možně, statistiky, výhledy CIA a poslední analýzy ekonomických poradců na téma dluhů komunistického bloku. Máte veškerou výbavu k tomu, abyste získal Larimera a Morana na svou stranu."

„Americká veřejnost mému plánu příliš nedůvěřuje, co?" zeptal se prezident tichým hlasem.

„Mám-li být naprosto upřímný, pane, pak ne," odpověděl Fawcett. „Převládá obecné mínění, že bychom měli komunisty nechat dusit ve vlastní šťávě. Většina Američanů vítá skutečnost, že Sověti a jejich satelity čelí hladu a finančnímu kolapsu. Považují to za konečný důkaz toho, že marxismus byl jen tragický žert."

„Jenže to přestane být legrace, až lídři z Kremlu couvnou až k ekonomické zdi a zavelí ze zoufalství k pochodu Evropou."

„Opozice v Kongresu považuje hrozbu hladu za dostatečnou pojistku proti této variantě. Vyhladovělé Rusko nemá sílu udržovat v chodu svou vojenskou mašinérii. A pak jsou tu ti, kteří sázejí na hroutící se morálku Rusů, která prý povede k utváření aktivního odporu vůči vládnoucí straně."

Prezident zavrtěl hlavou: „Ve věci vojenské síly vládne v Kremlu fanatismus. Nepoleví ani tváří v tvář ekonomické krizi. A

tamní lid nikdy nepovstane, ani nezahájí masové protesty. Stranický obojek je přiškrtí.“

„To nemění nic na tom, že Larimer i Moran se staví ostře proti pomoci Moskvě.“

Prezident se zatvářil znechuceně: „Larimer je ožrala a Moran se smočil v úplatkářské aféře.“

„To však nemění nic na tom, že je budete muset hodně přesvědčovat.“

„Nemohu zastírat, že jejich názory mají něco do sebe,“ připustil prezident zdráhavě. „Přesto jsem přesvědčený, že zachrání-li Spojené státy země východního bloku před téměř absolutním rozkladem, který jim hrozí, odvrátí se od Sovětského svazu a připojí se k Západu.“

„Mnozí v tom vidí jen zbožné přání, pane prezidente.“

„Francouzi a Němci to chápou stejně.“

„Jistěže, aby taky ne! Hrají na obě strany. Spoléhají na ochranu sil NATO a čile rozvíjejí ekonomické styky s Východem.“

„Zapomínáte na to, že podstatná část amerických voličů můj plán pomoci podporuje,“ namítl prezident a vystrčil téměř bojovně bradu. „I oni oceňují jeho šance na zmírnění hrozby atomové války a definitivní odstranění železné opony.“

Fawcett věděl, že nemá smysl přít se s prezidentem, který se dostal do bojovné nálady a byl neochvějně přesvědčený o správnosti své teorie. Udolat protivníka laskavostí, tahle skutečně civilizovaná bojová taktika jistě může slavit úspěch a pohnout svědomím rozumných lidí – to všechno si Fawcett uvědomoval. Přesto mu to připadalo neuskutečnitelné.

Fawcett umlkl a ponořil se do svých myšlenek. Limuzína zatím odbočila z M Street do washingtonskému přístavu a stanula v jednom z dlouhých doků.

Lucas vysedl, aby se přivítal se snědým, hubeným mužem s nehybnými rysy, které prozrazovaly indiánský původ.

„Dobrý večer, Georgi.“

„Zdravím, Oscare. Co golf?“

„Bída,“ odpověděl Lucas. „Už skoro čtrnáct dnů jsem nevzal hůl do ruky.“

Při těch slovech hleděl do tmavých pronikavých očí George Blackowla, agenta pověřeného přípravou bezpečnostních opatření při prezidentových cestách a dohledem na ně. Výškou se shodovali, Blackowl však byl o pět let mladší a o stejný počet kilogramů těžší. Neviděl ho ještě bez žvýkačky, kterou jeho čelisti nepřestávaly zpracovávat. Jako poloviční Sioux představoval vděčný terč žertů o úloze svých předků v bitvě u Little Big Hornu.

„Nic nebrání naladění?“ zeptal se Lucas.

„Palubu jsme prohledali a nenašli jsme ani nálože, ani odposlouchávací zařízení. Žabí muži před deseti minutami dokončili vnější kontrolu. Posádka doprovodného plavidla zaujala místa na palubě a připravila se k vyplutí.“

Lucas s uspokojením přikývl a dodal: „V Mount Vernonu vás posílí třiatřicetimetrový kutr pobřežní hlídky.“

„V tom případě jsme na šéfa připraveni.“

Lucas si dal ještě minutu na čas, během něhož bedlivě sledoval okolí. Nic podezřelého nezaznamenal a otevřel dveře limuzíny. Prezident vystoupil a ochranka se kolem něho okamžitě seskupila v bezpečnostní formaci. Před mužem, který kryl prezidenta zepředu, kráčel Blackowl. Lucas jako levák potřeboval volnost pohybu pro případ, že by musel tasit zbraň, a proto šel kousek za levým křídlem formace. Fawcett následoval pár metrů za nimi.

U můstku Lucas a Blackowl ustoupili stranou, aby mohli ostatní projít na palubu.

„No, Georgi, a teď je tvůj.“

„Závidím ti,“ odpověděl George s úsměvem. „Máš volný víkend.“

„První v tomhle měsíci.“

„Jedeš domů?“

„Ne hned. Nejdřív se ještě stavím v kanceláři a trochu vyčistím stůl. Při poslední cestě do Los Angeles došlo k několika zádrhelům, takže si chci projít plány.“

Obrátili se jako jeden muž, protože do doku právě vjížděla další vládní limuzína. Vystoupil z ní senátor Marcus Larimer a v doprovodu tajemníka, který nesl jeho zavazadlo, vykročil k prezidentské jachtě.

Larimer měl na sobě hnědý oblek s vestou – nic než hnědý oblek s vestou nikdy nenosil. Jeden z jeho senátních kolegů vyjádřil domněnku, že se v něm i narodil. Vlasy pískové barvy měl nepořádně učesané. Svou mohutnou, hromotluckou postavou a vzezřením políra bořil zavedené představy o celebritách.

Neformálně pokývl Blackowlovi a s Lucasem se přivítal tradiční frází politiků:

„Rád vás vidím, Oscare."

„Vypadáte zdravě, senátore."

„Neexistuje nic, co by nespravila láhev skotské," zaburácel v odpověď Larimerův smích. Pak se vyšvihl na můstek a zmizel v hlavním salonu.

„To si užiješ," poznamenal Lucas ironicky k Blackowlovi. „Ten výlet ti nezávidím."

Pár minut nato, právě když vyjížděl přístavní branou na M Street, minul Lucase malý chevrolet, který přivážel kongresmana Alana Morana. Lucas neměl předsedu Sněmovny příliš v lásce. Zdaleka se nechoval tak živelně jako Larimer. Budil spíš dojem úzkoprsého suchara, člověka, který nevyniká přílišnou inteligencí či prozíravostí, avšak dovede se dobře adaptovat na mocenské hry Kongresu tím, že víc dává, než žádá. Když na něj kdysi padlo podezření z účasti na vládním ropném skandálu, proplul všemi nástrahami s pomocí svých politických dlužníků. Za volantem vozu se neohlížel napravo ani nalevo a Lucase napadlo, že se už teď soustředí na to, jak z jednání s prezidentem vytěžit co nejvíc.

Sotva hodinu poté, zatímco posádka připravovala prezidentskou jachtu k vyplutí, vstoupil na palubu viceprezident Vincent Margolin s objemnou taškou v ruce. Na chvíli se zastavil a ze skrytu pozoroval prezidenta sedícího o samotě lehátku kousek od zádi a kochajícího se sluncem zapadajícím nad městem. Vzápětí se objevil stevard a zbavil Margolina břemene. Prezident vzhlédl a zdálo se, že jej chvíli nepoznává.

„Vinci?"

Omlouvám se za zpoždění," promluvil Margolin. „Jeden z mých poradců někam založil vaše pozvání a já je objevil teprve před hodinou."

„Už jsem nedoufal, že to stihnete," zamumlal nezřetelně prezident.

„Perfektní načasování. Beth odjela za naším klukem do Stanfordu a vrátí se až v úterý. Já sám neměl v plánu nic, co by se nedalo odložit."

Prezident vstal a přinutil se k milému úsměvu. „Senátor Larimer a kongresman Moran jsou už rovněž na palubě."

Nastane přátelské přesvědčování, napadlo Margolina. Zvláštní, že ho prezident požádal o doprovod. Ačkoli na veřejnosti podporoval linii Bílého domu, v soukromých rozhovorech se šéfem se Margolin nikdy netajil výhradami vůči plánu pomoci zemím východního bloku.

„Šli do jídelny," pokračoval prezident. „Což abyste se s nimi zašel pozdravit a namíchal si drink?"

„Drinkem nepohrdnu."

Ve dveřích Margolin málem vrazil do Fawcetta a prohodili spolu pár slov.

Prezidentova tvář sálala zlostí. On a Margolin se lišili téměř ve všem. Začínalo to stylem a vzhledem: viceprezident byl vysoký, urostlý, s postavou bez jediného gramu zbytečného tuku, a jeho vřelou, vstřícnou osobnost charakterizovaly bystré oči a pohledná tvář. Především se ale různili ve svých politických postojích.

Prezident získal značnou osobní popularitu díky svým podnětným projevům. Jako idealista a vizionář se soustředil téměř výlučně na politiku, která přinese plody v horizontu deseti až padesáti let. Zhusta však šlo bohužel o vize, jež se neshodovaly s reálnými a často sobeckými potřebami každodenní politiky.

Margolin se naopak v očích médií a veřejnosti nijak výrazně neprofiloval a aktivitu soustředil především na oblast domácích záležitostí. Prezidentovu programu pomoci komunistickým zemím oponoval argumentem, že by bylo lépe věnovat prostředky na řešení vnitřních problémů.

Viceprezident představoval typ rozeného politika s Ústavou v krvi. Propracoval se zdola: začínal ve státní legislativě, pak se stal guvernérem a nakonec skončil v Senátu.

Když zasedl do svého současného úřadu, v Russellově budově se obklopil dynamickým týmem poradců, který vykazoval smysl pro strategické kompromisy a netradiční politické koncepce. Legislativu vytvářel sice prezident, avšak Margolin režíroval její hladký průchod bludištěm všemožných výborů, takže ve výsledku působil tým Bílého domu jako tlupa mizerných amatérů. To následně kazilo prezidentovu pověst a ústilo to i v kuloárové intriky vůči němu.

V očích obyčejných voličů by Margolin mohl být úspěšným kandidátem na prezidenta, nikoli však ve své vlastní straně. Tady jeho bezúhonnost a pověst hasiče průšvihů mluvily proti němu. Příliš často se odmítal podřídit vládní linii, znal-li lepší východisko. Jako individualista se řídil vlastními normami.

Podobně jako jiným před ním mu dali úřad viceprezidenta, aby ho neutralizovali, a stranické špičky žasly, když nabídku přijal.

Prezident sledoval Margolina, jak mizí v hlavním salonu, a zlost a závist v něm vřely. Sám totiž cítil, že Margolin se pro jeho funkci hodí lépe.

V té chvíli k němu přistoupil Fawcett s rozladěným výrazem. „Co tu ksakru dělá Vince?“ zeptal se s nervozitou v hlase.

„To bych sám rád věděl,“ sykl prezident. „Tvrdí, že dostal pozvání.“

Fawcetta to zaskočilo: „Někdo z kanceláře to v tom případě pěkně zpackal.“

„Teď už je pozdě. Nemůžu mu říct, že je tu nežádoucí, a požádat ho, aby odešel.“

Fawcett se tvářil stále zmateně: „Nechápu to.“

„Já taky ne, ale musíme se s tím vypořádat.“

„Může to celé potopit.“

„To bych neřekl. Bez ohledu na náš názor musíme přiznat, že ještě nikdy neudělal něco, co by mě poškodilo. Tohle může o svých náměstcích říct málo prezidentů.“

Fawcett se obratem přizpůsobil situaci: „Máme málo kajut. Uvolním svou a vrátím se na břeh.“

„Děkuji ti, Dane.“

„Mohl bych zůstat na lodi do večera a pak se ubytovat v nejbližším motelu.“

„Za daných okolností," pronesl prezident zamyšleně, „bych spíš uvítal, kdyby ses držel v pozadí. Když je tu Vince, mohlo by to na naše hosty působit jako přesilovka."

„Nechám všechny potřebné dokumenty na podporu vašeho stanoviska ve vaší kajutě."

„Díky. Před večeří si je projdu." Prezident se odmlčel. „Mimochodem, máte nějaké nové zprávy o situaci na Aljašce?"

„Jen to, že pátrání po zdroji zamoření se rozběhlo."

Prezidentův pohled prozrazoval znepokojení. Přikývl a potřásl Fawcettovi rukou: „Uvidíme se zítra."

Nedlouho poté stál Fawcett v doku obklopený rozčilenými příslušníky viceprezidentovy ochranky. Sledoval obstarožní bílou jachtu, jak si razí cestu vlnami řeky Anacostia, aby vplula do vod Potomaku, a pociťoval kolem žaludku svíravý pocit.

Senátora Larimera i kongresmana Morana pozval osobně. Telefonicky. Margolin tvrdil, že jeho pozvání někde založil.

Avšak žádné písemné pozvánky neexistovaly.

Nedávalo to smysl.

###

Lucas si právě oblékl kabát a chystal se opustit kancelář, když zazvonil operační telefon.

„Lucas."

„Tady je ‚Loď zamilovaných'," ozval se hlas George Blackowla krycím jménem právě probíhající akce.

Tenhle telefonát Lucas nečekal, a tak se podobně jako otec dcery, která se vydala na první rande, okamžitě začal obávat nejhoršího. „Co se děje?" zeptal se stísněně.

„Máme tady takovou situaci. Nic mimořádného, to zdůrazňuji, nic mimořádného, ale přesto došlo k nepředpokládanému vývoji."

Lucasovi se ulevilo. „Poslouchám."

„‚Shakespeare'je na palubě." Blackowl použil krycí jméno pro viceprezidenta.

„Kde že je?" vydechl Lucas nevěřícně.

„Znenadání se tu objevil Margolin a nalodil se krátce před vyplutím. Dan Fawcett mu přenechal kajutu a zůstal na břehu. Když

jsem naléhal na prezidenta, aby mi objasnil tuhle změnu na poslední chvíli, řekl, ať to nechám plavat. Ale podle mě to znamená zádrhel.“

„Kde je Rhinemann?“

„Tady na jachtě.“

„Dej mi ho.“

Po krátké pauze se ozval Hank Rhinemann, šéf viceprezidentovy ochranky. „Oscare, došlo k přesunům mimo rozpis.“

„To jsem pochopil. Jak se to stalo?“

„Vyletěl z kanceláře s tím, že má na jachtě důležité setkání s prezidentem. Neřekl mi, že to bude přes noc.“

„Zatajil to před tebou?“

„‚Shakespeare‘ neřekne nic, co nemusí. Mělo mi to dojít, když jsem viděl ten kufr. Moc mě to mrzí, Oscare.“

Lucas pocítil zklamání. Kristepane, napadlo ho, představitelé světové supervelmoci se v otázkách vlastní bezpečnosti chovají jako malé děti.

.‚Už se stalo,“ řekl do telefonu úsečně. „Musíme se s tím vyrovnat. Kde máš své lidi?“

„Zůstali na břehu.“

„Pošli je do Mount Vernonu a přidej se k Blackowlovým lidem. Chci mít jachtu doslova hermeticky zajištěnou.“

„Provedu.“

„Při sebemenším náznaku čehokoli mi okamžitě volej. Zůstanu přes noc na stanovišti.“

„Máš nějaké podezření?“

„Nic konkrétního,“ odpověděl Lucas a jeho hlas zněl dutě, jako by přichází z velké dálky. „Ale vědomí, že prezident a tři další muži v hierarchii pod ním jsou v téže chvíli na jednom místě, mi na klidu nepřidává.“

7

„Obrátili jsme se proti proudu.“ Pittův hlas zněl tiše, téměř bezstarostně, když pozorně sledoval barevnou obrazovku Kleinova sonaru ohmatávajícího mořské dno. „Zvyšte rychlost na dva uzle.“

V sepraných leviskách, pleteném roláku z irské vlny, hnědých teniskách a s vlasy sčesanými pod kšiltovkou s nápisem NUMA působil nejen uvolněně a klidně, ale šířil kolem sebe auru téměř znuděné lhostejnosti.

Kormidlo se v kormidelníkových rukou zlehka pootočilo a *Catawaba* líně proklouzla mezi metrovými vlnami, které ji postrkovaly dopředu a zase zpátky jako sekačku na trávu. Senzory sonaru vlekla za sebou jako pes plechovku přivázanou k ocasu. Pátraly v hlubinách a jejich signál se na obrazovce transformoval v detailní obraz dna.

Pátrání po zdroji zamoření nervovým plynem zahájili v jižním cípu Cookovy zátoky a zjistili, že koncentrace ve vodě narůstá, jak se blíží na západ k zálivu Kamishak. Každou půlhodinu nabírali vzorky vody a ty pak vrtulník dopravoval k laboratornímu rozboru na Augustinův ostrov. I Amos Dover konstatoval, že jejich počínání připomíná hru na schovávanou.

Jak se den vlekl, nervové vypětí, které na *Catawabě* postupně narůstalo, bylo už bezmála hmatatelné. Posádka nejhůř nesla okolnost, že nemůže vyjít na palubu a nadechnout se čerstvého vzduchu. Ven směli jen chemici EPA ve vzduchotěsných kombinézách. Všichni však cítili, že tápají kousek od smrtícího cíle.

„Máte něco?“ zeptal se Dover a naklonil se Pittovi přes rameno nad obrazovkou poskytující obraz dna v dokonalém rozlišení.

„Nic vyrobeného lidskýma rukama,“ odpověděl Pitt. „Zvrásněné dno, většinou lávové, samá prasklina.“

„Dobrý obraz, naprosto zřetelný.“

Pitt přisvědčil: „Ano, i detaily jsou výtečně ostré.“

„Co znamená ta tmavá skvrna?“

„Hejno ryb, možná stádo tuleňů.“

Dover se odvrátil a zahleděl se oknem můstku k vulkanickému vrcholu Augustinova ostrova, který ležel jen pár kilometrů od nich. „Měli bychom už k něčemu dojít. Blížíme se k pobřeží…“

„Tady laboratoř, ohlaste se!“ Z reproduktorů na můstku zazněl hlas Mendozové.

Dover se chopil mikrofonu: „Slyšíme vás, pokračujte.“

„Kurz na nula–sedm–nula. Stopové prvky vykazují v tom směru vyšší koncentraci.“

Dover věnoval ostrovu znepokojený pohled: „Budeme-li v tomto kurzu pokračovat ještě dalších dvacet minut, doplujeme si pro večeři až k vašemu prahu.“

„Pokračujte, jak to půjde, a sbírejte vzorky,“ odpověděla Mendozová, „Podle mých údajů byste měli být skoro přímo nad tím.“

Dover přerušil bez dalších řečí spojení a zavolal: „Hloubka?“

Strážní důstojník ťukl na klávesnici: „Třiačtyřicet metrů – a vzrůstá.“

„Jak velký úsek dna monitoruje ten váš přístroj?“ zeptal se Dover Pitta.

„Šest set metrů na každé straně lodi.“

„To znamená, že pročesáváme více než kilometrový pruh dna.“

„Zhruba,“ přisvědčil Pitt.

„V tom případě jsme už měli na vrak narazit,“ pronesl Dover nespokojeně. „Možná jsme ho minuli.“

„Není důvod k nervozitě,“ uklidňoval ho Pitt. Odmlčel se, naklonil se nad klávesnicí a doladil obraz. „Nic na světě není tak úskočné jako vrak, který nechce být objeven. Vypátrat vraha u Agathy Christie je hračka oproti nalezení vraku pod stovkami čtverečních kilometrů vodní hladiny. Občas se na vás štěstí usměje brzy, většinou však ne.“

„Velmi poetické,“ poznamenal suše Dover.

Pitt se dlouho zamyšleně díval ke stropu kabiny. „Jakou máme viditelnost pod hladinou?“ zeptal se nakonec.

„Nějakých padesát metrů od břehu začíná být voda křišťálově průzračná. Za přílivu jsem viděl do hloubky třiceti i více metrů.“

„Rád bych si vypůjčil váš vrtulník a udělal pár leteckých snímků téhle oblasti.“

„Zbytečná námaha," odpověděl Dover úsečně. „*Semper paratus* neboli Vždy připraven – tohle heslo si nezvolila pobřežní hlídka nadarmo." Ukázal na dveře do vedlejší kabiny. „Tam máme barevné a díky satelitním snímkům vysoce podrobné mapy čtyř a půl tisíce kilometrů aljašského pobřeží."

Pitt pokynul Giordinovi, aby zaujal jeho místo u sonaru, zvedl se a následoval kapitána do malé kabiny zaplněné skříněmi s námořními mapami. Dover se podíval na štítky, pak otevřel jednu zásuvku a začal se prohrabávat jejich obsahem. Nakonec vytáhl velkou mapu označenou „Satelitní snímek 2430A, jižní pobřeží Augustinova ostrova". Rozprostřel ji na stůl.

„Tohle jste měl na mysli?"

Pitt se nad mapou naklonil a studoval obraz moře při pobřeží vulkanického ostrova. „Perfektní. Máte lupu?"

„.V přihrádce pod stolem."

Pitt našel tlustou hranatou lupu a skrz ni začal studovat drobné stíny na leteckém snímku. Dover se vzdálil a za chvíli přinesl dva hrnky kávy.

„Šance najít anomálii v tom geologickém zmatku na dně jsou mizivé," řekl.

„Loď tam může odpočívat bez povšimnutí věky."

„Nepátrám na dně," odpověděl Pitt.

Dover jeho slova slyšel, ale význam mu unikal. V očích se mu zračil zvýšený zájem, ale než se mohl na cokoli zeptat, zachraptěl amplion zavěšený nad dveřmi. „Kapitáne, zaregistrovali jsme zvlněnou hladinu před přídí." V hlase strážního důstojníka bylo znát napětí. „Hloubkoměr vykazuje deset metrů pod kýlem a dno se nebezpečně rychle zvedá."

„Okamžitě zastavit!" zavelel Dover. Odmlčel se a pak změnil rozhodnutí: „Ne! Zpětný chod, dokud nebude rychlost na nule."

„Řekněte mu, ať zatáhne sonar, než ho urazíme o dno," navrhl Pitt konverzačním tónem. „Pak bychom mohli zakotvit."

Dover věnoval Pittovi tázavý pohled, ale povel vydal. Paluba pod jejich nohama se chvěla, jak dvojice šroubů pracovala zpětným chodem. Po chvíli chvění ustalo.

„Nulová rychlost," hlásil strážní důstojník z můstku. „Kotvíme."

Dover potvrdil přijaté hlášení, pak se posadil na židli, uchopil hrnek s kávou oběma rukama, a než vyřkl otázku, upřeně se na Pitta zadíval.

„Tak co tam vidíte?“

„Loď, kterou hledáme,“ odpověděl Pitt pomalu a zřetelně. „Nic jiného to být nemůže. V jedné věci jste se zmýlil, Dovere, ale v další jste měl pravdu. Matka příroda zřídka vytvaruje pravidelné kamenné útvary, které by se táhly třeba víc než sto metrů. Což znamená, že obrys plavidla lze na nepravidelném pozadí zaznamenat. Měl jste však pravdu v tom, že máme mizivé šance najít loď na dně.“

„Vyjadřujte se jasněji,“ vybídl ho Dover netrpělivě.

„Hledaný objekt se nalézá v pobřeží.“

„Máte na mysli na pobřeží, jako třeba zakopaný někde na mělčině?“

„Ne, mám na mysli v pobřeží, mimo dosah přílivu.“

„To nemůžete myslet vážně.“

Pitt jeho poznámku ignoroval a podal mu lupu. „Podívejte se sám.“ Uchopil tužku a zakroužkoval skupinu útesů nad linií přílivu.

Dover se sklonil nad mapou a přiložil lupu k oku. „Vidím jen skálu.“

„Podívejte se pořádně. Soustřeďte se na spodní část útesu, na ten výčnělek do moře.“

Doverův nechápavý výraz vystřídal nezměrný údiv: „Proboha, to vypadá jako lodní záď!“

„Dobře viditelná je prodloužená záď a horní polovina kormidla.“

„Ano, a taky kus kabiny na zadní palubě.“ Doverovu nejistotu teď vystřídalo rostoucí vzrušení z objevu: „Neuvěřitelné, jak tam trčí přídí zabořená do útesu, jako by ji zavalila lavina. Podle tvaru její zádě a taky z vyváženého kormidla bych řekl, že jde o starou loď typu Liberty.“ Vzhlédl a oči mu zářily vzrůstajícím zájmem: „Zajímalo by mě, jestli to není *Pilottown*.“

„To mi něco říká.“

Jedno z nejzáhadnějších tajemství severních moří. *Pilottown* se plavil mezi Tokijem a západním pobřežím, dokud jeho posádka před deseti lety nenahlásila jeho ztroskotání v bouři, při které se měl poto-

pit. Rozjelo se pátrání, ale po lodi jako by se slehla zem. Po dvou letech narazil jakýsi Eskymák na *Pilottown* uvězněný v ledu asi sto padesát kilometrů od přístavu Nome. Vstoupil na palubu, ale nenašel ani posádku, ani náklad. Když se po měsíci vrátil se svým kmenem, aby si přisvojili cennější předměty z lodi, nenašli nic. Na scéně se objevila až za další dva roky, kdy byla spatřena v Beringově úžině. Vypravila se tam pobřežní hlídka, ale loď se mezitím ztratila. Neposedný *Pilottown* se zjevil zase až za osm měsíců. Posádka rybářského trauleru tehdy vstoupila na jeho palubu a shledala loď v poměrně zachovalém stavu. Pak zmizela nadobro.“

„Myslím, že si vzpomínám, jak jsem o tom četl…“ Pitt se odmlčel. „Ano, říkalo se jí Zázračná loď.“

„Tak ji překřtila média,“ přisvědčil Dover. „To, jak mizí a zase se zjevuje, jim připomínalo kouzelnický trik.“

„To si pošmáknou, až vyjde najevo, že roky brázdila moře s nákladem nervové látky.“

„Nelze si ani představit tu hrůzu, která by nastala, kdyby trup lodi rozdrtilo ledové sevření nebo kdyby se roztříštil o pobřežní skály. Došlo by k bezprostřednímu a mnohem intenzivnějšímu úniku látky,“ dodal Dover.

„Musíme se dostat do jejího nákladového prostoru,“ rozhodl Pitt. „Spojte se s Mendozovou, udejte jí polohu vraku a řekněte jí, ať k němu vzduchem vyšle tým chemiků. My provedeme průzkum z moře.“

Dover souhlasil: „Dohlédnu na přípravu výsadku.“

„Přidejte k vybavení i acetylénový hořák, kdybychom si cestu dovnitř museli prořezat.“

Dover se ještě sklonil nad stolem s mapou a vážně zíral na střed zakroužkované oblasti: „Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že někdy vstoupím na palubu Zázračné lodi.“

„Rád věřím.“ Pitt hleděl nezúčastněně do kávového hrnku. „Schyluje se k poslednímu vystoupení *Pilottownu*.“

8

Moře bylo klidné, avšak právě ve chvíli, kdy se člun z *Catawaby* nacházel sotva půl kilometru od pustého, nehostinného pobřeží ostrova, do hladiny udeřil prudký vítr o rychlosti dvaceti uzlů. Sprška mořské vody nasycené jedovatou látkou zaútočila na okna kabiny tak prudce, jako by proti nim někdo metal písek. Avšak v místě, kde spočíval vrak vyvržený na pevninu, se zdála voda poměrně klidná, protože ji chránily rozeklané skalnaté vrcholy, které třicet metrů od břehu trčely z moře jako osamělé komíny vypálených domů.

Nad zmítajícími se vodami se tyčila sopka Augustine a ve slunečním svitu pozdního odpoledne působila klidně a vznešeně. Svým tvarem patřila k nejkrásnějším vrcholům tichomořské oblasti a mohla zdárně konkurovat i klasickému obrysu japonské hory Fudži.

Silný člun se ještě chvíli probíjel bíle zpěněnými vlnami, než vplul do tišiny. Pitt se pevně rozkročil, oběma rukama se chytil zábradlí a studoval pobřeží.

Vrak se zabořil do terénu pod dvacetistupňovým úhlem a jeho záďovou část pokrývala hnědá vrstva rzi. Kormidlo měl natočené k pravoboku a lodní šroub, pokrytý krustou z korýšů, trčel z tmavého písku. Jeho jméno a domovský přístav ošlehaly živly k nečitelnosti.

Pitt s Giordinem, Dover, dva vědci z EPA a jeden z mladších důstojníků *Catawaby* měli na sobě bílé neprodyšné oděvy chránící je před smrtonosnými sprškami. Komunikovali spolu vysílačkami zabudovanými v ochranných helmách. U pasů měli upevněno dokonalé filtrovací zařízení, které je zásobovalo neškodným, dýchatelným vzduchem.

Hladinu kolem nich pokrývala vrstva mrtvých ryb a dalších vodních živočichů. Dvojice velryb se bezvládně převalovala v příbojových vlnách a nacházela se ve stejném stupni rozkladu jako sviňuchy, lvouni a tuleni. Morbidní zvěřinec doplňovaly tisíce mrtvých ptáků. Nic živého tu neuniklo zkáze.

Dover zkušeně provedl člun nástrahami trčících skalisek, pozůstatku dávné linie pobřeží. Zpomalil a čekal, až se na chvilku utiší příboj, a zatímco odhadoval správný okamžik, pátral zrakem ve vo-

dě. Když pak vlna narazila na pobřeží a vracela se proti nadcházející, namířil přídí k nevelké písčité mělčině u spodní části vraku a vyrazil na plný plyn vpřed. Jako kůň rozběhnutý k poslední překážce Velké liverpoolské zvedl se člun na hřebenu vlny, kýlem prořízl pěnu a už drhnul o písečné dno.

„Slušná práce," pochválil ho Pitt.

Úspěch tkví ve správném odhadu." Průhledem masky bylo vidět jeho radostný úsměv. „Dost pomůže i nízký příliv."

Zaklonili hlavy a vzhlédli k vraku, který se nad nimi tyčil jako bájný kolos. Teď už mohli přečíst vybledlé jméno lodi.

Pilottown.

„Člověka skoro mrzí, že se podílí na ukončení takové legendy," pronesl Dover téměř s úctou.

„Čím dřív, tím líp." Pitta se emoce nedotkly, protože měl stále na mysli smrtící zdroj na palubě.

Během pěti minut vyložili zařízení a bezpečně přivázali člun ke kormidlu *Pilottownu*. Pak začali obezřetně šplhat po příkře nakloněném levoboku zádi. Skupinu vedl Pitt, za ním se škrábal Giordino s dalšími a výpravu uzavíral Dover.

Nános, který trup lodi pokrýval, netvořil kámen, ale spíš směs seškvařeného popela a bahna, takže konzistencí připomínal sypký štěrk. Boty s obtížemi vyhledávaly oporu a většinou tři pracné kroky vzhůru doprovázely dva klouzavé v opačném směru. Vířili popel, který ulpíval na kombinézách, jež brzy zcela zešedly. Zanedlouho se silně potili a ve sluchátkách slyšeli jen svůj stále sípavější dech.

Na jen něco přes metr široké plošince, dlouhé akorát tak, aby se na ni namačkalo šest lidí, zavelel Pitt k odpočinku. Giordino si vysíleně sedl a upravil vázání acetylénové bomby, kterou nesl na zádech. Když už konečně mohl souvisle promluvit, zeptal se: „Jak se sem proboha ta rezavá rachotina mohla takhle zašprajcovat?"

„Nejspíš ji proud zahnal do šelfové zátoky, která tady asi byla před rokem 1987," uvažoval Pitt. „Podle Mendozové právě v tom roce sopka naposledy vybuchla. Horké plyny exploze proměnily ledovou pokrývku hory v miliony litrů vody. Po jejím úbočí stékalo bahno, a když dorazilo k úrovni moře, pohřbilo spolu s oblaky popela i loď."

„Zvláštní, že si až do dnešního dne nikdo nevšiml vyčnívající zádi.“

„Žádný div,“ namítl Pitt. „Vyčnívá jí tak malá část, že zahlédnout ji ze vzduchu není možné. Při pohledu z moře ze vzdálenosti větší než půldruhého kilometru zase splývá s členitým pobřežím, což ji činí téměř neviditelnou. Teprve nedávné bouře způsobily eroze a díky nim jsme loď objevili.“

Dover povstal a opřel se o strmý sráz, aby neztratil rovnováhu. Z pasu si odmotal tenké nylonové lano, na jehož konci byl nevelký záchytný hák.

Pohlédl na Pitta: „Pokud mě budete držet za nohy, myslím, že by se mi mohlo podařit zaháknout se o palubní zábradlí.“

Pitt jej popadl za levou nohu a Giordino se trochu posunul a uchopil pravou. Bytelně stavěný námořník se hluboce zaklonil a v širokém oblouku vymrštil hák vzhůru.

Přistál na záďovém zábradlí, o které se zachytil.

Další šplhání zabralo už jen pár minut. Jeden po druhém vyručkovali až na palubu. Silné nánosy rzi promíchané s popelem jim zavířily pod nohama. I to málo, co zatím z *Pilottownu* spatřili, působilo dojmem špinavé a nevzhledné změti.

„Kde je Mendozová?“ napadlo Dovera.

„Nejbližší místo vhodné pro přistání vrtulníku je odtud skoro kilometr,“ vysvětloval Pitt. „Musí to vzít i s týmem pěšmo.“

Giordino přistoupil k zábradlí kousek od zrezivělé vlajkové žerdi a pohlédl dolů do vody: „Jed asi prosakuje trupem za přílivu.“

„Musí být uložený v nákladových prostorech na zádi,“ doplnil ho Dover.

„Přístup k nákladovým prostorám zavalily tuny sopečného popela a bahna,“ podotkl Giordino rozmrzele. „Budeme potřebovat flotilu buldozerů, abychom se k nim prokopali.“

„Máte nějaké zkušenosti s loďmi typu Liberty?“ otázal se Pitt Dovera.

„Nějaké jo. Prováděl jsem za ty roky kontrolu nákladu na hezké řádce z nich.“ Poklekl, odhrabal vrstvy rzi, a tak se dostal ke konstrukci lodi. „V kabině na zadní palubě bychom měli najít průlez k nouzové šachtě a ta nás dovede k hřídelovému tunelu. Na konci pak

najdeme malý výklenek, odkud by se nám mělo podařit prořezat si cestu do nákladového prostoru.“

Dover domluvil a chvíli stáli beze slova. Měli by cítit uspokojení z toho, že našli zdroj zamoření. Místo toho však pociťujeme nejistotu, uvažoval Pitt. Patrně reakce na uvolnění, jež přišlo po vzrušujícím pátrání. Pojily se s tím i skryté obavy z toho, co by mohli najít za ocelovými stěnami *Pilottown*u.

„Neměli… neměli bychom raději počkat, až dorazí tým z laboratoře?“ vykoktal jeden z chemiků.

„Připojí se k nám,“ odpověděl Pitt laskavě, ale s ledovým pohledem.

Giordino beze slova vyndal páčidlo z bedny s nářadím, kterou nesl na zádech Pitt, a zaútočil na dveře do záďové kabiny. K jeho překvapení jen vrzly a povolily. Použil o něco větší sílu, panty zaprotestovaly, ale dveře se otevřely dokořán. Uvnitř nenašli vůbec nic: přístroje, instalaci, dokonce ani odpad.

„Vypadá to, jako by tu před námi prošli stěhováci,“ poznamenal Pitt.

„Nebo jako by tuhle kabinu nikdo nepoužíval,“ zamumlal Dover.

„Nouzová šachta?“ připomněl mu Pitt.

„Tudy.“

Dover je vedl další místností, rovněž zcela prázdnou. Zastavil se u kulatého poklopu v podlaze. Giordino přistoupil, páčil, dokud se poklop neotevřel, a zase ustoupil. Světlo Doverovy baterky prořízlo tmu zející šachty.

„A máme po radosti,“ prohodil zklamaně. „Šachta je zavalena troskami.“

„Co je na palubě pod námi?“

„Strojovna.“ Dover se odmlčel a uvažoval. Pak začal přemýšlet nahlas: „Hned za ní se nachází náhradní kormidelna. Pozůstatek válečných let. Nevylučuju, i když jisté to není, že bychom tam našli přístup do nákladových prostor.“

Vrátili se zpátky do prvního oddělení. Cítili se zvláštně, když se procházeli po palubě přízračné lodi a hádali, co se přihodilo posádce, která ji opustila. Našli průlez a po žebříku sešplhali do strojovny.

Podél starých, avšak stále ještě olejem se lesknoucích strojů se dostali do dalšího oddělení. Dover pozorně zkoumal ocelové desky ve světle baterky. Tápající paprsek se náhle zastavil.

„Do prdele!“ vybuchl. „Průlez tady je, ale někdo ho zavařil.“

„Víte jistě, že se nalézáme na správném místě?“ zeptal se Pitt.

„Naprosto,“ odpověděl Dover. Zabušil rukou v rukavici na ocelovou stěnu: „Za ní se nachází nákladový prostor číslo pět a tam je s největší pravděpodobností uložený jed.“

„Nemůže být v jiných částech?“ zeptal se jeden z mužů z EPA.

„Ne, protože ty jsou situovány blíž k přídi. Odtamtud by nic neprosáklo do moře.

„Dobře, tak se do toho pustíme,“ přerušil je Pitt netrpělivě.

Spěšně sestavili acetylenový hořák a připojili jej k bombám. Plamen zasyčel a Giordino upravil poměr plynů. Plamen zmodral a zakousl se do ocelové desky, která se nejprve rozžhavila dočervena a pak nabyla bělavě oranžové barvy. Ukázala se úzká štěrbina, která se pomalu prodlužovala, jak kov podléhal intenzivnímu žáru.

Giordino právě zvětšoval otvor, aby se jím mohl protáhnout člověk, když dorazila Mendozová i s laboratorním týmem. S sebou vlekli dobrý čtvrtmetrák přístrojů k chemickým analýzám.

„Tak jste to našli,“ konstatovala.

„Ještě nemáme jistotu,“ upozornil ji Pitt.

„Ale naše vzorky vykazují, že voda v téhle oblasti je nasycená Paralyzantem S,“ namítla.

„Zklamání může přijít jedna dvě,“ odpověděl Pitt. „Nikdy neříkám hop, dokud jsem nepřeskočil.“

Další výměna názorů nenásledovala, protože Giordino odstoupil a zhasil hořák. Předal jej Doverovi a chopil se osvědčeného páčidla.

„Odstupte,“ nařídil jim. „Je to rozžhavené a příšerně těžké.“

Vrazil konec páčidla do zubaté škvíry, jejíž okraje ještě žhnuly, a zabral. Ocelová deska se odchlípla se skřípěním od stěny a s těžkým zaduněním a v gejzíru kapek roztaveného kovu dopadla na palubu.

V potemnělém prostoru zavládlo ticho, když Pitt uchopil baterku a prostrčil ramena opatrně otvorem, aby se nedotkl jeho rozžhave-

ných okrajů. Paprskem světla pročesával v širokém oblouku temná zákoutí nákladového prostoru.

Zdálo se, že to trvá věčnost, než se napřímil a obrátil se k podivně oblečené skupině, která se tísnila za ním.

„Tak co?“ vyhrkla Mendozová napjatě.

Pittova odpověď byla jednoslovná:

„Heuréka!“

9

Šest a půl tisíce kilometrů odtud a díky jinému časovému pásmu o pět hodin časněji sovětský zástupce při Světovém zdravotnickém shromáždění pracoval za svým stolem dlouho do noci. Jeho kancelář v budově Spojených národů měla laciné, až spartánské zařízení. Namísto obvyklých portrétů sovětských vůdců, živých i mrtvých, jedinou ozdobu na stěně představoval malý, amatérský akvarel venkovského domku.

Na jeho soukromém telefonu se rozsvítilo světlo a jemné zazvonění signalizovalo příchozí hovor. Dlouhou chvíli se na přístroj podezíravě díval, než konečně zvedl sluchátko.

„Lugovoj.“

„Kdo?“

„Alexej Lugovoj.“

„Je tam Willie?“ zeptal se hlas s těžkým newyorským přízvukem, který odjakživa lahodil Lugového uším.

„Neznám žádného Willieho,“ odpověděl Lugovoj úsečně. „Máte zřejmě špatné číslo,“ dodal a bez dalšího zavěsil.

Jeho obličej postrádal jakýkoli výraz, jen proti dřívějšku trochu pobledl. Procvičil si prsty, zhluboka se nadechl a vyčkávavě se zahleděl na telefon.

Světlo se rozsvítilo a telefon opět zazvonil.

„Lugovoj.“

„Určitě tam Willie není?“

„Ne, Willie tady určitě není!“ opičil se přízvukem po volajícím a praštil sluchátkem do vidlice.

Bezmála půl minuty pak nepohnutě seděl, ruce sevřené na desce stolu, hlavu skloněnou, pohled upřený do prázdna. Nervózně si přejel dlaní po holé lebce a posunul si brýle v kostěných obroučkách na rozpláclém slovanském nose. Potom zamyšleně vstal, pečlivě pozhasínal a opustil kancelář.

Z výtahu vystoupil do haly a minul Chagallovu vitráž vyjadřující boj člověka za mír. Jako vždy kolem ní prošel bez povšimnutí.

Na stanovišti taxíků před budovou žádný vůz nestál, a tak na jeden mávl na První avenue. Udal řidiči adresu a ztuhle se usadil na zadním sedadle. Napětí mu nedovolovalo uvolnit se.

Lugového netrápila myšlenka, že by ho mohli sledovat. Těšil se uznání jako psycholog, obdivovali jej za jeho činnost v oblasti duševního zdraví v rozvojových zemích. Jeho práce na téma myšlenkových procesů a reakcí se četly všude. Za šest měsíců v New Yorku se neušpinil. Nezapojil se do žádné špionážní akce a neměl ani přímé vazby na zdejší lidi od KGB. Přítel z velvyslanectví ve Washingtonu mu prozradil, že FBI mu věnuje minimální pozornost, redukovanou jen na příležitostné a téměř bezvýsledné prověřování.

Lugovoj nepřijel do Spojených států, aby tu kradl střežená tajemství. Jeho poslání se vymykalo i té nejdivočejší představivosti americké kontrašpionáže. Telefonát signalizoval, že akce, rozpracovaná před sedmi lety, právě začala.

Taxík zastavil na rohu ulic West a Liberty, přímo před hotelem Vista International. Lugovoj zaplatil, prošel vyšperkovanou hotelovou halou a druhým vchodem vyšel zase ven. Zastavil se a nechal na sebe působit ohromující vznosnost Světového obchodního centra. Jeho dvě obrovské věže budily dojem, jako by sem spadly z nebes, jejich majestátnost překonávala cokoli jiného.

Lugovoj se sám sebe často ptal, co vlastně dělá v téhle zemi prosklených budov, bezpočtu automobilů, spěchajících davů, restaurací a lahůdkářství v každém obytném bloku. Nebyl to svět jeho představ.

Prokázal se identifikační kartou strážnému u soukromého rychlovýtahu a pak jím vyjel do stého patra. Dveře se rozevřely a on vstoupil do přijímacích místností společnosti Bougainvilleovy námořní dopravy, jejíž kanceláře zabíraly celé patro. Boty se mu bořily do tlustých koberců. Stěny pokrývaly ručně leštěné panely z růžového dřeva a místnosti zdobila bohatá sbírka orientálních uměleckých předmětů. V rozích stály prosklené skříňky se vzácnými keramickými hřebci a to, co viselo ze stropů, připomínalo Lugovému japonské tapiserie.

Hezká žena s velkýma, tmavýma očima, tmavou hebkou pletí a jemným obličejem typickým pro Asiatky se usmála Lugovému v ústrety. „Přejete si, pane?“

„Jmenuji se Lugovoj.“

„Ano, pane Lugovoj,“ vyslovila správně jeho jméno a nepřestala se při tom usmívat. „Madame Bougainvilleová vás očekává.“

Tiše promluvila do interkomu a na prahu vysokých, klenutých dveří se vzápětí objevila urostlá žena s eurasijskými rysy a havraními vlasy.

„Pojďte, prosím, za mnou, pane Lugovoj.“

Na Lugového to udělalo dojem. Jako mnozí Rusové neznalí západního obchodního stylu se naivně domníval, že zaměstnanci zůstali v práci přesčas kvůli němu. Následoval ženu dlouhou chodbou, jejíž stěny zdobily obrázky nákladních lodí plujících rozbouřenými vlnami pod námořní vlajkou Bougainvilleů. Jeho průvodkyně zlehka zaklepala na další klenuté dveře, otevřela je a ustoupila stranou.

Lugovoj překročil práh a strnul překvapením. Ocitl se v rozměrné kanceláři s mozaikovou podlahou se zlatými a modrými květinovými motivy, jíž vévodil masivní konferenční stůl podpíraný deseti vyřezávanými draky a táhnoucí se zdánlivě do nekonečna. Jemu však vzaly dech především terakotoví obrněnci v životní velikosti a vzpínající se koně, kteří v nehybné vznešenosti zdobili výklenky, zalévané měkkým světlem. Okamžitě v nich rozpoznal strážce hrobky prvního čínského císaře Čchin Ši Chuang-ti. Úplně ho ohromili. Nechápal, jak někdo docílil, že proklouzli prsty čínských vládních úředníků a skončili v soukromých rukou.

„Pojďte, prosím, dál, pane Lugovoj, a posaďte se.“

Nádhera té místnosti na něj udělala takový dojem, že zcela přehlédl drobnou Asiatku sedící v pojízdném křesle. Před ní stálo křeslo z ebenového dřeva s hedvábnými, zlatě vyšívanými polštáři a malý stolek s čajovou konvicí a šálky.

„Madame Bougainvilleová,“ řekl, „konečně se tedy setkáváme.“

Hlavě téhle loďařské dynastie bylo osmdesát devět let a v kilogramech vážila sotva polovinu té sumy. Zářivě lesklé šedivé vlasy měla hladce sčesané z čela a svázané do uzlu. Překvapovala nečekaně hladkou pletí, i když její tělo jevilo známky vysokého stáří a křehkosti. Její modré oči zkoumaly Lugového s takovou pronikavostí, že se začal cítit nesvůj.

„Pospíšil jste si," řekla stručně. Měla tichý, ale zřetelný hlas, postrádající obvyklou váhavost lidí vysokého věku.

„Přišel jsem okamžitě poté, co jsem obdržel kódovanou telefonickou výzvu."

„Jste připraven spustit svůj projekt vymývání mozků?"

„Vymývání mozků je velice ošklivý výraz. Raději bych tomu říkal zákrok."

„Na odborné terminologii nesejde," odpověděla nevzrušeně.

„Tým jsem shromáždil už před několika měsíci. Jakmile získáme odpovídající prostory, můžeme do dvou dnů začít."

„Začnete zítra ráno."

Lugovoj se přinutil ke klidu: „Tak brzy?"

„Můj vnuk mě informoval, že pro nás nastaly ideální podmínky. K převozu dojde dnes v noci."

Lugovoj se mimoděk podíval na hodinky: „Nedáváte mi zrovna moc času."

„Příležitosti je nutno využít," prohlásila neochvějně. „Uzavřela jsem dohodu s vaší vládou a jsem připravena naplnit její první část. Všechno závisí na rychlosti. Máte se svým týmem deset dnů na dokončení vaší části úkolu…"

„Deset dnů!" vydechl.

„Deset dnů," zopakovala. „To je vaše lhůta. Přetáhnete-li ji, hodím vás přes palubu."

Lugovému přeběhl po zádech mráz. Nepotřeboval upřesnění. Bylo mu jasné, že selže-li cokoli, beze stopy zmizí on i jeho lidé… a to nejspíš v moři.

V obrovském konferenčním sále se rozhostilo ticho. Po chvíli se madame Bougainvilleová ve svém pojízdném křesle naklonila:

„Dáte si trochu čaje?"

Lugovoj čaj nenáviděl, přesto přikývl: „Ano, děkuji."

„Nejvybranější směs čínských čajů. V obchodě dáte za kilo hodně přes dvě stě dolarů."

Přijal nabízený šálek, ze zdvořilosti usrkl a postavil jej zpět na stolek: „Předpokládám, že vás informovali, že má práce se stále ještě nachází ve fázi výzkumu. Experimentální fáze vykázala zatím úspěš-

nost v jedenácti případech z patnácti. V dané časové lhůtě nemohu zaručit dokonalý výsledek.“

„Povolanější mozky, než je ten váš, propočetly, na jak dlouho maximálně můžeme vyřadit ze hry poradce Bílého domu.“

Lugovoj zvedl v údivu obočí: „Bylo mi řečeno, že objektem se má stát méně významný americký kongresman, jehož dočasné zmizení nikdo nezaregistruje.“

„Mystifikovali vás,“ řekla prostě. „Váš generální tajemník a prezident usoudil, že lepší bude nevyzrazovat totožnost objektu, dokud nedokončíme přípravy.“

„Kdybych měl dostatek času seznámit se s jeho osobnostními rysy, v mnohém by mi to usnadnilo přípravu.“

„Nemusím doufám poučovat Rusa o požadavcích na utajení,“ řekla a její pohled ho spaloval. „Proč si myslíte, že jsem s vámi navázala kontakt teprve až teď?“

Lugovoj nevěděl, co odpovědět, a proto si dal raději další doušek čaje. Při jeho plebejských chuťových návycích mu připadalo, že pije voňavku zředěnou vodou.

„Musím vědět, na kom budu pracovat,“ sebral odvahu a už neuhnul před jejím pohledem.

Její odpověď měla v rozlehlé místnosti účinek bomby. Ozvěna vibrovala v Lugového mozku a téměř jej paralyzovala. Cítil se, jako by ho hodili do bezedné jámy, z níž nemá šanci uniknout.

10

Po letech plavby mořskými bouřemi přetrhaly kontejnery s nervovým plynem řetězy, jež je poutaly k dřevěným konstrukcím, a teď ležely rozházené po podlaze nákladového prostoru. Byly to standardní přepravní kontejnery, jejichž podobu vymezoval předpis ministerstva dopravy: šedý nátěr, vyduté konce, 204 centimetry na délku, 77 centimetrů na šířku. Po stranách nesly zelenou barvou pečlivě vyvedená písmena armádního kódu GS.

„Napočítal jsem jich dvacet," řekl Pitt.

„To odpovídá pohřešovanému množství," přisvědčila Mendozová se zřetelnou úlevou v hlase.

Stáli v nákladovém prostoru, který teď jasně osvětlovaly lampy napájené přenosným generátorem z *Catawaby*. Brodili se téměř třiceti centimetry vody, a jak chodili kolem smrtonosných kontejnerů, čvachtavé zvuky kroků se dutě odrážely od zrezivělých stěn lodního trupu.

Chemik EPA prudce ukázal rukou v rukavici na jeden z kontejnerů. „Tady je zdroj zamoření!" zvolal vzrušeně. „Tenhle ventil má zlomený závit."

„Tak co, Mendozová, spokojena?" zeptal se Pitt.

„No to si pište, že jsem spokojená!" potvrdila potěšeně. Pitt se k ní přiblížil, takže jejich masky se téměř dotýkaly. „Už jste přemýšlela, čím mě odměníte?"

„Čím vás odměním?"

„Máme dohodu," vysvětloval a snažil se mluvit vážným hlasem. „Našel jsem tu vaši slavnou nervovou látku šestatřicet hodin před stanoveným limitem."

„Snad nechcete trvat na svém bláznivém nápadu?"

„Blázen bych byl, kdybych na něm netrval."

Vděčila své helmě, že skryla červeň ve tváři. Komunikovali na volné rádiové frekvenci a všichni přítomní mohli jejich rozhovoru naslouchat.

„Sjednáváte si rande na podivných místech."

„Měl jsem představu o večeři v Anchorage," pokračoval Pitt. „Koktejly chlazené ledovcovým ledem, uzený losos, sobí stejk, pečená treska. A potom…"

„Už toho nechte," přerušila ho celá v rozpacích.

„Vy nejste na večírky?"

„Jen když si je okolnosti vyžádají," odpověděla, aniž ztratila rozvahu. „A tohle rozhodně není ten případ."

Rozhodil ruce a nechal je zklamaně padnout k tělu. „Smutný den pro Pitta, ale šťastný pro NUMA."

„Jak tomu mám rozumět?"

„Zdroj zamoření se nachází na souši. To nevyžaduje podvodní záchrannou operaci. Já a můj tým se můžeme sbalit a vyrazit domů."

Pohyb helmy jakoby vyjadřoval její nesouhlas: „To je dobrý úhybný manévr, pane Pitte, hodit celý problém na bedra armády."

„Ví o tom?" zvážněl Pitt.

„Aljašské velitelství dostalo zprávu pár sekund poté, co jste ohlásil nález *Pilottownu*. Z pevniny sem směřuje oddíl chemiků, aby nebezpečnou látku zlikvidovali."

„Svět jistě zatleská jejich pohotovosti."

„Vám je to fuk, že?"

„Mně to není fuk," bránil se Pitt. „Pro mě to jen skončilo. Dokud nedojde k dalšímu zamoření a nebudou další oběti, co by mě na tom mělo dál zajímat? Tahle věc bude zítra hluboko pod zemí a moře se do měsíce vzpamatuje."

„Takhle může mluvit jen otrlý cynik."

„Řekněte ano."

Nejlepší obranou je útok. Zasáhl ji na citlivém místě. Zahnal ji do kouta, srazil na kolena, a nejvíc jí na tom štvalo, že ji to baví. Odpověděla, než si stačila promyslet případný nesouhlas.

„Ano."

Všichni kolem ustali v činnosti a prostorem obsahujícím tolik jedovaté látky, že by svedla redukovat populaci Země na polovinu, se rozlehl potlesk rukou v ochranných rukavicích. Vysílače přenášely radostný pokřik a vítězoslavný hvízdot. Pochopila, že její akcie prudce stouply. Muži oceňují ženu, která umí vybruslit z těžkých situací a neztratí přitom glanc.

Navíc jí to ani nepřipadalo nějak těžké. Rázem z ní spadly všechny rozpaky. Vzápětí poté zastihl Dover Pitta, jak s rozsvícenou baterkou velice pozorně zkoumá malý otevřený průlez. Světlo za ním se rozptylovalo a jen matně se odráželo od hladiny olejnaté vody, která tam pronikala z nákladového prostoru.

„Co zamýšlíte?“ zeptal se Dover.

„Asi se vydám na malý průzkum,“ odpověděl Pitt.

„Tudy se daleko nedostanete.“

„Kam to vede?“

„Do tunelu hřídelového vedení, ale ten téměř zcela zaplnila voda. Potřeboval byste dýchací přístroj, abyste se tam dostal.“

„Pitt namířil světlo na protější stěnu, kde narazilo na jiný malý poklop, k němuž vedl žebřík. „A tudy?“

„Podle mě se tudy dostanete do nákladového prostoru číslo čtyři.“

Pitt jen beze slova přikývl a začal stoupat po zrezivělém žebříku. Dover jej následoval. Nahoře chvíli vší silou zápasil s uzávěrem, až se otevřel, a oba vyšplhali do dalšího nákladového prostoru. Zběžný pohled při světle baterky jim prozradil, že je naprosto prázdný.

„Loď musela plout prázdná,“ uvažoval Pitt nahlas.

„Vypadá to tak,“ přisvědčil Dover.

„Kam teď?“

„Po dalším žebříku do chodby, která vede mezi nádržemi na pitnou vodu do skladišť.“

Prolézali *Pilottown*em a připadali si jako vykradači hrobů při půlnočním průzkumu hřbitova. Za každým rohem očekávali nález kostry někoho z přízračné posádky. Žádnou kostru však neobjevili. Obytné kajuty posádky měly vypadat jako výroční výprodej v obchodním domě Macy. Měli nacházet kusy oděvu a jiné osobní věci posádky, která kvapně opustila plavidlo. Místo toho však tmavý interiér *Pilottown*u připomínal chodby a komory jeskynního komplexu. Chyběli jen netopýři.

Skladiště potravin zelo prázdnotou. Police v jídelně neplnily talíře a šálky. Dokonce i na toaletách scházel papír. Hasicí přístroje, dveřní zámky, nábytek, cokoli, co se dalo odšroubovat a mělo alespoň trochu cenu, zmizelo.

„To je tedy hodně zvláštní,“ zamumlal Dover.

„Taky si myslím,“ přitakal Pitt. „Někdo to tu důkladně očesal.“

„Možná, jak léta plula unášená proudem, postupně u ní přistávali zloději a odváželi, co za něco stálo.“

„Zloději po sobě zanechávají zmatek,“ namítl Pitt. „Ať se tady činil kdokoli, musel mít až úzkostný smysl pro pořádek.“

Byl to přízračný průzkum. Jejich stíny se neslyšně sunuly po stěnách chodeb a po ztichlých, opuštěných strojích. Pitt zatoužil po volné obloze.

„Neuvěřitelné.“ Dover jakoby se stále ještě nedokázal smířit s tím, co našli, nebo spíš nenašli. „Odmontovali i tlakoměry a všechny ventily.“

„Kdybych byl gambler,“ řekl Pitt zamyšleně, „vsadil bych se, že jsme přišli na stopu pojišťovacímu podvodu.“

„Nešlo by o první loď, kterou Lloydově pojišťovně v Londýně nahlásili jako pohřešovanou,“ chytil se toho nápadu Dover.

„Říkal jste, že posádka tvrdila, že opustila *Pilottown* za bouře. Ano, opustila jej, ale nenechala z něj nic než bezcennou skořápku.“

„Vaši teorii si můžeme snadno ověřit,“ navrhl Dover. „Existují dva způsoby, jak na moři potopit loď. Buď otevřít zaplavovací ventily a nechat ji potopit, anebo položit k jejímu dnu výbušné nálože.“

„Kterému způsobu byste dal přednost?“

„Zaplavení pomocí ventilů může trvat čtyřiadvacet hodin i víc. Hrozí nebezpečí, že za tu dobu popluje kolem jiná loď a bude se zajímat, co se děje. Volil bych výbušninu. Jde o drsný, ale rychlý způsob. Během několika minut pošle loď ke dnu.“

„Výbuch nálože tedy musel z nějakého důvodu selhat.“

„Je to jenom teorie.“

„Ještě jedna otázka,“ trval na svém Pitt. „Kam byste nálože rozmístil?“

„Do nákladových prostorů, do strojovny, prakticky kamkoli k trupu lodi, pod čáru ponoru.“

„V záďových nákladových prostorech jsme žádné nálože nenašli. Zbývá strojovna a příď.“

„Když už jsme došli tak daleko,“ řekl Dover, aniž hnul brvou, „můžeme to dokončit.“

„Uděláme to rychleji, když se rozdělíme. Já prohledám strojovnu. Protože vy se na lodi vyznáte lépe než já, mohl byste…“

„… prozkoumat nákladové prostory na přídi, rozumím,“ nenechal jej Dover domluvit.

Ramenatý námořník vykročil ke kajutním schůdkům a tiše si pískal bojovou mariňáckou písničku. Jeho medvědí chůzi a neohrabanou postavu ještě chvíli zviditelňovalo světlo baterky, kterou nesl, avšak sláblo a zmenšovalo se v dálce, až zmizelo. Chvíli nato ocelové pláty lodi odřízly i rádiový signál a utichlo i pískání.

Pitt začal pátrat v bludišti trubek, které vedly od parního pístového systému starých, nemoderních motorů a kotlů. Měkce našlapoval, protože mříže lávek prožrala rez. Strojovna v jeho představivosti ožila – jako by slyšel skřípění a úpění, mumlaní linoucí se z ventilace, dušený šepot.

Našel dvojici zaplavovacích ventilů. Jejich kola byla zatuhlá v uzavírací pozici.

Tím jsme odepsali teorii ventilů, napadlo ho.

Pocítil v zádech mrazení, které se vzápětí přeneslo do celého těla a připomnělo mu, že baterie napájející vytápění jeho kombinézy už docházejí. Na okamžik zhasl světlo. Hustota tmy ho téměř povalila. Okamžitě zase rozsvítil a zakroužil světlem kolem sebe, jako by očekával, že uzří přízraky posádky sápající se po něm. Žádné duchy však nespatřil, kolem viděl jen vlhký povrch kovových stěn a opotřebovaných strojů. Skoro by přísahal, že pocítil zachvění pod nohama, jako by právě kdosi nastartoval motory tyčící se ve stínech nad ním.

Zatřásl hlavou, aby zbavil představivost primitivního strachu, a jal se systematicky prohledávat stěny trupu. Plazil se mezi pumpami a trubkami pokrytými vrstvou azbestu, které vedly do tmy a dál bůhvíkam. Uklouzl na žebříku a spadl do téměř dvou metrů olejnaté vody. Vyškrábal se zpátky, vysvobodil se ze sevření té nechutné, mrtvé a zlověstné břečky a kombinézu měl teď černou od oleje. Chvíli odpočíval a popadal dech v usilovné snaze trochu se uklidnit. Právě v té chvíli si povšiml předmětu, který se jen nejasně rýsoval už téměř mimo dosah světla jeho baterky. Rozeznal zkorodovanou hliníkovou krabici o velikosti dvacetilitrového kanystru, přidrátovanou k jednomu ze žeber ocelových plátů trupu. Pitt už mnohokrát při záchran-

ných akcích pracoval s výbušninami, a tak okamžitě rozpoznal rozbušku upevněnou k dolní části krabice. Elektrický drát se vinul vzhůru a mizel mříží na horní palubě.

Pocítil pot na celém těle, i když se jinak chvěl chladem. Nechal nález tam, kde ji našel, vyšplhal se po žebříku a pokračoval v prohlídce motorů a kotlů. Nenesly žádnou značku, nenarazil na jméno výrobce ani na úřední pečeti, jež by svědčily o pravidelných prohlídkách. I štítky s výrobními čísly kdosi odstranil. Vypiloval i veškerá písmena či čísla vyražená do kovu. Pitt prohmatal každou škvíru strojních částí, až mu konečně přálo štěstí a ruka v rukavici narazila na malý výstupek. Pod jedním z kotlů našel nevelkou kovovou destičku částečně zanesenou mastnotou. Očistil ji od nánosu špíny, posvítil si na její ražený povrch a četl:

Tlak 220 liber na coul čtvereční
Teplota 450 F
Topný povrch 5,017 stop čtverečních
Vyrobila železářská společnost Alhambra
Charleston, Jižní Karolína
sériové číslo 38874

Pitt si vryl sériové číslo do paměti a pak se vrátil tam, odkud vyšel. Unaveně se sesul na palubu a snažil se odpočívat a nevnímat při tom vzrůstající chlad.

Dover se vrátil za necelou hodinu a pod paží nesl nádobu s výbušninou, jako kdyby šlo o obří plechovku broskvového kompotu. Každé uklouznutí na mastné palubě doprovázel šťavnatými kletbami. Konečně došel až k Pittovi a ztěžka k němu přisedl.

„Mezi přídí a tímhle místem jsou ještě čtyři další," informoval ho vyčerpaně.

„Já našel taky jednu asi dvanáct metrů odtud k zádi," doplnil ho Pitt.

„Zajímalo by mě, proč neexplodovaly."

„Nejspíš se něco stalo s časovačem."

„S časovačem?"

„Posádka potřebovala čas k opuštění lodi předtím, než ji měl výbuch poslat ke dnu. Pustíme-li se po drátech od jednotlivých náloží, zjistíme, že se scházejí u časovače umístěného někde na horní palubě. Když posádka zjistila, že se s ním něco stalo, bylo už asi pozdě vracet se na palubu.“

„Nebo se báli, že to vyletí do vzduchu i s nimi.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Pitt.

„A tak zahájil *Pilottown* svou slavnou bludnou pouť. Opuštěná loď na širém moři.“

„Jakými způsoby vlastně lze identifikovat plavidlo?“

„Kam tím dotazem míříte?“

„Jen mě to zajímá.“

Dover se s jeho odpovědí smířil a zahleděl se do přítmí mezi motory. „No… Téměř na všem bývá identifikační číslo. Na záchranných vestách, na člunech, na desce se jménem lodi na zádi. Obrysy písmen jména lodi bývají často vypálené do přídi. Dále máme štítky loděnice, jeden na palubní nadstavbě, druhý ve strojovně. Jo, a málem bych zapomněl na oficiální číslo lodi, vypálené na vnější straně průlezových poklopů.“

„Vsadím svůj měsíční plat, že kdybychom loď vykopali, zjistíme, že štítek loděnice schází a čísla u poklopů jsou rovněž odstraněná.“

„Pořád ještě zbývá ten ve strojovně.“

„Ten taky zmizel, stejně jako údaje o výrobci. Ověřil jsem si to.“

„To nevypadá dobře,“ poznamenal Dover tichým hlasem.

„To máte naprostou pravdu,“ přitakal Pitt. „Na *Pilottownu* šlo o víc než jen o prostý pojišťovací podvod.“

„Nemám náladu na luštění záhad,“ prohlásil Dover a vstal. „Jsem promrzlý, polomrtvý hlady a utahaný jak kotě. Navrhuju dát si čelem vzad.“

Pitt vzhlédl a povšiml si, že Dover stále ještě třímá krabici s výbušninou. „To chcete vléct zpátky?“

„Je to důkaz.“

„Tak to neupusťte,“ poznamenal Pitt s trochou sarkasmu v hlase.

Vyškrábali se ze strojovny a pospíchali nákladovými prostory, aby už co nejdřív unikli z vlhké temnoty na denní světlo. Pitt se znenadání na místě zastavil. Dover, který kráčel za ním s pohledem upřeným pod nohy, do něj vrazil.

„Proč jste se zastavil?“

„Cítíte?“

Než stačil Dover odpovědět, podlaha se jim zachvěla pod nohama a stěny výhružně zaskřípaly. Co zprvu znělo jako vzdálený přidušený výbuch, se s hřmotem blížilo a v patách za dunivým zvukem přišla mohutná nárazová vlna. *Pilottown* se nárazem otřásl a jeho svařené spoje zaúpěly, jak pod mohutným tlakem povolovaly. Náraz mrštil oběma muži tvrdě o ocelovou stěnu. Pittovi se podařilo zůstat na nohou, avšak Dover, který to měl s neskladným břemenem těžší, padl jako podťatý. Oběma rukama jen objímal kovovou schránku a snažil se vlastním tělem zmírnit její pád. Neubránil se výkřiku bolesti, když si přitom vykloubil rameno a pohmoždil koleno. Omámeně se posadil a zíral na Pitta:

„Co to, proboha živého, bylo?“ vydechl.

„Sopka pana Augustina,“ prohlásil Pitt téměř nezúčastněně. „Zřejmě vybuchla.“

„Kristepane, co budeme dělat?“

Pitt mu pomohl vstát. I přes silný oděv cítil, jak se přitom jeho paže napjala. „Jste zraněný?“

„Trošku pochroumaný, ale myslím, že nemám nic zlomeného.“

„Můžete s tím pokračovat dál?“

„Nic mi není,“ zalhal Dover sevřenými zuby. „Ale co s naším důkazem?“

„Na ten zapomeňte,“ prohlásil Pitt naléhavě. „Teď odtud musíme co nejrychleji vypadnout.“

Bez dalších řečí se dali na pochod nákladovým prostorem a pak úzkou uličkou mezi nádržemi na pitnou vodu. Pitt držel Dovera kolem pasu a napůl ho vlekl, napůl nesl temnotou.

Zdálo se, že ulička nemá konce. Pitt už jen lapal po dechu a cítil, jak mu srdce zevnitř zuřivě bije o hrudní koš. Snažil se neztratit rovnováhu, zatímco otřesy půdy starou loď rozechvívaly a rozhoupávaly. Dostali se ke čtvrtému nákladovému prostoru a sešplhali po žeb-

říku. Pitt jen trochu uvolnil sevření a Dover upadl. Několik cenných vteřin, kdy vlekl Dovera k protilehlému žebříku, mu připadalo jako hodiny.

Pitt stačil jen položit nohu na první příčku, když zazněla hromová rána a cosi proletělo těsně kolem něj a dopadlo to na podlahu. Šlehl nahoru paprskem světla. Právě v té chvíli se průlez za ním roztrhl a prostor se začal plnit tunami kamení a suti.

„Nahoru, ksakru, dělejte, šplhejte nahoru!“ křikl na Dovera. Hruď se mu mohla roztrhnout a v uších mu hučela krev. Zbytkem sil postrkoval Doverových více než sto kilo živého váhy vzhůru po žebříku.

Náhle zaslechl nad sebou volání. Světlo v průlezu ukázalo postavu, která se natahovala dolů, hmátla po Doverovi a protáhla ho průlezem nahoru na záď. Pitt vytušil, že to zasáhl Giordino. Ten hřmotný Ital měl dar zjevovat se v pravý čas na správném místě.

To už i Pitt došplhal a protáhl se do prostoru, který zaplňovaly kontejnery s nervovou látkou. Další průlez našli neporušený, protože tady nebyl sesuv půdy tak mohutný jako u přídě. Když dosáhl paty žebříku, pomohl i Doverovi dostat se do dočasného bezpečí zadní paluby. Giordino sevřel Pittovi paži.

„Při tom zemětřesení jsme utrpěli ztráty,“ pronesl temně.

„Velké?“ zeptal se Pitt.

„Máme čtyři zraněné, vesměs jde o zlomeniny a jednoho mrtvého.“

Giordino se odmlčel, ale Pittovi už nemusel nic dalšího říkat.

„Mendozová?“

„Jeden z kontejnerů jí rozdrtil nohy,“ vysvětloval Giordino tak vážným tónem, s jakým se u něj Pitt ještě nesetkal. „Utrpěla otevřenou zlomeninu, úlomek kosti protrhl její ochrannou kombinézu…“ Slova mu odumřela v hrdle.

„Nervový plyn jí pronikl na pokožku,“ dopověděl Pitt za něj a cítil přitom, jak mu tělem probíhají vlny děsu a bezmoci.

Giordino přisvědčil: „Vynesli jsme ji ven.“

Pitt našel tělo Julie Mendozové ležet na zadní palubě. Vysoko nad ní se k modré obloze vznášel mohutný oblak sopečného popela, jen zvolna unášeného od lodi větrem k severu.

Mendozová ležela stranou. Nezranění lidé z EPA se věnovali živým. Poblíž ní stál jen mladý důstojník z *Catawaby* a jeho tělo se svíjelo v křečích, jak dávil dovnitř své masky.

Kdosi jí sňal helmu. Její vlasy se rozprostřely po zrezivělé palubě a ve svitu zapadajícího slunce dostaly oranžový nádech. Pitt věděl, jakmile na ni pohlédl, že na ten pohled do smrti nezapomene. Měla otevřené oči, upřené do prázdna a vystouplé čelisti, jejichž křečovitá ztuhlost svědčila o nepopsatelné agónii. Krev prýštící z otevřených úst, nosu i uší zaschla na slunci v drolivých cestičkách barvy mědi. Vedly i z koutků očí. I to málo z pokožky tváře, co ještě zbylo, nabíralo kvapem modravě černý nádech.

Jediný cit, na který se Pitt zmohl, byla chladná zloba. Cloumala jím, když poklekl vedle mrtvého těla a několikrát udeřil pěstí do paluby.

„Tohle není konec," procedil hořce. „Nedopustím, aby to tímhle skončilo."

11

Oscar Lucas otráveně civěl na desku svého stolu. Všechno mu lezlo na nervy: kyselá pachuť vychladlé kávy v hrnku, jeho lacině zařízená vládní kancelář, nekonečné hodiny v práci. Poprvé od okamžiku, kdy se stal zvláštní agentem prezidentovy ochranky, se přistihl, že se těší do výslužby, až bude lyžovat po coloradských pláních a až si tam vlastníma rukama vybuduje horské přístřeší.

Zavrtěl hlavou, aby zahnal marné sny, usrkl dietní limonádu a snad už podesáté se zahloubal do výkresů prezidentské jachty.

Eagle postavili v roce 1919 pro bohatého filadelfského obchodníka a v roce 1921 jej ministerstvo obchodu zakoupilo pro prezidentské potřeby. Již třináct prezidentů se od té doby procházelo po jeho palubě. Herbert Hoover zde trénoval s medicinbalem a Roosevelt míchal martini a s Winstonem Churchillem probíral válečnou strategii. Harry Truman tady hrával nejen poker, ale také na klavír, John Kennedy tu oslavoval narozeniny, Lyndon Johnson zde přijal královskou rodinu a Richard Nixon zase Leonida Brežněva.

Mahagonem obložená jachta staré konstrukce se svislými přídními výboky měla výtlak sto tun a jejích třiatřicet metrů korunoval šestimetrový stěžeň. Při ponoru půldruhá metru dokázala rozčesávat hladinu rychlostí čtrnácti uzlů.

Podle původních plánů měla pět luxusních kajut, čtyři koupelny a velký prosklený palubní přístřešek, používaný jako kombinace jídelny a společenské místnosti. Během plavby sloužilo na palubě třináct příslušníků pobřežní hlídky jako posádka, jejichž ubikace a kuchyně se nalézaly u přídě.

Lucas listoval osobními spisy jednotlivých členů posádky, pročítal údaje o jejich původu, rodinách, charakterových vlastnostech i výsledcích psychologických pohovorů. Nedokázal přijít na cokoli, co by vzbuzovalo podezření.

Opřel se a zívl. Podíval se na hodinky. Ukazovaly za deset minut půl desáté. Před třemi hodinami zakotvil Eagle v Mount Vernon. Prezident byl noční pták a o to později ráno vstával. Určitě teď zdr-

žuje své hosty v přístřešku, to Lucas věděl, přetřásá s nimi vládní záležitosti a na spánek ani nepomyslí.

Pohledem sklouzl stranou k oknu. Uvítal, že venku padá mlha. Omezená viditelnost snižuje úspěch ostřelovačů, kteří představovali největší hrozbu pro prezidentův život. Lucas se snažil namluvit si, že slyší trávu růst. Bylo postaráno o každou maličkost, o niž bylo možno se postarat.

Pokud hrozilo nebezpečí, jeho zdroj a podstata mu unikaly.

###

K Mount Vernonu mlha ještě nedorazila. Letní večer se představil v jasné průzračnosti a světla z nedalekých ulic a hospodářských stavení se odrážela na hladině. U ústí se řeka rozšiřovala na více než půldruhého kilometru a její svačící se břehy zarůstaly keři. Sto metrů od ústí kotvil přídí proti proudu kutr pobřežní hlídky a jeho radarová anténa se nepřestávala otáčet.

Prezident seděl na přední palubě v pohodlném křesle a vášnivě líčil Marcusovi Larimerovi a Alanu Moranovi přednosti svého plánu pomoci východní Evropě. Náhle vstal, přistoupil k zábradlí a naslouchal. Z nedaleké pastviny zaznívalo bučení nevelkého stáda krav. Na okamžik jej pohltilo, zatlačilo do pozadí celonárodní problémy a chvíli tu stál obyčejný kluk z venkova. Po pár vteřinách se obrátil a znovu usedl.

„Promiňte mi to malé přerušení," omluvil se se širokým úsměvem. „Na chvíli jsem byl v pokušení sehnat někde vědro a vlastnoručně nám opatřit k snídani trochu čerstvého mléka."

„Média by se pásla na fotografiích, jak uprostřed noci dojíte krávy," zasmál se Larimer.

„Šlo by to zužitkovat ještě lépe," navázal Moran sarkasticky. „To mléko by se prodalo se solidním ziskem Rusům."

„To není tak přehnané, jak to zní," vložil se do řeči Margolin, sedící trochu stranou. „Mléko a máslo z moskevské maloobchodní sítě téměř zcela zmizely."

„Má pravdu, pane prezidente," přešel Larimer do vážného tónu. „Průměrného Rusa dělí už jen dvě stě kalorií denně od hranice hladovění. Poláci a Maďaři jsou na tom ještě hůř. Ksakru, vždyť i naše prasata žerou lépe než oni."

„Přesně o tom mluvím," ozval se prezident zapáleným tónem. „Nemůžeme se obracet zády k hladovějícím ženám a dětem jenom proto, že žijí pod komunistickou nadvládou. Hladomor zvyšuje důležitost mého plánu pomoci, v němž se odrazí velkomyslnost amerického národa. Pomyslete na výhody, které v reakci na něj získáme ze vstřícnějšího postoje zemí třetího světa. Pomyslete na to, jakou inspiraci tím dáme budoucím generacím. Možné výhody toho plánu nelze ani vyčíslit."

„Dovolím si oponovat." Moran jakoby chtěl smést se stolu každé prezidentovo slovo. „To, co navrhujete, mi připadá jako naivní šílenství. Miliardy dolarů, vydávané ročně na podporu satelitních zemí, téměř zlikvidovaly finanční rezervy Sovětů. Vsadím se, že prostředky, které by ušetřili díky vámi navrhovanému plánu pomoci, by šly okamžitě na vojenský rozpočet."

„Možná, ale když nebudeme mít jejich problémy pod určitou kontrolou, budou Sověti pro Ameriku představovat o mnoho větší nebezpečí," namítl Prezident. „Z historie víme, že země sužované hospodářskými problémy se snadněji pouštějí do mezinárodních dobrodružství."

„Myslíte jako třeba ovládnutí ropných zásob v Perském zálivu?" nadhodil Larimer.

„Ovládnutí Zálivu je hrozba, která visí ve vzduchu permanentně. Vědí však velmi dobře, že západní země by zasáhly i silou, jen aby nevyschl proud jejich životně důležité tekutiny. Ne, Marcusi, oni mají na mysli mnohem snadnější cíl. Takový, který jim umožní kompletní ovládnutí středozemní oblasti."

Larimer pozvedl obočí: „Myslíte Turecko?"

„Přesně tak," odpověděl prezident bez váhání.

„Ale Turecko je přece členem NATO," namítl Moran.

„Jistě, ale myslíte si, že Francie půjde do války kvůli Turecku? Bude za Turecko bojovat Anglie nebo Západní Německo? Nebo ještě lépe: pošleme tam my umírat naše chlapce, když jsme je neposlali do Afghánistánu? Pravda je taková, že Turecko má pramálo přírodních zdrojů, za které by stálo bojovat. Sovětské ozbrojené síly mohou být během pár týdnů u Bosporu a Západ se zmůže jedině na slovní protesty."

„To však probíráme jen nejkrajnější krajnosti," namítl Moran, „nikoli ty nejpravděpodobnější."

„Přesně tak," přidal se Larimer. „Podle mého soudu lze další sovětskou expanzi ve světle jejich hroutícího se systému považovat za velmi málo pravděpodobnou."

Prezident zvedl na protest ruku: „Tohle je ale odlišná situace, Marcusi. Jakýkoli vnitřní nepokoj v Rusku se okamžitě rozlije za jeho hranice, a to především do západní Evropy."

„Bůh ví, a moje vystoupení v Senátu to potvrzují, že nejsem izolacionista, pane prezidente. Ale už mi začínají lézt krkem soustavné ohledy, které berou Spojené státy na každý rozmar Evropanů. Nechali jsme v evropské půdě dostatečný desátek našich padlých v obou válkách. Tvrdím, že chtějí-li Rusové pozřít zbytek Evropy, ať se jím zalknou, a já jim popřeju dobrou chuť."

Larimer se s úlevou zvrátil v křesle. Dostal ze sebe to, co by si netroufl říct veřejně. I když s ním prezident bytostně nesouhlasil, nemohl si nevšimnout, kolik řadových amerických občanů sdílí takové myšlenky.

„Buďme realisté," pronesl tichým hlasem. „Oba víme, že nemůžeme nechat naše spojence na holičkách."

„A co naši voliči?" převzal štafetu Moran. „Jakým slovem nazvete to, když vezmete dolary z daní z deficitního rozpočtu a použijete je k nakrmení a podpoře našeho nepřítele?"

„Nazvu to aktem humanity," odpověděl prezident unaveně. Začal chápat, že v tomto boji stěží zvítězí.

„Lituji, pane prezidente," Larimer se zvedl, „ale skutečně nemohu s čistým svědomím podpořit váš plán pomoci východnímu bloku. A teď mě omluvte, ale mám nejvyšší čas jít si lehnout."

„Už taky půjdu," připojil se zívající Moran. „Sotva mžourám."

„Doufám, že se tu cítíte jako doma," obrátil se k nim prezident.

„Ano, díky," odpověděl Moran.

„Když mě až dosud nepřepadla mořská nemoc," ušklíbl se Larimer, „jsem přesvědčený, že teď už udržím večeři v žaludku až do rána."

Oba popřáli dobrou noc a zmizeli po schůdcích vedoucích dolů k jejich kajutám. Jakmile odešli, obrátil se prezident k Margolinovi.

„Tak co tomu říkáte, Vinci?“

Mám-li být naprosto upřímný, pane, řekl bych, že čuráte proti větru.“

„Chcete říct, že je to marné?“

„Podívejte se na to z druhé stránky,“ spustil Margolin. „Váš plán předpokládá výkup přebytků obilí a dalších zemědělských plodin a jejich prodej komunistickým zemím za nižší ceny, než jaké naši farmáři mohou získat na zahraničních trzích. Ale vinou špatných povětrnostních podmínek v uplynulých dvou letech a také inflační spirály, která zvedla ceny pohonných hmot, naši farmáři bankrotují v míře, jakou jsme naposledy zažili v roce 1934. Pokud trváte na rozdílení finančních podpor, navrhuji ve vší úctě, abyste to udělal tady… a ne v Rusku.“

„Dobročinnost začíná doma, tak to myslíte?“

„A kde jinde? Musíte mít na zřeteli i to, že uvnitř strany rapidně ztrácíte podporu, a to nemluvím o smrtících průzkumech veřejného mínění.“

Prezident zavrtěl hlavou: „Nemohu mlčky přihlížet, jak miliony mužů, žen a dětí hladoví.“

„Vznešený postoj, ale ani trochu praktický.“

Na prezidentově tváři se zračil smutek. „Copak není evidentní,“ začal s pohledem upřeným do tmavých vod řeky, „že už žádná guerilla nikde na světě nepoužije marxismus jako revoluční bojový pokřik, prokážeme-li jeho neživotnost?“

„A tím se dostáváme k poslednímu argumentu,“ navázal Margolin. „Rusové o naši pomoc nestojí. Jak víte, setkal jsem se s ministrem zahraničí Gromykem. Naznačil mi zcela jasně, že pokud Kongres schválí váš plán, nechá zadržet na hranicích každou loď s potravinovou pomocí.“

„Přesto se musíme pokusit.“

Margolin si tiše povzdechl. Tahle debata znamenala ztrátu času. Prezident se nedal přesvědčit.

„Pokud se cítíte unavený,“ řekl prezident, „běžte si klidně lehnout. Nemusíte být vzhůru jen proto, abyste mi dělal společnost.“

„Ani se mi nechce spát.“

„A co tedy ještě jednu sklenku brandy.“

„To neodmítnu.“

Prezident stiskl tlačítko vedle svého křesla a za chvilku se vedle nich objevila postava v bílém stejnokroji stevarda.

„Přejete si, pane prezidente?“

„Přineste, prosím, ještě jednu brandy pro viceprezidenta a pro mě.“

„Ano, pane.“

Stevard se obrátil a chystal se odejít vyplnit objednávku, ale prezidentovo gesto rukou ho zastavilo.

„Okamžik.“

„Pane?“

„Vy přece nejste Jack Klosner, obvyklý stevard.“

„Ne, pane prezidente. Jsem námořník první třídy Tong. Námořníku Klosnerovi skončila směna v deset hodin. Mám službu až do rána.“

Prezident byl jedním z nemnoha politiků, který se dokázal duševně naladit na frekvenci běžných lidí. Uměl stejně srdečně rozprávět s osmiletým chlapcem jako s osmdesátiletou stařenkou. Upřímně se bavil tím, jak vyváděl lidi z míry, když jim říkal křestními jmény, jako by se znali roky.

„Jste Číňan, Tongu?“

„Ne, pane, Korejec. Moje rodina se přistěhovala do Ameriky ve dvaapadesátém.“

„Proč jste se dal k pobřežní hlídce?“

„Asi proto, že mám rád moře.“

„Baví vás obsluhovat takové staré ouřady jako já?“

Námořník Tong zaváhal zjevně v rozpacích. „No… kdybych si mohl vybrat, raději bych sloužil na palubě ledoborce.“

„No, nejsem si jist, že by se mi v nejbližších chvílích chtělo přesídlit na ledoborec,“ rozesmál se prezident srdečně. „Ale připomeňte mi ráno, abych promluvil s velitelem Collinsem o případném převelení. Jsme staří přátelé.“

„Děkuji vám, pane prezidente,“ zamumlal námořník Tong potěšené. „Hned vám přinesu brandy.“

Než se obrátil k odchodu, široký úsměv odhalil velkou mezeru v horní řadě zubů.

12

Na jachtu *Eagle* dosedla těžká mlha a zahalila její trup do vlhkého, přízračného ticha. Červená výstražná světla rádiových vysílačů na protějším břehu se postupně ztrácela, až zmizela. Kdesi nad hlavou zavřeštěl racek, ale byl to dušený a spíše strašidelný zvuk, jehož zdroj nešlo určit. Na dřevěné palubě se usadila vlhkost. Matně se leskla v mlžných kuželech vrhaných světlomety, upevněnými nad kůly, jež podpíraly staré vrzající molo spojené s břehem.

Malá armáda agentů tajné služby rozmístěná na strategických místech po celém svahu břehu, který mírně stoupal až k elegantnímu domu George Washingtona v koloniálním stylu, střežila teď už téměř neviditelnou jachtu. Kontakt mezi sebou udržovali prostřednictvím malých krátkovlnných vysílaček. Aby si uchovali za všech okolností volné ruce, měli v uších sluchátka, malý mikrofon na zápěstí a baterii u pasu.

Každou hodinu měnily stráže stanoviště podle předem stanoveného plánu a velitel směny pochůzkami kontroloval účinnost bezpečnostních opatření.

V karavanu zaparkovaném na příjezdové cestě vedle starého rodinného domu agent Blackowl sledoval řadu televizních monitorů. Jiný agent obsluhoval komunikační centrálu a třetí nespouštěl pohled z bezpočtu červených světel monitorujících funkce promyšleného bezpečnostního systému rozmístěného kolem jachty.

„Člověk by si myslel, že Národní meteorologická služba dokáže poskytnout směrodatnou předpověď počasí pro oblast, která leží jen šestnáct kilometrů od jejich stanice," vrčel Blackowl a usrkl už ze čtvrtého šálku kávy. „‚Říkali lehká mlha'. Jestli tohle má být lehká mlha, zajímalo by mě, jak k čertu říkají mlze tak husté, že se dá krájet."

Agent, který měl na starosti rádiový styk, se k němu obrátil a sejmul z uší sluchátka. „Volá stíhací člun. Říkají, že vidí sotva vlastní příď. Žádají o svolení zakotvit a vystoupit na břeh."

„Vůbec se jim nedivím," odpověděl Blackowl. „Řekněte jim, že souhlasím," vstal a promasíroval si zátylek. Pak poplácal agenta u

vysílačky po rameni. „Postarám se o vysílačku. Běžte si trochu zdřímnout.“

„Jako agent určený pro první linii byste si sám měl jít lehnout.“

„Necítím se unavený. A kromě toho na těch obrazovkách nevidím už vůbec nic.“

Agent vzhlédl k velkým digitálním hodinám na stěně. „Je nula padesát. Deset minut do další výměny stráží.“

Blackowl přikývl a sesul se na uvolněnou židli. Stačil si jen nasadit sluchátka a už přijal hlášení z kutru pobřežní hlídky ukotveného poblíž jachty.

„Centrálo, tady je říční hlídka.“

„Tady centrála.“ Blackowl poznal po hlase, že odpovídá veliteli kutru.

„Máme problém s naším snímacím zařízením.“

„Jaký problém?“

„Signál na stejné frekvenci jako náš radar ruší příjem.“

V Blackowlově tváři se usadil zneklidněný výraz. „Myslíte, že se na vaši frekvenci někdo naboural úmyslně?“

„Neřekl bych. Spíš to vypadá jako křížící se vysílání. Signál přichází a zase odchází, jako by někdo vysílal zprávy. Zdá se, že se na naši frekvenci napíchl omylem nějaký místní rádiový nadšenec.“

„Máte někoho nablízku?“

„Lodní provoz je v téhle noční hodině nulový,“ hlásil velitel. Jediný signál, který jsem za uplynulé dvě hodiny zachytil na osciloskopu, pocházel od remorkéru, který vlekl k moři čluny s odpadky.“

„V kolik hodin kolem vás proplul?“

„Neproplul. Signál pár set metrů proti proudu splynul s břehem. Kapitán nejspíš zakotvil a čeká, až se zvedne mlha.“

„Dobrá, říční hlídko. Informujte mě o dalším vývoji vašich problémů s radarem.“

„Provedu, centrálo. Říční hlídka, konec.“

Blackowl se usadil pohodlněji v křesle a v duchu propočítával možná rizika. Při momentálním nulovém provozu na řece nehrozilo nebezpečí srážky jachty s jinou lodí. Radar pobřežní hlídky fungoval, byť ne tak, jak měl. Útok od řeky vyloučil vzhledem k mizerné vidi-

telnosti, která téměř znemožňovala zaměřit jachtu. Nakonec byla ta prokletá mlha k něčemu dobrá.

Pohlédl na hodiny. Za minutu se měly hlídky vystřídat. Zběžně projel bezpečnostní plán, zahrnující jména agentů, jejich určená stanoviště a časy. Zaregistroval, že agent Lyle Brock měl nastoupit na stanoviště číslo sedm, což znamenalo samu jachtu, a agentu Karlu Polaskému připadlo stanoviště šest, tedy molo.

Stiskl tlačítko vysílačky a promluvil do malého mikrofonu zabudovaného do rámu sluchátek: „Všem hlídkám! Čas dvě nula nula. Zaujměte nová stanoviště. Opakuji zaujměte nová stanoviště podle daného plánu.“ Pak změnu frekvenci a udal kód pro velitele směny: „Cutty Sark, tady je centrála.“

Agent Ed McGrath, veterán sloužící už patnáct let, se ozval téměř okamžitě: „Tady Cutty Sark.“

„Přikažte stanovištím šest a sedm, ať věnují zvýšenou pozornost řece.‘

„V téhle kaši toho moc neuvidí.“

„Vypadá to kolem přístaviště hodně mizerně?“

„Řekl bych, že nám citelně scházejí bílé hole s červenými špicemi.“

„Snažte se ze všech sil,“ přikázal Blackowl.

„Kde už jsem tuhle větu slyšel?“ odpověděl McGrath sarkasticky. Blikla kontrolka a Blackowl ukončil hovor a přijal další. „Centrála.“

„Tady je říční hlídka, centrálo. Stále ještě nevíme, kdo ruší náš radarový signál ale ať je to kdokoli, teď už vysílá nepřetržitě.“

„Dá se něco rozeznat?“

„Geografický displej osciloskopu máme ze čtyřiceti procent tmavý. Místo rovnoměrného pokrytí signálem vidíme jen výseč.“

„Rozumím, říční hlídko. Okamžitě informuju zvláštního agenta, který celé akci velí. Možná se mu podaří najít zdroj rušení a zabránit dalšímu vysílání.“ Než podal zprávu Oscaru Lucasovi v Bílém domě, obrátil se Blackowl zvědavě k televizním obrazovkám. Nedalo se poznat, co na nich je, ukazovaly jen vlnící se přízračné stíny.

Agent Karl Polaski si zastrčil hlouběji do ucha vytvarované sluchátko rádiového přijímače Motorola HT–220 a otřel si vlhký

bismarckovský knír. Uběhlo čtyřicet minut z jeho služby na molu, naskrz už prosákl vlhkem a cítil se bídně. Otřel si vlhkost z tváře a podivil se, že na dotyk je vazká.

Oči mu zabloudily k reflektorům nad hlavou. Vydávaly matnou žlutavou záři, ale na okrajích vytvářely duhu. Z místa, kde stál, zprostředka desetimetrového mola, viděl jen těžkou mlhu zahalující *Eagle*. Nedala se rozeznat ani jeho paluba, ani stěžeň.

Polaski vykročil po ohlazených prknech a chvílemi se zastavoval a naslouchal. Slyšel však jen mírné šplouchání vln o kůly a tichý hukot generátorů jachty. Došel už jen na pár kroků od kraje mola, když se *Eagle* konečně vynořil z náruče mlhy.

Potichu zavolal na agenta Lyla Brocka, který hlídkoval na stanovišti sedm na palubě plavidla. „Hej, Lyle! Slyšíš mě?“

Odpověděl mu hlasitý šepot: „Co potřebuješ?“

„Nedonesl bys mi z lodní kuchyně trochu kafe?“

„Za dvacet minut se střídáme. Dáš si kafe, až nastoupíš na palubu a zaujmeš moje místo.“

„Já to dvacet minut nevydržím,“ namítl tichým hlasem Polaski. Jsem provlhlý na kost.“ F

„Jen trp, kamaráde.“

Polaski věděl, že Brock za žádných okolností neopustí palubu, ale schválně si kolegu dobíral: „Počkej, až ty budeš chtít něco ode mě.“

„Když o tom mluvíme, zapomněl jsem, kde mám příští hlídku.“ Polaski vrhl tázavý pohled k postavě rýsující se nezřetelně na palubě jachty:

„Tak se koukni do rozpisu, hlavo skopová“

„Je tak promočený, že se nedá číst.“

„Stanoviště osm, necelých padesát metrů odtud dolů po břehu.“

„Díky.“

„A jestli chceš vědět, kde najdeš devítku, bude tě to stát hrnek kafe,“ dodal Polaski s úšklebkem.

„Trhni si. To náhodou vím.“

Když se nedlouho poté střídali, jen si pokynuli, dva nezřetelné obrysy postav utopené v mlze.

Ed McGrath si nepamatoval, zda někdy zažil tak hustou mlhu. Natáhl nosem vzduch ve snaze rozpoznat podivné aroma, které cítil ve vzduchu, a nakonec se smířil s domněnkou, že jde o běžný zápach oleje. Kdesi v mlze slyšel štěkat psa. Zastavil se, naslouchal. Nešlo o štěkot psa pronásledujícího oběť, ani o vystrašené kňučení přihlouplého voříška, nýbrž o ostrou psí reakci na přítomnost kohosi neznámého. Není to daleko, usoudil podle hlasitosti. Sedmdesát, nanejvýš devadesát metrů za hranicí bezpečnostní zóny.

Případný zabiják by musel být padlý na hlavu nebo choromyslný, a nejspíš obojí najednou, kdyby se poslepu motal neznámým terénem a navíc za takového počasí. Sám McGrath už stačil klopýtnout a upadnout, poškrábat si tvář o neviditelnou větev, třikrát zabloudit a k tomu se nechat málem zastřelit, když omylem došel k dalšímu stanovišti, aniž se předem ohlásil rádiem.

Štěkot znenadání ustal a McGrath si představoval, že psa rozlítila kočka nebo nějaké divoké zvíře. Došel ke známé lavičce na štěrkem sypaném rozcestí a vydal se směrem ke břehu pod jachtou. Promluvil do mikrofonu v klopě:

„Hlídko osm, tady McGrath, blížím se k vám."

Bez odpovědi.

McGrath se zastavil: „Brocku, blížím se k vašemu stanovišti."

Stále ticho.

„Brocku, slyšíte mě?"

Hlídka číslo osm se nehlásila a McGratha se zmocnil divný pocit. Velmi pomalu, jen krok za krokem se přiblížil ke stanovišti osm. Zavolal do mlhy tichým hlasem, který vlhko přízračně zesilovalo. V odpověď se dočkal jen ticha.

„Centrálo, tady je Cutty Sark."

„Slyším, Cutty Sarku," zaslechl Blackowlův unavený hlas.

„Pohřešuje se hlídka číslo osm."

Blackowlův tón se okamžitě přiostřil: Jste si tím jistý?"

„Nikde tu není."

„Běžte zkontrolovat loď," přikázal Blackowl bez zaváhání. „Sejdeme se tam, jen co podám zprávu do hlavního stanu."

McGrath se odhlásil a pospíšil si po břehu k přístavišti. „Stanoviště šest, blížím se k vám.“

„Tady Aiken, stanoviště šest, pokračujte.“

Doškobrtal k přístavišti, kde pod rozsvícenou lampou rozeznal obrys mohutné postavy agenta Johna Aikena. „Neviděl jste Brocka?“

„Děláte si srandu?“ zareagoval Aiken. „Vidím kulový od chvíle, co padla mlha.“

McGrath klopýtal dál po molu a hlásil svůj příchod další hlídce. Právě se blížil k jachtě, když se agent Polaski zjevil z druhé strany jachty u zábradlí. „Ztratil se Brock,“ oznámil mu s nervozitou hlase.

„Já ho naposledy viděl asi před půl hodinou, při posledním střídáni.“

„Rozumím. Zůstaňte na místě. Já zkontroluju situaci v podpalubí. A dávejte pozor, z centrály sem míří Blackowl.“

Když Blackowl vyklouzl ven do vlhkého rána, mlha už trochu řídla a on mohl vidět nezřetelné mihotání hvězd nad hlavou. Míjel stanoviště za stanovištěm, a jak se viditelnost zlepšovala, mohl se cestou podél břehu i rozběhnout. Strach mu svíral žaludek, nepříjemný pocit, že něco není v pořádku. Agenti neopouštějí své stanoviště bez ohlášení, tím méně bez důvodu.

Když se konečně vyhoupl na palubu jachty, mlha se jakoby zázrakem rozplynula. Červená světla rozhlasového vysílače za řekou teď jiskřivě zářila do průzračného vzduchu. Mihl se kolem Polaského a ve společenské místnosti našel McGrathe. Seděl a prázdným výrazem zíral před sebe.

Blackowl ztuhl.

McGrathova tvář byla bledá jak posmrtná maska. Hleděl před sebe tak vyděšeně, že Blackowla okamžitě napadlo to nejhorší.

„Co je s prezidentem?“ vyštěkl.

McGrath se k němu obrátil s přihlouplým výrazem a ústa se mu pohybovala, avšak žádná slova z nich nevycházela.

„Pro Kristovy rány, je prezident v pořádku?“

„Je pryč,“ dostal ze sebe konečně McGrath.

„O čem to mluvíte?“

„Prezident, viceprezident, posádka, všichni zmizeli.“

„Vy jste se zbláznil!“ zařval Blackowl.

„Ne… Je to tak… Jsou pryč.“ Z McGratha jakoby vyprchal život. „Přesvědčte se sám.“

Blackowl se vrhl k nejbližším schůdkům do podpalubí a rozběhl se k prezidentově kajutě. Bez zaklepání rozrazil dveře. Kajuta byla prázdná. Postele se nikdo nedotkl, ve skříni nevisely jediné šaty, v koupelně nenašel toaletní potřeby. Cítil se, jako by mu srdce sevřely dvě ledové kry.

Jako ve zlém snu běhal od kajuty ke kajutě. Všude totéž, dokonce i ubikace posádky zely naprostou prázdnotou.

Ta hrůza byla skutečná.

Všichni z jachty zmizeli, jako by se nebyli nikdy narodili.

ČÁST II

EAGLE

30. července 1989
Washington DC

13

Na rozdíl od herců, kterým na filmovém plátně trvá pokaždé věčnost, než se probudí a zvednou telefon, vyzvánějící u postele, Ben Greenwald, ředitel tajné služby, byl vzhůru vmžiku a sluchátko držel v ruce, než telefon podruhé zazvonil.

„Greenwald."

„Zdravíčko," uslyšel známý hlas Oscara Lucase. „Mrzí mě, že vás budím, ale vím, že jste celý netrpělivý, jak dopadl fotbal."

Greenwald zpozorněl. Začíná-li v tajné službě komunikace slůvkem „zdravíčko", signalizuje to začátek neodkladné, přísně tajné zprávy o kritické situaci či přímo ohrožení. Následující věta neměla žádný smysl. Šlo jen o bezpečnostní opatření pro případ nezajištěné linky. Reálné opatření od doby, kdy Kissingerovo ministerstvo zahraničí umožnilo Rusům, aby si postavili nové velvyslanectví na kopci nad městem, a tím povážlivě zvýšilo jejich možnosti odposlechu telefonických hovorů.

„No tak schválně," snažil se Greenwald zachovat nenucený tón. „Kdo vyhrál?"

„Kasíruju vaši sázku."

„Sázka" bylo další klíčové slovo, které indikovalo, že bude následovat kódované hlášení.

„Jasperova univerzita – jedna," pokračoval Lucas. „Drinkwaterova technika – nic. Tři hráči Jasperu vyřazeni ze hry pro zranění."

Hrůznost té zprávy v Greenwaldových uších doslova explodovala. Jasperova univerzita bylo krycí označení pro únos prezidenta. Zmínka o třech vyřazených hráčích znamenala, že unesli i další tři muže v hierarchii. Greenwald celý život doufal, že takové hlášení neuslyší ani v nejhorším snu.

„Nespletl jste se?" ověřil si a už předem se odpovědi děsil.

„Nikoli." Lucasův hlas zaskřípěl jako ostrá hrana rozbitého skla.

„Kdo ze sázkařů v úřadu ví o tom výsledku?"

„Jen Blackowl, McGrath a já.“

„Ať to tak zůstane.“

„Pro jistotu,“ pokračoval Lucas, „jsem nařídil věnovat bezprostřední pozornost náhradníkům a případným nováčkům.“

Greenwald se bleskově orientoval v Lucasově hlášení. Manželky a děti pohřešovaných odvezli do bezpečí a s nimi i ty muže z administrativy, kteří přicházeli na řadu pro výkon prezidentské funkce.

Zhluboka se nadechl a utřídil si myšlenky. Rychlost měla přednost. Už teď bylo pozdě, pokud za prezidentovým únosem stáli Sověti, kteří si tímto způsobem připravovali půdu k preventivnímu jadernému úderu. Na druhé straně pokud tak šikovně odstranili čtyři nejvyšší americké představitele, spíš to mohl být pokus o státní převrat.

Nemohli si hrát s bezpečnostními kódy. „Amen,“ řekl Greenwald, a tím dal Lucasovi najevo, že může přejít k normální komunikaci.

„Rozumím.“

Greenwaldovi bleskla hlavou znepokojivá myšlenka. „Co cesťák?“

„Taky zmizel.“

Proboha, zaúpěl v duchu Greenwald. Pyramida průšvihů… Titulem cesťák přezdívali poněkud neuctivě vojenského důstojníka, který se nevzdaloval od prezidenta ve dne ani v noci a nosil za ním aktovku s takzvanými odpalovacími kódy, které aktivovaly deset tisíc amerických jaderných hlavic na předem stanovené cíle v sovětském Rusku. Následky toho, kdyby nejpřísněji střežené kódy padly do rukou nepřítele, se vzpíraly i nejbujnější fantazii.

„Okamžitě informujte velitele náčelníků štábů,“ rozkázal. „Potom pošlete pro ministra zahraničí a ministra obrany a taky pro poradce pro národní bezpečnost a dopravte je do operačního střediska Bílého domu.“

„Z prezidentova týmu nikoho?“

„Dobře, přivezte i Dana Fawcetta, ale udržme to v úzkém kruhu. Než se orientujeme v situaci, čím méně lidí ví, že se nám ztratil náš člověk, tím lépe.

„V takovém případě považuji za rozumnější setkat se mimo operační středisko,“ navrhl Lucas. „Lidi z médií mají Bílý dům pod neu-

stálým dohledem. Sesypou se na nás jako kobylky, jakmile zjistí, jaká společnost se tam takhle po ránu schází.“

„To zní rozumně,“ přisvědčil Greenwald. Chvíli uvažoval a pak řekl: „Tak v Observatoři.“

„Ve viceprezidentově sídle?“

„Tam novináře téměř nenajdete.“

„Dostanu tam všechny, jak nejrychleji to půjde.“

„A… Oscare?“

„Ano?“

‚Jen stručně – co se vlastně stalo?“

Na chvíli zavládlo váhavé ticho a pak Lucas odpověděl: „Zmizeli z prezidentské jachty.“

„Rozumím,“ řekl Greenwald těžce, ale zjevně nerozuměl ničemu.

Neztrácel čas dalším mluvením. Zavěsil a spěšně se oblékl. Cestou k Observatoři cítil, jak se mu žaludek bolestně svírá v opožděné reakci na děsivou zprávu. Zrak se mu zkalil a musel potlačit silné nutkání ke zvracení.

S omámenou myslí projížděl prázdnými ulicemi hlavního města. Až na občasný zásobovací náklaďák provoz prakticky utichl a na většině semaforů blikala oranžová.

Příliš pozdě si všiml, že čisticí vůz jedoucí u pravé krajnice znenadání začal provádět obrat do protisměru. Čelní sklo jeho vozu náhle zaplnil mohutný bílý stroj. Řidič v jeho kabině za kvílivého zvuku brzd instinktivně poposedl doprava, světla Greenwaldova auta se odrážela v jeho doširoka otevřených očích.

Ozvalo se skřípění trhaného kovu a tříštění skla. Střecha vozu se přehnula vpůli a pak odletěla. Volant prorazil Greenwaldovi hrudní koš a rozdrtil jej.

Greenwald seděl připíchnutý k sedadlu a voda vytékající z proraženého chladiče na motor vozu syčela a vypařovala se. Oči zůstaly otevřené a jakoby bez zájmu pozorovaly abstraktní houštinu prasklin na předním skle.

Oscar Lucas stál před rohovým krbem v obývacím pokoji viceprezidentova sídla a popisoval prezidentův únos. Každou chvíli se

nervózně díval na hodinky, nechápal, kde vězí Greenwald. Pět mužů rozesazených v místnosti mu naslouchalo s neskrývaným zděšením.

Ministr obrany Jesse Simmons svíral v zubech nezapálenou dýmku. Měl na sobě letní oblek, jen volné sako a kalhoty, stejně jako Dan Fawcett a poradce pro národní bezpečnost Alan Mercier. Generál Clayton Metcalf se oblékl do uniformy a ministr zahraničí Douglas Oates seděl upjatý v tmavém obleku s kravatou.

Lucas dokončil svou zprávu a čekal s jistotou, že ho teď zasypou smrští otázek. Místo toho se však rozhostilo dlouhé ticho. Všichni seděli mlčky a bez pohnutí. První prolomil ohromené mlčení Oates.

„Dobrý bože!“ vydechl. „Jak se něco takového mohlo stát? Jak se mohli všichni z paluby jachty zčistajasna prostě vypařit?“

„To nevíme,“ přiznal Lucas bezmocně. „Zatím jsem z bezpečnostních důvodů nevyslal na místo vyšetřovací tým. Ben Greenwald přikázal držet vše pod pokličkou, dokud se neseznámíte se situací. Mimo tuto místnost o věci vědí pouze tři pracovníci tajné služby včetně Greenwalda.“

„Musí to mít nějaké logické vysvětlení,“ ozval se Mercier. Prezidentův poradce pro národní bezpečnost vstal a začal přecházet po pokoji. „Dvacet lidí přece nevcucnou nějaké nadpřirozené síly nebo mimozemšťané. Pokud by – a tento kondicinál chci zdůraznit – pokud by prezident a všichni ostatní z paluby *Eaglea* zmizeli, musí za tím být vrcholně organizované spiknutí.“

„Ujišťuji vás, pane,“ Lucas hleděl Mercierovi přímo do očí, „že můj zástupce našel loď zcela vylidněnou.“

„Říkáte, že panovala hustá mlha,“ nedal se Mercier.

„Tak ji popsal agent Blackowl, ano.“

„Mohli by nějak ošálit váš bezpečnostní kordon a ujet?“

Lucas zavrtěl hlavou. „I kdyby se jim podařilo obelstít v mlze hlídky, jejich pohyb by zaznamenal citlivý poplašný systém, který jsme v okolí instalovali.“

„Zbývá řeka,“ poznamenal Jesse Simmons. Ministr obrany neměl ve zvyku moc mluvit, omezoval se jen na telegrafické věty. Vysušená opálená pokožka jeho obličeje prozrazovala víkendy strávené intenzivním vodním lyžováním. „Co když se na *Eaglea* dostali od řeky? Co když je přinutili přesednout do jejich lodi?“

Oates na Simmonse pochybovačně pohlédl. „To zní, jako kdyby měl únos na svědomí kapitán Flint, král všech pirátů."

„Naši agenti hlídali přístaviště i břeh," vysvětloval Lucas. „Neexistoval způsob, jak bez jediného zvuku přemoci cestující a posádku a nehlučně je odvézt."

„Třeba je omámili," navrhl Dan Fawcett.

„To je možné," připustil Lucas.

„Podívejme se na tu záležitost zpříma," ozval se znovu Oates. „Než abychom spekulovali, jak k únosu došlo, myslím, že bychom se měli soustředit na to, proč to udělali a kdo za tím stojí, abychom mohli přijmout odvetná opatření."

„Souhlasím," přitakal Simmons a obrátil se k Metcalfovi. „Generále, máte nějaké náznaky, že za tím stojí Rusové, kteří chtějí nastalé situace využít k prvnímu úderu?"

„Kdyby tomu tak bylo," odpověděl Metcalf, „jejich strategické raketové síly by nás vyhnaly z postelí už před hodinou."

„To všechno ještě může přijít."

Metcalf neznatelně zavrtěl hlavou: „Nic nenasvědčuje tomu, že by uvedli své síly do stavu pohotovosti. Naše zpravodajské zdroje v Kremlu nehlásí žádné známky zvýšené aktivity ve zhruba osmdesáti podzemních velitelských centrech v Moskvě ani v jejich okolí. Ani naše satelity nezaznamenaly soustřeďování vojenských jednotek na hranicích východního bloku. Prezident Antonov je k tomu všemu na státní návštěvě v Paříži."

„Tím máme třetí světovou z krku," vydechl Mercier se zjevnou úlevou.

„Ale pořád v tom vězíme až po krk," upozornil Fawcett. „Zmizel i důstojník s kódy k zahájení jaderného útoku na vybrané cíle."

„V tomhle směru si nemusíte dělat starosti," usmál se toho rána poprvé Metcalf. „Jen co mě Lucas seznámil se situací, nařídil jsem změnit všechna abecedně řazená kódová slova."

„Co odradí toho, kdo se jich zmocnil, aby nepoužil staré kódy k dekódování nových?"

„Čeho by tím dosáhl?"

„Třeba vydírání nebo naplnění šíleného plánu zasadit Rusům první úder."

Vyloučeno," odvětil Metcalf prostě. „Systém chrání mnoho zabudovaných pojistek. Proč myslíte, že ani prezident, kdyby ho chytl amok, nemůže sám aktivovat náš jaderný arzenál? Rozkaz zahájit válku musí projít přes ministra obrany Simmonse a náčelníky štábů. Kdokoli z nás by poznal, že jde o falešný rozkaz, může to zastavit."

„Budiž," souhlasil Simmons, „prozatím odložíme teorii o sovětském spiknutí i o válečném aktu. Co nám zbývá?"

„Moc toho není," zavrčel Mercier.

Metcalf zabodl pohled do Oatese: „Věci se mají tak, pane ministře, že ústava vás určuje prezidentovým zástupcem."

„Má pravdu," přisvědčil Simmons. „Dokud nenajdeme prezidenta, Margolina, Larimera nebo Morana živé, šéfujete tu vy."

Pár vteřin panovalo v pokoji hrobové ticho. Oatesův sebevědomý a energický výraz se zčistajasna vytratil a on jakoby rázem zestárl o pět let. Pak se stejně nenadále sebral a v očích se mu usadil chladný výraz dravce.

„První, co musíme udělat," pronesl vyrovnaným hlasem, „je počínat si, jako by se nic nestalo."

Mercier se zaklonil a nepřítomně hleděl na strop: „Je jasné, že nemůžeme svolat tiskovku a oznámit světu, že postrádáme čtyři čelné představitele státu. Nestarám se moc o ohlasy, jaké to vzbudí, až to vyjde najevo. Ale déle než pár hodin před médii fakta neutajíme."

„A měli bychom také počítat s možností, že ti, kdo za únosem stojí, nám dají ultimatum nebo sdělí své požadavky ohledně výkupného právě prostřednictvím médií," dodal Simmons.

Metcalfův výraz vyjadřoval pochyby: „Odhaduji, že navázání kontaktu proběhne bez fanfár, půjde přes ministra Oatese a požadavek nebude finančního rázu."

„Vaše myšlenky vám nemohu brát, generále," odpověděl Oates. „Přesto naší prioritou musí být zamlčení skutečnosti a udržení toho stavu do doby, než prezidenta najdeme."

Mercier vypadal jako ateista, který se na letišti ocitl v obklíčení harekrišnovci: „Už Lincoln říkal, že není možné pořád klamat všechny lidi. Izolovat prezidenta a viceprezidenta od veřejnosti byť na jediný den není nic snadného. A nelze prostě vygumovat Larimera a

Morana, na to jsou ve washingtonských kruzích příliš viditelní. A pak tu máme posádku *Eaglea*. Co řeknete jejich rodinám?“

„Jack Sutton!“ vyhrkl Fawcett, jako by ho právě osvítilo.

„Kdo?“ ptal se Simmons.

„Ten herec, imitátor, co hraje prezidenta v reklamách a v komediálních show.“ Oates se posadil. „Rozumím, co máte na mysli. Uznávám značnou podobnost, přesto bychom s tím daleko nedošli, zvlášť v případě přímých kontaktů.

I Suttonův hlas má daleko k dokonalé kopii a každý, kdo bývá s prezidentem v denním kontaktu, by to prohlédl.“

„Jistě, ale z deseti metrů ten rozdíl nepozná ani jeho manželka.“

„Kam tím směřujete?“ otázal se Metcalf Fawcetta.

Šéf kanceláře Bílého domu se pustil do vysvětlování: „Tiskový tajemník Thompson by mohl vydat prohlášení, podle kterého si prezident hodlá vzít pracovní volno, aby si během něj na soukromé farmě v Novém Mexiku prostudoval reakci Kongresu na svůj plán pomoci východní Evropě. Novinářskou smetánku zpravodajů z Bílého domu budeme držet v povzdáli, což není nic neobvyklého, kdykoli nemá prezident náladu odpovídat na otázky. Budou stát za provazy a z té dálky uvidí, jak prezident – ve skutečnosti ale herec Sutton – nasedá do vrtulníku, aby na letecké základně Andrews vstoupil na palubu Air Force One. Mohou se za ním samozřejmě vydat následujícím spojem, ale na pozemek farmy je nepustíme.“

„V tom případě by se Suttonem mohl letět i dvojník viceprezidenta,“ navrhl Mercier.

„Ti dva se přece nesmějí nalézat v jednom okamžiku ve stejném letadle,“ připomněl mu Lucas.

„Dobře, tak ho odešlete nočním spojem,“ naléhal Mercier. „Margolinovým pohybům nevěnuje tisk takovou pozornost. Nikdo si nevšimne, že jde o dvojníka.“

„Spíš to nebude nikoho zajímat,“ dodal Oates v narážce na panující nezájem o viceprezidenty.

‚Já se postarám o náležitosti ze strany Bílého domu,“ nabídl se Fawcett.

„Takže dva bychom měli z krku,“ konstatoval Simmons. „A teď co s Larimerem a Moranem?“

„Letos máme lichý rok. Kongres má celý srpen prázdniny, to znamená od pozítří. Přeje nám štěstí. Co kdybychom pro ně vymysleli společný rybolov nebo nějaký výlet podobného druhu do hodně vzdálené země třetího světa?

Simmons zavrtěl hlavou: „Na to zapomeňte."

„Proč?"

Simmons se pousmál: „Protože celý Kapitol ví, že Moran a Larimer se mají rádi jako pes s kočkou."

„To přece nevadí, výjezd na ryby s tím, že musí prodiskutovat zahraniční záležitosti, to zní logicky," prohlásil Oates. „Připravím prohlášení za ministerstvo zahraničí."

„Co řeknete jejich podřízeným?"

„Je sobota, máme dva dny na to, abychom vybrousili detaily."

Simmons si dělal poznámky do zápisníku: „To jsou čtyři. Zbývá posádka jachty."

„Myslím, že dokážu vyfabulovat důvěryhodné zdůvodnění," ozval se Metcalf. „Zařídím to prostřednictvím velitelství pobřežní policie. Rodiny členu posádky se dozvědí, že jachta odplula na tajnou konferenci vojenského charakteru na nespecifikované místo. Nic dalšího říkat nemusíme."

Oates se rozhlédl po svých společnících v místnosti: „Pokud nemáte další otázky–"

„Koho ještě zasvětíme do našeho podfuku?" zajímal se Fawcett.

To není zrovna vhodné slovo, Dane," opravil ho Oates. „Říkejme tomu raději odvrácení pozornosti."

„Nemusíme to pouštět ven," odpověděl Metcalf. „Emmett z FBI povede vyšetřování po domácí linii. A samozřejmě musíme zasvětit Brogana ze CIA, aby prověřil, zda nitky nevedou do zahraničí."

„Právě jste naznačil nepříliš povzbudivou variantu, generále," řekl Simmons.

„Nerozumím, pane."

„Co když se prezident a jeho lidé už nenacházejí na půdě Spojených států?"

Simmonsova úvaha nevzbudila bezprostřední reakci. Šlo o neblahou variantu, na kterou se nikdo neodvážil pomyslet. Pokud by se

prezident ocitl mimo dosah jejich značných vnitřních možností, efektivita vyšetřování by spadla na dvacet procent.

„Taky mohou být mrtví.“ Oates ovládal svůj hlas. „My však pracujme s předpokladem, že jsou naživu a nalézají se na území Spojených států.“

„Lucas a já seznámíme s věcí Emmetta a Brogana,“ nabídl Fawcett.

Ozvalo se zaklepání. Vstoupil agent tajné služby, přešel k Lucasovi a cosi mu pošeptal. Lucas zbledl, obočí mu vylétlo vzhůru. Agent se vzdálil a zavřel za sebou dveře.

Oates hleděl tázavě na Lucase: „Něco nového, Oscare?“

Lucasův hlas zněl prázdně, když odpověděl: „Před třiceti minutami zahynul Ben Greenwald. Jeho auto se srazilo s čisticím vozem městských komunikací.“

Oates se nezdržoval slovy účasti: „S pravomocemi, které na mě dočasně přešly, vás jmenuji novým ředitelem tajné služby.“

Lucase to zjevně zaskočilo: „To ne, prosím. Myslím si, že nejsem…“

„Nemá smysl ztrácet čas výběrem někoho jiného,“ přerušil ho Oates. „Ať se vám to líbí, Oscare, nebo ne, neznám jiného člověka, který do té funkce může být jmenován.“

„Nezdá se mi úplně správné být povýšen v situaci, kdy jsem ztratil lidi, které jsem měl chránit,“ namítal Lucas.

„Je to moje vina,“ ozval se Fawcett. „Dal jsem pokyn k vyplutí jachty, aniž se na to vaši lidé stačili plně připravit.“

„Není čas na sebeobviňování,“ utnul debatu Oates. „Každý zná své úkoly. Měli bychom se dát do práce.“

„Kdy se znovu sejdeme?“ zajímal se Simmons.

Oates se podíval na hodinky: „Od této chvíle za čtyři hodiny v operačním středisku Bílého domu.“

„Hrozí prozrazení, když se tam v jednu chvíli sejdeme všichni,“ upozornil Fawcett. „Proto Oscar navrhl, abychom se setkali zde.“

„Ze suterénu ministerstva financí vede pod zemí provozní tunel do Bílého domu,“ oznámil jim Lucas. „Možná by někdo z vás, pánové, mohl přijít tudy a vyhnout se tak pozornosti.“

„To považuji za dobrý nápad,“ přisvědčil Metcalf. „Přijedeme tam neoznačenými služebními vozy, projdeme tunelem a výtahem vyjedeme do operačního střediska.“

„To bychom tedy měli.“ Oates se zvedl. „Pokud jste někdo kdy snil o herecké kariéře, teď přišla vaše příležitost. Jistě vám nemusím říkat, že propadne-li naše představení, s oponou může klesnout na kolena celá země.“

14

Po svěžím aljašském vzduchu působilo vlhké a horké ovzduší Jižní Karolíny jako sauna. Pitt si zatelefonoval a pak si na letišti v Charlestonu pronajal auto. Pustil se jižně k městu po dálnici 52 a z ní odbočil k rozlehlé oblasti doků. Ujel asi půldruhého kilometru po Spruill Avenue, než dorazil k velké budově z červených cihel. Na střeše měla starobylý zrezivělý štít, hlásající, že zde sídlí „Alhambra, výroba oceli a kotlů“.

Vystoupil z vozu a prošel pod obloukem, na jehož panelu stál letopočet založení firmy 1861. O to víc jej překvapila její recepce. Zařízení bylo ultramoderní, samý chrom. Připadal si, jako by vstoupil do záběru fotografie z časopisu Architekt.

Rozkošná drobná dívčina k němu vzhlédla a věnovala mu stejně drobný úsměv. „Co pro vás můžu udělat, pane?“ zeptala se.

Pitt hleděl do jejích očí zelenavého odstínu magnolie a představil si ji jako někdejší středoškolskou královnu krásy. „Volal jsem z letiště a dohodl si schůzku s panem Oaksem. Jmenuji se Pitt.“

Pochopila okamžitě a z úsměvu neslevila. „Ano, očekává vás. Račte tudy, prosím.“

Žila s tělem, na něž mohla být pyšná. Pitta ohromila její vzpřímená chůze, jakou snad ještě u žádné jiné ženy neviděl. Jakoby její boky odolávaly každému popudu rozhýbat se a vlnit.

Zavedla jej do pracovny, jež nepoznala jinou barvu než hnědou. Pitt měl pocit, jako by se topil v ovesné kaši. Baculatě kyprý, usměvavý mužík se zvedl zpoza stolu ledvinovitého tvaru a s napřaženou pravicí mu vyšel vstříc.

„Pane Pitte, já jsem Charlie Oaks.“

„Těší mě, pane Oaksi,“ potřásl mu Pitt rukou. „A děkuji, že jste mě přijal.“

„Nemáte zač. Váš telefonát probudil mou zvědavost. Jste první, koho po čtyřiceti letech zajímá naše výroba kotlů.“

„Vy už je nevyrábíte?“

„Proboha, jistěže ne. Přestali jsme je dělat v létě roku 1951. Přišel konec epochy, dalo by se říct. Můj pradědeček ještě válcoval pan-

cíř pro konfederační obrněnou flotilu. Po druhé světové válce dospěl můj otec k názoru, že nastal čas změn. Nakoupil nové zařízení a začal se věnovat výrobě kovového nábytku. Čas ukázal, že to bylo chytré rozhodnutí."

„Nemáte čirou náhodou schované přehledy o výrobě z té doby?"

„Na rozdíl od vás, Yankeeů, kteří všechno zahazujete," spustil Oaks trefně zvoleným nářečím ze severojižního pomezí a s vychytralým úsměvem, „my kluci z Jihu, na všem lpíme, včetně našich žen."

Pitt se zdvořile zasmál a nezdržoval se dotazem, co ho při jeho kalifornském původu kvalifikovalo na Seveřana.

„Hned, jak jste zavolal, proštrachal jsem náš archiv. Neuvedl jste sice rok, ale jelikož jsme pro lodě Liberty dodali jen čtyřicet kotlů s uvedenou specifikací, účet s požadovaným výrobním číslem jsem našel během čtvrthodinky. Bohužel vám ale ani tak neřeknu asi nic, co už nevíte."

„Vyexpedovali jste kotel firmě, která dodávala motor, anebo přímo do loděnice k instalaci?"

Oaks uchopil zažloutlý list papíru na stole a zahloubal se do něj. „Tady stojí, že jsme kotel dodali čtrnáctého června 1943 Georgijské loďařské korporaci v Savannah." Oaks se chopil jiného listu. „Tady mám zprávu našeho zaměstnance, který kontroloval kotle poté, co je namontovali a připojili k motorům. Jediné, co zpráva uvádí a co by mohlo mít nějaký význam, je jméno lodi."

„Vím, o kterou loď šlo," odpověděl Pitt. Jmenovala se Pilottown."

V Oaksově obličeji se mihl zmatek a znovu se zahleděl do inspekční zprávy. „Řekl bych, že mluvíme každý o jiné lodi."

Pitt na něho pohlédl: „Nemůže to být nějaký omyl?"

„Ledaže byste špatně opsal výrobní číslo."

„Dával jsem si pozor," ujistil ho Pitt.

„Pak nevím, co jiného bych vám mohl ještě říct," uzavřel Oaks a přisunul papír přes stůl Pittovi. „Podle inspekční zprávy kotel číslo 38 874 namontovali do lodě typu Liberty jménem *San Marino*."

15

Členka Kongresu Loren Smithová čekala v hale, zatímco letadlo, kterým přilétal Pitt z Charlestonu, přistávalo na washingtonském Národním letišti. Zamávala mu, aby upoutala jeho pozornost, a Pitt se usmál. Zbytečné gesto. Bylo téměř nemožné takovou ženu přehlédnout.

Loren měla urostlou, přes sto sedmdesát centimetrů vysokou postavu. Vlasy barvy skořice nosila dlouhé, ale rovný sestřih zvýrazňoval vystouplé lícní kosti a tmavofialové oči. Oblékla si růžové úpletové šaty střižené jako tunika s hlubokým kulatým výstřihem a dlouhými vyhrnutými rukávy. Aby eleganci dotáhla do posledního detailu, ozdobila si pas lesklou šerpou vyšívanou čínskými ornamenty. Na nohou měla sandály z měkké teletiny.

Šířila kolem sebe svěží dokonalost, avšak kdesi pod povrchem se dala vycítit téměř až rošťácká kuráž. Jako poslankyně zvolená za stát Colorado sloužila už druhé volební období. Její práce se pro ni stala životním naplněním, milovala ji. Působila křehce žensky, ale dokázala se chovat jako rozlícená tygřice, když se na schůzích Kongresu brala o věci, na nichž jí záleželo. Kolegové si jí vážili pro její bojovnost i krásu. Společenských událostí se spíše stranila, pokud nebyly politicky nutné. Její jedinou mimopracovní zálibou byl vztah k Pittovi, tu ukončený, tu znovu obnovovaný. Teď k němu přistoupila a lehce jej políbila na ústa: „Vítej domů, poutníče."

Objal ji a společně vykročili k výdeji zavazadel. „Díky, žes mi přišla naproti."

„Vypůjčila jsem si k tomu jedno z tvých aut. Doufám, že ti to nevadí."

„Záleží na tom, které."

„Moje oblíbené, modrý Talbot–Lago."

„Ach ano, kupé s karosérií Saoutchika. Máš vytříbený vkus. To je vůz za dvě stě tisíc dolarů."

„Doufám, drahý, že ti ho na parkovišti nikdo nenaboural."

Pitt na ni vážně pohlédl: „Pokud ano, pak se svrchovanému státu Colorado uvolní křeslo v Kongresu."

Zavěsila se do něho a zasmála se: „Myslíš víc na svá auta než na své ženy.“

„Auta se nehádají a nestěžují si.“

„Napadají mě i další věci, které auta nedělají,“ odpověděla s uličnickým úsměvem.

Protlačili se davem zaplňujícím letištní halu a postavili se k výdeji zavazadel. Běžící pás se konečně pohnul a Pitt se brzy zmocnil svých dvou kufrů Vyšli do pošmourného, dusného rána a našli modrý Talbot–Lago, ročník 1948, bedlivě střežený hlídačem letištního parkoviště. Pitt se pohodlně usadil na místo spolujezdce, zatímco Loren vklouzla za volant. Mondénní vůz měl řízení vpravo a Pitt si nikdy pořádně nezvykl na to, že sedí nalevo, zírá na protijedoucí auta a nic nedělá.

„Volala jsi Perlmutterovi?“ zeptal se.

„Asi hodinu předtím, než jsi přistál,“ odpověděla. „Na člověka, probuzeného z hlubokého spánku, působil docela vstřícně. Říkal, že se prohrabe svou knihovnou, aby zjistil nějaké údaje o lodích, o které se zajímáš.“

„Pokud se někdo vyzná v lodích, je to St Julien Perlmutter.“

„Po telefonu na mě působil trochu jako podivín.“

„Slabé slovo. Počkej, až se s ním setkáš.“

Pár dalších minut seděl Pitt beze slova a pozoroval krajinu, kterou projížděli. Díval se na řeku Potomac, jakmile Loren zamířila severně po George Washington Memoriál Parkway a přejela most Francise Scotta Keye do Georgetownu.

Pitt neměl Georgetown rád, říkal mu lžiměsto. Uniformní cihlové domy vypadaly jeden jako druhý, jako by je někdo vyklopil ze stejné formy. Loren vjela s talbotem do N Street. Podél chodníků se táhly souvislé řady zaparkovaných aut, u obrubníků se válely odpadky, z úpravné zeleně moc nezbývalo, a přece šlo o čtyři bloky domů, snad nejpředraženější bydlení v celé zemi. Maličké domky zalidněné obrovskými egy, pomyslel si Pitt, natřenými bohatými vrstvami falešného pozlátka.

Loren se vtlačila na volné místo k parkování a vypnula motor. Zamkli vůz a prošli mezi dvěma domy obrostlými psím vínem dozadu ke garážím. Než se Pitt stačil chopit bronzového klepadla ve tvaru

kotvy, dveře se rozlétly a v nich stál obrovský muž, který by vyhnal jazýček váhy jistě až někam ke sto osmdesáti kilogramům. Jeho nebesky modré oči pomrkávaly a brunátná tvar se z větší části skrývala v houštině šedivých vlasů a vousů. Až na překvapivé malý nos vypadal jako notně zdevastovaný Mikuláš.

„Dirku!“ zahlaholil. „Kde jste se toulal?“

St Julien Perlmutter měl na sobě tmavě červené hedvábné pyžamo, pres které si přehodil zlatočervený kašmírový župan. Mohutnýma rukama objal Pitta jako medvěd a bez viditelné známky námahy jej zvedl do výšky. Loren jen nevěřícně zírala. Nikdy se s Perlmutterem nesetkala a na tohle nebyla připravena.

„Zkuste mi dát pusu, Juliene,“ varoval ho Pitt, „a kopnu vás do rozkroku.

Perlmutter se burácivě rozesmál a postavil Pittových osmdesát kilo zpět na zem. „Tak pojďte dál. Připravil jsem snídani. Muselo vám po cestě vyhládnout.“

Pitt představil Loren. Perlmutter jí starosvětsky políbil ruku a pak je zavedl do velké místnosti, kombinace obývacího pokoje, ložnice i pracovny.

Všechny stěny pokrývaly od země až ke stropu regály prohýbající se pod tíží tisíců knih. Další svazky se povalovaly na stolech i na židlích, ležely naskládané dokonce i na obřím vodním lůžku, které se mírně pohupovalo ve výklenku.

Odborné kruhy se shodovaly, že Perlmutter je majitelem nejlepší sbírky literatury o lodní historii. Přinejmenším dvě desítky námořních muzeí usilovaly o to, aby přešla do jejich vlastnictví, až majitele odešle celoživotní přebytek kalorií do márnice.

Perlmutter vybídl Pitta a Loren, aby se posadili k servírovacímu stolku prostřenému elegantním stříbrným a porcelánovým servisem, ozdobeným emblémem Francouzské transatlantické paroplavby.

„To je krása,“ vydechla Loren okouzleně.

Pochází ze slavného francouzského parníku *Normandie*,“ vysvětlil Perlmutter. „Narazil jsem na to ve skladišti, kam to uložili poté, co loď vyhořela a převrátila se v newyorském přístavu.“

Německá snídaně, kterou jim předložil, začala kořalkou. Následovala na tenko nakrájená vestfálská šunka ozdobená nakládanou

zeleninou a k ní žitný chléb. Poté přinesl ještě knedlíčky z bramborového těsta se švestkověmáslovou náplní.

„Výborné jídlo," pochvalovala si Loren. „Ráda si dám něco jiného než věčnou šunku s vejci."

„Mám slabost pro německou kuchyni," smál se Perlmutter a plácl se přes vystouplé břicho. „Je mnohem vydatnější než ty přešlechtěné francouzské vymyšlenosti, za kterými se neskrývá nic jiného než cizokrajný způsob úpravy kuchyňských odpadků."

„Narazil jste na nějaké informace o *San Marinu* a *Pilottownu*? přešel Pitt k tématu, které mu leželo na srdci.

„Ano, něco jsem našel." Perlmutter se ztěžka zvedl od stolu a za chvíli se vrátil s objemnou zaprášenou knihou o lodích Liberty. Nasadil si brýle na čtení a nalistoval založenou stránku.

„Tady to máme. Loď *San Marino* spustila na vodu Georgijská loďařská společnost v červenci 1943. Její trup měl číslo 2356 se zařazením do kategorie nákladních plavidel. Až do konce války se plavila v atlantických konvojích. Pak ji poškodilo torpédo z německé ponorky U–573. Vlastními silami doplula do Liverpoolu, kde ji opravili. Po válce ji koupila Bristolská paroplavební společnost se sídlem v anglickém Bristolu. V roce 1956 ji prodali newyorské Paroplavební společnosti Manx, registrované v Panamě. Zmizela i s posádkou v severním Pacifiku roku 1966."

„A to byl její konec."

„Možná ano, možná ne," řekl Perlmutter. „Má to ještě dohru. Narazil jsem na ni v jiném zdroji. Asi tři roky poté, co loď prohlásili za nezvěstnou, jakýsi pan Rodney Dewhurst, který pracoval jako námořní pojišťovák pro Lloydovu singapurskou pobočku, si povšiml lodi kotvící v přístavu, která mu připadala čímsi povědomá. Zaujala ho neobvyklá konstrukce nákladového prostoru, jakou viděl jen na jedné lodi typu Liberty. Podařilo se mu dostat se na její palubu a po pohovoru s posádkou dospěl k názoru, že tu něco smrdí. Bohužel byl právě čas dovolených a jemu zabralo několik hodin, než se dostal k příslušným přístavním úředníkům a přesvědčil je, aby loď zadrželi v přístavu a umožnili vyšetřování. Když dorazili na místo, loď tam nenašli, patrně už mířila širým mořem do neznáma. Celní záznamy prozradily, že šlo o *Belle Chasse*, registrovanou v Koreji a vlastně-

nou obchodní společností Sosan se sídlem v korejském Inčonu. Cílem plavby měl údajně být Seattle. Dewhurst telegraficky upozornil seattleskou přístavní policii, avšak *Belle Chasse* tam nikdy nedoplula.“

„Co na ní Dewhurstovi připadalo podezřelé?“ zeptal se Pitt.

„Vyšetřoval pojistnou událost ve věci *San Marina* a byl si stoprocentně jistý, že v případě *San Marina* a *Belle Chasse* jde o jednu a tutéž loď.“

„*Belle Chasse* se pak ale přece musela objevit v jiném přístavu,“ namítla Loren.

Perlmutter zavrtěl hlavou: „Ztratila se naprosto z dohledu, až teprve před dvěma lety ji nahlásili na odpis do šrotu v korejském Pusanu.“ Odmlčel se a pohlédl přes stůl. „Pomůže vám to k něčemu?“

Pitt upil trochu kořalky: „To je ten problém. Vlastně nevím.“ Zběžně mu objasnil, jak našli *Pilottown*, jen se pečlivě vyhnul zmínce o nákladu nervového plynu. Vylíčil mu objev výrobního čísla na lodním kotli i to, jak pořídil v Charlestonu.

„Takže starý *Pilottown* se konečně našel,“ vydechl Perlmutter zamyšleně. „Už přestal brázdit moře.“

„Jenže jeho nález přinesl další hádanky,“ vysvětloval Pitt. Jak to, že jsme našli na jeho palubě kotel, který podle záznamů výrobce namontovali na *San Marino*. To nedává smysl. Obě lodi postavili nejspíš na sousedících skluzech a spustili je na vodu zhruba ve stejné době. Zřejmě došlo k omylu ze strany revizního inspektora. Zapsal kotel omylem na druhou loď.“

„Nerad nabourávám vaše závěry,“ namítl Perlmutter. „Ale možná se pletete.“

„Cožpak mezi oběma loděmi není spojitost?“

Perlmutter věnoval Pittovi učený pohled nad obroučkami brýlí. „Je, ale jiná, než se domníváte.“ Vrátil se ke knize a začal z ní nahlas předčítat: „Loď typu Liberty *Bart Pulver*, později *Rosthena* a *Pilottown*, spuštěná na vodu v Portlandu, stát Oregon, ocelářskou a železářskou společností Astoria v listopadu roku 1942…“

„Postavili ji na západním pobřeží?“ vyhrkl Pitt překvapeně.

„Asi čtyři tisíce kilometrů vzdušnou čarou od Savannah," potvrdil Perlmutter nepřímo, „a o devět měsíců dřív než *San Marino*." Obrátil se k Loren.

„Nedáte si trochu kávy, vážená dámo?"

Loren se zvedla. „Já ji udělám. Vy dva si povídejte."

„Mám espreso."

„Umím s ním zacházet."

Perlmutter sklouzl pohledem k Pittovi a obdařil ho šibalským úšklebkem: „To je ženská!"

Pitt přisvědčil a pokračoval: „Postrádá přece logiku, aby charlestonský výrobce kotlů posílal svůj výrobek přes celou zemi do Oregonu, když do loděnice v Savannah to má ani ne sto padesát kilometrů."

„Logické to není ani trochu," souhlasil Perlmutter.

„Co ještě víte o *Pilottown*u?"

Perlmutter pokračoval ve čtení: „Trup číslo 793, rovněž v kategorii nákladních lodí. Po válce prodána athénské společnosti na výrobu fosfátů Kassandra Ltd. Registrována v Řecku. S nákladem fosfátů najela v červnu roku 1954 u Jamajky na mělčinu. Na moře znovu vyplula čtyři měsíce poté. Roku 1962 prodána obchodní společnosti Sosan…"

„Inčon, Korea," dopověděl Pitt. „Náš první styčný bod."

Vrátila se Loren a z podnosu jim rozdala malé šálky espresa.

„To je péče!" pochvaloval si Perlmutter dvorně. „Musím říct, že mě ještě nikdy neobsluhoval člen Kongresu."

„Doufám, že jsem ho neudělala moc silné," omlouvala se Loren. Ochutnala a její výraz prozrazoval, že doufala marně.

„Trocha usazeniny u dna posiluje zlenivělou mysl," uklidňoval ji Perlmutter.

„Vraťme se k *Pilottownu*," navázal Pitt. „Co se s ním dělo po roce 1962?"

„Nemá tu žádný záznam až do roku 1979, kdy byl prohlášen za potopený i s posádkou v bouři v severním Pacifiku. Od té doby se z něho stala jakási legenda, protože se čas od času při různých příležitostech zjevoval u aljašského pobřeží."

„To znamená, že zmizel ve stejné oblasti jako *San Marino*," řekl Pitt zamyšleně. „Další možná spojitost."

„Chytáš se stébel," vložila se do hovoru Loren. „Nechápu, co z toho chceš vyvodit."

„Souhlasím," přidal se Perlmutter. „Nemáme nic konkrétního."

„Myslím, že máme," odporoval Pitt. „Co se zpočátku jevilo jako ubohý pojišťovací podvod, přerůstá do zločinu mnohem větších rozměrů."

„Odkud pramení váš zájem o tu věc?" zeptal se Perlmutter s pohledem upřeným do Pittových očí.

Pitt hleděl do neznáma: „To vám nemohu říct."

„Jde o tajné vládní vyšetřování?"

„V tomhle konkrétně jedu sám, ale má to vazbu na přísně utajovaný projekt."

Perlmutter se s takovým vysvětlením dobromyslně smířil: „Dobrá, příteli, nebudu mít další dotěrné dotazy."

Naložil si na talíř ještě jeden knedlík, pokud máte podezření, že loď pohřbená pod sopkou je *San Marino* a nikoli *Pilottown*, kam zamíří vaše příští kroky?"

„Do Inčonu v Koreji. Obchodní společnost Sosan může vnést do věci jasno."

„Neztrácejte tím čas. Ta obchodní společnost znamená nepochybně jen falešnou vějičku, jméno pro registrační formulář. V případě většiny lodních společností vedou stopy k obskurní poštovní schránce a dál už ne. Být vámi vzdal bych to."

„Vy byste nemohl dělat fotbalového trenéra," rozesmál se Pitt. „Vaše proslovy v šatně v poločase by vzaly vašemu mužstvu veškerou kuráž a prohráli by i ten zápas, ve kterém do té chvíle vedli."

„Dal bych si ještě," zabručel Perlmutter a sledoval, jak mu Pitt nalévá do nastavené skleničky kořalku. „Řeknu vám, co udělám. Dva z mých přátel, s nimiž vedu korespondenci o námořních výzkumech, jsou Korejci. Požádám je, aby pro vás něco zjistili o společnosti Sosan."

„A také o loděnici v Pusanu a o čemkoli, co se týká sešrotování *Belle Chasse*."

„Dobře, připojím to k tomu."

„Jsem vám velice vděčný za pomoc.“

„Nic nezaručuju.“

„To ani nečekám.“

„Co uděláte teď?“

„Rozešlu tiskové prohlášení.“

Loren k němu nechápavě vzhlédla: „Co rozešleš?“

„Tiskové prohlášení,“ opakoval Pitt důrazně. „Oznámím v něm nalezení *San Marina* i *Pilottown*u a zmíním se o plánech NUMA oba vraky prozkoumat.“

„Kdy tě napadla tahle šílenost?“ zajímala se Loren.

„Zhruba před deseti vteřinami.“

Perlmutter pohlédl na Pitta, jako se psychiatr dívá na beznadějný případ: „Nechápu smysl té akce.“

„Nikdo na světě není imunní vůči zvědavosti,“ pustil se Pitt do vysvětlování s ďábelským zábleskem v zelených očích. „Někdo ze skutečných vlastníků obou lodí může vystoupit z uzavřené anonymity, aby si ten výmysl ověřil. Jakmile to udělá, skočím po něm.“

16

Když Oates vstoupil do operačního střediska Bílého domu, muži rozesazení kolem jednacího stolu instinktivně povstali. Šlo o výraz úcty k muži, který nyní nesl na bedrech těžké problémy nejisté budoucnosti země. Odpovědnost za dalekosáhlé rozhodování během nadcházejících několika dní, a možná i doby mnohem delší, ponese jen on sám. Seděli tu i lidé, kteří mu nedůvěřovali pro jeho chladnou rezervovanost a pěstovanou image svatého. I ti nyní odsunuli osobní nechuť stranou a stáli mu po boku.

Automaticky se posadil do křesla v čele stolu. Pokynul jim, aby usedli, a obrátil se k Samu Emmettovi, řediteli FBI s drsným způsobem vyjadřování, a k Martinu Broganovi, kultivovanému intelektuálovi, který šéfoval CIA.

„Seznámili jste se se situací, pánové?“

Emmett pokývl směrem k Fawcettovi usazenému na vzdálené straně stolu: „Dan nás se vším obeznámil.“

„Chce k tomu někdo z vás něco dodat?“

Brogan pomalu zavrtěl hlavou: „Ať si lámu hlavu sebevíc, nevzpomínám si na sebemenší náznak či jen domněnku našich zpravodajských zdrojů, které by avizovaly akci takového rozsahu. Což nevylučuje, že jsme je obdrželi a nesprávně si je vyložili.“

„Jsem ve stejné kaši jako Martin,“ připojil se Emmett. „Zdá se mi nemyslitelné, že únos prezidenta proklouzne našemu úřadu mezi prsty, aniž zanechá alespoň vágní vodítko.“

Další Oatesova otázka mířila k Broganovi: „Nemáte žádné zpravodajské náznaky, které by nás opravňovaly podezírat ruskou stranu?“

„„Pro sovětského prezidenta Antonova nepředstavuje náš prezident ani zpoloviny takovou hrozbu, jakou viděl v Reaganovi. Riskoval by nepředstavitelnou konfrontaci, pokud by se k americké veřejnosti doneslo, že v tom má jeho vláda prsty. Je to, jako kdyby šel s holí proti hnízdu sršňů. Nedokážu si představit, jaké výhody by z toho Rusko mohlo získat, pokud vůbec nějaké.“

„A jak to cítíte vy, Same?“ obrátil se Oates k Emmettovi. „Mohli by za tím stát teroristé?“

„Provedli to příliš komplikovaně. Tahle operace stála spoustu času i peněz. Její promyšlenost je ohromující. Jde daleko za hranice možností kterékoli teroristické organizace.“

„Má někdo nějakou teorii?“ oslovil Oates zbylé muže u stolu.

„Dokážu vyjmenovat přinejmenším čtyři arabské vůdce, kteří by mohli mít důvod vydírat Spojené státy,“ ozval se generál Metcalf. „V čele toho seznamu stojí Kaddáfí z Libye.“

„Ten má bezpochyby finanční prostředky,“ přisvědčil ministr obrany Simmons.

„Ale už těžko takové možnosti,“ dodal Brogan.

Poradce pro národní bezpečnost Alan Mercier si gestem ruky vzal slovo: „Podle mého názoru má akce domácí, nikoli zahraniční původ.“

„Z čeho tak usuzujete?“ zeptal se Oates.

„Naše pozemní i satelitní odposlouchávací zařízení monitoruje veškerou telefonní a rádiovou komunikaci po celém světě a pro nikoho z nás není tajemstvím, že naše nové počítače desáté generace si poradí s každým kódovacím systémem, ať jej vymyslí Rusové nebo naši spojenci. Příprava tak dokonalé operace by nepochybně vyžadovala zvýšenou mezinárodní komunikaci včetně závěrečného oznámení o jejím zdaru.“ Mercier se odmlčel, aby každému došel smysl toho, co říká. „Naši analytici však nezachytili žádnou zahraniční komunikaci, kterou bychom mohli dát byť i jen do volné spojitosti s únosem.“

Simmons hlasitě potáhl z dýmky: „Myslím, že to, co Alan říká, dává smysl.“

„Dobrá,“ shrnul Oates, „vydírání ze zahraničí se jeví jako málo pravděpodobné. Jak věc vypadá nahlížena z domácího aspektu?“

Promluvil Dan Fawcett, který dosud mlčel: „Možná to působí přehnaně, ale nelze vyloučit soustředěný pokus o státní převrat.“

Oates se opřel do křesla a narovnal se v ramenou: „To možná není tak přehnané, jak se zdá. Prezident šlapal na paty ropným společnostem a tvrdě šel po nadnárodních konsorciích. Jeho daňová politika hodně ukrojila z jejich zisků. Cpou teď peníze do volebních

pokladniček opoziční strany rychleji, než jim banky stačí tisknout šeky.“

„Varoval jsem ho před dvojsečností starého politického triku podpory chudých větším zdaněním bohatých,“ řekl Fawcett. „Ale nechtěl poslouchat. Odcizil si jak podnikatelskou vrstvu, tak pracující střední třídu. Politici jakoby nechápali, že velký počet amerických rodin, kde pracuje i žena, se ocitá pod padesátiprocentním zdaněním.“

„Prezident má mocné nepřátele,“ připustil Mercier, „přesto se mi ale zdá nepředstavitelné, že by nějaké mocné průmyslové impérium naplánovalo únos jeho i předáků Kongresu, aniž by se cokoli doneslo k uším bezpečnostních orgánů.“

„Přesně to mám na mysli,“ přitakal Emmett. „V něčem takovém by musela jet spousta lidí. Někdo z nich by si určitě nadělal do kalhot a zazpíval by.

„Myslím, že bychom měli přestat spekulovat,“ navrhl Oates. „Vraťme se k realitě. Především musíme rozjet intenzivní vyšetřování a zároveň navenek zachovat zdání, že se nic nestalo. Použijte jakékoli krycí manévry, které uznáte za vhodné. Půjde-li to jen trochu, zatajte skutečnost i před svými nejbližšími spolupracovníky.“

Někdo musí vyšetřování centrálně řídit,“ připomněl Emmett.

„Budeme se tady scházet každých osm hodin, abychom vyhodnotili nové důkazy a zkoordinovali činnost jednotlivých vyšetřujících složek.“

Simmons poposedl v křesle: „Mám malý problém. Odpoledne bych měl letět do Káhiry na jednání s egyptským ministrem obrany.“

„Rozhodně leťte,“ odpověděl Oates. „Musíme budit zdání, že je vše v naprostém pořádku. Generál Metcalf vás může v Pentagonu zastoupit.“

Teď se na svém místě zavrtěl i Emmett: „Měl bych zítra dopoledne promluvit před studenty práv na Princetonu.“

Oates chvíli uvažoval: „Oznamte jim, že máte chřipku a že to nezvládnete.“ Obrátil se k Lucasovi. „Oscare, odpusťte, že to takto stavím, ale vás mohu nejsnáze postrádat. Zastoupíte Sama. Určitě nikoho nenapadne, že došlo k únosu prezidenta, když si nově jmenovaný ředitel tajné služby našel čas k proslovu před studenty.“

Lucas přikývl: „Zajedu tam.“

„Dobrá.“ Oates se rozhlédl po shromážděných. „Každý si to zařiďte tak, abyste sem mohli přijít zase ve dvě hodiny. Možná do té doby získáme nové informace.“

„Už jsem poslal na jachtu elitní tým techniků,“ vzpomněl si Emmett. „Doufejme, že to přinese nějaký hmatatelný výsledek.“

„Modleme se za to.“ Oatesova ramena poklesla a zdálo se, že pohledem propaluje stolní desku. „Bože můj,“ zamumlal pro sebe potichu. „Jak vládnout v takové situaci?“

16

Blackowl stál na palubě jachty *Eagle* a pozoroval hemžení týmu agentů FBI. Musel uznat, že jim to jde. Každý z mužů měl svou úzkou specializaci. Podrobovali jachtu prohlídce ode dna podpalubí až po špici antény téměř mlčky.

V nepřetržitém procesí proudili od přístaviště k dodávkám zaparkovaným podél břehu a odnášeli nábytek, koberce, všechno, co nebylo přišroubované, a také mnohé z toho, co bylo. Každý předmět pečlivě zabalili do plastikového pytle a zanesli do seznamu.

Přijely posily a rozšířily záběr pátrání – zkoumaly teď každou píď země, každý strom i keř v dvoukilometrovém okruhu kolem historického domu prvního prezidenta. Potápěči prohlíželi dno řeky kolem jachty.

Velící agent spatřil Blackowla zevlujícího poblíž nákladní rampy a vydal se k němu. „Máte povolení zdržovat se v této oblasti?“ zeptal se.

Blackowl mu beze slova ukázal průkaz.

„Co přivádí o víkendu tajnou službu do Mount Vernonu?“

„Cvičná mise,“ odpověděl Blackowl nenucené. „A co FBI?“

„Totéž. Ředitel zřejmě dospěl k názoru, že bychom mohli zlenivět, a tak pro nás vymyslel cvičení nejvyšší priority.“

„Máte za úkol hledat něco konkrétního?“ zeptal se Blackowl a snažil se nedat najevo hlubší zájem.

„Cokoli, co by vedlo k identifikaci posledních cestujících na palubě, otisky prstů, odkud pocházeli a tak, však to znáte.“

Než mohl Blackowl odpovědět, ze štěrkové pěšiny vstoupil na molo Ed McGrath. Na čele se mu perlil pot a tvář se mu leskla. Blackowl odhadoval, že běžel.

„Promiň, Georgi,“ vysypal ze sebe mezi trhanými nádechy. „Můžu na chvíli?

„Jistěže.“ Blackowl se rozloučil s agentem FBI. „Rád jsem si s vámi popovídal.“

„Já taky.“

Jen co se ocitli z doslechu, zeptal se Blackowl tichým hlasem. „Co se děje, Ede?“

„Hoši z FBI našli něco, co bys měl vidět.“

„Je to schované mezi stromy nějakých sto třicet metrů proti proudu. Dovedu tě tam.“

McGrath ho vedl po cestě podél řeky. Když uhnula k vnějším budovám usedlosti, pokračovali rovně po okraji posekané louky. Pak přelezli laťkový plot a vnořili se do neudržovaného porostu na druhé straně. Prodírali se houštím, až náhle narazili na dva vyšetřovatele FBI. Klečeli nad dvěma velkými nádržemi, propojenými s čímsi, co vypadalo jako elektrické generátory.

„Co to ksakru je?“ spustil Blackowl bez pozdravu.

Jeden z mužů k němu zvedl zrak: „Rozprašovače.“

Blackowl chvíli nechápavě stál. Když mu to došlo, oči se mu rozšířily: „Rozprašovače!“ vyhrkl. „Stroje na výrobu mlhy!“

„Ano, přesně tak. Generátory mlhy. Námořnictvo je za druhé světové války instalovalo na své torpédoborce, aby vyráběly mlžné clony.“

„Kristepane!“ vydechl Blackowl. „Tak takhle to provedli!“

18

Vládní Washington se o víkendech mění v město duchů. V pátek v pět hodin odpoledne se zastaví úřední mašinérie a všechno usne až do pondělního rána, kdy se celá struktura s nevolí vychladlého motoru zase probudí k životu. Ohromné budovy jsou do té doby mrtvé jak mauzolea. Úklidové čety jimi projdou a odejdou, a co je nejpřekvapivější – vypínají se i telefonní centrály.

Jen turisté město oživují, chodí ulicemi, šplhají na Kapitol, hážou si na trávnících frisbee, šlapou nekonečná schodiště a s povislými čelistmi vzhlížejí na klenoucí se kupoli.

Pár z nich nakukovalo v poledne skrz železný plot lemující Bílý dům, právě když prezident vyšel ven, rychlým krokem přešel trávník a s bezstarostným zamáváním nasedl do vrtulníku. Za ním spěchala malá suita pomocníků a agentů tajné služby. Z novinářské elity Bílého domu se tu nacházel jen málokdo. Většina seděla doma u televizního přenosu baseballového zápasu anebo se vypravila na golf.

Fawcett a Lucas stáli mezi sloupovím a sledovali, jak se nemotorný stroj zvedá nad E Street a nabírá rychlost směrem k letecké základně Andrews.

„Blesková akce," prohodil Fawcett tichým hlasem. „Nasazení dvojníka netrvalo ani pět hodin."

„Moje losangeleská kancelář Suttona našla a čtyřicet minut poté, co jsme uvědomili námořnictvo, seděl už v kabině stíhačky F–20."

„Co Margolin?"

Jeden z mých agentů jakoby mu z oka vypadl. Jen co se setmí, vstoupí na palubu služebního letadla směr Nové Mexiko."

„Můžeme vašim lidem věřit, že nedojde k úniku informací?"

Lucas ostře vzhlédl k Fawcettovi: „Jsou vycvičeni k mlčení. Pokud dojde k takovému úniku, hledejme zdroj v Bílém domě."

Fawcett se nervózně usmál. Znal své slabé místo. Z nedostatku diskrétnosti zaměstnanců Bílého domu nejvíce profitoval tisk. „Nemohou vyžvanit, co nevědí. Teprve teď jim začíná docházet, že muž, který s nimi letí ve vrtulníku, není prezident."

„Na farmě si je ohlídáme," řekl Lucas. „Jakmile se tam dostanou, už nikdo nevyjde ven. A začneme monitorovat veškeré komunikační kanály."

„Pokud se to donese tisku, Watergate bude vedle toho vypadat jako nevinné hledání velikonočních vajíček."

„Jak to vzaly manželky?"

„Stoprocentně s námi spolupracují," uklidnil ho Fawcett. „První dáma a paní Margolinová se dobrovolně nabídly, že nevyjdou z ložnic s tím, že mají virózu… A co teď? Co můžeme ještě udělat?"

„Vyčkávat," odpověděl Lucas ledovým tónem. „Tak dlouho, dokud nenajdeme prezidenta."

Emmett ani nevzhlédl, když zazněla kritická poznámka Dona Millera: „Myslím, že to přeháníte," namítl jeho zástupce.

Už pár minut poté, co se vrátil do ústředí na rohu Pennsylvania Avenue a 10. ulice, vyhlásil Emmett „pohotovost všem složkám", po níž vzápětí následoval „výjimečný stav prvořadé důležitosti" pro pobočky ve všech padesáti státech i pro agenty se zahraničním přidělením. Krátce nato dostali všichni příkaz shromáždit složky, spisy i charakteristiky běžných zločinců i teroristů, specializovaných na únosy.

Šest tisíc agentů FBI se dozvědělo krycí verzi události, podle níž tajná služba našla důkazy o plánu únosu ministra zahraničí Oatese a dalších nejmenovaných vysoce postavených vládních úředníků.

„Může to být závažné spiknutí," prohlásil konečně Emmett klidným hlasem. „Nemůžeme spoléhat na to, že se tajná služba mýlí."

„Nemýlila by se poprvé," připomněl mu Miller.

„Tentokrát ne."

Miller pohlédl udiveně na Emmetta: „Poskytl jste nám k práci zatraceně málo informací. K čemu takové tajnůstkářství?"

Emmett neodpověděl, a tak Miller dál nenaléhal. Podal mu přes stůl tři složky spisů: „Tady jsou nejnovější poznatky o únosech provedených Organizací pro osvobození Palestiny, o aktivitách zapatistických brigád v Mexiku a ještě jedna věc, o které nevím, co si myslet."

Emmett ho sjel pohledem: „Mohl byste být přesnější?"

„Pochybuji, že to s tím nějak souvisí, ale protože si počínali zvláštně…“

„O kom to mluvíte?“ nevydržel Emmett, sebral složku se stolu a otevřel ji.

„Člen sovětské mise při OSN, jakýsi Alexej Lugovoj…“

„Významný psycholog,“ potvrdil Emmett, aniž vzhlédl od složky.

‚Ano, tak on a pár členů jeho kanceláře při Světovém zdravotnickém shromáždění se pohřešují.“

Emmett na něho pohlédl: „Neuhlídali jsme je?“

Miller přisvědčil: „Naši lidé v sídle OSN hlásí, že Rusové opustili budovu v pátek večer…“

„Teď máme sobotu ráno,“ přerušil ho Emmett. „Mluvíme tu o pár hodinách. Co vám na tom připadá tak podezřelého?“

„Vyvinuli značné úsilí, aby setřásli naše lidi, kteří je sledovali. Náš zvláštní velící agent z newyorské kanceláře si ověřil, že nikdo z Rusů se nevrátil domů ani do hotelů. Ztratili se z dohledu kolektivně.“

„Máme něco na Lugového?“

„Všechno nasvědčuje tomu, že je v pořádku. Vypadá to, že se straní agentů KGB při sovětské misi.“

„A co jeho podřízení?“

„Ani u nich nic nesvědčí o zapojení do špionáže.“

Emmett se na pár okamžiků zamyslel. Za normální situace by mohl spis odložit, nanejvýš navrhnout rutinní prověření. Avšak teď v něm hlodaly pochybnosti. Zmizení prezidenta i Lugového v jediné noci může být náhoda.

Konečně řekl: „Rád bych znal váš názor, Done.“

„Těžko odhadnout,“ dal se slyšet Miller. „Mohou se v pondělí ráno objevit v OSN, jako by se nic nestalo. Na druhou stranu musím připomenout, že ten přehnaně čistý štít, kterým se Lugovoj a jeho lidé pyšní, může být zástěrka.“

„Jaký by měla účel?“

Miller pokrčil rameny: „Nemám tušení.“

Emmett zaklapl spis: „Ať se do toho pustí naše newyorská kancelář. Označte to jako „nejvyšší důležitost“ s tím, že chci okamžitě vědět o všem, co se v té věci vynoří.“

„Čím víc o tom přemýšlím,“ poznamenal Miller, „tím nejasnější se mi to jeví.“

„Co máte na mysli?“

„O jaké přísně utajované skutečnosti by mohla mít zájem parta sovětských psychologů?“

19

Úspěšní loďařští magnáti se pohybují po světě z jednoho luxusního místa na druhé ve velkém stylu. Od exotických jachet po soukromá letadla, z výstavných vil do luxusních hotelových apartmá brázdí svět na nekonečných cestách za bohatstvím a mocí.

Min Koryo Bougainvilleová o nic takového nestála. Denní čas trávila ve své kanceláři a noci v malém, ale elegantním bytě o patro výš. V zásadě žila skromně, její jedinou slabostí byla vášeň pro čínské starožitnosti.

Jako dvanáctiletou ji otec prodal Francouzi, majiteli malé lodní společnosti, pozůstávající ze tří nákladních parníků, které pendlovaly mezi pobřežními přístavy od Pusanu po Hongkong. Firma vzkvétala a Min Koryo porodila Renému Bougainvilleovi tři syny. Pak přišla válka a Japonsko obsadilo Čínu i Koreu. René zahynul při bombardování a životy tří synů vyhasly kdesi v jižním Tichomoří poté, co je násilím naverbovali do japonské císařské armády. Přežila jen Min Koryo a jediný vnuk, Lee Tong.

Po japonské kapitulaci vyzvedla a zprovoznila jednu z manželových lodí, která se potopila v přístavu Pusan. Pomalu začala budovat Bougainvilleovu flotilu nákupy starých nepotřebných nákladních lodí, za něž neplatila větší cenu než za šrot. Moc to nevynášelo, ale vydržela do doby, než Lee Tong absolvoval Whartonovu obchodní školu při Pennsylvánské univerzitě a začal se o firmu naplno starat. A jako zázrakem Bougainvilleová námořní doprava rostla jako pohnojený plevel. Lee Tong vybudoval nové sídlo společnosti v New Yorku. Podle rituálu, jehož kořeny se zapustily před třiceti lety, sedával každý večer u její postele a společně probírali operace jejich mocného finančního impéria.

Lee Tong budil mylný dojem dobromyslného orientálního vesničana. Jeho kulatý snědý obličej neztrácel nikdy úsměv, který vypadal jako vyrytý do slonoviny. Kdyby se ministerstvu spravedlnosti a dalším trestním orgánům podařilo uzavřít nevyřešené námořní zločiny, houpal by se na nejbližší lucerně. Avšak kupodivu o něm nikdo nikdy neslyšel. Ukrýval se ve stínu své babičky, a nebyl dokonce

veden ani jako ředitel, ani jako zaměstnanec Bougainvilleovy loďařské firmy. Přece však právě on vybudoval její základy a řídil ty nejšpinavější operace.

Byl příliš pečlivý na to, aby cokoli svěřil do rukou druhých lidí, a dával přednost vlastnoručnímu řízení nezákonných, leč výnosných operací. Nezastavoval se ani před krveprolitím. Lee Tong si neošklivil ani vraždu, když šlo o zisk. Cítil se stejně doma na obchodním obědě v klubu 21 jako v doku, když šlo o to někoho umlčet.

Seděl v uctivé vzdálenosti od lůžka Min Koryo a mezi křivými zuby svíral dlouhou stříbrnou cigaretovou špičku. Neměla ráda jeho kuřácký zlozvyk, ale on se ho nevzdával ani ne tak proto, že mu přinášel rozkoš, jako proto, že jej považoval za malou známku své nezávislosti.

„Zítra bude FBI vědět, jak prezident zmizel," řekla Min Koryo.

„Pochybuji," namítl Lee Tong sebejistě. „Mají dobré chemické analytiky, ale tak výteční nejsou. Odhaduji to tak na tři dny. A pak další týden, než objeví loď."

„Tedy dost času na to, aby je žádná z nitek nezavedla na naši stopu?"

„Bohatě, *aumuni*," použil Lee Tong korejský výraz pro matku. „Můžeš být klidná, všechny nitky vedou do hrobu."

Min Koryo přikývla. Narážka byla jasná: namátkou vybraný sedmičlenný tým, který mu pomáhal při únosu, navždy vlastnoručně umlčel.

„Pořád žádné zprávy z Washingtonu?" zeptala se.

„Zatím nic. Bílý dům se tváří, jako by se nic nestalo. Nahradili prezidenta dvojníkem."

Pohlédla na něj: „Jak to víš?"

„Říkali to ve zprávách. Televizní kamery ukázaly prezidenta, jak nastupuje do Air Force One a odlétá na farmu do Nového Mexika."

„A co ostatní?"

„Zdá se, že i oni mají dvojníky."

Min Koryo upila trochu čaje: „Připadá mi zvláštní, že nám ministr zahraničí Oates a prezidentův kabinet poskytují efektivní maškarádu do doby, než bude Lugovoj připravený."

„Nemají jinou možnost," odpověděl Lee Tong. „Neodváží se cokoli oznámit, dokud nebudou vědět jistě, co je s prezidentem."

Min Koryo si prohlížela čajové lístky na dně šálku. „Pořád mám dojem, že jsme si ukousli příliš velké sousto."

Lee Tong jí neodporoval: „Rozumím ti, *aumuni*. Ale kongresmani se nám sami zapletli do sítí."

„Margolin ale ne. Byl to tvůj plán dostat ho pod falešnou záminkou na jachtu."

„To je pravda, ale Alexej Lugovoj tvrdil, že experiment vykazuje úspěšnost v jedenácti z patnácti případů. To není právě nadějný poměr. Proto když neuspěje s prezidentem, dostal ještě jednoho pokusného králíka, aby to napravil.'

„Chceš říct tři další pokusné králíky."

„Když mezi ně zařadíš i Larimera s Moranem, pak ano."

„A pokud bude Lugovoj úspěšný ve všech případech?" zeptala se Min Koryo.

„Tím lépe," zazněla Lee Tongova odpověď. „Náš vliv dosáhne dál, než jsme se kdy odvážili doufat. Ale občas se pozastavuji na tím, *aumuni*, zda finanční efekt stojí za riziko vězení a konce celé firmy."

„Nezapomínej, vnuku, že Američané ve válce zabili mého manžela, tvého otce a dva jeho bratry."

„Pomsta je špatnou motivací k hazardní hře."

„O to víc musíme chránit své zájmy a neztrácet ostražitost vůči možnosti podvodu ze strany Rusů. Prezident Antonov udělá všechno možné, jen aby nám nemusel zaplatit."

„Pokud projeví takovou hloupost a zradí v téhle klíčové fázi, ztratí tím všechno."

„Takhle oni neuvažují," řekla Min Koryo tvrdě. „Komunistickému uvažování svědčí nedůvěra. Poctivost stojí mimo jejich chápání. Vždy se snaží o nečestnou hru. Tam mají svou Achillovu patu, můj vnuku."

„Na co myslíš?"

„Budeme dál hrát roli jejich čestného a trochu naivního společníka…" Zamyšleně se odmlčela.

‚A až Lugovoj dokončí svůj projekt?" Lee Tong jako by ji chtěl popohnat.

Podívala se na něho a nelítostný úsměv rozčísl její stařeckou tvář. V očích jí hrály lišácké ohníčky.

„Pak jim pod nohama podtrhneme koberec.“

20

Rusové museli odevzdat nejen náramkové hodinky, ale i všechny další možné předměty, které by je mohly identifikovat, když je lidé z Bougainvilleovy firmy eskortovali z trajektu mířícího na Staten Island. Zavázali jim oči a na uši dali velká sluchátka, z nichž se linula uklidňující komorní hudba. Netrvalo dlouho a v hydroplánu poháněném tryskovými motory se zvedli z tmavé vodní hladiny přístavu.

Let byl dlouhý a únavný a podle hladkosti přistání skončil na jezerní hladině, jak alespoň soudil Lugovoj. Po krátké dvacetiminutové jízdě autem odvedli dezorientované Rusy krátkou kovovou rampou do výtahu. Teprve když je chodbou pokrytou kobercem zavedli do jednotlivých pokojů, sňali jim pásky i sluchátka.

Vybavení, které mu Bougainvilleové poskytli, udělalo na Lugového hluboký dojem. Elektronika a zařízení laboratoře přesahovaly všechno, s čím se kdy setkal v Sovětském svazu. Našel tu každou ze stovek položek, o něž žádal, všechny odborně instalované. Nezapomněli ani na osobní pohodlí jeho i jeho spolupracovníků. Každý z nich měl vlastní pokoj s koupelnou a na konci společné chodby se nacházela elegantní jídelna, kde obsluhovali dva číšníci v čele s výtečným korejským kuchařem.

Nábytek, včetně lednic a sporáků v kuchyni, ale i kancelářské příslušenství a vybavení centrální laboratoře barevně vkusně ladilo převažující modrou a zelenou. Design a provedení každé maličkosti byly stejně exotické jako komplexní.

A přece tyto soběstačné obytné prostory sloužily i jako luxusní vězení. Lugového tým je nesměl opustit. Dveře výtahu byly po celé dny zablokovány a jiný východ odtud nevedl. Prohlédl příbytek za příbytkem, ale nenarazil ani na okna, ani na viditelnou známku cesty ven. Zvenku sem nepronikl žádný zvuk.

Jeho prohlídku přerušil příchod pokusných objektů. Všichni muži byli jen částečně při vědomí následkem sedativ a nevnímali okolí. Jednoho po druhém připravili a položili do zvláštní krychle, které se říkalo kokon. Polstrované vnitřky měly zaoblené rohy, aby zrak nemohl na ničem ulpět. Střídmé osvětlení pocházelo z odrazu

nepřímého světelného zdroje, takže kokony se koupaly v bezbarvé šedi. Speciálně uzpůsobené stěny nepropouštěly zvuk ani elektrický proud, který by mohl narušit či zvýšit mozkovou činnost.

Lugovoj s dvěma asistenty zasedl za ovládací pult a zrakem přejížděl po řadě barevných monitorů, zobrazujících objekty ležící v kokonech. Většina z nich se nalézala ve stavu polospánku, blížícím se transu. Jednoho z nich však probudili téměř až k hranici vědomí, takže byl náchylný k sugesci a duševně dezorientovaný. Dostal prostředky, které otupily jeho svalovou činnost a účinně bránily jakémukoli pohybu. Lebku mu pokrývala plastiková čapka.

Lugovoj se stále ještě zcela nesmířil s mocí, kterou má v rukou. Vnitřně se chvěl, když si uvědomil, že se chystá uskutečnit jeden z největších vědeckých pokusů století. To, k čemu se posledních deset dnů chystal, mohlo změnit svět stejně radikálně jako objev atomové energie.

„Doktore Lugovoji?“

Lugového soustředění přerušil podivný hlas, a když se otočil, s překvapením hleděl na podsaditého muže s hrubými slovanskými rysy a bujnou hřívou vlasů, který jako by vystoupil ze stěny.

„Kdo jste?“ vyhrkl.

Neznámý promluvil tichým hlasem, jako by nechtěl, aby ho někdo další slyšel: „Suvorov, Pavel Suvorov, ze zahraničních bezpečnostních složek.“

Lugovoj pobledl: „Dobrý bože, vy jste z KGB? Jak jste se sem dostal?“

„Měl jsem štěstí,“ odvětil Suvorov ironicky. „Mám nad vámi bezpečnostní dohled od prvního dne, kdy jste vkročil na newyorskou půdu. Po vaší podezřelé návštěvě v kancelářích Bougainvilleovy firmy jsem si vás vzal na starost osobně. Nacházel jsem se na trajektu ve chvíli, kdy vás kontaktovali ti, kteří vás dopravili sem. Tma umožnila, že jsem se poměrně snadno zamíchal mezi vaše lidi a stal se tak účastníkem výletu do neznáma. Od příjezdu sem jsem se zdržoval ve svém pokoji.“

„Máte vůbec představu, do čeho strkáte nos?“ rozkřikl se Lugovoj a tvář mu vzplála hněvem.

„Ještě ne," odvětil Suvorov nedbale. „Ale cítím jako svou povinnost to zjistit."

„Celá operace je řízena z nejvyšších míst. KGB s ní nemá nic společného."

„To posoudím já…"

„Ano, ale z tábora na Sibiři," zasyčel Lugovoj, „pokud se do toho budete míchat."

Zdálo se, že Lugového hněv Suvorova pobavil. Začal si uvědomovat, že možná překročil své pravomoci.

„Třeba bych vám mohl být v něčem nápomocný."

„V čem?"

„Mohly by se vám hodit moje zkušenosti."

„Nemám zájem o pomoc vraha."

„Spíš jsem myslel na útěk."

„K útěku není důvod."

Suvorovovi to začínalo jít na nervy: „Musíte se snažit pochopit mé postavení."

Teď už měl Lugovoj navrch: „Zabývám se mnohem podstatnějšími věcmi, než jsou vaše byrokratické zásahy."

„Jakými?" Suvorov se rozmáchl rukou po laboratoři. „Na čem se tu vlastně pracuje?"

Lugovoj nechal delší chvíli jeho otázku bez odpovědi a uvažoval. „Na experimentu ovlivňování mysli," odpověděl konečně.

Suvorovovo obočí vylétlo: „Ovlivňování mysli?"

„Řízení mozkové činnosti, pokud tomu takhle lépe porozumíte."

Suvorov pohlédl na monitor a pokynul k obrazu, který skýtal: „Proto ta helma?"

„Myslíte to, co má objekt na hlavě?"

„Přesně to."

„Obsahuje modul s mikroelektronickým integrovaným obvodem, díky němuž sto deset sond monitoruje vnitřní tělesné funkce, od srdeční činnosti po hormonální sekreci. Sledují i činnost mozku a všechny údaje, které jimi proudí, předávají do těchto počítačů. Naslouchám, abych tak řekl, řeči mozku a překládáme ji do srozumitelného jazyka."

„Nevidím žádné vývody elektrod."

„To už je překonané," poučil ho Lugovoj. „Všechno, co chceme zachytit, lze zaznamenat telemetrickým přenosem atmosférou. Zbavili jsme se tak nepotřebného balastu drátů a terminálů."

„Vy tedy dokážete porozumět jeho myšlenkám?" zeptal se Suvorov nevěřícně.

Lugovoj přikývl: „Mozek mluví svou řečí a tím, co říká, odhaluje nejskrytější myšlenky svého nositele. Mluví dnem i nocí, a tak nám zprostředkuje trvalý a plastický pohled do dotyčné mysli, sděluje nám, o čem člověk přemýšlí, jak přemýšlí a proč. Jde o podprahový proces a probíhá tak bleskovou rychlostí, že jen počítač pracující v řádu pikosekund dokáže jeho impulzy zachytit a dešifrovat."

„Neměl jsem tušení, že výzkum mozku pokročil na tak rozvinutou úroveň."

„Nejprve jsme určili a zmapovali jeho mozkový rytmus," pokračoval Lugovoj. „Z toho můžeme nyní předvídat jak jeho záměry, tak i fyzická hnutí. Dokážeme předpovědět, co právě řekne, i kdy udělá chybu. A co je nejdůležitější – můžeme včas zasáhnout a zabránit tomu. Počítač dokáže téměř okamžité vymazat chybný záměr a přeformulovat jeho myšlenky."

Suvorov pocítil posvátnou bázeň: „Věřící kapitalista by vás obvinil ze zásahu do lidské duše."

„Stejně jako vy jsem i já loajální člen komunistické strany, soudruhu Suvorove. Nevěřím na spasení duše. V tomto případě se však nemůžeme smířit s drastickou proměnou. Nedojde ke změnám základních myšlenkových procesů. Nezmění se způsob vyjadřování ani zvyky."

„Tedy forma řízeného vymývání mozku."

„Zde nejde o drsný brainwashing," ohradil se Lugovoj dotčeně. „Naše metoda daleko přesahuje cokoli, k čemu došli Číňané. Podle jejich doktríny lze zničit ego člověka ve jménu jeho převýchovy. Jejich pokusy s drogami a hypnózou nepřinesly podstatnější výsledky. Hypnóza je nejistá, příliš efemérní na to, aby přinesla trvalé hodnoty. A drogy v sobě skrývají nebezpečí v podobě náhlých změn osobnosti i chování. Až skončím práci s tímto objektem, vrátí se zpět do reality a do svého běžného osobního života, jako by je nikdy neopustil. Zamýšlím změnit jedině jeho politické názory."

„Kdo to vlastně je?“

„Copak ho neznáte? Nepoznal jste ho?“

Suvorov se zadíval pozorněji na monitor. Náhle vyvalil oči a popošel o dva kroky blíž. Tvář mu zkameněla a ústa se chvíli marně pokoušela promluvit.

„Prezident…?“ šeptl konečně nevěřícně. „Skutečně tu máte prezidenta Spojených států?“

„Z masa a kostí.“

„Jak… kde jste…“

„Dárek od našich hostitelů,“ vysvětlil Lugovoj mnohoznačně.

„Nezanechá to na něm žádné vedlejší následky?“ zeptal se ohromený Suvorov.

„Žádné.“

„Bude si něco z toho tady pamatovat?“

„Až se za deset dnů probere, vzpomene si jen na to, jak šel do postele.“

„Vy to opravdu dokážete, opravdu to umíte?“ ověřoval si Suvorov s naléhavostí typickou pro svou profesi.

„Ano,“ ujistil ho Lugovoj se sebevědomým zábleskem v očích. „Tohle a ještě mnohem víc.“

21

Zběsilý tlukot křídel rozčísl poklid časného rána, když dva bažanti vystřelili k obloze. Sovětský prezident Georgij Antonov přitiskl dvouhlavňovou brokovnici Purdey k ramenu a v rychlém sledu zmáčkl jeden i druhý kohoutek. Mlžným vlhkem lesa zazněl dvojí výstřel. Jeden z ptáků náhle přestal stoupat a zřítil se k zemi.

Vladimír Polevoj, hlava Výboru pro státní bezpečnost, chvíli počkal, aby se ujistil, že Antonov druhého ptáka minul, a pak jej poslal k zemi jediným výstřelem.

Antonov ho usadil přísným tvrdým pohledem: „Už zase chcete být lepší než váš šéf, Vladimíre?“

Polevoj si Antonovův předstíraný hněv vyložil správně: „Váš výstřel byl obtížný, soudruhu prezidente. Já to měl o mnoho snadnější.“

„Měl byste být na ministerstvu zahraničí, a ne u státní bezpečnosti,“ zasmál se Antonov. „V diplomacii se vyrovnáte Gromykovi.“ Odmlčel se a rozhlédl se kolem. „Kam se poděl náš francouzský hostitel?“

„Prezident L‘Estrange je sedmdesát metrů vlevo od nás.“ Polevého odhad potvrdila série výstřelů odkudsi nedaleko zpoza mlází.

„Fajn,“ zabručel Antonov, „můžeme tedy ještě pár minut mluvit.“ Předal Polevému pušku a ten ji nabil a zajistil. Pak přistoupil co nejblíž k Antonovovi a zašeptal:

„S tím mluvením bych byl opatrný. Francouzská tajná služba tady má všude odposlechy.“

„V našich časech se stejně nic neudrží dlouho pod pokličkou,“ povzdechl Antonov.

Polevoj se zasvěceně usmál: „Ano, naši operativci včera večer zachytili L‘Estrangeovo setkání s ministrem financí.“

„Padlo při něm něco, co bych měl vědět?“

„Nic kloudného. Mluvili hlavně o tom, jak vás přesvědčit, abyste přijal program finanční pomoci amerického prezidenta.“

„Pokud jde jejich hloupost tak daleko, aby si mysleli, že nevyužiji prezidentovu naivní štědrost, pak jsou jistě tak hloupí, aby věřili, že jsem sem přiletěl o tom s nimi jednat.

„Pokud jde o to, Francouzi nemají tušení o pravé příčině vaší návštěvy.“

„Jsou nějaké nové zprávy z New Yorku?“

„Jenom to, že Huckleberry Finn překonal naše očekávání.“ V Polevého výslovnosti se Huckleberry změnil v Guckleberryho.

„Všechno jde podle plánu?“

„Výlet právě probíhá.“

„Takže ta stará rachejtle docílila toho, co jsme považovali za nemožné.“

„Tajemstvím ovšem zůstává, jak se jí to podařilo.“

Antonov na něj pohlédl: „To nevíme?“

„Ne. Odmítla se nám svěřit. Její syn se postaral, aby operace byla zaštítěna jako Kreml hradbami. Zatím se nám nepodařilo její bezpečnostní opatření prolomit.“

„Ta čínská děvka!“ zasyčel Antonov. „S kým si myslí, že jedná, s přiblblými školáky?“

„Myslím, že pochází z Koreje,“ poznamenal Polevoj.

„Žádný rozdíl.“ Antonov se zastavil a ztěžka usedl na poražený kmen stromu. „Kde se ten experiment koná?“

Polevoj zavrtěl hlavou: „Ani to nevíme.“

„Vy nemáte spojení se soudruhem Lugovým?“

„V pátek pozdě večer se nalodil se svými lidmi na dolním Manhattanu na trajekt na Staten Island. Z lodi už nevystoupili. Ztratili jsme s nimi kontakt.“

„Chci vědět, kam je dopravili,“ prohlásil Antonov tvrdě. „Chci znát přesné místo, kde probíhá experiment.“

„Pracují na tom naši nejlepší agenti.“

„Nemůžeme si dovolit, aby nás nechala tápat v temnotách, zvláště když je v sázce zlato z našich rezerv za miliardu dolarů.“

Polevoj pohlédl trochu poťouchle na generálního tajemníka: „Hodláte jí zaplatit?“

„Cožpak Volha v lednu rozmrzá?“ odpověděl Antonov s úšklebkem.

„Nebude jednoduché ji přechytračit.“

Ozval se zvuk kroků prodírajících se porostem. Antonov blýskl pohledem stranou, odkud přicházeli lovčí se zastřelenými bažanty, a pak zpět na Polevého.

„Prostě najděte Lugového,“ řekl tiše, „a zbytek se vyřeší sám.“

Šest kilometrů odtud seděli dva muži u technicky vyspělého mikrovlnného přijímače mobilního studia. Dva synchronizované kotoučové magnetofony vedle nich nahrávaly Polevého a Antonovův rozhovor v lese.

Oba odborníci na elektronický odposlech francouzské tajné služby SDECE se lehce orientovali v šesti jazycích, včetně ruštiny. Teď v jednom okamžiku sňali sluchátka a tázavě na sebe pohlédli.

„Co to podle tebe k čertu mělo znamenat?“ zeptal se jeden.

Druhý rozhodil ruce v typicky galském gestu. „Kdoví. Možná příklad prázdných ruských frází.“

„Zajímalo by mě, jestli z toho analytici vyluští něco důležitého.“

„Stejně nepoznáš, co je podstatné.“

První se odmlčel, přiložil si sluchátko k uchu a po chvíli je zase odložil. „Teď mluví s prezidentem L‘Estrangem. Víc už z toho nevydojíme.“

„Takže zavřeme krám a předáme pásky do Paříže. V šest mám rande.“

22

Slunce stálo teprve dvě hodiny nad východním obzorem, když Sandecker projel zadní bránou Národního letiště ve Washingtonu. Zastavil u zdánlivě opuštěného hangáru stojícího v zaplevelené části plochy daleko od letištních provozních budov. Došel k postranním dřevěným dveřím, z nichž dávno oprýskal nátěr, a stiskl malé tlačítko vedle mohutného zrezivělého visacího zámku. Po pár vteřinách se dveře neslyšně otevřely.

Rozlehlý vnitřek byl natřený zářivě bílou barvou, která pronikavě odrážela sluneční paprsky dopadající dovnitř prosklenými vikýři v lomené střeše. Vypadalo to tady jako v muzeu dopravy. Na podlaze z hlazeného betonu stály ve čtyřech dlouhých řadách pečlivě vyrovnané vzácné starobylé automobily. Většina z nich zářila elegantním leskem, jako by ruka výrobců teprve před okamžikem dokončila práci. Pár se jich nacházelo v různých fázích restaurace. Sandecker se protáhl mezi majestátním Rolls-Roycem Silver Ghost s Park–Wardovou karosérií a masivním vozem Isotta–Fraschini z roku 1925, jehož torpédovitý tvar projektoval Sala.

V centru pozornosti se však skvěl starý Fordův třímotorový letoun, známý aviatickým nadšencům jako „plechová husa“, a Pullmanův železniční vagón z počátku 20. století, na jehož ocelovém boku stálo zlatými písmeny MANHATTAN LIMITED.

Sandecker se vyškrábal po točitém železném schodišti do proskleného obytného prostoru, který zabíral celou vrchní část vzdáleného konce hangáru. Obývací pokoj zaplňovaly námořnické starožitnosti. Jednu stěnu pokrývaly police, na nichž pod skleněnými poklopy spočívaly detailně vyvedené lodní modely.

Našel Pitta, jak stojí u sporáku a zamyšleně hledí na podivnou směs na pánvi. Na sobě měl trampské kraťasy khaki barvy a tričko s nápisem VYZVEDNĚTE LUSITANII na prsou.

„Přicházíte právě včas k jídlu, admirále.“

„Co to kuchtíte?“ zadíval se Sandecker s podezřením na pánev.

„Nic zvláštního. Pikantní mexickou omeletu.“

„Spokojím se raději s šálkem kávy a půlkou grapefruitu.“

Pitt ho obsloužil a u kuchyňského stolu mu nalil i kávu. Sandecker s kyselým výrazem zamával novinami: „Dotáhl jste to rovnou na druhou stránku.“

„Doufám, že stejně úspěšně si vedu i v jiných novinách.“

„Co si myslíte, že tím dokážete?“ ptal se Sandecker. „Uspořádáte tiskovku, kde prohlásíte, že jste našel jak *San Marino*, což není pravda, tak *Pilottown*, což mělo zůstat přísně utajeno. Zbláznil jste se?“

Pitt na okamžik přestal jíst: „O nervové látce jsem se nezmínil.“

„Tu naštěstí armáda včera v tichosti uložila pod zem.“

„Takže se nic hrozného nestalo. Když *Pilottown* zneškodnili, jde jen o další rezivějící vrak.“

„Prezident se na to takhle dívat nebude. Kdyby právě neodjel na svou farmu v Mexickém zálivu, už bychom byli oba na koberečku v Bílém domě a…“

Do řeči mu vpadlo zabzučení. Pitt se zvedl od stolu a stiskl tlačítko na malém panelu.

„Někdo jde?“ zeptal se Sandecker.

Pitt přisvědčil.

„Tohle je určitě floridský grapefruit,“ bručel Sandecker a vyplivl dužinu.

„A co má být?“

„Mám raději texaské.“

„Poznamenám si to,“ odpověděl Pitt s úsměvem.

„Ještě k tomu vašemu šílenému počínání,“ pokračoval Sandecker, zatímco vymačkával na lžíci poslední kapky čerstvé šťávy. „Zajímalo by mě, co jste tím zamýšlel.“

Pitt mu to vysvětlil.

„Proč to nepřenecháte ministerstvu spravedlnosti?“ zeptal se Sandecker. „Jsou tam za to placeni.“

Pittův pohled ztvrdl a jeho gesta provázelo hrozivé šermování vidličkou: „Protože nikoho z ministerstva spravedlnosti nepovolají, aby to vyšetřil. Vláda nemůže připustit přes tři sta obětí na životech způsobených ukradeným nervovým plynem, který nemá existovat. Soudní spory a pošramocená pověst by se vlekly roky. Chtějí, aby se na to všechno co nejrychleji zapomnělo. Výbuch sopky Augustine

přišel jako na zavolanou. Prezidentův tiskový tajemník dnes vydá zastírací prohlášení, které za příčinu úmrtí označí mrak sirného plynu.‘

Sandecker zpozorněl. „Kdo vám to řekl?“ zeptal se.

„Já,“ odpověděl ode dveří ženský hlas.

Z Loreniny tváře vyzařoval odzbrojující úsměv. Byla si právě zaběhat, takže na sobě měla krátké kalhoty z červeného saténu, vestičku stejné barvy a elastickou pásku kolem čela. Ve vlhkém virginském vzduchu se potila a sotva popadala dech. Otírala si obličej malým ručníkem, který vyndala z ledvinky u pasu. Pitt je představil: „Admirál James Sandecker, kongresmanka Loren Smithová.“

„Sedávali jsme naproti sobě na schůzích výboru pro otázky moří,“ podávala Loren ruku admirálovi.

Sandecker nepotřeboval věštecké nadání, aby vycítil vztah mezi Pittem a Loren: „Teď už chápu vaši běžnou vstřícnost vůči mým návrhům rozpočtu NUMA.“

Dotkla-li se Loren poněkud nemístná poznámka, nedala to najevo. „Dirk umí velice přesvědčivě lobovat,“ přiznala mile.

„Dáš si kávu?“ zeptal se Pitt.

„Ne, díky. Mám spíš žízeň.“ Přistoupila k lednici a nalila si sklenku kyselého mléka.

„Vy znáte obsah prohlášení tiskového tajemníka Thompsona?“ Sandecker šel přímo k věci. Loren přikývla: „Můj tiskový poradce a jeho žena se s Thompsonovými přátelí. Včera večer společně povečeřeli. Sonny Thompson se zmínil o tom, že Bílý dům hodlá dát aljašskou tragédii k ledu, ale víc neřekl. Žádné podrobnosti.“

Sandecker se obrátil k Pittovi: „Pokud trváte na vendetě, šlápnete na hodně kuřích ok.“

„Ak nevzdám to,“ řekl Pitt tvrdě.

Sandecker se otočil zpět na Loren: „A co vy, kongresmanko Smithová?“

„Říkejte mi Loren.“

„Co vy, Loren?“ přijal její nabídku. „Smím se zeptat, jaký máte zájem na téhle věci?“

Odpověděla po téměř nepostřehnutelném zaváhání: „Řekněme, že Kongres zajímá případný vládní skandál.“

„Vy jste jí neprozradil pravý důvod svého rybářského výletu na Aljašku?“ zeptal se Sandecker Pitta.

„Ne.“

„Myslím, že byste měl.“

„Dáváte mi své oficiální svolení?“

Admirál přisvědčil: „Dokud váš lov neskončí, může se nám přítel v Kongresu hodit.“

„A jaké stanovisko zastáváte vy, admirále?“ zeptal se Pitt přímo.

Sandecker se pevně zadíval přes stůl do Pittovy tváře, zkoumal každičký rys jeho obličeje, jako by ho viděl poprvé v životě, a přemýšlel, jakou povahu může mít člověk, který jde za běžně přijatelné hranice, aniž z toho má osobní prospěch. Z tváře však vyčetl jen skálopevné odhodlání. Byl to výraz, který v ní viděl za roky, co Pitta znal, mnohokrát.

„Podpořím vás, dokud prezident nenařídí, abych vás zarazil,“ odpověděl konečně. „Pak už to půjde jen na vaše triko.“

Pitt zadržel slyšitelné vydechnutí z úlevy. Bude to dobré. Dokonce ještě lepší.

Min Koryo pohlédla na noviny na stole před sebou. „Co si o tom myslíš?“

Lee Tong se jí naklonil přes rameno a přečetl nahlas první věty článku: „Ředitel oddělení pro zvláštní úkoly NUMA Dirk Pitt včera oznámil nález dvou plavidel, pohřešovaných více než dvacet let. *San Marino* a *Pilottown*, dvě lodi třídy Liberty postavené za druhé světové války, se nacházely na dně severního Pacifiku poblíž Aljašky…“

„Blufují!“ vyštěkla zčistajasna Min Koryo. „Někdo ve Washingtonu, nejspíš kdosi z ministerstva spravedlnosti, nemá nic lepšího na práci, a tak otevírají hrob se starou událostí. Střílejí naslepo, nic jiného.“

„Řekl bych, že máš jen z poloviny pravdu, *aumuni*,“ namítl Lee Tong opatrně. „Myslím, že NUMA při snaze dopátrat se příčiny smrti v aljašských vodách narazila na loď s nákladem nervového plynu.“

„A tohle tiskové prohlášení má za úkol vylákat z úkrytu skutečné majitele lodi,“ dodala Min Koryo.

Lee Tong přisvědčil: „Vláda sází na to, že se o věc začneme zajímat, a tím se nám dostane na stopu.“

Min Koryo vzdychla: „Škoda že se loď nepodařilo potopit, jak jsme plánovali.“

Lee Tong obešel stůl a posadil se do křesla před ním. „Smůla,“ souhlasil a vybavoval si dávné události. „Právě ve chvíli, kdy jsem zjistil, že nálože nevybuchly, vypukla bouře a já už se nemohl na loď vrátit.“

„Za rozmary přírody nemůžeš,“ odpověděla Min Koryo nevzrušeně. „Hlavní vinu na tom mají Rusové. Kdyby nevycouvali z jednání o koupi Paralyzantu S, nemuseli jsme loď potopit.“

„Obávali se rizika při přepravě látky přes celou Sibiř do arzenálu chemických zbraní na Uralu.“

„Zvláštní, že NUMA našla mezi oběma loděmi spojitost.“ „Taky to nechápu, *aumuni*. Dali jsme si záležet, abychom odstranili všechny identifikační znaky.“

„Na tom tolik nezáleží,“ usoudila Min Koryo. „Hlavně, že jsme ten článek prohlédli jako trik. Musíme být zticha a ničím neohrozit naši anonymitu.

„Co uděláme s tím člověkem, který má to prohlášení na svědomí?“ ptal se Lee Tong. „S tím Dirkem Pittem?“

V úzkém obličeji Min Koryo se usadil nepřítomný vzdálený výraz: „Musíme přijít na kloub jeho motivům a sledovat jeho pohyby. Zjistit, kam v celé té mozaice pasuje. Pokud by pro nás měl znamenat nebezpečí, vypravíme mu pohřeb.

Šeď soumraku změkčila nevlídné panoráma Los Angeles a rozsvícená světla posela budovy zářivými tečkami. Nesnesitelný hluk z ulice se nesl vzhůru a prosakoval i skrz starodávné vysouvací okno. Kolejničky mělo zkroucené a zanesené desítkami vrstev nátěrů. Okno třicet let nikdo neotevřel. Za ním drkotala ve vymletých úchytech bedna s klimatizací.

Ve starém dřevěném otočném křesle seděl muž a jeho prázdnému pohledu nevadil nános špíny pokrývající sklo. Jeho oči si zvykly vídat to nejhorší, co město nabízelo, tvrdé a bystré oči, jasné a nezkalené ani po šedesáti letech. Muž seděl jen v košili a přes levé rameno měl obnošené kožené pouzdro, z něhož jak zlověstný rakovinový

nádor vyčnívala pažba automatické pětačtyřicítky. Měl rozložitou, podsaditou postavu, a i když jeho svaly za ta léta už změkly, pořád ještě dokázal zvednout z chodníku stodvacetikilového chlapa a mrštit jím o cihlovou zeď.

Křeslo zaskřípělo, jak se muž natáhl ke stolu poznamenanému nesčetnými spáleninami od nedopalků. Uchopil složené noviny a snad už podesáté si přečetl článek o nálezu obou lodí. Otevřel zásuvku stolu, vyndal z ní ohmatané desky a chvíli na ně zíral, aniž je otevřel. Už dávno znal zpaměti každé slovo, které uvnitř stálo. Pak je spolu s novinami zasunul do ošoupané kožené aktovky.

Vstal, přešel k umyvadlu v rohu a studenou vodou si opláchl obličej. Potom si oblékl plášť a pomačkaný klobouk, zhasl světlo a vyšel z kanceláře.

Jak stál na chodbě a čekal na výtah, cítil, jak jej pohlcuje pach stárnoucí budovy. Pach rozkladu a ztuchliny se zdál být s každým uplývajícím dnem silnější. Pětatřicet roků pořád na jednom místě, to už je dlouhá doba, pomyslil si, moc dlouhá.

Jeho úvahy přerušilo rachocení výtahových dveří. Muži, který výtah obsluhoval, mohlo být už sedmdesát. Obdařil ho úsměvem žlutých zubů.

„Tak už do hajan?“ zeptal se.

„Ne, musím odletět do Washingtonu.“

„Nový případ?“

„Starý.“

Další otázky nenásledovaly a zbytek cesty klesali mlčky. Když dole vystoupil, pokynul staříkovi: „Vrátím se za pár dnů, Joe.“

Prošel domovními dveřmi a venku ho pohltila noc.

23

Pro většinu lidí se jmenoval Hiram Yaeger. Pro pár vyvolených byl Pinocchio, protože dokázal strčit nos do nejedné počítačové sítě a projet si jejich software. Jeho hřiště představovala komunikační a informační síť s ústředím v desátém patře sídla NUMA.

Sandecker ho přijal, aby shromažďoval a uchovával každý, i sebemenší údaj o mořích, ať historický, či fiktivní, faktický či teoretický. Yaeger se do úkolu pustil se zápalem a během pěti let shromáždil bohatou počítačovou knihovnu vědomostí o moři.

Měl nevyzpytatelnou pracovní dobu. Někdy přicházel za svítání a pracoval nepřetržitě až do následujícího rozbřesku. Na schůzích oddělení ho často nevídali, ale Sandecker ho nechával na pokoji, protože neznal lepšího, a také proto, že Yaeger se vyznačoval neobyčejnou schopností dostat se k přístupovým kódům počítačových sítí kdekoli na světě.

Nosil zásadně bundu i kalhoty Levi‘s a dlouhé světlé vlasy měl stažené do culíku. Nepěstěný vous a pronikavé oči mu propůjčovaly vzhled zlatokopa na poušti, který věří, že za příštím kopcem najde Eldorado.

Seděl u počítače v nejvzdálenějším koutě elektronické změti, jakou představovalo toto oddělení NUMA. Pitt stál stranou a se zájmem pozoroval zelená písmena poblikávající na obrazovce.

„Víc už toho z databází námořního odboru nedostaneme.“

„Nic nového jsme se nedozvěděli,“ konstatoval Pitt.

„Co teď?“

„Umíte se dostat k dokumentům velitelství pobřežní hlídky?“

Yaeger se spiklenecky usmál: „Umí teta Jemima omelety?“

Zalistoval v silném černém bloku, našel potřebný údaj a vyťukal číslo na klávesnici telefonu propojeného s modemem. Počítačový systém pobřežní hlídky odpověděl, přijal Yaegerův přístupový kód a po chvíli na obrazovku vyskočila zelená písmena:

ZADEJTE POŽADAVEK

Yaeger vzhlédl tázavě k Pittovi.

„Požádejte o souhrnnou informaci o *Pilottown*u“ nařídil Pitt.

Yaeger přikývl a vyťukal požadavek na klávesnici. Odpověď přišla okamžitě a Pitt ji bedlivě studoval. Procházel všechny transakce od chvíle, kdy loď postavili, údaje o všech vlastnících za dobu, kdy plula pod vlajkou Spojených států a v jejich registru, i o hypotékách, které na ní vázly. Nevedlo to k ničemu. Dokumentace o *Pilottown*u končila ve chvíli, kdy jej prodali do cizích rukou, v tomto případě řecké společnosti na zpracování fosfátů Kassandra se sídlem v Aténách.

„Našel jste něco slibného?“ zajímal se Yaeger.

„Další slepá ulička,“ povzdychl Pitt.

„Co zkusit londýnské Lloydy? Měli by mít loď v registrech.“

„Dobrá, zkusme to.“

Yaeger se odhlásil ze systému pobřežní hlídky, opět konzultoval svůj sešit a pak zamířil do počítačového systému velké námořní pojišťovací společnosti. Data přitékala na obrazovku rychlostí čtyři sta znaků za vteřinu. Historii *Pilottown*u zde tentokrát našli rozpracovanou do větších podrobností. Přece však ani tady se nedalo čehokoli chytit. Až jeden údaj u spodního okraje obrazovky Pitta zaujal.

„Možná jsme na něco kápli.“

„Mně to připadá pořád stejné,“ namítl Yaeger.

„Ten řádek pod obchodní společností Sosan.“

„Kde stojí uvedená jako provozovatel plavidla? No a co? To už jsme tu měli předtím.“

„Předtím jsme ji tu měli jako majitele, nikoli provozovatele. To je rozdíl.“

„Co to dokazuje?“

Pitt se napřímil a bylo na něm znát, že přemýšlí. „Důvodem, proč majitelé registrují svá plavidla pod takzvanými výhodnějšími vlajkami, je snaha ušetřit na nákladných povoleních, na daních a vyhnout se restriktivním opatřením. Jiným důvodem bývá snaha vyhnout se jakémukoli vyšetřování. Vymyslí si fiktivní firmu a jako adresu sídla uvedou jen poštovní schránku, v tomto případě Inčon v Koreji. Když pak uzavře smlouvu s provozovatelem, aby pro loď zajistil náklad i posádku, musí mezi nimi dojít k finanční transakci.

Bankovní operaci se nelze vyhnout, a banky vedou o všem záznamy.“

„Dobrá, představte si mě tedy jako mateřskou společnost. Proč bych měl nechat provozovat svoje pochybné plavidlo nějakým nastrčeným subjektem, když po sobě zanechávám bankovní stopy? Nevidím výhodu takového postupu.“

„Jde o pojišťovací podvod,“ odpověděl Pitt. „Provozovatel odvede špinavou práci, zatímco majitel kasíruje. Vezměte si například pár let starý případ řeckého tankeru, rachotiny jménem *Trikeri*. Odplul z indonéské Surabaje natankovaný po okraj naftou. Když doplul do jihoafrického Kapského města, připojil se na pobřežní ropovod a až na pár tisíc litrů všechno přečerpal. Týden nato se záhadně potopil u západoafrického pobřeží. Pojistný nárok se vztahoval na loď i celý náklad nafty. Vyšetřovatelé sice měli naprostou jistotu, že šlo o záměrné potopení, avšak nemohli to dokázat. Provozovatel tankeru využil příležitosti a potichu se vytratil z podnikání. Registrovaní majitelé shrábli pojistnou částku a tu pak složitými transakcemi uvnitř korporace dodali do rukou skutečných majitelů.“

„Děje se to často?“

„Častěji, než kdokoli tuší.“

„Chcete si projít bankovní účty obchodní společnosti Sosan?“

Tentokrát už se Pitt neptal Yaegera, zda by to dokázal. Jen prostě odpověděl: „Ano.“

Yaeger se odhlásil z Lloydova počítačového systému a poodešel ke skříni. Vrátil se s velkým účetnickým šanonem.

„Bankovní bezpečnostní kódy,“ vysvětlil stručně.

Posadil se k počítači a během dvou minut se dostal do banky spravující účty obchodní společnosti Sosan. „Mám to!“ zvolal. „Podezřelá pobočka velké banky s centrálou v Soulu, sídlící v Inčonu. Učet uzavřeli před šesti lety.“

„Dají se jeho položky ještě najít?“

Yaeger místo odpovědi začal bušit do klávesnice, pak ustal, opřel se a se založenýma rukama upřel zrak na monitor. S číslem účtu na něm vyskočila data a žádost o zadání hledaného období. Tázavě vzhlédl k Pittovi.

„Od března do září 1976,“ upřesnil Pitt.

Bankovní počítačový systém v Koreji poslouchal na slovo.

„Opravdu zajímavé," pročítal Yaeger položky. „Za celých sedm let tu vidím jen dvanáct transakcí. Sosanská obchodní musela svou režii včetně výplat vést hotovostně."

„Odkud ty peníze přicházely?" zeptal se Pitt.

„Zdá se, že ze švýcarské banky v Bernu."

„Takže nás to posouvá zase o krůček blíž."

„Jo, jenže tady nastává problém," přiznal Yaeger. „Švýcaři mají mnohem složitější bezpečnostní kódy. A pokud je tahle lodní společnost tak tajnosnubná, jak se jeví, pravděpodobně střídala bankovní účty jak ponožky."

„Pusťte se do toho a já zatím přinesu kafe."

Yaeger vrhl na Pitta vážný pohled: „Vy se nerad vzdáváte, že?"

„Nerad."

Yaegera zarazil náhlý chlad v Pittově tónu. Pokrčil rameny: „Dobrá, ale upozorňuju, že s tímhle už se zapotíme. Může to trvat celou noc a výsledek bude i tak nulový. Budu muset zadávat náhodné číselné kombinace, dokud se nestrefím do správného kódu."

„Máte něco lepšího na práci?"

„Ne, ale když už sem půjdete s tím kafem, hodilo by se k němu i pár koblih.

Banka ve švýcarském Bernu představovala tvrdý oříšek. Všechny stopy po mateřské společnosti Sosanské obchodní vedly sem. Nazdařbůh prověřili šest jiných bank v té malé alpské zemi v naději, že budou mít štěstí jako hledači pokladů, kteří mapu lodních vraků, po níž pátrají, najdou nečekaně v jiné zásuvce archivu, než kde měla být. Na nic však nenarazili. Projít účty všech evropských bankovních domů se jevilo jako nadlidský úkol, protože jich bylo přes šest tisíc.

„To vypadá beznadějně," povzdechl Yaeger po pěti hodinách civění do monitoru.

„Moje řeč," souhlasil Pitt.

„Mám pokračovat?"

„Pokud nemáte nic proti tomu…"

Yaeger zvedl ruce nad hlavu a protáhl se. „Tohle mi dodává sílu. Ale vy vypadáte, jako že toho už máte dost. Běžte se natáhnout a trochu se prospěte. Když na něco narazím, zavolám vám."

Pitt s vděčností opustil Yaegera v centrále NUMA a přejel řeku k letišti. Zaparkoval talbota před vjezdem do hangáru, z kapsy kabátu vyndal malý dálkový ovladač a vyťukal na něm číselnou kombinaci. Tím vypnul poplašný systém a masivní vrata se zvedla do více než dvoumetrové výšky. Zajel s autem dovnitř a proceduru zopakoval. Pak se unaveně vyškrábal po schodech do obývacího pokoje a rozsvítil.

V Pittově křesle, kde si s oblibou čítával, seděl neznámý muž s rukama složenýma na aktovce v klíně. Vyzařovala z něho neskonalá, skoro až vražedná trpělivost a jen náznak nepatrného úsměvu ji popíral. Na hlavě měl staromódní plstěný klobouk a kabát šitý na míru tak, aby zakryl smrtonosnou vybouleninu, měl rozepnutý jen natolik, aby odhaloval pažbu automatické pětačtyřicítky.

Malou chvíli pozoroval jeden druhého, mlčky jako zápasníci odhadující soupeřovy síly. Pak konečně Pitt promluvil:

„Nejvhodnější mi v této chvíli připadá zvolat: Kdo ksakru jste?“

Nepatrně zvednuté koutky se teď roztáhly v širokém úsměvu: „Jsem soukromý detektiv, pane Pitte. Jmenuji se Casio. Sal Casio.“

„Neměl jste problém dostat se dovnitř?“

„Máte slušný bezpečnostní systém. Ne špičkový, ale dostatečný na to, aby odradil většinu zlodějů a mladistvých chuligánů.“

„Znamená to, že jsem u zkoušky propadl?“

„Ne tak docela. Oznámkoval bych vás lepší trojkou.“

Pitt se pomalým krokem přesunul ke starožitné doze na led z dubového dřeva, kterou si nechal zasadit do domácího baru, a beze spěchu ji otevřel.

„Dáte si něco k pití, pane Casio?“

„Dal bych si trochu Jacka Danielse na led, díky.“

„To máte štěstí. Náhodou tu mám jednu láhev.“

„To už jsem si stačil ověřit,“ odpověděl Casio. „A mimochodem, dovolil jsem si vyjmout zásobník z té pistole.“

„Z jaké pistole?“ zeptal se Pitt nevinně.

„Z automatické dvaatřicítky mauser, výrobní číslo devět dva dva tři sedm čtyři, šikovně schované za dvoulitrovou lahví ginu.“

Pitt se na Casia dlouze zadíval: Jak dlouho vám to trvalo?“

„Prohledat to tady?“

Pitt mlčky přikývl, zatímco otevíral dvířka mrazáku.

„Asi tři čtvrtě hodiny.“

„A našel jste i ty dvě další pistole, které jsem tu poschovával?“

„Ne dvě, ale tři.“

„Vaše pečlivost vás šlechtí.“

„Nic nelze tak dobře ukrýt, aby se to nedalo najít. To jen někdo má na takové věci větší talent než druhý. Jde pokaždé jen o otázku techniky.“ V Casiově hlase nezazněla stopa vychloubačnosti. Pronášel ta slova, jako by sděloval holá fakta.

Pitt nalil drink a přinesl jej do pokoje na podnosu. Casio uchopil sklenici pravou rukou, když tu náhle Pitt tác upustil a odhalil tak malou kapesní automatickou pětadvacítku, kterou mířil Casiovi na čelo.

Jedinou Casiovou reakcí byl jemný úsměv. „To bylo dobré,“ prohlásil uznale. „Takže dohromady jich bylo pět.“

„Tuhle jsem měl v prázdném kartonu od mléka,“ vysvětlil Pitt.

„To jste provedl skvěle, pane Pitte. Bylo mazané počkat, až budu mít v ruce, která běžně obsluhuje zbraň, sklenici. Je vidět, že vám to myslí. Zvyšuji vám hodnocení na dvě mínus.“

Pitt zacvakl pojistku a sklonil zbraň. „Kdybyste mě přišel zabít, pane Casio, mohl jste mě rozstřílet v okamžiku, kdy jsem vstoupil do dveří. Proč jste přišel?“

Casio ukázal na aktovku v klíně: „Smím?“

„Prosím.“

Položil sklenici, otevřel aktovku a vyndal z ní naditou složku v tvrdých deskách, která držela pohromadě jen díky gumovým páskám. „Na tomhle případu dělám od roku 1966.“

„Hodně dlouhá doba. Musíte být pěkně tvrdohlavý.“

„Nemohl bych se smířit s představou, že bych to vzdal,“ připustil Casio. „Připadalo by mi to jako odejít od skládačky, aniž bych ji dokončil, nebo jako nedočíst dobrou knihu. Každý detektiv narazí dříve či později na případ, kvůli němuž zírá v noci do stropu, případ, který nedokáže vyřešit. Tenhle má osobní příchuť, pane Pitte. Začal před třiadvaceti lety, kdy jistá dívka, bankovní pokladní jménem Arta Casilighiová, ukradla sto dvacet osm tisíc dolarů z losangeleské banky.“

„Co by mě na tom mělo zajímat?“

„Naposledy ji viděli, jak nastupuje na loď *San Marino*.“

„Dobrá, a vy jste si v novinách přečetl zprávu o nálezu jejího vraku.“

„Ano.“

„A domníváte se, že to děvče zmizelo spolu se San Marinem?“

„Tím jsem si jistý.“

„V tom případě je váš případ vyřešený. Zlodějka je mrtvá a peníze nenávratně ztracené.“

„Tak jednoduché to není,“ řekl Casio s pohledem upřeným do sklenky. „Arta Casilighiová bezpochyby zemřela, ale peníze se neztratily nenávratně. Arta ukradla nově vytištěné bankovky, dovezené z Federální rezervové banky. Jejich čísla měla banka zaznamenána, takže nepředstavovalo příliš velký problém sledovat stopu ukradených bankovek.“ Casio se odmlčel a vzhlédl od skleničky přímo do Pittových očí. „Před dvěma lety ukradené peníze konečně vypluly na povrch.“

Pittův zrak ožil zájmem. Posadil se do křesla naproti Casiovi: „Všechny?“ zeptal se dychtivě.

Casio přisvědčil. „Objevovaly se po částech a postupně. Pět tisíc ve Frankfurtu, tisícovka v Káhiře, všechno zahraniční banky. Až na jednu stodolarovku se žádná neukázala ve Spojených státech.“

„To znamená, že Arta nezahynula na San Marinu.“

„Zmizela s lodí, to ano. FBI si spojila její osobu s ukradeným pasem na jméno Estelle Wallaceová. Po této stopě ji dokázala sledovat až do San Franciska. Tam ji ztratili. Věnoval jsem se tomu a narazil jsem na jednoho zoufalce, který se občas, když potřeboval peníze, přiživoval jako taxikář. Ten si vzpomněl, že ji vezl k San Marinu.“

„Dá se spoléhat na paměť nějakého ztroskotance?“

„Arta platila za jízdu zbrusu novou stodolarovkou. Neměl na vrácení, takže mu řekla, ať si ji nechá celou. Můžete mi věřit, že mu nedalo velkou práci rozpomenout se na něco takového.“

„Jelikož peníze ukradené z rezervové banky spadají do kompetence FBI, jak jste se do toho namočil vy? Proč tak tvrdošíjně sledujete dávno vychladlou stopu po pachatelce?“

„Než jsem si z obchodních důvodů zkrátil jméno, znělo Casilighio. Arta byla moje dcera.“

Rozhostilo se nepříjemné ticho. Za okny obrácenými k řece zněly tryskové motory startujícího letadla. Pitt vstal, přešel do kuchyně, z vychladlé konvice si nalil šálek kávy a postavil jej do mikrovlnné trouby. „Můžu vám ještě nalít, pane Casio?“

Casio zavrtěl hlavou.

„Tím vším tedy naznačujete, že za zmizením vaší dcery se skrývá něco nekalého?“

„Ona ani loď nikdy nedopluly do žádného přístavu. Přesto se peníze najednou objeví, a to způsobem, který naznačuje, že v mezičase prošly pračkou. Vy v tom nevidíte nic nekalého, pane Pitte?“

„Nelze popřít, že vaše vývody mají logiku.“ Mikrovlnka pípla a Pitt z ní vyndal šálek vroucí kávy. „Nechápu jen, co po mně žádáte.“

„Mám pár otázek.“

Pitt usedl, a už to bylo víc než pouhá zvědavost, co ho vedlo k odpovědi: „Neočekávejte příliš podrobné odpovědi.“

„Chápu.“

„V tom případě se ptejte.“

„Kde jste objevil *San Marino*? Myslím tím, v které oblasti Tichého oceánu?“

„Poblíž jižního pobřeží Aljašky,“ odpověděl Pitt neurčitě.

„Poněkud stranou trasy lodi, která míří ze San Franciska na Nový Zéland, nezdá se vám?“

„Poněkud,“ souhlasil Pitt.

„Přes tři tisíce kilometrů, ne?“

Ještě o něco víc.“ Pitt upil kávy a otřásl se. Byla silná jak čert. Vzhlédl: „Než budeme pokračovat, dohodněme se na ceně.“

Casio na něj pátravě pohlédl: „Nepůsobil jste na mě dojmem člověka, který hned natahuje upocenou dlaň.“

„Chci znát jména těch evropských bank, kterými prošly ukradené peníze.

„A to proč?“ otázal se Casio a ani se nepokusil skrýt překvapení.

„To vám nemohu prozradit.“

„Nejste moc nápomocný.“

Pitt se chystal odpovědět, ale v té chvíli hlasitě zazvonil na stole telefon.

„Ano?“

„Dirku, tady je Yaeger. Ještě jste nešel spát?“

„Jste hodný, že voláte. Jak se vede Sally? Už ji pustili z intenzivky?“

„Asi nemůžete mluvit, co?“

„Tak nějak.“

„Ale poslouchat můžete, ne?“

„Bez problémů.“

„Špatné zprávy. Nikam jsem se nedostal. Větší šanci bych měl, kdybych rozhodil do vzduchu balíček karet a pochytal z nich čistou postupku.“

„Možná že bych dokázal zúžit okruh pátrání. Počkejte okamžik.“ Obrátil se ke Casiovi: „Tak co bude s tím seznamem bank?“

Casio zvolna vstal, nalil si další doušek Jacka Danielse a zády k Pittovi odpověděl:

„Něco za něco, pane Pitte. Seznam bank za to, co víte o San Marinu.“

„Většina mých informací podléhá vládnímu utajení.“

„Pro mě za mě je může mít napsané prezident na rubu trenýrek. Buď se dohodneme, nebo se odporoučím.“

„Co když vám napovídám samé lži?“

„I můj seznam může být podvrh.“

„Takže nám nezbývá než si navzájem důvěřovat,“ uzavřel Pitt a doprovodil svá slova bezstarostným úsměvem.

„To si pište,“ zavrčel Casio. „Ani jeden z nás nemá příliš na výběr.“

Vyndal z desek list papíru a podal jej Pittovi, který Yaegerovi do sluchátka odříkal jména.

„Takže?“ vyzval jej Casio, když hovor skončil.

„Takže já vám teď povím, co potkalo *San Marino*. A než se nasnídáme, budu vám schopen říct i to, kdo zabil vaši dceru.“

25

Patnáct minut po východu slunce přerušují fotoelektrická čidla přívod proudu do pouličního osvětlení Washingtonu. Jedna za druhou, v sekundových intervalech pohasínají oranžové sodíkové výbojky. Teprve patnáct minut před západem slunce je na světlo citlivá čidla přivedou po celodenní nečinnosti opět k životu.

Na pozadí bleskurychle zhasínajících pouličních světel se Sam Emmett zaposlouchal do vibrací časného ranního provozu, jež rezonovaly v podzemním provozním tunelu, jímž spěšně procházel. Nedoprovázel ho ani agent tajné služby, ani příslušník námořní pěchoty. Stejně jako ostatní přišel sám. Poté, co u ministerstva, financí vystoupil z auta, potkal jediného člověka, člena ochranky Bílého domu držícího stráž u dveří v suterénu. Na začátku chodby vedoucí k operačnímu středisku jej uvítal Alan Mercier.

„Jdete poslední," informoval ho.

Emmett mrkl na hodinky a zjistil, že přišel o pět minut dřív. „To už jsou všichni tady?" ověřil si.

„Kromě Simmonse, který odletěl do Egypta, a Lucase, který má místo vás proslov v Princetonu, jsme kompletní."

Jen co vstoupil, Oates mu gestem naznačil, aby se posadil vedle něho, zatímco Dan Fawcett, generál Metcalf, ředitel CIA Martin Brogan a Mercier se rozsadili kolem jednacího stolu.

„Omlouvám se, že jsem o čtyři hodiny odsunul domluvenou poradu," začal Oates, „ale Sam mě informoval, že jeho vyšetřovatelé zjistili, jak došlo k únosu." Bez dalších slov pokynul řediteli FBI.

Emmett rozdal mužům usazeným u stolu složky s dokumentací, pak přistoupil k černé tabuli a chopil se křídy. Rychlými tahy a v odpovídajícím měřítku načrtl řeku, pozemky kolem Mount Vernon a prezidentskou jachtu ukotvenou u přístaviště. Zakreslil pár dalších detailů a označil vybrané oblasti. Věrnost hotového náčrtu prozrazovala zručnost, jaká by se hodila k rýsovacímu prknu projektanta.

Když byly konečně všechny prvky dramatu na svém místě, obrátil se s uspokojením k posluchačům. „Projdeme si celou událost chronologicky," začal.

„Z mé strany půjde jen o stručné shrnutí, které si můžete, pánové, doplňovat detaily, uvedenými ve zprávě. Něco z toho, o čem budu mluvit, stojí na faktech a nezvratných důkazech. Něco berte jen jako dohady. Musíme zaplnit bílá místa, jak nejlépe dovedeme.“

Do levého horního rohu tabule vepsal Emmett první časový údaj.

„18.25: *Eagle* připlouvá do Mount Vernonu, kde už tajná služba vybudovala bezpečnostní opatření, a začíná monitorování plavidla.

20.15: Prezident a jeho hosté usedají k večeři. V téže době večeří ve společné jídelně i důstojníci a posádka. Službu v té chvíli mají jen kuchař, jeho pomocník a stevard. To považujeme za důležitou skutečnost, neboť se domníváme, že právě během večeře došlo k omámení prezidenta, jeho hostů i posádky lodi.“

„Omámení nebo otrávení?“ vzhlédl Oates.

„Nic tak drastického, žádný jed,“ odpověděl Emmett. „Do jídla jim přidali lehkou drogu, která způsobila pozvolné omámení. Postaral se o to buď kuchař, nebo stevard, který obsluhoval u jejich stolu.“

„To zní logicky,“ přisvědčil Brogan. „Nemohli si dovolit palubu pokrytou bezvládnými těly.“

Emmett se na okamžik odmlčel, aby posbíral myšlenky: „Pracovník tajné služby, který držel hlídku na palubě hodinu před půlnocí, hlásil, že prezident a viceprezident Margolin se do svých kajut odebrali jako poslední. To se stalo ve 23.10.“

„Na prezidenta překvapivě brzo,“ poznamenal Dan Fawcett. „Co ho znám, zřídka se dostane do postele před druhou hodinou ranní.“

„0.25: Od severovýchodu přichází lehká mlha. V 1.35 ji střídá mlha o poznání hustší, kterou produkují dva mlhové generátory, patřící do výbavy námořnictva a ukryté na břehu mezi stromy necelých sto padesát metrů proti proudu.“

„To dokázali zamlžit celý prostor?“ zeptal se Oates.

„Za příznivých atmosférických podmínek – tedy za bezvětří, které panovalo – dokážou oba generátory, které únosci použili, pokrýt mlhou téměř hektarovou oblast.“

Fawcettův hlas zněl nevěřícně: „Proboha, k něčemu takovému potřebovali úplnou armádu.“

Emmett zavrtěl hlavou: „Podle našich odhadů by na to mělo stačilo sedm lidí. A určitě ne víc než deset.“

„Předpokládám, že tajná služba před prezidentovým příjezdem pročesala lesy kolem Mount Vernon,“ ozval se Fawcett. Jak to, že si nikdo nevšiml generátorů?“

„Protože to zařízení tam do 17.00 ještě nebylo,“ odvětil Emmett.

„Jak mohli ti, co stroje obsluhovali, vidět ve tmě na to, co dělají?“ naléhal Fawcett. „A jak to, že je nikdo nezaslechl?“

„Odpověď na vaši první otázku dává infračervené vidění. A hluk strojů přehlušilo bučení krav.“

Brogan vrtěl zamyšleně hlavou: „Koho by tohle napadlo?“

„Někoho ano,“ odpověděl Emmett. „Spolu s generátory nechali na místě i magnetofon se zesilovačem.“

„Tady stojí, že jediné, čeho si naši lidé všimli, byl olejnatý zápach mlhy.“

Emmett přisvědčil: „Ano, přístroj pracuje tak, že zahřívá pod vysokým tlakem palivo podobné petroleji a pak je uvolňuje tryskou ve velice drobných kapkách, a tak vyrábí mlhu.“

„Pojďme k dalšímu bodu událostí.“

„1.50: Pro špatnou viditelnost přistává u mola malý motorový člun. Tři minuty nato informuje kutr pobřežní hlídky agenta George Blackowla na velitelském stanovišti tajné služby, že velice intenzivní signál ruší jejich radarový příjem. Oznamují agentu Blackowlovi i to, že než jejich přístroje vypověděly službu, na osciloskopu viděli jedině remorkér městských komunikací vlekoucí čluny s odpadky. Přirazil k břehu, aby tam počkal, až se zvedne mlha.“

„Jak daleko zakotvil?“ vzhlédl Metcalf.

„Zhruba sto osmdesát metrů proti proudu.“

„Tedy mimo zónu s umělou mlhou.“

„To je důležitý prvek, ke kterému se ještě dostaneme,“ přitakal Emmett.

Obrátil se k tabuli a napsal na ni řadu dalších časových údajů. V zasedačce panovalo ticho. Všichni seděli u stolu nepohnutě jako vytesaní z kamene a čekali, až Emmett objasní poslední okolnosti prezidentova únosu.

„2.00: Agenti zaujali nová stanoviště. Agenta Lyle Brocka vystřídal na molu agent Karl Polaski, zatímco Brock se přemístil na palubu jachty. Následujících čtyřicet minut se Polaski nevzdálil od vstupu na molo. Za důležitější považujeme, že po celou tu dobu na *Eagle* neviděl. Později přešel ke schůdkům vedoucím na jeho palubu a prohodil pár slov s kýmsi, o kom se myslel, že je to Brock. Brock však byl v té době už v bezvědomí nebo mrtvý. Polaski nezaznamenal nic podezřelého až na to, že Brock si prý nepamatoval, kam se má přemístit při následujícím střídání.“

„Polaski si nevšiml, že mluví s někým naprosto cizím?“ zeptal se pochybovačně Oates.

„Stáli od sebe jen asi tři metry a mluvili šeptem, aby nerušili nikoho na palubě. Když ve 3.00 přišel čas směny hlídek, Brock prostě jen zmizel v mlze. Agent Polaski tvrdí, že z něho neviděl víc než nejasný obrys. Teprve ve 3.48 zjistil agent Edward McGrath, že Brock se nenachází na určeném miste. Oznámil to Blackowlovi a oba se čtyři minuty nato setkali na *Eagleu*. Prohledali jachtu a shledali ji prázdnou až na Polaského, který se přesunul na palubu, kde měl střídat Brocka.“ Emmett položil křídu na místo a očistil si o sebe dlaně. „Zbytek už vypadá nezajímavě a suše. Kdo koho o incidentu zpravil … výsledky marného pátrání v řece a na pozemcích v okolí v Mount Vernonu… silniční zátarasy, které nevedly k zadržení pachatelů… a tak dále.“

„Co se po vyhlášení poplachu stalo s vlečnou lodí a nákladními čluny s odpadky zakotvenými proti proudu u břehu?“ zajímal se Metcalf.

„Čluny jsme našli na místě,“ odpověděl Emmett. „Remorkér zmizel.“

„Takže tolik fakta,“ uzavřel zprávu Oates. „Klíčovou otázkou teď pro nás zůstává, jak mohla téměř dvacítka lidí zmizet z jachty před nosem armády agentů tajné služby a obelstít i nejmodernější elektronické bezpečnostní zařízení, jaké si lze představit.“

„A odpověď na ni, pane ministře, zní: nezmizeli.“

Oatesovo obočí tázavě vyletělo: „Takže jak se to stalo?“

Emmett si všiml pohrdavého výrazu v Metcalfově tváři. „Myslím, že generál na to už přišel.“

„Už bych se to taky rád dozvěděl," přidal se Fawcett.

Emmett se zhluboka nadechl, než promluvil: „Jachta, kterou našli agenti Blackowl a McGrath opuštěnou, není totožná s tou, která přivezla prezidenta a jeho doprovod do Mount Vernonu."

„A kurva!" vydechl Mercier.

„Tomu lze stěží uvěřit," řekl Oates skepticky.

Emmett se opět chopil křídy a pustil se do nákresů: „Zhruba patnáct minut poté, co generátory vytvořily hustý příkrov mlhy nad řekou i jejími břehy, tým únosců začal vysílat na radarové frekvenci pobřežní hlídky, a tím ji zbavil akceschopnosti. O něco výš proti proudu sanitární remorkér, který však ve skutečnosti není sanitárním remorkérem, nýbrž jachtou v každém detailu shodnou s *Eaglem*, odpojí nákladní čluny – když jsme je našli, zely prázdnotou – a zvolna se vydá po proudu. Jeho radar samozřejmě už pracuje na jiné frekvenci než radar pobřežní hlídky."

Emmett křídou sledoval trasu blížící se jachty. „Když se dostali do blízkosti mola v Mount Vernon, vypnuli motory a nechali se jen unášet proudem, tedy rychlostí zhruba jednoho uzlu. Mezitím únosci na jachtě …"

„Ze všeho nejvíc by mě zajímalo, jak se dostali na palubu," skočil mu do řeči Mercier.

Emmett rozhodil rukama: „To nevíme. Zatím se jen dohadujeme, že někdy v průběhu dne zabili členy obsluhy a zaujali jejich místa. Nejspíš se při tom vydávali za pobřežní hlídku."

„Pokračujte," vybídl ho Oates.

„Mezitím únosci na jachtě," zopakoval Emmett, „odvázali lana a umožnili tím, aby *Eagle* neslyšně odplul po proudu, a uvolnil tak místo pro repliku. Polaski na svém stanovišti poblíž břehu nic neslyšel, protože všechny podezřelé zvuky přehlušil hukot generátorů ve strojovně. Poté, co druhá loď dorazila na místo, její posádka, pravděpodobně ne víc než dvoučlenná, odplula malou loďkou k jachtě a pak všichni zmizeli po proudu. Jeden z nich však musel zůstat, aby hrál úlohu agenta Brocka. Ve chvíli, kdy s ním mluvil Polaski, byla už záměna lodí dokončena. Při dalším střídání stráží muž vydávající se za Brocka uprchl a připojil se k obsluze strojů vyrábějících mlhu. Společně místo opustili a odjeli po silnici směrem k Alexandrii. To

jsme vyčetli ze stop, zanechaných při chůzi porostem a pak i ze stop pneumatik.“

Všichni kromě Emmetta se pohledy vpíjeli do černé tabule a snažili se udělat si obrázek těch událostí. Neuvěřitelně přesná časová souhra, snadnost, s jakou došlo k oklamání prezidentské ochranky, i hladký průběh celé akce je zarážely.

„Nemohu si pomoci, ale musím výkon únosců obdivovat,“ ozval se generál Metcalf. „Takovou věc museli hodně dlouho plánovat.“

„Tři roky, podle našich odhadů.“

„Kde přišli k naprosto identické jachtě?“ zamumlal Fawcett neadresně.

„Můj vyšetřovací tým se soustředil i na to. Našli jsme staré loďařské záznamy, ze kterých vyplývá, že konstruktér *Eagleu* postavil ve stejné době i sesterské plavidlo jménem *Samantha*. Jako poslední registrovaný majitel figuruje jeden baltimorský burzián. Asi před třemi lety loď prodal muži jménem Dunn. Víc k tomu nemůže říct. Šlo o pokoutní, hotovostní obchod, aby se vyhnul placení daně ze zisku. Dunna ani jachtu pak už nikdy neviděl. Nový majitel Samanthu nikdy nezaregistroval ani nepožádal o povolení k provozu. Oba se ztratili z dohledu.“

„Ta druhá jachta byla naprosto identická s Eaglem?“ zeptal se Brogan.

„Šlo o nedostižný příklad podvodu. Každý sebemenší kus nábytku, každá nástěnná ozdoba, malba, zařízení, všechno se shodovalo do nejmenšího detailu.“

Fawcett nervózně zaťukal tužkou do stolu: „Jak jste na to přišli?“

Jakmile vstoupíte do místnosti nebo z ní odcházíte, pokaždé po sobě zanecháváte drobné stopy. Vlasy, lupy, vlákna látek, otisky prstů – tohle všechno se dá najít. Moji lidé z laborky neobjevili jediný důkaz přítomnosti prezidenta a jeho doprovodu na palubě.“

Oates se protáhl v křesle: „Váš úřad udělal kus práce, Same. Jsme vám za to všichni moc vděčni.“

Emmett úsečně přikývl a posadil se.

„Záměna jachet vrhá na celý případ nové světlo," pokračoval Oates, „a jakkoli to zní tvrdě, musíme počítat i s tím, že už byli všichni zavražděni."

„Musíme najít tu jachtu," řekl Mercier ponuře.

Emmett na něho pohlédl: „Už jsem nařídil pátrání ze vzduchu i po vodě.

„Takhle ji nenajdete," namítl Metcalf. „Naši protivníci jsou extrémně protřelí. Nenechají ji nikde, aby stála každému na očích."

Fawcett na něho namířil propisovačku: „Chcete tím říct, že ji zlikvidovali?

„Zdá se mi to velice pravděpodobné," přisvědčil Metcalf a v jeho očích se daly vyčíst obavy. „Pokud je to tak, musíme počítat i s mrtvými."

Oates se opřel o lokty, dlaněmi si promasíroval tvář a přál si být v této chvíli kdekoli, jen ne v této místnosti. „Je zapotřebí rozšířit okruh zasvěcených," promluvil konečně. „Nejlepší člověk, který mi přichází na mysl v souvislosti s pátráním pod hladinou, je Jim Sandecker z NUMA."

„Souhlasím," přikývl Fawcett. „Jeho tým pro zvláštní úkoly právě úspěšně ukončil velmi delikátní práci na Aljašce, kde našli loď, odpovědnou za masivní zamoření životního prostředí."

„Seznámíte ho s naší věcí, Same?" obrátil se Oates na Emmetta.

„Vydám se odtud rovnou k němu."

„No, v tom případě si myslím, že už toho prozatím víc nemáme," uzavřel Oates a z jeho hlasu zaznělo vyčerpání. „Ať to povede k čemukoli, máme alespoň nějaké vodítko. Jen bůh sám ví, co nás čeká, až najdeme *Eaglea*." Zaváhal s pohledem upřeným na tabuli. Potom dodal: „Nezávidím tomu, kdo první vstoupí na jeho palubu."

26

Každé ráno bez ohledu na soboty a neděle si dával admirál Sandecker desetikilometrový kondiční běh ze svého bytu v komplexu Watergate k budově centrály NUMA. Právě se v koupelně přilehlé k jeho kanceláři osprchoval, když z reproduktoru nad umyvadlem zazněl hlas jeho sekretářky:

„Admirále, přišel za vámi pan Emmett."

Sandecker si zrovna zuřivě sušil vlasy a nebyl si jistý, zda správně slyšel jméno: „Sam Emmett, ten z FBI?"

„Ano, pane. Požádal mě, že se s vámi musí neprodleně setkat. Prý ve velmi naléhavé záležitosti."

Sandecker mohl v zrcadle sledovat, jak se mu ve tváři zračí překvapení. Sám velký ředitel FBI nechodí jen tak pro nic za nic na návštěvy v osm hodin ráno. Washingtonská byrokracie měla svá pravidla. Dodržovali je všichni, počínaje prezidentem. Emmettova neohlášená návštěva mohla znamenat pouze a jedině stav nejvyšší nouze.

„Ať jde okamžitě dál."

Sotva si stihl přes sebe přehodit froté župan a po celém těle ještě cítil vlhkost, když Emmett vstoupil.

„Jime, máme pořádný problém." Emmett se ani neobtěžoval zdvořilostním podáním ruky. Hodil na Sandeckerův stůl aktovku, otevřel ji a složku, kterou z ní vytáhl, podal admirálovi. „Posaďte se, podívejte se na to a pak si o tom popovídáme."

Sandecker nepatřil k lidem, kteří se nechají postrkovat a poručníkovat, ale v Emmettových očích vyčetl napětí, a tak bez řečí udělal, oč byl požádán.

Studoval obsah složky téměř deset minut, aniž promluvil. Emmett seděl na druhém konci stolu a očekával, kdy spatří na tváři svého protějšku výraz překvapení nebo zlosti. Nedočkal se. Sandecker ho nepřestával udivovat. Nakonec jen zaklapl desky a stručně se zeptal: „Jak vám mohu pomoci?"

„Najděte *Eagla*."

„Domníváte se, že ho potopili?"

„Pátrání na hladině a ze vzduchu nepřineslo žádný výsledek."

„Dobře, nasadím na to svoje nejlepší lidi.“ Sandecker se natáhl po interkomu, avšak Emmett jej gestem zarazil.

„Nemusím vám snad líčit, jaký chaos vypukne, když se to dostane ven.“

„Nikdy jsem svým lidem nelhal.“

„Tentokrát je budete muset držet v nevědomosti.“

Sandecker stroze přikývl a promluvil do interkomu: „Sylvie, sežeňte mi na telefon Pitta.“

„Kdo je to?“ zeptal se Emmett komisním tónem. „Šéf mého oddělení zvláštních úkolů. Povede pátrání.“

„Řeknete mu jen to nejnutnější?“ Znělo to spíše jako rozkaz než otázka.

V Sandeckerových očích zaplálo varovné světélko: „Tuhle odpovědnost přenechte mně.“

Emmett se chystal něco namítnout, avšak přerušil jej interkom.

„Admirále?“

„Ano, Sylvie?“

„Pan Pitt má obsazeno.“

„Zkoušejte to, dokud ho nedostanete na linku,“ přikázal Sandecker nakvašeně. „Anebo ještě lépe, zavolejte spojovatelce, ať mu ten hovor přeruší. Řekněte, že jde o vládní zájem.“

„Budete schopen zahájit do večera operaci v plné šíři?“ zeptal se Emmett.

Sandeckerova ústa se roztáhla v širokém úsměvu: „Jak znám Pitta, shromáždí lidi a začne prohledávat dno řeky Potomac, než se stačíme naobědvat.“

Pitt právě mluvil s Hiramem Yaegerem, když do jejich hovoru vstoupila spojovatelka. Kvapně jej ukončil a pak vytočil číslo admirálovy soukromé linky. Dlouho jen beze slova naslouchal a pak položil sluchátko zpět.

„Tak co?“ Casio na něj pohlížel s nadějí.

„V případě peněz došlo jen k výměně, nikoli k uložení.“ Pitt se při řeči díval mrzutě do země. „To je všechno. Víc se zjistit nedá. Nemáme se čeho chopit.“

V Casiově výrazu se jen mihlo zklamání. Tohle už zažil. Zhluboka vydechl a pak se s pomalým gestem podíval na hodinky. Pitta takový nedostatek hlubších emocionálních reakcí překvapil.

„Jsem vám vděčný za pomoc," pronesl Casio tichým hlasem. Zavřel aktovku a vstal. „Raději už půjdu. Když si pospíším, chytím zrovna spojení zpátky do L. A."

„Mrzí mě, že jsem vám nedokázal poskytnout odpověď…" Casio v silném stisku potřásl Pittovi rukou. „Nikdo z nás nemá pořád stoprocentní úspěch. Ti, kteří mají na svědomí smrt mé dcery a vaší přítelkyně, udělali chybu. Někde přehlédli nějakou maličkost. Jsem rád, že vás mám na své straně, pane Pitte. Prozatím šlo o samotářskou práci."

Pitta to skutečně dojalo: „Budu pokračovat v načatém díle."

„Víc si ani nemohu přát," poděkoval Casio a pustil se ze schodů. Pitt jej sledoval, jak kráčí přízemím hangáru, hrdý, zocelený starý muž, bojující se svými vlastními větrnými mlýny.

27

Prezident seděl v chromovém křesle potaženém černou kůží. Jeho tělo držely ve vzpřímené poloze nylonové popruhy. Oči hleděly do prázdna, nepřítomně a bez výrazu. K hrudi a k čelu měl připevněná bezdrátová čidla, předávající k počítačovému zpracování údaje o osmi různých životních funkcích.

Operační sál nebyl velký, ne víc než deset metrů čtverečních, a ten malý prostor byl zaplněn elektronickými přístroji. Lugovoj a čtyři členové jeho týmu chirurgů se v tichosti a soustředěně připravovali na náročnou operaci. Pavel Suvorov postával v jediném volném rohu a v zeleném operatérském plášti vypadal nesvůj. Sledoval, jak jedna žena z Lugového technického týmu vpíchla injekční jehlu prezidentovi do krku nejprve z jedné a pak z druhé strany.

„Nezvyklý způsob aplikace anestetika," poznamenal Suvorov.

„K vlastnímu průniku použijeme pochopitelně lokální umrtvení," vysvětloval Lugovoj a nepřestával přitom sledovat rentgenový obraz zvýrazněný na displeji. „Malá dávka amytalu do krční tepny však potlačí činnost levé i pravé mozkové hemisféry. Jde o to vyloučit jakoukoli vědomou vzpomínku na operaci."

„Neměl byste mu oholit hlavu?" Suvorov ukázal na vlasy, které se draly zpod helmy obepínající pevně prezidentovu lebku.

„Musíme se vzdát všech běžných chirurgických postupů," odpovídal Lugovoj trpělivě. „Z pochopitelných důvodů nesmíme zanechat žádnou stopu na jeho obvyklém vzhledu."

„Kdo řídí operaci?"

„Kdo asi?"

„Na to se ptám, soudruhu."

„Samozřejmě že já."

Suvorova to znepokojilo. „Prošel jsem si vaši složku i spisy členů vašeho týmu. Skoro bych je dokázal zpaměti odrecitovat. Vaší specializací je psychologie, většina ostatních jsou elektroničtí odborníci a jeden je biochemik. Nikdo z vás nemá chirurgickou průpravu."

„Protože jsme ji od nikoho nepožadovali.“ Přestal vnímat Suvorovovy námitky a soustředil se na displej. Po chvíli spokojeně přikývl. „Můžeme začít. Připravte laser.“

Jeden z techniků přitiskl oko na gumový okulár mikroskopu tvořícího součást argonového laseru. Přístroj se připojil k počítači a na spodním okraji pozičního stabilizátoru mikroskopu zaplála řada oranžových číslic koordinátu. Když se ustálily na nule, znamenalo to, že pozice sedí.

Muž obsluhující laser ohlásil: „Máme to.“

„Začneme,“ nařídil Lugovoj.

Stužka kouře tak tenká, že viditelná byla jen v mikroskopu, signalizovala kontakt nepředstavitelně slabého modrozeleného paprsku s prezidentovou lebkou.

Byla to prazvláštní scéna. Všichni stáli zády k pacientovi a vpíjeli se pohledy do monitorů. Umožňovaly takové zvětšení, že paprsek na nich měl podobu pavučinového vlákna. S přesností vymykající se možnostem člověka počítačem naváděný laser hloubil do kosti mikroskopický otvor o průměru jedné třicetiny milimetru. U pleny kryjící mozek a jeho tekutinu se zastavil. Suvorov přikročil fascinován tím pohledem.

„Co hodláte dělat dál?“ zeptal se chraplavě.

Lugovoj ho postrčil k elektronovému mikroskopu. „Přesvědčte se sám.“

Suvorov zíral dvojitým okulárem. „Nevidím nic než černý flek.“

„Upravte si zaostření podle svých očí.“

Suvorov poslechl a tmavá skvrna se změnila v mikročipový integrovaný obvod.

„Mikrominiaturizovaný implantát, který dokáže vysílat i přijímat signály mozku. Umístíme jej do jeho mozkové kůry, v níž vznikají myšlenkové procesy.“

„Odkud ten implantát čerpá energii?“

„Mozek sám produkuje deset wattů elektrické energie,“ vysvětloval Lugovoj. „Můžeme prezidentovy mozkové impulzy odesílat do vzdálenosti mnoha tisíc kilometrů, tam je přijímat a vracet jakékoli požadované podněty. Lze to přirovnat k přepínání televizních kanálů dálkovým ovládáním.“

Suvorov poodstoupil od mikroskopu a pohlédl na Lugového: „To skýtá mnohem větší možnosti, než jsem si představoval," zamumlal. „Dozvíme se tak o všech tajných akcích americké vlády."

„K tomu ho po zbytek dnů i nocí, co bude žít, dokážeme manipulovat podle našich potřeb," navázal Lugovoj. „Pomocí počítače přetvoříme jeho osobnost tak, že si to neuvědomí on ani nikdo z jeho nejbližšího okolí."

Přistoupil k nim technik: „Jsme připraveni k zavedení implantátu."

Lugovoj přikývl: „Dejte se do toho."

Místo laseru teď zaujal přístroj připomínající robota. Jeho mechanická paže přemístila téměř neviditelný implantát zpod mikroskopu na konec vlásečnicového drátku, který z ní vyčníval. Ten pak pevně propojil s otvorem v prezidentově lebce.

„Začínáme s průnikem," zazněl do ticha hlas muže sedícího u ovládacího pultu. Podobně jako při práci s laserem sledoval řadu čísel mihotajících se na obrazovce. Celá operace byla do podrobností naprogramovaná. Nebylo k ní zapotřebí lidské ruky. Na pokyn počítače robot jemně pronikl skrz ochrannou plenu do měkkých mozkových závitů. Uplynulo šest minut a písmena na obrazovce signalizovala: HOTOVO.

Lugovoj neodtrhl oči od barevného monitoru rentgenu. „Uvolnit a vytáhnout sondu."

„Uvolněno, vytahujeme sondu."

Drát vyklouzl z otvoru v lebce a jeho místo okamžitě zaujal tubovitý nástroj, obsahující drobnou plombu s třemi vlasy včetně kořenů, získanými od jednoho člena ruského týmu, jehož vlasový porost se téměř nelišil od prezidentova. Plomba přesně zaplnila miniaturní otvor vyhloubený laserovým paprskem. Když se robot stáhl, Lugovoj přistoupil a studoval výsledek s pomocí silné lupy.

„Jsou tam drobné stroupky, které jsou teď trochu zřetelné, ale ty se za několik málo dnů oloupají," konstatoval. S uspokojením se napřímil a pohledem přejel po obrazovkách.

„Implantát je funkční," ohlásila jeho asistentka.

Lugovoj si potěšené zamnul ruce. „Prima, můžeme začít s druhým průnikem."

„Hodláte mu zavést ještě jeden implantát?“ zajímal se Suvorov.

„Nikoli, jen mu vstříkneme trochu RNA do hippocampu.“

„Můžete mi to přeložit do srozumitelné terminologie?“

Lugovoj se natáhl přes rameno muže u počítače a stiskl jednu klávesu. Obraz prezidentova mozku se zvětšil tak, že zabíral celou obrazovku monitoru rentgenu.

„Tady,“ poklepal na sklo, „tady ten hřeben pod výběžky laterálních mozkových komor, co vypadá trochu jako mořský koník, to je vitální oblast limbického systému mozku. Tady dochází k přijímání nových vzpomínek a ty se odtud šíří dál. Vstříknutím RNA, tedy ribonukleové kyseliny, která přenáší genetické instrukce, subjektu naprogramovaného určitými myšlenkami, dosáhneme toho, co lze nazvat přenosem paměti.“

Suvorov se vší silou snažil chápat to, co viděl a slyšel, ale nezvládal to. Nedokázal to všechno vstřebat. Teď hleděl na prezidenta a v očích se mu usadila nejistota.

„Vy skutečně dokážete vpravit paměť kohokoli do cizího mozku?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Lugovoj nedbale. „Co myslíte, že se děje v psychiatrických léčebnách, kam KGB zavírá nepřátele režimu? Všechny nelze převychovat, aby si zamilovali naši stranu. Mnozí se používají pro důležité psychologické pokusy. Kupříkladu RNA, kterou hodláme vpravit do prezidentova hippocampu, patřila umělci, který tvrdošíjně portrétoval naše představitele v nevhodných a nelichotivých pózách… teď si nevzpomenu na jeho jméno…“

„Belkaja?“

„Ano, Oskar Belkaja. Společenský odpadlík. Na jeho obrazy se dalo pohlížet buď jako na mistrovská díla moderny, anebo jako na hrůzostrašné abstrakce, podle toho jak máte nastavený vkus. Když ho vaši kolegové z tajné policie zatkli v jeho ateliéru, převezli ho tajně do odlehlého sanatoria poblíž Kyjeva. Tam jej na dva roky umístili do podobného přístroje, jako je tady ten. Díky novým metodám ukládání paměti, objeveným zásluhou biochemie, se podařilo vymazat jeho paměť a indoktrinovat jej politickými koncepty, jaké bychom si přáli, aby americký prezident šířil ve své vládě.“

„Nelze stejného výsledku docílit jen prostřednictvím implantátu?“

„Implantát a jeho počítačové zázemí je velmi složitá a nespolehlivá metoda. Přenos paměti slouží jako záložní systém. Navíc naše experimenty prokázaly, že proces řízení se stává efektivnějším, když řízený subjekt vytváří myšlenky spontánně a implantát pak jen produkuje kladnou či zápornou odezvu.“

„To je působivé,“ poznamenal Suvorov beze stopy ironie v hlase. „A to je celé?“

„Ne tak docela. Jako definitivní pojistka nám poslouží jeden z mých lidí, vysoce kvalifikovaný hypnotizér. Uvede prezidenta do transu a vymaže z jeho podvědomí veškeré vjemy, které by tam mohla zanechat naše péče. Vybaví ho i detailně propracovaným příběhem vysvětlujícím, kde oněch deset dnů byl.“

„Jak Američané rádi říkají, jistíte se na všech stranách.“

Lugovoj zavrtěl hlavou: „Lidský mozek je tajemný svět, který nikdy plně nepochopíme. Můžeme si namlouvat, že se nám toho půldruhého kila šedorůžového rosolu podařilo zkrotit, ale jeho rozmarná povaha připomíná svou nevyzpytatelností počasí.“

„Tím chcete říct, že prezident nemusí reagovat tak, jak byste si přáli?“

„Nemůžeme to vyloučit,“ přisvědčil Lugovoj vážně. „Stejně tak se může stát, že jeho mozek přetrhá pouta reality, vymkne se i naší kontrole a přikáže mu udělat něco, co nám všem přinese strašlivé následky.“

28

Sandecker zaparkoval vůz na nevelkém plácku u malého přístaviště jachet pětašedesát kilometrů pod Washingtonem. Vystoupil a zůstal stát s pohledem upřeným k řece Potomac. Obloha jiskřila jasnou modří nad bezvýrazně zelenavými vodami mířícími na východ k zátoce Chesapeake. Sešel po prověšeném schodišti k plovoucímu doku. Na jeho konci kotvila stará loď sloužící k lovu škeblí, její zrezivělé háky visely z palubního příčného ráhna jak paráty nějakého znetvořeného zvířete.

Trup měla otlučený roky intenzivního provozu, který ji zbavil i téměř všeho nátěru. Její naftový motor vykašlával z výfukové roury nevelké obláčky, které mizely v lehkém větru. Její jméno na záďovém trámu se dalo stěží rozluštit – Hoki Jamoki.

Sandecker pohlédl na hodinky. Za pět minut tři čtvrtě na dvanáct. Spokojeně přikývl. Pouhé tři hodiny poté, co informoval Pitta, byla pátrací výprava po *Eaglu* připravena vyrazit. Vyskočil na palubu, pozdravil se s dvěma techniky, kteří právě připojovali sonar k nahrávacímu zařízení, a vstoupil do kormidelny. Tam našel Pitta, který s lupou v ruce právě poulil oči na velký satelitní snímek.

„To jste nenašel nic lepšího?“ zeptal se Sandecker.

Pitt vzhlédl a pobaveně se usmál: „Mluvíte o lodi?“

„Přesně tak.“

„Nedosahuje sice vašich vybraných a přísných námořních standardů, nicméně i tak dobře poslouží.“

„Žádné z našich výzkumných plavidel nebylo k dispozici?“

„Ale ano, jenže já si vybral tuhle rachotinu ze dvou důvodů. Jednak se tahle kocábka umí vybičovat k neobyčejným výkonům, a za druhé – pokud někdo opravdu unesl vládní loď plnou hlavounů a poslal ji ke dnu, očekává masivní pátrací akci a připravuje se na ni. Kdežto takhle nenápadně se nám může podařit leccos dřív, než stačí zareagovat.“

Sandecker mu sdělil jen tolik, že loď náležící námořnictvu zmizela z přístaviště v Mount Vernon a pravděpodobně se potopila, nic víc. „Kdo mluví o nějakých hlavounech na palubě?“

„Vrtulníky armády i námořnictva létají v hejnech hustých jak kobylky a po palubách plavidel pobřežní hlídky se dá suchou nohou přejít řeka. Tahle pátrací akce obnáší víc, než jste mi prozradil, admirále. A to o sakra hodně víc–“

Sandecker na to neřekl nic. Mohl si jen připustit, že Pitt se v myšlenkách pohybuje o několik kroků vpřed. Věděl, že jeho mlčení jen zvýší Pittovo podezření.

Aby se vyhnul další debatě na to téma, zeptal se: „Přišel jste na něco, co vás přimělo rozšířit pátrání až takhle daleko pod Mount Vernon?“

„Přinejmenším na něco, co nám ušetří čtyři dny a čtyřicet kilometrů,“ odpověděl Pitt. „Přišel jsem na to, že loď musely zachytit kamery některého z našich satelitů – ale kterého? Vojenské špionážní satelity neoperují nad Washingtonem a satelitní povětrnostní mapy zase nezachycují detaily.“

„Odkud jste vzal tohle?“ ukázal Sandecker na fotografii.

„Od kamaráda na ministerstvu vnitra. Jeden z jejich geologických satelitů prolétal v tisícikilometrové výšce a pořizoval infračervený portrét zátoky Chesapeake i řek, které se do ní vlévají. A to přímo ve 4.40 toho rána, kdy zmizela loď. Když se podíváte pod lupou na zvětšeninu tohoto úseku Potomaku, jediná loď, kterou spatříte po proudu od Mount Vernon, pluje půldruhého kilometru po proudu od tohoto doku.“

Sandecker mžoural na drobnou bílou tečku na fotografii. Šlo o překvapivě ostrou zvětšeninu. Rozeznával detaily lodního vybavení a dvě postavy na palubě. Pohlédl Pittovi do očí.

„Nemáme důkaz, že jde o hledanou loď,“ pronesl opatrně.

„Nespadl jsem z višně, admirále. Tohle je *Eagle*, prezidentská jachta.“

„Nechci vás vodit za nos,“ odpověděl Sandecker tichým hlasem, „zároveň vám ale nemohu říct víc, než jsem vám řekl.“

Pitt jen lhostejně pokrčil rameny a mlčel.

„Kam tedy myslíte, že se poděla?“

Pittovy zelené oči zvážněly. Věnoval Sandeckerovi lišácký pohled a chopil se odpichovátka. „Posvítil jsem si na technické parametry *Eaglu*. Jeho maximální rychlost je čtrnáct uzlů. Tahle satelitní

fotografie vznikla ve 4.40. Do svítání zbývala ještě hodina a půl. Pirátská posádka, která se jachty zmocnila, nemohla riskovat, že ji někdo spatří, takže ji musela poslat ke dnu ještě za tmy. Když tohle všechno vezmeme v úvahu, lze dedukovat, že do svítání mohla urazit jen třiatřicet kilometrů."

„To představuje pořád ještě dost vody."

„Myslím, že ji můžeme trochu odlít."

„Tím, že zůstaneme jen v plavebním korytu?"

„Přesně tak, pane, hluboká voda. Kdybych to režíroval já, potopil bych ji hodně hluboko, abych se vyhnul náhodnému objevení."

„V jaké průměrné hloubce pátráte?"

„Mezi devíti a dvanácti metry."

„Málo."

„Souhlasím, ale souřadnice na navigačních mapách ukazují díry, které jdou do třiceti metrů."

Sandecker se odmlčel a oknem kormidelny sledoval Ala Giordina, jak si vykračuje podél doku s dvěma nádržemi stlačeného vzduchu na svalnatých ramenou. Obrátil se zpátky k Pittovi a zamyšleně na něj pohlížel.

„Pokud na ni při potápění narazíte," řekl konečně komisně, „nesmíte vstupovat na palubu. Máme za úkol pouze ji najít a identifikovat, nic jiného."

„Co skrývá, že to nesmíme vidět?"

„Neptejte se mě."

Pitt se poťouchle usmál: „Rozveselte mě, potřebuju to."

„Čerta starého potřebujete!" vybuchl Sandecker. „Co myslíte, že se na té jachtě nachází?"

„Spíš bych se ptal – kdo."

„Záleží na tom?" odpověděl Sandecker opatrně. „Nejspíš ji najdeme prázdnou."

„Děláte ze mě hlupáka, admirále, teď už to vím téměř jistě. Co až jachtu najdeme, co pak?"

„Převezme ji FBI."

„Takže my vykonáme mouřenínskou práci a stáhneme se do pozadí."

„Tak znějí rozkazy."

„A já říkám – ať si trhnou nohou.“

„Kdo?“

„Ti, kteří s námi hrají tuhle malichernou partii.“

„Věřte mi, že není malicherná.“

Pittovy rysy ztvrdly: „To posoudíme, až jachtu najdeme, co říkáte?“

„Věřte mi,“ odpověděl Sandecker, „že by vás nepotěšil pohled na to, co byste mohl ve vraku případně najít.“

Ještě ani nedopověděl a bylo mu jasné, že právě zamával praporem před čelem rozzuřeného slona. Jakmile Pitt zmizí pod hladinou řeky, křehké pouto rozkazu se zlomí.

29

O šest hodin později a o dvacet kilometrů po proudu dál vyvstal na obrazovce Kleinova sonaru s vysokým rozlišením objekt číslo sedmnáct. Ležel v třicetimetrové hloubce mezi body Persimmon a Mathias, přesně proti potoku Popes, něco přes tři kilometry nad mostem přes Potomac.

„Rozměry?“ zeptal se Pitt muže u sonaru.

„Zhruba šestatřicet metrů na délku a sedm metrů do šířky.“

„Jak velký předmět hledáme?“ otázal se Giordino.

„*Eagle* měří sto deset stop a jeho šířka je dvacet stop,“ odpověděl Pitt.

„To by souhlasilo,“ konstatoval Giordino poté, co v duchu přepočetl metry na stopy.

„Myslím, že ji máme,“ poznamenal Pitt po kontrole údajů bočního sonaru. „Proplujeme nad tím ještě jednou, tentokrát o dvacet metrů blíž k pravoboku, a vyhodíme boji.“

Sandecker, který stál venku na záďové palubě a pozoroval senzorový kabel, strčil hlavu do kormidelny: „Narazili jste na něco?“

Pitt přisvědčil: „Prvotní kontakt.“

„Vydáte se dolů ověřit si to?“

„Nejprve vyhodíme boji a pak si to s Alem půjdeme prohlídnout.“

Sandecker mlčky zíral na ošlehanou palubu. Pak se obrátil a vydal se na záď, kde pomohl Giordinovi vyzvednout na roubení *Hoki jamoki* dvaadvacetikilovou olověnou zátěž oranžové boje.

Pitt se chopil kormidla a obrátil loď zpět. Jak cíl začal na akustickém hloubkoměru nabývat na zřetelnosti, vykřikl: „Teď!“

Bóje šplouchla do vody, zatímco loď zpomalovala. Jeden z techniků se přemístil na příď a spustil kotvu. *Hoki jamoki* se zastavila zádí po proudu.

„Velká škoda, že jste nepřibalil podvodní televizní kameru,“ poznamenal Sandecker, když pomáhal Pittovi nasoukat se do potápěčského obleku. „Mohl jste si tenhle výlet ušetřit.“

„To by bylo plýtvání energií," namítl Pitt. „Neslibujeme si tam dole viditelnost lepší než pár centimetrů."

„Proud tu má asi dva uzle," odhadoval Sandecker.

„Až začneme s vynořováním, zanese nás k zádi. Možná by stálo za to hodit záchranné lano k té boji a pak nás vytáhnout na palubu."

Giordino si utáhl opasek se závažím a zářivě se usmál: „Nevím jak ty, ale já jsem připravený."

Sandecker sevřel Pittovo rameno: „Pamatujte na to, co jsem říkal o vstupu na palubu."

„Zakryju si oči," odpověděl Pitt.

Než mohl admirál odpovědět, Pitt si přetáhl masku přes obličej a pozadu přepadl do vody.

Voda se nad ním zavřela a sluneční světlo se rozptýlilo v zelenkavě oranžovou mlhu. Proud ho strhával, takže proti němu musel plavat diagonálně, dokud nenašel boji. Natáhl ruku, chopil se lana a pohlédl dolů. Ani ne v metrové vzdálenosti mizelo bílé nylonové lano v neproniknutelné temnotě.

S lanem jako oporou i záchytným bodem se Pitt vnořil do hloubi Potomaku. Tenké nitky vegetace a drobné částečky usazenin mu vířily kolem masky. Zapnul světlo, ale matný paprsek mu k vidění přidal jen pár centimetrů. Zastavil se, aby zacvičil čelistmi a vyrovnal tlak narůstající v uších.

Jak klesal níž, hustota vzrůstala. Pak najednou jako kdyby prošel dveřmi, poklesla teplota o deset stupňů a viditelnost se zlepšila téměř o tři metry. Chladnější vrstva působila jako tlumič tlačící na teplý proud nad hlavou. Na dohled se objevilo dno a Pitt po pravé ruce rozeznal nezřetelné, stínové obrysy lodi. Obrátil se a gestem informoval Giordina, který na znamení porozumění přikývl.

Jako kdyby rostla z mlhy, vynořovala se pomalu nástavba *Eagleu*. Ležel tu jako zvíře zbavené života, osamocený v přízračném tichu a vodním příšeří.

Pitt obeplaval jednu stranu trupu a Giordino se pustil kolem druhé. Jachta seděla pevně a zpříma, bez náznaku náklonu. S výjimkou tenké vrstvy řas, která začala pokrývat bílý nátěr, vypadala stejně, jako když brázdila hladinu. Setkali se u zádi a Pitt napsal na svou komunikační tabulku: „NĚJAKÉ ŠKODY?"

Giordino odpověděl: „NIC.“

Pomalu pak proplouvali palubami, podél ztemnělých oken kajut k můstku. Nezaznamenali nic, co by věstilo smrt či tragédii. Posvítili okny kapitánského můstku dovnitř, avšak spatřili tam jen přízračnou prázdnotu. Pitt si povšiml, že ukazatel ve strojovně stojí na pozici VYPNUTO.

Nějakou chvíli váhal a pak napsal na tabulku novou zprávu: „JDU DOVNITŘ.“

Giordinovy oči se pod maskou zaleskly, když škrábal odpověď: „JDU S TEBOU.“

Proti svému zvyku zkontrolovali zásobu vzduchu. Měli ho dost na dalších dvanáct minut pod vodou. Pitt zkusil dveře do kormidelny. Srdce v hrudi se mu sevřelo. I s Giordinem po boku na něj těžce dopadal nepříjemný pocit. Západka dveří povolila a dveře se otevřely. Pitt se zhluboka nadechl a vplul dovnitř.

Mosaz se ještě zářivě leskla, jak na ni dopadaly paprsky jejich světel. Vzhled té místnosti Pitta znepokojoval. Všechno bylo na svém místě. Na podlaze nespatřil žádné trosky. Připomnělo mu to *Pilottown*.

Když tu nenašli nic, co by stálo za pozornost, propluli schodištěm ke společenské místnosti v palubním přístřešku. V tekuté temnotě se zdálo, že tahle prostora zívá kamsi k nekonečnu. I tady se zdálo všechno tak podivně odcizeně úpravné. Giordino namířil světlo vzhůru. Stropní trámoví a mahagonové obložení působily syrovým, obnaženým dojmem. Všechno, co by mohlo případně vyplavat na povrch a být vyplaveno na břeh, někdo zjevně odstranil.

Za brblavého doprovodu unikajících vzduchových bublin proplouvali chodbou mezi kajutami. Všude týž dojem netknutosti, dokonce i lůžka a matrace neměly povlečení. Jejich světla těkala mezi kusy nábytku pečlivě upevněnými k podlaze pokryté kobercem. Pitt nahlédl do koupelen, zatímco Giordino kontroloval skříně. Zbýval jim vzduch už jen na sedm minut, když doplavali ke kabinám posádky. Po krátké komunikaci gesty se rozdělili. Giordino si vzal na starost kuchyni a skladiště, zatímco Pitt prohlédl strojovnu.

Dveřní uzávěr do strojovny našel zamčený. Nezaváhal ani na okamžik, rychlým pohybem vyndal z pochvy na stehnu potápěčský

nůž a vypáčil jím čepy držící dveřní závěsy. Uvolněné dveře průlezu ztratily oporu a vztlakem odpluly do tmy nad jeho hlavou.

Podobně se zachovalo i napuchlé tělo, které se otevřeným průlezem prodralo ven jako čertík na pérku.

30

Pitt se stáhl stranou a strnule sledoval, jak ze strojovny proudí nepředstavitelná změť trosek a lidských těl. V groteskních pozicích se jako nafukovací balónky zachycovala u stropu. I když plyny se už začaly rozpínat, těla ještě nezachvátil rozklad. Slepé oči zíraly skrz prameny vlasů, s nimiž si pohrávalo proudění vody.

Pitt měl co dělat, aby potlačil šok a odpor, a soustředil se na nevděčný úkol, který před ním stál. S narůstajícím pocitem nevolnosti smíšeným se strachem se protáhl průlezem do strojovny.

Jeho očím se naskytl pohled na márnici. Ložní povlečení, šatstvo vykukující z pootevřených zavazadel, přikrývky a polštáře, kdeco dostatečně lehké na to, aby to plavalo, se mísilo s masou mrtvých těl. Tak otřesnou scenérii by si nedokázali představit, natožpak realizovat ani tvůrci hollywoodských hororů.

Bílé uniformy pobřežní hlídky, které na sobě měla většina těl, umocňovaly přízračný dojem. Několik jich mělo jen pracovní oblečení. Žádné neneslo stopy násilí či poranění.

Nepobyl uvnitř víc než dvě minuty a otřásal se odporem, kdykoli se mrtvá ruka otřela o jeho paži nebo bílá tvář bez výrazu proplula jen pár centimetrů od jeho masky. Byl by přísahal, že všichni hledí na něho a pohledy prosí o něco, co jim nedokázal poskytnout. Jeden se oblečením lišil od ostatních, měl na sobě pletený svetr a přes něj přehozený elegantní pršiplášť. Pitt rychlými pohyby prohledal kapsy mrtvého.

Pak usoudil, že toho viděl dost na to, aby ho to v myšlenkách do smrti pronásledovalo. Spěšně ručkoval po žebříku a pryč ze strojovny. Jakmile se ocitl z dosahu morbidní podívané, zastavil se, aby zkontroloval zásobu vzduchu. Ručička ukazovala stovku, což znamenalo slušný zůstatek k tomu, aby opět spatřil denní světlo, nebudeli příliš otálet. Giordina našel, jak zuřivě prohledává temné skladiště potravin, a palcem mu naznačil, že se musí vynořit. Giordino přikývl a oba se pustili chodbou k palubě.

Pittovi se značně ulevilo, když nechali jachtu za sebou v temné hloubce. Neměli čas pídit se po lanu boje, a tak stoupali mezi bublinami, které vyrážely z ventilů jejich dýchacích přístrojů. Barva vody kolem se postupně proměnila z černohnědé v temně zelenou. Konečně se vynořili nad hladinu a zjistili, že se nalézají od *Hoki Jamoki* nějakých pětačtyřicet metrů po proudu.

Sandecker a posádka techniků je spatřili okamžitě a ihned je začali za záchranné lano přitahovat k lodi. Sandecker si dal ruce k ústům a volal:

„Vydržte, vytáhneme vás na palubu."

Pitt zamával v odpověď, vděčný za to, že může jen tak ležet a odpočívat. Cítil se příliš vyčerpaný, aby se zmohl na něco jiného než jen nechat se zvolna táhnout proti proudu a sledovat ubíhající stromy na březích. Pár minut nato už stáli na palubě staré rybářské lodi.

„Je to Eagle?" ptal se Sandecker, který nedokázal potlačit zvědavost.

Pitt počkal s odpovědí, dokud se nezbavil vzduchové láhve. „Ano," odpověděl konečně, „ *Eagle*."

Sandecker se nedokázal přinutit vyslovit otázku, která jej nejvíc trápila, a tak ji obešel.

„Našli jste něco, o čem byste rádi referovali?"

„Zvnějšku loď nejeví žádné škody. Spočívá na dně rovně, kýl zabořený v asi půlmetrové vrstvě bahna."

„Žádné známky života?"

„Zvnějšku nikoli."

Pitt zřejmě nehodlal poskytnout dobrovolně žádnou informaci, dokud na ni nebude dotázán. Jeho zdravě opálená pleť jevila neobvyklou bledost.

„Viděli jste dovnitř?" zajímal se Sandecker.

„Panuje tam příliš velká tma, aby se dalo cokoli rozeznat."

„Tak jo, ksakru, tak už to vyklopte."

„Když se tak hezky ptáte," nenechal se Pitt vyvést z míry a nepřestával hledět Sandeckerovi přímo do očí, „na té jachtě je víc mrtvých než na hřbitově. Byli naštosovaní ve strojovně od podlahy až po strop. Napočítal jsem jich jednadvacet."

„Proboha!“ zachroptěl Sandecker, kterého to sdělení zaskočilo. „Poznal jste někoho?“

„Třináct z nich patřilo k posádce. Zbytek vypadal jako civilisté.“

„Osm civilistů?“ užasl Sandecker.

„Přinejmenším podle oblečení soudě. Jejich stav neumožnil výslech.“

„Osm,“ opakoval Sandecker. „A nikdo z nich vám ani vzdáleně nikoho nepřipomínal?“

„Nejsem si jistý, že by je poznaly jejich vlastní matky,“ vysvětlil Pitt. „Proč? Měl bych někoho znát?“

Sandecker zavrtěl hlavou: „To vám nemohu říct.“

Pitt si nevzpomínal, že by kdy viděl admirála tak vyvedeného z míry. Ocelové brnění z něj spadlo, pronikavý, bystrý pohled otupěl. Pitt sledoval reakci na jeho další slova.

„Mohu-li si dovolit vlastní úsudek, řekl bych, že někdo odkrágloval půlku čínského velvyslanectví.“

„Čínského?“ Oči náhle získaly ostrost sekáčku na led. „Co tím chcete říct?“

„Sedm z oněch osmi civilistů pocházelo z východní Asie…“

„Nemohl jste se zmýlit?“ Sandecker nabýval dřívější rozvahy. „Při malé nebo možná nulové viditelnosti.

„Vidět bylo na tři metry. A dokážu rozlišit oči Američana od očí Asiata.“

„Díkybohu!“ Sandecker úlevně vydechl.

„Byl bych vám velice vděčný, kdybyste mi sdělil, co jste u všech čertů čekal, že tam dole s Alem najdeme.“

Sandeckerův pohled zjihl. „Dlužím vám vysvětlení,“ řekl. „Ale nemohu vám je poskytnout, protože jde o skutečnosti, o které se nemáme zajímat.“

„Mám dost práce s vlastním projektem,“ odpověděl Pitt a jeho tón zněl mrazivě. „Tohle mě nezajímá.“

„Ano, chápu. Julie Mendozová.“

Pitt vyndal cosi z rukávu své potápěčské kombinézy. „Tu máte, málem jsem zapomněl. Našel jsem to u jednoho z mrtvých.“

„Co je to?“

Pitt mu podával nasáklou koženou náprsní tašku. Uvnitř na jedné straně legitimace hleděl z fotografie zalité do fólie majitel. Na druhé straně se leskl odznak ve tvaru štítu. „Identifikační znaky agenta tajné služby. Jmenoval se Brock, Lyle Brock."

Sandecker beze slova uchopil tašku. Podíval se na hodinky. „Musím uvědomit Sama Emmetta z FBI. Teď ten případ přebírají oni."

„Tak lehce se toho nezbavíte, admirále. Víme oba dobře, že povolají NUMA, aby vyzvedla Eagle."

„Ano, samozřejmě máte pravdu," přisvědčil Sandecker vyčerpaně. „Uvolňuji vás z tohoto projektu. Věnujte se svým úkolům. Pověřím Giordina, aby vedl záchranné práce." Obrátil se a zašel do kormidelny, kde zvedl sluchátko přímého spojení s pevninou.

Pitt delší chvíli pozoroval temné vody řeky a znovu si vybavoval hrůzu, kterou prožil pod její hladinou. Hlavou mu proběhl verš ze staré námořnické básně:

„Bez cíle pluje přízračná loď s posádkou přízraků…"

Potom, jako by zatáhl oponu, vrátil se v myšlenkách k *Pilottownu.*

Na východním břehu řeky v úkrytu jasanového porostu muž oblečený do maskovací uniformy veteránů z Vietnamu tiskl oko k hledáčku videokamery. Prudké slunce a vlhkost vzduchu zapříčinily, že mu po tváři stékaly stružky potu. Nedbal toho a nepřestával natáčet. Zoomem si přiblížil Pittovu postavu, až zaplnila celou miniaturní obrazovku. Pak jel po celé délce rybářské lodi a zastavoval se na každém členu posádky. Půl hodiny poté, co se potápěči vynořili z řeky, přistála u *Hoki jamoki* malá flotila plavidel pobřežní hlídky. Otočný jeřáb na jednom z nich zvedl mohutnou červeně pruhovanou boji s blikajícím majáčkem a spustil ji na hladinu v místě, kde dole spočíval *Eagle*.

Když mu došla baterka, skrytý kameraman pečlivě uklidil své náčiní a zmizel v nastávajícím šeru.

31

Pitt zrovna studoval jídelní lístek, když vrchní číšník restaurace Le Bagatelle v K Street k jeho stolu zavedl Loren.

Nesla hlavu pyšně na dlouhém štíhlém krku a vlasy měla sčesané módně k jedné straně. Její oči měly šarlatovomodrý nádech jako horská obloha za soumraku a shlížely na svět smyslným, trochu tajemným pohledem. Pohybovala se čile a elegantně a několikrát kývla na pozdrav či vyměnila pár slov s lidmi z Kapitolu, kteří trávili v zahradním interiéru restaurace čas oběda.

Ženy na ní spočívaly pohledy poznamenanými lehkou závistí, zatímco v mužích zanechávala pocit nejistoty. Nikdy se nedozvěděli, zda na ni udělali dojem, či zda na ně shlíží jen jako učitelka na malé kluky, kteří jí přinesli jablka.

Na sobě měla manšestrovou vestu s jediným knoflíkem u krku, k ní pasující sukni a hedvábnou blůzu s dlouhým rukávem. Nesla tenkou koženou diplomatku, která k ní neodmyslitelně patřila a doplňovala její elegantní zevnějšek.

Pitt vzhlédl a jejich oči se setkaly. Oplatila mu jeho obdivný pohled vyrovnaným úsměvem. Pomalu sjížděl po jejích křivkách až dolů ke špičkám bot a pak zase zpět. Teprve pak vstal a odstrčil pro ni židli.

„Safra, dneska vypadáš příšerně," řekl.

Zasmála se: „Nepřestáváš mě udivovat."

„Jakpak?"

„V jednu chvíli se chováš jako gentleman a vzápětí je z tebe hulvát."

„Slyšel jsem, že ženy vyžadují rozmanitost."

Její zářivé a laskavé oči vyjadřovaly pobavení: „Přesto si na tobě jedné věci cením. Jsi jediný muž, který mi neleze do zadku."

V Pittově tváři se objevil jeho typický nakažlivý úsměv: „To proto, že netoužím po žádných politických výhodách."

Ušklíbla se a otevřela jídelní lístek. „Nemám čas na vtipkování. Musím se vrátit do kanceláře a vyřídit asi tunu korespondence voličů. Co mi doporučíš?"

„Já bych zkusil zvěřinu.“

„Váha mi dnes prozradila, že mám o půl kila víc. Takže si dám salát.“

Přistoupil k nim číšník.

„Co mohu nabídnout k pití?“

„Něco objednej.“

„Dvakrát sazerac, ale požádejte barmana, ať tam místo bourbonu dá režnou.“

„Jistěže, pane,“ přisvědčil číšník.

Loren si rozprostřela ubrousek na klín. „Volala jsem ti dva dny. Kde ses toulal?“

„Admirál mě vyslal na naléhavou záchrannou výpravu.“

„Byla krásná?“ zahrála letitou hru.

„Koroner by možná řekl, že ano. Ale mě mrtví nikdy moc nerajcovali.“

„Omlouvám se,“ řekla, a dokud jim nepřinesli nápoje, seděla mlčky s vážným výrazem. Pak zamíchala led ve skleničce a usrkla červenavý koktejl.

„Jeden z mých spolupracovníků narazil na něco, co by ti mohlo pomoci,“ ozvala se konečně.

„O co jde?“

Vyndala z diplomatky několik sešitých listů papíru a podala je Pittovi. K tomu tichým hlasem vysvětlovala: „Obávám se, že to není nic světoborného, ale i tak jde o zajímavou zprávu o tajném námořnictvu CIA.“

„Netušil jsem, že něco takového mají,“ poznamenal Pitt a probíral se papíry.

„Od roku 1963 shromáždili malou flotilu plavidel, o které ví jen pár lidí z vlády. A i ti, kteří o ní vědí, by její existenci nepřiznali. Vedle sledování patří k jejím hlavním úkolům podílet se na tajných operacích, včetně dopravy lidí a zásob s cílem nasazovat agenty a partyzánské oddíly do nepřátelských zemí. Původně vznikla, aby znervóznila Castra poté, co ovládl Kubu. Když se za několik let přišlo na to, že Castrovu pozici těžko něco ohrozí tak, aby padl, její aktivity oklestili. Zčásti i proto, že Castro pohrozil zásahem proti americkým rybářským lodím. Od té doby CIA rozšířila pole působnosti

své flotily od střední Ameriky přes válčící Vietnam až do Afriky a na Blízký východ. Sleduješ?“

„Sleduju, ale nemám tušení, k čemu směřuješ.“

„Měj trpělivost,“ odpověděla. „Před několika lety se k záložní části flotily připojila ve Filadelfii i nákladní loď *Hobson*. Vyřadili ji z provozu a prodali jisté obchodní lodní společnosti, která dělala zástěrku CIA. Nešetřili penězi na její přebudování. Navenek připomínala běžnou nákladní loď, ale vnitřek napěchovali výzbrojí včetně nového raketového systému a vysoce vyvinutého komunikačního a odposlouchávacího zařízení. Tlakovými vraty na přídi se dokonce mohly z lodi spouštět na vodu rychlé hlídkové i výsadkové čluny.

Loď dostala posádku a nasadili ji do akce v roce 1985, za zničující irácké invaze do Kuvajtu a do Saudské Arábie. Pod panamskou námořní vlajkou tajně potopila v Perském zálivu dvě sovětská špionážní plavidla. Rusové nemohli nikdy prokázat, kdo to měl na svědomí, poněvadž v té době se v okolí nepohybovala žádná z lodí našeho námořnictva. Dodnes se domnívají, že střely, které poslaly jejich plavidla ke dnu, přišly ze saudského pobřeží.“

„Jak jsi se k těmhle informacím dostala?“

„Mám své zdroje,“ řekla prostě. Existuje nějaké spojení mezi *Hobsonem* a *Pilottown*em?“

„Nepřímé,“ odpověděla Loren.

„Pokračuj.“

„Před třemi lety *Hobson* i s posádkou zmizel beze stopy u tichomořského pobřeží Mexika.“

„A?“

„A tři měsíce nato jej CIA znovu našla.“

„To mi něco připomíná,“ podotkl Pitt.

„Mně rovněž,“ přikývla Loren. „Opakuje se případ *San Marina* a *Belle Chasse*.“

„Kde se *Hobson* našel?“

Než mohla Loren odpovědět, objevil se číšník a pokládal před ně talíře. Srnčí vypadalo znamenitě, ale Pitta přešla chuť.

„Dopověz to,“ vyzval ji, jen co se číšník vzdálil.

„Nevím, jak CIA loď našla, ale objevili ji v suchém doku v australském Sydney, kde zrovna procházela důkladnou generálkou.“

„Zjistili, na koho byla registrovaná?“

„Plula pod filipínskou vlajkou a zaregistrovaná byla u Samar Exporters. Falešná firma, která vznikla v Manile jen pár týdnů předtím. Přejmenovali ji na *Buras*.“

„*Buras*,“ opakoval Pitt. „To zní jako jméno nějakého člověka. Jaký je salát?“

„Dresink chutná výtečně. A co tvoje srnčí?“

„Křehké a omáčka je dokonalá,“ odpověděl. „Byl to ze strany pirátů akt čirého idiotství zmocnit se lodi, která patří CIA.“

„Jako když lupič obírá opilce a zjistí, že jde o tajného v akci.“

„Jak se to v Sydney vyvíjelo dál?“

„Nijak. CIA se snažila ve spolupráci s australskou pobočkou britské tajné služby přijít na stopu majitelů *Burasu*, ale nikdy je nenašla.“

„Žádná vodítka, svědkové, nic?“

„Nepočetnou korejskou posádku, která na lodi žila, najali v Singapuru. Nevěděli skoro nic a dokázali poskytnout jen neurčitý popis kapitána, který stačil zmizet.“

Pitt se napil vody a začetl se do jedné stránky zprávy. „To má daleko k policejnímu popisu. Korejec střední postavy, asi pětasedmdesát kilo, černé vlasy, mezera mezi předními zuby. Výběr se nám zužuje na pět až deset milionů lidí,“ poznamenal ironicky. „Dobrá, aspoň se už necítím tak bídně. Pokud CIA nedokáže klepnout přes prsty někoho, kdo brázdí moře v ukradené lodi, tím spíš na ten úkol nemohou stačit moje síly.“

„Nevolal ti St Julien Perlmutter?“

Pitt zavrtěl hlavou: „Nedal o sobě vědět. Možná propadl malomyslnosti a na případ se vykašlal.“

„Já se na něj musím taky vykašlat,“ navázala Loren jemně. „Ale jen na nějaký čas.“

Pití do ní zabodl přísný pohled, ale po krátké chvíli se uvolnil a rozesmál: „Jak se z tak roztomilé dívky jako ty mohla stát politička?“

Nakrčila nos: „Šovinisto!“

„Ne, vážně, čemu se hodláš věnovat?“

„Chystám se na krátký výlet ruskou lodí po Karibiku, abych nasbírala nějaké zkušenosti.“

„No pochopitelně," zvolal Pitt. „Zapomněl jsem, že předsedáš výboru pro námořní obchodní dopravu."

Loren přikývla a ubrouskem si otřela ústa: „Poslední výletní loď plavící se pod hvězdami a pruhy ukončila provoz v roce 1984. Mnoho lidí to cítí jako národní křivdu. Prezident má dojem, že bychom se měli výrazněji angažovat jak v námořním obchodě, tak i v námořní obraně. Žádá Kongres, aby schválil mimořádný výdaj devadesáti tisíc dolarů na rekonstrukci parníku United States. Ten se nachází už dvacet let v odstávce v Norfolku a měl by se vrátit na moře, aby konkuroval zahraničním výletním plavidlům."

„A ty hodláš studovat ruské metody vykrmování cestujících kaviárem a vodkou."

„Jednak," její hlas náhle zněl úředně, „a jednak hospodárnost jejich státem řízených zábavních plaveb."

„Kdy odplouváš?"

„Pozítří. Letím do Miami, kde se nalodím na Leonida Andrejeva. Za pět dnů budu zpátky. Co máš v plánu ty?"

„Admirál mě uvolnil pro vyšetřování případu *Pilottown*u."

„Pomohou ti moje informace?"

„Tady pomůže každá drobnost," odpověděl a zároveň se snažil zaměřit pozornost na myšlenku, která se zatím jevila jen mlhavě. Pak pohlédl na Loren. „Nezaslechla jsi nějaký cvrkot v kuloárech Kongresu?"

„Máš na mysli drby? Jako kdo koho šuká a tak?"

„Něco drsnějšího. Například zvěsti o pohřešované skupině vysokých vládních činitelů nebo zahraničních diplomatů."

Zavrtěla hlavou: „Ne, nic tak děsivého. Zákulisí Kapitolu vypadá v době, kdy nezasedá Kongres, poměrně nudně. Proč? Víš snad o nějakém kvasícím skandálu, který by mi ušel?"

„Jen se ptám," odpověděl Pitt vyhýbavě.

Její ruka se přikradla přes stůl a sevřela jeho: „Nemám tušení, kam tím vším míříš, ale buď, prosím, opatrný. Fu Manchu může vyčenichat, že po něm jdeš, a nastražit na tebe past."

Pitt se odtáhl a rozesmál: „Nečetl jsem Saxe Rohmera od doby, co jsem byl malý kluk. Fu Manchu, žluté nebezpečí. Jak tě to napadlo?"

Jen pokrčila rameny. „Vlastně ani nevím. Nejspíš jen taková asociace mezi starým filmem Petra Sellerse, obchodní společností Sosan a korejskou posádkou *Burasu*.“

V Pittových očích se usadil nepřítomný výraz. Pak se rozšířily. Mlhavá myšlenka získala pevný tvar. Přivolal číšníka a zaplatil kreditní kartou. „Musím si vyřídit pár telefonátů,“ vysvětlil krátce. Lehce ji políbil na rty a spěšně vyšel ven do davu na chodníku.

32

Pitt odjel do centrály NUMA a zavřel se ve své kanceláři. Chvíli si ujasňoval další postup a pak ze soukromé linky vytočil Los Angeles. Po pátém zazvonění se ozval dívčí hlas, kterému dělala problémy výslovnost písmene –r–.

„Detektivní agentuva Casio a společníci.“

„Potřeboval bych mluvit s panem Casiem, prosím.“

„Koho mohu ohlásit?“

„Jmenuji se Pitt.“

„Zuovna má u sebe klienta. Můžete zavolat za chvíli?“

„Ne!“ vyštěkl Pitt hrozivě. „Volám z Washingtonu ve velmi naléhavé věci.“

Zdálo se, že ji to náležitě vyděsilo: „Okamžik, prosím.“

Casio se ozval téměř okamžitě. „Rád vás slyším, pane Pitte.“

„Omlouvám se, že ruším vaši schůzku, ale potřebuji od vás pár odpovědí.“

„Vynasnažím se.“

„Co víte o posádce San Marina?“

„Moc toho není. Prověřil jsem si důstojníky, ale na nic neobvyklého jsem nenarazil. Všechno to byli profesionální námořníci obchodního loďstva. Pokud si to dobře vybavuji, kapitán měl velice úctyhodné reference.“

„Nenarazil jste na žádné vazby na organizovaný zločin?“

„Nic, co by stálo za údaj v počítačové databázi Národního kriminalistického informačního centra.“

„Co zbytek posádky?“

„Taky nic. Jen pár z nich platilo členství v námořnických odborech.“

„Vzpomenete si na jejich národnost?“ zeptal se Pitt.

„Národnost?“ zopakoval Casio, chvíli jako by se upamatovával a pak odpověděl. „Šlo o směsici národností. Pár Řeků, pár Američanů, několik Korejců.

„Korejců?“ zpozorněl Pitt. „Na palubě se plavili i Korejci?“

„Ano. Teď, když o tom mluvíme, si vybavuji, že skupina asi deseti Korejců se dala najmout bezprostředně před vyplutím San Marina.‘

„Dalo by se dohledat, na kterých lodích a pro které společnosti pracovali předtím?“

‚Je to už hodně dávno, ale ty dokumenty by měly být stále k dispozici.“

„Můžete k tomu přihodit i historii posádky *Pilottownu*?“

„Proč ne.“

„To bych vám byl moc vděčný.“

„Smím se zeptat, jakou stopu sledujete?“ zajímal se Casio.

„Myslím, že by vám to mělo být jasné.“

„Hledáte spojení mezi posádkou a naší neznámou loďařskou společností, že ano.“

„Přihořívá.“

„Vracíte se do doby před zmizením lodí,“ uvažoval Casio nahlas.

„Nejsnadnější způsob, jak se zmocnit lodi, je použít k tomu posádku.“

„Myslel jsem, že lodním vzpourám odzvonilo s *Bounty*.“

„V současné terminologii se tomu říká únos.“

„Vypadá to, že máte dobrý nos,“ poznamenal Casio. „Uvidím, co se s tím dá dělat.“

„Děkuji vám, pane Casio.“

„Myslím, že už toho máme dost společného, abyste mi začal říkat Sale.“

„Dobrá, Sale. Já jsem Dirk.“

„Pustím se do toho,“ uzavřel vážným tónem hovor Casio. „Na shledanou.“

Pitt položil sluchátko, opřel se a dal si nohy na stůl. Měl dobrý pocit z toho, že ho neurčitý instinktivní pocit nezklamal. Teď ho čekal další výstřel naslepo, tak šílený, až si připadal jako blázen, že se do něj pouští. Z celonárodního telefonního seznamu vysokých škol si opsal jedno číslo a vytočil je.

„Pensylvánská univerzita, fakulta antropologie.“

„Mohl bych mluvit s doktorkou Grace Perthovou?“

„Okamžíček.“

„Díky.“

Pitt čekal téměř dvě minuty, než se na druhém konci ozval mateřský hlas: „Prosím?“

„Doktorka Perthová?“

„U telefonu.“

„Jmenuji se Dirk Pitt a pracuji pro Národní podmořskou a námořní agenturu. Měla byste chvilku volného času, abyste mi odpověděla na pár otázek akademického rázu?“

„Co byste potřeboval vědět, pane Pitte?“ zněla laskavá odpověď.

Pitt se snažil představit si, jak asi vypadá. První, k čemu došel, byla upjatá bělovlasá dáma v tvídovém kostýmu. Zahnal tu myšlenku jako nevynalézavý stereotyp a soustředil se na své otázky.

„Máme-li dva muže ve věku mezi třiceti a čtyřiceti lety, střední výšky i váhy, jednoho narozeného v Pekingu a druhého v korejském Soulu, jakými znaky je od sebe rozlišíme?“

„Neděláte si ze mě legraci, pane Pitte, viďte, že ne?“

Pitt se zasmál. „Nikoli, paní doktorko. Mluvím naprosto vážně,“ ujistil ji.

„Hmmm, Číňan proti Korejci,“ zamyslila se. „Zhruba řečeno, jedinci korejského původu mají více rysů klasického či až extrémního reprezentanta mongoloidní rasy. Na druhé straně čínské rysy se více blíží obecnému asijskému typu. Ale nechtěla bych si vydělávat takovým rozlišováním, protože shodných rysů je až příliš mnoho. Mnohem snadněji by se na to dalo jít posouzením jejich oblečení nebo zvyků, také podle účesů, zkrátka na základě charakteristických znaků jejich kultur.“

„Domníval jsem se, že existují nějaké rozlišovací rysy v obličeji, jako třeba mezi Číňany a Japonci.“

„Ano, ale tam máme genetické odlišení přeci jen snazší. Pokud například váš Asiat má poměrně hustý porost vousů, výrazně to naznačuje, že jde o Japonce. Ale v případě Číňanů a Korejců máme co do činění s dvěma etnickými skupinami, které se po staletí mísily, takže individuální variace prakticky smazaly všechny rozlišovací znaky.“

„Z vašich slov nabývám dojmu, že se pouštím do marné práce.“

„Hodně obtížné, to ano, ale nikoli marné," odpověděla doktorka Perthová. „Série laboratorních testů by mohla zvýšit procento pravděpodobnosti."

„Mně jde čistě o vizuální dojem."

„Ti vaši dva jedinci žijí?"

„Ne, utonuli při lodním neštěstí."

„Velká škoda. U živých jedinců by mohl někdo, kdo má dostatek zkušeností s oběma etniky, najít drobné odlišnosti ve výrazech tváří, které člověk nabývá kulturními vlivy. Už jen na tomto základě lze činit mnohé závěry."

„Bohužel takové štěstí nemáme."

„Co kdybyste mi detailně popsal jejich rysy?"

Pitt se při té představě otřásl, ale pak se zavřenýma očima začal popisovat mrtvolné výrazy obličejů, které spatřil na *Eagleu*. Vzpomínka se vracela zprvu nejasně, ale brzy získala ostré kontury a on se přistihl, jak popisuje každý detail s chladnokrevnou rutinou jako chirurg, nahrávající na magnetofon průběh transplantace srdce. V jednom bodě se náhle zasekl.

„Pokračujte, prosím, pane Pitte," vybízela ho doktorka Perthová.

Jen jsem si vybavil něco, co mi do této chvíle unikalo," vysvětloval Pitt.

„Jasně si teď vzpomínám, že dva z mrtvých měli velmi výrazný porost vousu. Jeden měl knír a druhému rašila kozí bradka."

„Zajímavé."

„Takže to nebyli ani Korejci, ani Číňané?"

„To ještě není tak jisté."

„To přece museli být Japonci!"

„Řežete, aniž byste měřil, pane Pitte," pokárala ho téměř jako studenta.

„Rysy, které jste popisoval, napovídají na výraznou tendenci ke klasickému mongoloidnímu typu."

„Ale co ty vousy?"

„Musíte vzít v úvahu historické souvislosti. Japonci od šestnáctého století obsazovali a plenili Koreu. A pětatřicet let, od roku 1910 do roku 1945, byla Korea japonskou kolonií, takže tam docházelo ke značnému míšení jejich genetických odchylek."

Před další otázkou Pitt na okamžik zaváhal. Pak ji položil a volil při tom opatrně slova: „Kdybych vás přinutil vyjádřit se k popisu, který jsem vám dal, ke které rase byste se přiklonila?“

Odpověď Grace Perthové pro ni rozhodně neznamenala ztrátu květinky: „Pojmu-li to v procentech, řekla bych, že původ vaší pokusné skupiny lze mít z deseti procent za japonský, z třiceti procent za čínský a z šedesáti procent za korejský.“

„To zní, jako byste právě přečetla genetický kód typického Korejce.“

„Vyložte si to tak, jak vám to nejlépe vyhovuje, pane Pitte. Já vám k tomu už víc nedokážu říct.“

„Děkuji vám, doktorko Perthová,“ odpověděl Pitt s nečekaným triumfem v hlase. „Mnohokrát vám děkuji.“

33

„Takže je to Dirk Pitt," řekla Min Koryo. Seděla ve svém kolečkovém křesle a zírala střídavě do tácu se snídaní a na velkou televizní obrazovku zabudovanou do stěny kanceláře.

Lee Tong seděl vedle ní a i on sledoval z videozáznamu *Hoki jamoki* zakotvenou nad prezidentskou jachtou. „Udivuje mě," pronesl zamyšleně, „jak rychle vrak našel. Jako kdyby přesně věděl, kde hledat."

Min Koryo opřela bradu o vyzáblé ruce, trochu sklonila šedivou hlavu a očima se vpíjela do obrazovky. Tenké modré žilky na spáncích pulzovaly soustředěním. Do obličeje se jí postupně vkrádala zlost.

Vypadala v té chvíli jako egyptská mumie, jejíž pokožka jakýmsi zázrakem zbělela a unikla drastickým vráskám.

„Pitt a ta jeho NUMA!" sykla podrážděně. „Co tím ti hajzlové sledují? Nejdřív ten bluf se *San Marinem* a *Pilottownem* a teď tohle."

„Může taky jít o souhru okolností," nadhodil Lee Tong. „Mezi těmi nákladními loděmi a jachtou není bezprostřední vazba."

„Práskač!" odsekla hlasem, který zněl jak prásknutí biče. „Někdo nás zradil."

„Takový závěr nemá opodstatnění, *aumuni*," namítl Lee Tong, pobaveny jejím výbuchem. „Jen ty a já známe pravdu. Všichni ostatní jsou mrtví."

„Neexistuje absolutní ochrana před nezdarem. Jen blázni jsou přesvědčeni o své dokonalosti."

Lee Tong neměl právě náladu na babiččinu orientální filozofii. „Příliš bych se tím nevzrušoval," poznamenal kysele. „Vládní vyšetřovací tým by na jachtu dříve či později stejně narazil. Nemohli jsme provést prezidentův únos za denního světla, protože bychom se vystavovali nebezpečí, že celá akce skončí nezdarem. A protože jachtu nikdo nespatřil po východu slunce, prostou matematikou se dalo odvodit, že musí stále být někde na řece nebo pod hladinou mezi Washingtonem a zátokou Chesapeake."

„Ke kterémužto závěru se neobyčejně snadno dopracoval i pan Pitt.“

„Na věci to nic nemění,“ pokračoval Lee Tong. „Čas pořád pracuje pro nás. Jen co bude Lugovoj spokojen s výsledky své práce, zbude nám už jen dohlédnout na dodávku zlata. Okamžitě poté předáme prezidenta do moci předsedy Antonova. Margolina, Latimera a Morana si však ponecháme jako pojistku a také jako argument pro další vyjednávání. Věř mi, *aumuni*, to nejhorší už máme za sebou. Rodinná pevnost Bougainvilleů se nachází v bezpečí.“

„Snad ano, ale psi na ni začínají dorážet.“

„Stojíme proti velmi dobře vycvičeným a inteligentním lidem, kteří disponují tou nejlepší technologií na světě. Mohou se k nám přiblížit na dosah, ale nikdy se nedopátrají úplné pravdy o naší účasti.“

Min Koryo vypadala poněkud klidněji. Povzdechla si a usrkla z nezbytného šálku čaje. „Mluvil jsi v posledních osmi hodinách s Lugovým?“

„Ano. Tvrdí, že se nevyskytly žádné překážky a že projekt může být za pět dnů dokončen.“

„Pět dnů,“ opakovala zamyšleně. „Myslím, že nadešel čas, abychom zahájili závěrečnou fázi a dotáhli s Antonovem do konce ujednání o způsobu platby. Dorazila už naše loď?“

„*Venice* zakotvila před dvěma dny v černomořském přístavu Oděsa.“

„Kdo jí velí?“

„Kapitán James Mangyai, důvěryhodný zaměstnanec společnosti,“ odpověděl Lee Tong,

Min Koryo přikývla na souhlas: „A dobrý námořník. Pracuje pro mě už dvacet let.“

„Má pokyn zvednout kotvy okamžitě, jakmile na loď naloží poslední bednu se zlatem.“

„Dobrá. Uvidíme, s jakou zdržovací taktikou přijde Antonov. Evidentně vyvine snahu nezaplatit, dokud se úspěch experimentu Lugového jednoznačně nepotvrdí. To mu nedopřejeme. Kromě toho se pustí armáda agentů KGB do pročesávání amerického venkova ve snaze najít prezidenta i naše laboratoře.“

„Žádný Rus ani Američan nepřijde na to, kde Lugového a jeho tým ukrýváme," namítl Lee Tong.

„Jachtu taky našli," připomněla mu Min Koryo.

Než mohl Lee Tong něco namítnout, videokazeta došla na konec a na obrazovce se ukázalo zrnění. Stiskl tlačítko pro přetáčení. „Chceš se na to podívat ještě jednou?" zeptal se.

„Ano, ráda bych si lépe prohlédla tu potápěčskou skupinu."

Když se videorekordér automaticky zastavil, Lee Tong stiskl tlačítko přehrávání a obrazovka opět ožila.

Min Koryo ji bez pohnutí sledovala asi minutu a pak se zeptala: „Máme polední oficiální zprávy z místa potopení?"

„Záchranný tým NUMA transportuje na hladinu mrtvé a chystá se k vyzvednutí vraku."

„Kdo je ten muž s ryšavými vousy, který mluví s Pittem?"

Lee Tong zvětšil obraz tak, až oba muži vyplnili obrazovku. „To je admirál James Sandecker, ředitel NUMA."

„Tvého člověka, který to natáčel, nikdo nespatřil?"

„Ne, jde o jednoho z nejlepších lidí ve svém oboru, o bývalého agenta FBI. K úkolu ho najala jedna z našich dceřinných firem s tím, že na Pitta padá podezření z ilegálního obchodu s vybavením NUMA."

„Co o Pittovi víme?"

„Už jsem objednal ve Washingtonu zevrubnou zprávu. Během hodiny by tu měla být."

Min Koryo sevřela rty a naklonila se blíž k obrazovce: „Jak to, že toho tolik ví? NUMA je oceánografická agentura. Nezaměstnává tajné agenty. Jak to, že po nás jde?"

„To zjistíme."

„Přibliž mi ho," nařídila.

Lee Tong opět zvětšil obraz, který minul Sandeckerovo rameno, až to vypadalo, jako by Pitt mluvil přímo do kamery. V té pozici obraz zastavil.

Min Koryo si posadila brýle s hranatými obroučkami na úzký nos a pozorně si prohlížela ošlehanou tvář, která se dívala z obrazovky přímo na ni. V jejích tmavých očích se krátce zablesklo.

„Sbohem, pane Pitte."

Natáhla se, stiskla vypínač a obrazovka zčernala.

Dým ze Suvorovovy cigarety ztěžkle visel ve vzduchu jídelny, kde seděl s Lugovým u láhve archivního portského Croft, ročník 1966. Suvorov podmračeně pozoroval rudou tekutinu ve sklenici.

„Tihle mongolčíci do nás lejou pořád jen pivo a víno. Dal bych nevím co za láhev dobré vodky."

Lugovoj si vybral doutník z kazety, kterou mu nabídl jeden z korejských číšníků. „Jste barbar, Suvorove. Tohle je náhodou vynikající portské."

„Americká dekadence mě nemůže ohromit," odpověděl Suvorov neomaleně.

„Říkejte tomu, jak chcete, ale sotva narazíte na Američana, který by emigroval do Ruska z touhy po našem disciplinovaném životním stylu," poznamenal Lugovoj s ironií v hlase.

„Už mluvíte jako oni, chlastáte jako oni, schází jen, abyste jako oni vraždil a znásilňoval na ulicích. Já aspoň vím, co obnáší loajalita."

Lugovoj si zamyšleně prohlížel doutník: „Já také. To, čeho tady docílím, hluboce ovlivní politiku naší země vůči Spojeným státům. A to má mnohem větší význam než vaše malicherné krádeže průmyslových tajemství."

Suvorov, podle všeho vínem tak omámený, se ani nezmohl ke zlobné reakci na psychologovy poznámky. „Předám zprávu o vašem chování nadřízeným," odpověděl jen.

„Už jsem vám nesčetněkrát opakoval, že tento projekt schválil osobně prezident Antonov."

„Nevěřím vám."

Lugovoj si zapálil doutník a vyfoukl oblak dýmu. „Váš názor není podstatný."

„Musíme najít způsob, jak se spojit s někým venku," rozkřikl se Suvorov.

„Jste blázen," odpověděl Lugovoj vážným hlasem. „Já říkám ne! Nařizuji vám, abyste se přestal do věci vměšovat. Copak nedokážete myslet hlavou, copak neumíte používat oči? Rozhlédněte se kolem sebe. Tohle všechno se připravovalo léta. Každou maličkost pečlivě

promysleli tak, aby celá operace skončila úspěšně. Bez organizace madame Bougainvilleové by se nic z toho neuskutečnilo.“

„Uvěznili nás tady,“ namítl Suvorov.

„Co na tom, když jde o dobro naší vlády?“

„Měli bychom být pány situace,“ horlil Suvorov. „Musíme odtud prezidenta dostat a dopravit ho k našim lidem, aby ho mohli vyslechnout. Tajemství, která můžeme získat z jeho mysli, představují neocenitelnou hodnotu.“

Lugovoj zavrtěl zlostně hlavou. Nevěděl, co dalšího říct. Snaha rozumně argumentovat s někým, kdo je posedlý fanatickým vlastenectvím, měla stejnou naději na úspěch jako úsilí vysvětlit opilci diferenciální rovnici. Věděl, že až všechno skončí, Suvorov jej ve své zprávě vylíčí jako nespolehlivého, jako možnou hrozbu sovětské bezpečnosti. Přesto se v duchu smál. Pokud experiment dopadne úspěšně, prezident Antonov mu možná udělí titul Hrdiny Sovětského svazu.

Vstal, protáhl se a zívl. „Myslím, že si dopřeji pár hodin spánku. Prezidentovy reakce začneme programovat až ráno.“

„Kolik je teď hodin?“ zeptal se Suvorov tupě. „V téhle hrobce jsem ztratil pojem o čase.“

„Za pět minut bude půlnoc.“

Suvorov zívl a pohodlněji se usadil na pohovce. „Běžte spát. Já si dám ještě skleničku. Správný Rus neodchází od nedopité lahve.“

„Dobrou noc,“ popřál Lugovoj, obrátil se a odcházel chodbou.

Suvorov na něj malátně mávl a předstíral, že bojuje se spánkem. Avšak zatím pozorně sledoval vteřinovou ručičku na svých hodinkách. Přesně po třech minutách rychle vstal, přešel místností a potichu se vydal chodbou až tam, kde v pravém úhlu zatáčela k zapečetěnému výtahu. Zastavil se, přitiskl se ke stěně a obezřetně vyhlédl za roh.

Lugovoj tam stál a trpělivě pokuřoval. Za necelých čtyřicet vteřin se dveře výtahu tiše otevřely a Lugovoj vstoupil dovnitř. Hodiny ukazovaly přesně půlnoc. Suvorov zaznamenal, že psycholog mizí každých dvanáct hodin z laboratoře a vrací se za dvacet až třicet minut.

Otočil se a cestou zpátky minul monitorovací pracoviště. Dva členové týmu tam pozorně dohlíželi na prezidentovu mozkovou činnost a další životní funkce. Jeden z nich vzhlédl k Suvorovovi a pokynul mu s lehkým úsměvem.

„Jde to bez problémů?“ zeptal se Suvorov, aby něco řekl.

„Jako debut primabaleríny,“ odpověděl technik.

Suvorov vstoupil a přehlédl monitory. „Co ti ostatní?“ zeptal se a ukázal na Margolina, Larimera a Morana uzavřené v kokonech.

„Jsou pod sedativy a bohatě je intravenózně vyživujeme koncentrovanými dávkami proteinů a uhlovodanů.“

„Dokud na ně nepřijde v projektu řada?“ zajímal se Suvorov.

„To nevím. Na to se musíte zeptat doktora Lugového.“

Suvorov na jedné obrazovce sledoval, jak zřízenec v laboratorním plášti zvedá panel kokonu senátora Larimera a vpichuje mu do paže injekční jehlu.

„Co s ním dělá?“ ptal se Suvorov.

Technik vzhlédl. „Musíme jim dávat sedativa každých osm hodin, jinak by nabyli vědomí.“

„Aha,“ zamručel Suvorov tiše. V mysli se mu projasnilo, jak jednotlivé podrobnosti plánu jeho útěku zapadaly na místa. Cítil se dobře, mnohem lépe než v uplynulých dnech. Aby to oslavil, vrátil se do jídelny a otevřel další láhev portského. Pak z kapsy vytáhl malý zápisník a začal na jeho stránky cosi zuřivě psát.

34

Oscar Lucas zaparkoval vůz u Armádního zdravotnického střediska Waltera Reeda na místě pro VIP a vstoupil do budovy postranním vchodem. Klusal bludištěm chodeb, až konečně stanul u dvojitých dveří, hlídaných seržantem námořnictva, v jehož tváři se usídlila vážnost, jakou tam vtiskla kadetka v Mount Rushmore. Seržant pečlivě prověřil jeho průkaz a pak jej vpustil do té části nemocnice, kde se prováděly citlivé a přísnému utajení podléhající autopsie. Lucas našel dveře s nápisem LABORATOŘ – NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN a vstoupil.

„Doufám, že nečekáte dlouho," řekl na uvítanou.

„Ne, Oscare," odpověděl Alan Mercier. „Sám jsem přišel sotva před minutou."

Lucas přikývl a rozhlédl se po místnosti, v jejímž vybavení převažovalo sklo. Kromě něho se tu shromáždilo pět mužů – generál Metcalf, Sam Emmett, Martin Brogan, Mercier a menší muž s širokou hrudí a s brýlemi bez obrouček. Toho představili jako plukovníka Thomase Thornburga, k jehož jménu patřil nemotorný přídomek: přednosta oddělení srovnávacího soudního lékařství a klinické patologie.

„Pokud jsme už komplet," promluvil plukovník Thornburg nečekaným altem, „seznámím vás, pánové, s našimi výsledky."

Přistoupil k velké vitríně a zadíval se na podivný kulatý přístroj za sklem. Vypadal jako žebrová turbína spojená hřídelí s generátorem. Polovina turbíny byla zapuštěna do betonové podlahy. Zel v ní válcovitý otvor a před ní na průsvitné desce ležela mrtvola.

„Zde vidíte prostorový sondážní analyzátor, neboli SAP, jak mu láskyplně říká můj vývojový tým, který jej zkonstruoval. Jeho funkce spočívá v elektronické prohlídce těla za pomoci zesílených rentgenových paprsků, přičemž poskytuje zcela přesné snímky každého milimetru tkáně i kostí."

„Tedy něco jako CT, počítačový tomograf," poznamenal Brogan.

„V principu lze funkce obou srovnávat, to ano," souhlasil Thornburg. „Ale dospějete k výsledku, jako kdybyste porovnávali vrtulové letadlo s proudovým. CT zobrazí za několik vteřin jedinou část těla. SAP jich nasnímkuje za nesrovnatelně kratší čas pětadvacet tisíc. Získané údaje se pak přenášejí do počítače, který navrhne svůj výklad příčin smrti. Velice jsem ten proces zjednodušil, ale zásadu to vystihuje."

„Předpokládám, že vaše databanka obsahuje údaje o všech nutričních a metabolických poruchách spojovaných se všemi známými jedy a infekčními chorobami," konstatoval Emmett. „Tedy stejný základ informací, jaký máme i v našich počítačích v FBI."

Thornburg přisvědčil. „Ano. Máme však obsáhlejší databázi, protože občas pracujeme i s živou tkání."

„Na patologii?" podivil se Lucas.

„Ano, zabýváme se i živými. Dost často k nám z terénu posílají pracovníky našich i spojeneckých tajných služeb, kterým injekčně aplikovali jedovatou látku nebo je uměle infikovali nakažlivou chorobou a žijí. Díky SAP můžeme analyzovat příčinu a nasadit protilátku. Pár jsme jich už zachránili, ale mnozí se k nám dostanou už příliš pozdě."

„Dokážete provést komplexní analýzu a určit příčinu během několika vteřin?" Hlas generála Metcalfa zněl nedůvěřivě.

„Spíše během mikrosekund," opravil jej Thornburg. „Namísto pracné autopsie a náročných testů si dnes už vystačíme s jediným laboratorním přístrojem, který to vše udělá, než stačíme mrknout. Daňové poplatníky tahle naše výhoda stála zhruba třicet milionů dolarů."

„Co jste objevil v tělech z řeky?" zeptal se Mercier.

Jako kdyby jen čekal na narážku, Thornburg se usmál a poklepal po rameni technikovi, který seděl za masivním pultem pokrytým tlačítky a světélky: „Předvedu."

Zraky všech se mimoděk obrátily k tělu na průsvitné desce. Ta se pomalu sunula k turbíně a zmizela v jejím středovém válcovitém otvoru. Poté se turbína začala otáčet rychlostí šedesát obrátek za minutu. Rentgenová děla obklopující tělo vystřelovala paprsky v přesně stanovených sekvencích, baterie kamer přijímala obrazy z fluo-

rescentní plochy a předávala výsledky počítači. Než se přítomní muži stačili obrátit, příčina smrti už zeleně poblikávala na centrální obrazovce pultu. Šlo však o anatomickou hantýrku, popisující stav vnitřních orgánů, hladinu intoxikace a její chemické značky. Vespod stála slova CONIUM MACULATUM.

„Co to sakra znamená, conium maculatum?“ přečetl Lucas nápis nahlas.

„Patří k čeledi miříkovitých a je známý též pod jménem bolehlav.“

„To je poněkud zaostalý způsob popravy,“ poznamenal Metcalf.

„Ano, bolehlav patřil v dávných časech k poměrně populárním jedům. Největší proslulosti dosáhl díky nápoji podanému Sokratovi. Dnes se používá jen vzácně, avšak výhodou je, že je snadno dostupný a značně účinný. Dostatečná dávka paralyzuje dýchací orgány.“

„Jak se do těla dostal?“

„Podle všeho tato oběť pozřela jed v mátové zmrzlině.“

„Smrt jako zákusek,“ zafilozofoval si Mercier.

„Z příslušníků pobřežní hlídky, jejichž těla jsme zkoumali,“ pokračoval Thornburg, „jich osm pozřelo jed se zmrzlinou, čtyři v kávě a jeden s dietním nealkoholickým nápojem.“

„Tohle všechno dokáže SAP vyčíst z těl potopených pět dní pod hladinou řeky?“ divil se Lucas.

„Rozklad počíná okamžikem smrti,“ vysvětloval Thornburg, „a šíří se ven ze střev a dalších orgánů, obsahujících tělesné bakterie. Na vzduchu se proces výrazně urychluje. Ale pod vodou, která má nízký obsah kyslíku, probíhá rozklad značně pomaleji. Dalším faktorem, který přispěl k lepšímu zachování těl, bylo jejich uvěznění. Například oběť utonutí po několika dnech vyplave na hladinu, kam ji vyženou plyny rozkladu, a tím se urychlí i hnilobný proces působením vzduchu. Avšak těla, která jste nám nabídli, se nalézala po celou dobu pod vodou a do styku se vzduchem přišla teprve hodinu před ohledáním.“

„Kuchař se činil…“ poznamenal Metcalf.

Lucas zavrtěl hlavou: „To nebyl kuchař, nýbrž vrchní stevard. O tom jediném členu posádky nevíme vůbec nic.“

„Tedy podvodník," konstatoval Brogan. „Skutečného stevarda pravděpodobně zavraždili a jeho tělo někam ukryli."

„Co ti ostatní?" zeptal se Emmett.

„Ti Asiati?"

„Taky je otrávili?"

„Ano, ale jiným způsobem. Zastřelili je."

„Tak moment, otrávili, nebo zastřelili?"

„Zabily je vystřelené tříštivé šipky napuštěné vysoce smrtícím jedem, získaným z hřbetních ostnů tropické ryby, známé pod latinským názvem *synanceja verrucosa*."

„Žádní amatéři, tahle partička," neudržel se Emmett.

Thornburg přikývl na souhlas: „Opravdu pracovali hodně profesionálně, obzvláště pokud jde o způsob provedení. Podobnou šipku jsem odstraňoval z těla jednoho sovětského agenta, kterého mi sem před dvěma lety dopravili lidé pana Brogana. Pokud si dobře pamatuji, jed se do těla dostal prostřednictvím bio-inokulátoru."

„To mi nic neříká," ozval se Lucas.

„Jde o elektricky ovládanou příruční zbraň," objasnil Brogan a upřel na Thornburga chladný pohled. „Je zcela bezhlučná a příležitostně používaná našimi rezidenty."

„Nějak se vám ten váš arzenál vymkl kontrole, co, Martine?" pošťuchoval ho Mercier přátelsky.

„Použitou zbraň se vší pravděpodobností někdo ukradl přímo u výrobce," bránil se Brogan.

„Máte v záznamech něco o některém z těch mrtvých?" zajímal se Lucas. „FBI o nich nemá nic," přiznal Emmett.

„Stejně tak CIA a Interpol," doplnil Brogan. „A nic o nich nevědí ani spřátelené asijské tajné služby."

Mercier mlčky pozoroval tělo, jak vyjíždí z vnitřku SAP. „Vypadá to, pánové, tak," řekl nakonec, „že pokaždé, když otevřeme dveře, vstoupíme do prázdné místnosti."

35

„S jakými monstry se potýkáme?“ zavrčel Douglas Oates, když mu generál Metcalf podal zprávu o výsledcích autopsie. Tvář měl křídově bílou a hlas chladný hněvem. „Jedenadvacet vražd. A k čemu? Jaký mají motiv? Je prezident mrtvý, nebo ještě žije? A jde-li o vyděrače, proč už nepřišel požadavek na výkupné?“

Metcalf, Dan Fawcett a ministr obrany Jesse Simmons jen mlčky seděli před Oatesovým stolem.

„Už to dlouho neudržíme pod pokličkou,“ pokračoval. „Každou chvíli to mohou vyčenichat média a horempádem se pustí do vlastního vyšetřování. Už reptají, protože odkládáme prezidentovy rozhovory. Tiskovému tajemníkovi Thompsonovi už docházejí výmluvy.“

„Proč bychom prezidenta nemohli před novináře pustit?“ navrhl Fawcett.

Oates se zatvářil pochybovačně: „Myslíte toho herce… jak se jmenuje… Suttona? Na to nestačí.“

„Nijak moc blízko a jistě ne při plných reflektorech, ale kdyby stál ve stínu a třicet metrů od nich… mohlo by to vyjít.“

„Tím myslíte co?“

„Mohli bychom inscenovat fotografování prezidenta na posílení jeho image. To se běžně dělává.“

„Jako když Carter hrál softball anebo Reagan sekal dříví?“ pronesl Oates zamyšleně. „Dokázal bych si představit domácký výjev na prezidentově farmě.“

„Dokreslený kokrhajícími kohouty a bečícími ovcemi,“ pustil Fawcett fantazii z uzdy.

„Ale co viceprezident Margolin? Toho náš dvojník nemůže ztělesnit ani ve stínu a z třiceti metrů.“

„Pár Suttonových zmínek a dvojníkovo přátelské zamávání z hodně velké dálky by mělo stačit.“ Fawcetta tento okamžitý nápad nadchl.

Simmons se na něj zpříma zahleděl. „Za jak dlouho to všechno můžete připravit?“

„Musí k tomu dojít ráno. Nejlépe hned za svítání. Novináři jsou noční ptáci. Bdí dlouho do noci, protože čekají na nejčerstvější zprávy. Po ránu nebývají příliš ve formě.“

Oates pohlédl na Metcalfa a Simmonse: „Co tomu říkáte?“

„Měli bychom novinářům něco předhodit, než znervózní a začnou sami čenichat,“ odpověděl Simmons. „Jsem pro.“

Metcalf přikývl na souhlas: „Těžko vymyslíme jinou zdržovací taktiku.“

Fawcett vstal a podíval se na hodinky: „Pokud okamžitě odletím z letecké základny Andrews, za čtyři hodiny mohu být na farmě. To mi poskytne dost času prodiskutovat s Thompsonem podrobnosti a připravit prohlášení pro tisk.“

Fawcettova ruka ztuhla na klice dveří, když vzduch v místnosti proťal Oatesův hlas jako bajonet:

„Nezpackejte to, Dane. Jen to, proboha, nezpackejte.“

36

Vladimír Polevoj se připojil k Antonovovi, který právě s ochrankou procházel kolem vnější kremelské zdi. Společně míjeli pohřebiště, kde odpočívali hrdinové Sovětského svazu. Počasí se tvářilo nezvykle vlídně a Antonov měl kabát přehozený jen tak přes ruku.

„Užíváte si prvního slunečného dne?“ prohodil Polevoj namísto pozdravu.

Antonov se obrátil. Na sovětského předáka byl mladý, teprve dvaašedesátiletý, a vykračoval si svižným krokem. „Byla by škoda trávit takový čas za stolem,“ přisvědčil úsečně.

Chvíli kráčeli mlčky a Polevoj čekal na Antonovovo znamení či výzvu k tomu, aby začali projednávat pracovní záležitosti. Antonov se zastavil před nevelkou sochou označující Stalinův hrob.

„Znal jste ho?“ zeptal se.

Polevoj zavrtěl hlavou: „Pohyboval jsem se příliš nízko ve stranické hierarchii na to, aby si mě všiml.“

Antonovův výraz zvážněl a on jen zamumlal: „To jste měl zatracené štěstí.“ Beze slova se vydal opět na pochod a kapesníkem si otíral pot, který mu vyrazil na zátylku.

Polevoj vyrušil, že jeho šéf není naladěn na nezávaznou rozmluvu, a tak šel přímo k věci: „Měli bychom si dát pauzu v projektu Huckleberry Finn.“

„Z jakého důvodu?“ zavrčel Antonov.

„Pohřešujeme jednoho z našich agentů, pověřeného dohledem na naše zaměstnance při OSN.“

„Jak to souvisí s Huckleberrym Finnem?“

„Zmizel, když sledoval doktora Lugového.“

„Nemohl přeběhnout?“

„Neřekl bych.“

Antonov zprudka zastavil a tvrdě pohlédl na Polevého: „Měli bychom velký průšvih, kdyby se dal k Američanům.“

„Za Suvorova ručím,“ odpověděl Polevoj s přesvědčením. „Dal bych za jeho loajalitu ruku do ohně.“

„To jméno mi zní povědomě.“

„Je to syn Viktora Suvorova, odborníka přes zemědělství.“

Zdálo se, že to Antonova uklidnilo: „Viktor je oddaný člen strany.“

„Suvorov rovněž,“ přisvědčil Polevoj. „Snad jen až příliš horlivý.“

„Co se mu podle vás přihodilo?“

„Domnívám se, že se nějakým způsobem vetřel do týmu Lugového psychologů a lidé madame Bougainvilleové ho odvezli s nimi.“

„To znamená, že máme svého agenta přímo u zdroje.“

„Považujme to jen za domněnku. Důkazy chybějí.“

„A co všechno ten Suvorov ví?“

„Nevěděl nic,“ ujistil ho Polevoj. „Dostal se k tomu čistě náhodou.“

„Dopustil jste se chyby, když jste nechal doktora Lugového sledovat.“

Polevoj se zhluboka nadechl: „FBI má pod neustálým dohledem všechny naše delegáty při OSN. Kdybychom nechali doktora Lugového a jeho skupinu psychologů pobíhat po New Yorku volně a mimo dohled našich bezpečnostních agentů, vzbudilo by to podezření Američanů.“

„Takže oni nás sledují, jak my sledujeme naše lidi?“

„Za posledních sedm měsíců požádali tři naši lidé o politický azyl. Obezřetnost se vyplácí.“

Antonov rozhodil rukama v nejasném gestu: „Přesvědčil jste mě.“

„Pokud je Suvorov s Lugovým, nepochybně se pokusí o kontakt a bude chtít určit místo, kde se nachází laboratoř.“

„Ano, ale pokud ve své tuposti něco zkazí, nelze předvídat, jak ta stará mrcha Bougainvilleová zareaguje.“

„O to větší snahu vyvine.“

„Anebo dojde k horší variantě a ona nabídne prezidenta a ty ostatní tomu, kdo dá víc.“

„To bych neřekl,“ namítl Polevoj opatrně. „Bez doktora Lugového nemá šanci experiment uskutečnit.“

Antonov se neznatelně pousmál: „Odpusťte mi moji podezřívavost, soudruhu, ale raději beru vždy v úvahu tu horší variantu. S takovou mě zřídka co překvapí.“

„Do uzavření Lugového experimentu zbývají už jen tři dny. Měli bychom začít uvažovat o způsobu předání odměny.“

„Co navrhujete?“

„Nic jí nedat, samozřejmě.“

„Jak to chcete udělat?“

„Existuje mnoho způsobů. Vyměnit zlato poté, co ho její zástupce ověří. Dát jí místo zlata pozlacené olovo nebo jen zlato nižší ryzosti…“

„Ta stará svině bude na všechny možnosti připravena.“

„Stejně bychom to měli zkusit.“

„Jakým způsobem má proběhnout transfer?“ zeptal se Antonov.

„V Oděse už kotví jedna z lodí madame Bougainvilleové, připravená přijmout na palubu náklad zlata.

„Nuže, uděláme to, co nejméně očekává.“

„A to?“ zajímal se Polevoj.

„Dodržíme naši část dohody,“ řekl Antonov slavnostně.

„Vy chcete zaplatit?“ nevěřil Polevoj vlastním uším.

„Do poslední trojské unce.“

Polevého to naprosto zaskočilo: „Promiňte, soudruhu prezidente, ale domníval jsem se, že…“

„Změnil jsem názor,“ přerušil ho Antonov rezolutně. „Mám lepší řešení.“

Polevoj pár vteřin mlčky čekal, než mu došlo, že se mu Antonov nehodlá se svým plánem svěřit. Zpomaloval, až se úplně zastavil.

Antonov s doprovodem šel dál a jeho mysl změnila téma a on se začal v duchu zabývat zcela jinými státnickými otázkami.

Suvorov stiskl tlačítko na hodinkách a rozsvícený ciferník mu ukázal čas 4.04. Slušné, napadlo ho. Naprogramoval se, aby se probudil ve čtyři, a měl jen čtyřminutovou odchylku.

Se zíváním, které nedokázal potlačit, si oblékl košili a vklouzl do kalhot. S ponožkami ani botami se neobtěžoval. V koupelně si

zběžně opláchl obličej studenou vodou, pak přešel malým pokojem a jen na pár milimetrů pootevřel dveře.

Vyhlédl do zářivě osvětlené prázdné chodby. Až na dva psychology u přístrojů všichni spali. Naboso se vydal po koberci, pečlivě měřil rozměry tohoto místa a vše si zapisoval do notesu. Mezi čtyřmi vnějšími stěnami naměřil padesát jeden metr na délku a deset metrů na šířku. Strop měl tři metry nad hlavou.

Došel ke dveřím skladu lékařských potřeb a zlehka je otevřel. Nikdy se nezamykaly, protože Lugovoj nevěděl, co by odtud kdo kradl. Vstoupil, zavřel za sebou a rozsvítil. Bez problémů našel malé lahvičky se sedativy. Narovnal si je k umyvadlu a z jedné po druhé injekční stříkačkou vytáhl obsah a vypustil jej do odlivky. Pak lahvičky znovu naplnil vodou a rozestavil je zpět do regálu.

Nikým nepozorován se vrátil do svého pokoje, kde opět ulehl do postele a zadíval se do stropu.

Cítil spokojenost sám se sebou. Nikdo ho nepřistihl a nevzbudil sebemenší podezření. Teď už jen zbývalo čekat na správný okamžik.

37

Měl zvláštní sen. Patřil k tomu druhu, které si po probuzení nedokázal vybavit. Někoho hledal v útrobách opuštěné lodi. Přítmí a prach mu práci ztěžovaly. Podobalo se to situaci na *Eagleu*: zelené říční řasy a červenohnědé naplaveniny.

Jeho cíl se vznášel jen kousek před ním, mlhavý a nepostižitelný. Zaváhal, snažil se proniknout přítmím, ale obrys jako by ho vábil, aby pokračoval.

Do uší mu projelo ostré zvonění a on vyplul ze snu a chopil se telefonu.

„Dirku?“ zazněl veselý hlas z hrdla, které si koledovalo o silný stisk oběma rukama.

„Ano.

„Mám pro vás nějaké zprávy.“

„Hm.“

„Vy spíte? Tady je St Julien.“

„Perlmutter?“

„Probuďte se. Na něco jsem narazil.“

Teprve teď Pitt rozsvítil lampičku u postele a posadil se: „Jo. Už poslouchám.“

„Přišla mi písemná zpráva od přátel z Koreje. Prošli záznamy korejských loděnic. Víte, že *Belle Chasse* nikdy nesešrotovali?“

Pitt odhrnul přikrývku a spustil nohy z postele: „Pokračujte.“

„Omlouvám se, že jsem se tak dlouho neozval, ale narazil jsem na nejpodivnější námořní záhadu, s jakou jsem se zatím setkal. Někdo hrál třicet let takové ‚škatule, škatule hejbejte se‘ tak, že byste tomu ani neuvěřil.“

„No tak schválně.“

„Nejprve se vás něco zeptám,“ začal Perlmutter. „Jaké jméno měla na zádi ta loď, kterou jste objevil na Aljašce?“

„*Pilottown*.“

„Byl kolem malovaných písmen kovový lem?“

Pitt se zamyslel: „Pokud si pamatuji, ta barva byla už vybledlá. Vystouplá písmena se asi už dávno obrousila.“

Perlmutter si v telefonu slyšitelně oddechl: „Doufal jsem, že mi řeknete právě tohle.“

„Proč?“

„Vaše podezření se potvrdilo. V případě *San Marina*, *Belle Chasse* i *Pilottownu* jde o jednu a touž loď.“

„A sakra!“ Pitt viditelně ožil. „Jak jste k tomu došel?“

„Tak, že jsem zjistil, co se stalo se skutečným *Pilottown*em? oznámil Perlmutter dramaticky. „Můj zdroj nenašel žádnou zmínku o tom, že by *Belle Chasse* sešrotovali v pusanské loděnici. Takže jsem uposlechl instinktu a požádal, aby prověřil všechny další loděnice na pobřeží. Narazil na stopu, jež vedla do loděnice v Inčonu. Předáci z loděnic jsou zajímaví lidé. Pamatují si každou loď, zvláště ty určené k likvidaci. Navenek se tváří tvrdě, ale vnitřně nesou těžce pohled na staré vysloužilé plavidlo vtažené do jejich doku k poslední cestě. No a jeden z vysloužilců z tamní loděnice vyprávěl hodiny o starých dobrých časech. Skutečná studna loďařského folklóru.“

„Co říkal?“ přerušil ho Pitt netrpělivě.

„Velice podrobně si vybavoval, že šéfoval partě, která předělávala *San Marino* z obchodní lodi na plavidlo pro přepravu hornin s novým jménem *Belle Chasse*.“

„Ale co záznamy loděnice?“

„Zjevně zfalšované vlastníky loděnice, jimiž mimochodem byli naši staří známí z obchodní společnosti Sosan. Předák si rovněž vzpomněl na likvidaci původního *Pilottown*u. Podle všeho se sosanská obchodní společnost, anebo nějaká stínová firma za ní násilím zmocnila *San Marina* a jeho nákladu a zlikvidovala posádku. Pak předělali nákladové prostory k převážení rudy, zanesli loď do záznamů pod jiným jménem a vypustili ji na moře.“

„A kdy vstupuje do hry *Pilottown*?“ zeptal se Pitt.

„Obchodní společnost Sosan ho nabyla regulérně. Možná vás bude zajímat, že Mezinárodní středisko pro námořní kriminalitu ho vede v evidenci pro desetinásobné podezření z porušení předpisů. Sakra vysoké číslo! Vypadá to, že se na jeho palubě pašovalo snad úplně všechno, plutonium do Libye, zbraně povstalcům v Argentině, tajné americké technologie do Ruska, na co si vzpomenete. Každou chvíli jej provozoval jiný chytrák. Porušení předpisů nikdy žádnému

z nich neprokázali. V pěti případech se vědělo, že vyplouvá z přístavu se zakázaným nákladem, ale nikdy jej nepřistihli při jeho vykládání. Když jeho motory i trup konečně dosloužily, byl běžnou cestou sešrotován a všechny záznamy se skartovaly.“

„Proč ho ale vydávali za potopený, když ke dnu poslali ve skutečnosti *San Marino* alias *Belle Chasse*?“

„Protože by se někdo mohl začít zajímat o původ *Belle Chasse*. *Pilottown* měl solidní dokumentaci, proto oznámili, že to on se v roce 1979 potopil s neexistujícím nákladem, a vyinkasovali od pojišťovacích společností velice tučnou náhradu.“

Pitt se zadíval dolů na palce u nohou a zahýbal jimi. „Nevyprávěl ten starý předák ještě o dalších lodích, které se předělávaly pro Sosan?“

„Zmínil se ještě o dvou, o tankeru a o nákladní lodi,“ odpověděl Perlmutter. „Ale v obou případech šlo o generální opravu, nikoli o předělání. Jejich nová jména zněla *Bothville* a *Venice*.“

„Jak se jmenovaly předtím?“

„Podle mého přítele předák tvrdí, že lodě postrádaly jakékoli předchozí identifikační znaky.“

„To vypadá, jako by si někdo budoval flotilu z unesených lodí.“

„Snadný a pěkně nečistý způsob obchodování.“

„Víme něco nového o mateřské společnosti?“ ptal se Pitt.

„Pořád stejně nepřístupná,“ zněla Perlmutterova odpověď. „Ale předák říkal, že se tam občas zjevil nějaký hlavoun na inspekci lodí, které se nacházely ve stadiu před dokončením a spuštěním na vodu.“

Pitt vstal: „Co dál?“

„Už nejspíš nic.“

„Přece tam musíte něco mít, alespoň popis, jméno, něco.“

„Počkejte okamžik, projdu tu zprávu ještě jednou.“

Pitt slyšel šustění papíru a nezřetelné Perlmutterovo mumlání. „Jo, tady něco vidím. Hlavoun přijížděl vždy černou limuzínou. O značce se nezmiňuje. Na Korejce byl vysoký…“

„Na Korejce?“

„Tak to tu stojí,“ potvrdil Perlmutter. „Jeho korejština měla americký přízvuk.“

Mlhavá postava z Pittova snu se o krok přiblížila. „Dobrá práce, St Juliene.“

„Lituji, že jsem ji nedotáhl do konce.“

„Ale posunul jste nás k vítězství.“

„Musíte ho dostat, Dirku.“

„Přesně to mám v úmyslu.“

„Kdybyste mě potřeboval, jsem vám plně k službám.“

„Díky, St Juliene.“

Pitt přistoupil ke skříni, oblékl si krátké kimono a zašněroval je. Pak přešel do kuchyně, nalil si sklenku guavové šťávy, ochutil ji trochou tmavého rumu a sáhl po telefonu.

Po několika zazvoněních se ozval netečný hlas:

„No?“

„Hirame, nastartujte počítač. Mám pro vás další úkol.“

38

Napětí doslova sešněrovávalo Suvorovův žaludek. Celý večer seděl v kontrolní místnosti, klábosil s dvěma psychology, kteří hlídali přístroje, žertoval s nimi a nosil jim z kuchyňky kávu. Ušlo jim, že téměř nespouští oči z digitálních hodin na stěně.

Ve 23.20 vstoupil Lugovoj a provedl rutinní kontrolu ukazatelů prezidentových životních funkcí. V 23.38 se obrátil k Suvorovovi.

„Dáte si se mnou sklenku portského?“

„Dnes večer ne,“ odmítl Suvorov s bolestným výrazem. „Pekelně mě bolí žaludek. Dám si později skleničku mléka.“

„Jak chcete,“ nepřemlouval ho Lugovoj. „Uvidíme se u snídaně.“

Deset minut po Lugového odchodu zaznamenal Suvorov nepatrný pohyb na jednom z monitorů. Byl téměř nezřetelný, ale neušel pozornosti jednoho z psychologů.

„Co se to k čertu děje?“ vydechl.

„Co je?“ zeptal se druhý.

„Senátor Larimer… přichází k sobě.“

„Vyloučeno.“

„Já taky nic nepozoruju,“ přidal se Suvorov a přistoupil blíž.

„Vlnová aktivita alfa vykazuje zřetelně cyklickou hodnotu mezi devíti a deseti za sekundu, což je v tom stádiu spánku, jaký jsme mu naprogramovali, vyloučeno.“

„Viceprezident Margolin také vykazuje zvýšenou vlnovou frekvenci.“

„Měli bychom zavolat doktora Lugového.“

Stačil sotva dopovědět, když ho Suvorov tvrdým džudistickým chvatem udeřil do spodiny lebeční. Téměř stejným gestem udeřil Suvorov hranou dlaně do krku i druhého muže, a rozdrtil mu tak průdušnici.

Ještě než se jeho oběti stačily sesunout k zemi, Suvorov si ověřil na hodinách čas. Blikající červené číslice ukazovaly 23.49. Za jedenáct minut by měl Lugovoj výtahem opustit laboratoř. Suvorov měl

nacvičený každý pohyb a stanovil si jen dvě minuty jako rezervu pro nepředvídaná zdržení.

Překročil nehybná těla a vyběhl z monitorovacího sálu do pokoje s pokusnými subjekty uzavřenými ve zvukotěsných kokonech. Odjistil vrchní uzávěr třetího z nich, odklopil jej a nahlédl dovnitř.

Zíral na něj senátor Marcus Larimer.

„Kde to jsem? A kdo jste ksakru vy?“ mumlal.

„Přítel,“ odpověděl Suvorov, vytáhl Larimera z kokonu a zpola ho vlekl, zpola nesl ke křeslu.

„Co se to děje?“

„Nedělejte hluk a důvěřujte mi.“

Suvorov vyndal z kapsy injekční stříkačku a aplikoval Larimerovi povzbuzující prostředek. Zopakoval to i s viceprezidentem Margolinem, který se omámeně rozhlížel kolem a nejevil známky odporu. Oba byli nazí a Suvorov jim mlčky hodil dvě prostěradla.

„Zabalte se do toho,“ přikázal.

Kongresman Alan Moran ještě nepřišel k sobě. Suvorov ho vyprostil z kokonu a položil ho na zem. Pak se obrátil a přistoupil ke kokonu, v němž spočíval prezident. Ani on ještě nenabyl vědomí. Uzávěr se lišil od dvou zbylých a Suvorov vyplýtval cenné vteřiny úsilím dostat se dovnitř. Zdálo se mu, jako by ztrácel cit v prstech i vládu nad nimi. Projel jím první nával neklidu.

Jeho hodinky ukazovaly 23.57. Už měl skluz, dvouminutová rezerva se rozplynula. Neklid vystřídala panika. Sklonil se a z pouzdra na lýtku vyndal automatický Colt Woodsman ráže dvaadvacet. Na hlaveň našrouboval čtyřpalcový tlumič a na krátkou chvíli přestal být sám sebou. Jakoby z něho vystoupil někdo jiný, člověk, jehož vnímání zaslepily rozbouřené emoce a povinnost splnit úkol. Namířil zbraň na prezidentovo čelo za průhledným krytem kokonu.

I přes omámenou mysl pochopil Margolin, co Suvorov zamýšlí. Překlopýtal místností a vrazil do ruského agenta, sápaje se zároveň po zbrani. Suvorov ho tělem odrazil ke stěně. Margolin jakýmsi zázrakem neupadl. Zrak měl zamlžený a rozostřený a náhlá vlna nevolnosti hrozila, že ho vyřadí ze hry. Vrhl se znovu vpřed v chabém pokusu zachránit prezidentovi život.

Suvorov jej udeřil pažbou do spánku a viceprezident s tváří zalitou krví bezvládně klesl k zemi. Krátkou chvíli Suvorov stál jak přikovaný. Jeho pečlivě promyšlený a nazkoušený plán popraskal a rozsypal se na kusy. Čas vypršel.

Zbyla, mu už jen naděje, že z plánu zachrání alespoň něco. Nechal prezidenta prezidentem, nohou odvalil Margolina z cesty a Larimera vystrkal ze dveří. Přehodil si stále ještě bezvládného Morana přes rameno a nic nechápajícího senátora hnal před sebou chodbou k výtahu. Zahnuli za roh právě ve chvíli, kdy se jeho skryté dveře otevřely a Lugovoj se chystal vstoupit.

„Zůstaňte stát, kde jste, doktore!“

Lugovoj se otočil a jen oněměle zíral. Suvorovova ruka pevně svírala kolt Woodsman. Z očí agenta KGB šlehalo opovržlivé pohrdání.

„Vy blázne!“ vybuchl Lugovoj, kterému konečně naplno došlo, co se děje. „Vy zatracený blázne!“

„Držte hubu!“ okřikl ho Suvorov. „A ustupte stranou.“

„Nevíte, co děláte.“

„Vím naopak přesně, co dělám,“ odpověděl Suvorov, loktem odstrčil Lugového a oba bezbranné Američany vmanipuloval do výtahu.

„Zmařil jste akci plánovanou dlouhá léta. Prezident Antonov vás dá zastřelit.“

„Nemám čas s vámi diskutovat.“

Lugového zachvátila vlna zoufalství: „Prosím, tohle nemůžete,“ žadonil.

Suvorov neodpověděl. Vstoupil do výtahu a nenávistně hleděl ven, dokud se dveře nezavřely a on mu nezmizel z očí.

39

Jen co se výtah rozjel vzhůru, Suvorov uchopil zbraň za hlaveň a pažbou rozbil světlo v kabině. Moran zaúpěl, pohnul sebou a pomalu začal jevit první známky vracejícího se vědomí – mnul si oči a potřásal hlavou, aby rozehnal závoj mlhy. Larimerovi se udělalo špatně, vyzvracel se do kouta a teď přerývaně a těžce dýchal.

Výtah hladce zastavil, dveře se automaticky otevřely a dovnitř se vedral dusivý závan horka. Jediné světlo zde vydávaly tři žlutavé žárovky visící na drátech jako pochroumané světlušky. Vlhký a těžký vzduch nasákl pachem motorového oleje a tlejících rostlin.

Asi tři metry od něj stáli dva muži zabraní do hovoru a čekali na Lugového, aby jim podal pravidelné hlášení o postupu a vývoji experimentu. Otočili se a tázavě se zahleděli k temnému výtahu. Jeden z nich držel v ruce příruční kufřík. Než oba usmrtil dvěma výstřely do hrudi, zaregistroval, že mají šikmé oči Asiatů.

Volnou rukou uchopil Morana kolem pasu a vlekl ho po podlaze, která vypadala jakoby poskládaná z rezivějících ocelových desek. Larimera jako zkroušeného psa, který utekl z domu, poháněl vpřed kopanci. Senátor se potácel jako opilý, bylo mu příliš špatně na to, aby promluvil, a byl příliš ohromený, aby vzdoroval. Suvorov zastrčil zbraň za opasek a uchopil senátora za ruku. Pod prsty cítil husí kůži a lepivě vlhkou pokožku. Doufal jen, že starému zákonodárci nevypoví poslušnost srdce.

Suvorov zaklel, protože zakopl o silný řetěz. Zastavil se a hleděl na svažující se krytou rampu, která vedla dolů do tmy. Měl pocit, jako by byl v sauně: oblečení měl už skrz naskrz propocené a vlasy se mu lepily na čelo a na spánky. Klopýtl a taktak udržel rovnováhu, jinak by se rozplácl na mřížoví svažující se rampy.

Váha Moranova bezvládného těla jakoby narůstala, byla už nesnesitelná, a Suvorov si začal uvědomovat, že mu docházejí síly. Pochyboval, že dokáže nést kongresmana dál než slabých padesát metrů.

Konečně došel na konec rampy, která tvořila jakýsi tunel, a vyklopýtal ven do noci. Vzhlédl a potěšil ho pohled na čistou oblohu

posetou hvězdami. Pod nohama cítil něco, co působilo jako štěrková cesta, a na dohled nespatřil žádné světlo. V příšeří vlevo spatřil nezřetelné obrysy auta. Zahnal Larimera do škarpy u cesty a s úlevou shodil Morana na zem jako pytel brambor. Pak vůz obezřetně zpovzdálí obešel a blížil se k němu zezadu.

Znehybněl, stál jako socha na pozadí jednotvárné krajiny a naslouchal. Motor běžel a z rádia se linula hudba. Okna byla neprodyšně zavřená, z čehož Suvorov usoudil, že uvnitř běží klimatizace.

Přikrčil se, tiše jako kočka se kradl blíž a dával si přitom dobrý pozor, aby se nedostal do zorného pole vnějších zpětných zrcátek. Tma uvnitř mu nedovolovala rozeznat něco víc než beztvarou siluetu za volantem. Pokud se uvnitř nalézal ještě někdo další, jediným Suvorovovým spojencem se musel stát prvek překvapení.

Suvorovovi se zdálo, že pohodlná limuzína před ním nemá konce, tak byla dlouhá. Reliéfní písmena vzadu na kufru mu napověděla, že jde o cadillac. Suvorov nikdy žádný neřídil a doufal jen, že se mu podaří najít správné páčky a tlačítka.

Nahmatal kliku dveří. Zatajil dech a pak jedním trhnutím dveře otevřel. Světlo uvnitř se rozsvítilo a muž za volantem pohlédl stranou a otevřel ústa v chystaném výkřiku. Dvě trhavé střely se stříbrnou špičkou vnikly podpažím do jeho hrudního koše a umlčely ho.

Ještě než první kapky krve stačily potřísnit polštářování, Suvorov vytáhl mrtvolu z vozu a odvalil ji stranou. Pak neomaleně nastrkal Larimera i Morana na zadní sedadlo. Oba ztratili cestou prostěradla a byli už zase nazí, ale díky šoku si toho nevšimli nebo jim to bylo jedno. Měli daleko k mocným mužům Kapitolu, působili teď spíš jako voskové figuríny sebe samých, bezmocné jak děti, které zabloudily v lese.

Suvorov našel klíček zapalování a nastartoval silný motor. Zapracoval pákou a sešlápl plyn až k podlaze tak prudce, že se zadní kola protočila, vymetla do dálky štěrk a až po téměř padesáti metrech začala řádně zabírat. Až pak našla Suvorovova třesoucí se ruka ovladač světel a stiskla jej. S uspokojením zjistil, že vůz se žene přesně středem vyježděné polní cesty.

Ujel v těžké limuzíně, jejíž měkké pérování hravě zdolávalo výmoly, téměř pět kilometrů, než si začal trochu všímat okolí. Z vět-

ví cypřišů, lemujících cestu, visela těžká chapadla lišejníků. Spolu s dusným vzduchem napovídala, že se nalézají někde na jihu Spojených států. Povšiml si blížícího se dlážděného rozcestí a v oblaku prachu na něm zabrzdil. Stála tu opuštěná budova, spíše už ruina, a zvetšelý nápis na ní ve světlech reflektorů hlásal GLOVER CULPEPPER – benzin, cukrovinky. Glover sám se zjevně před mnoha lety sbalil a odjel.

Na rozcestí scházely ukazatele, takže si hodil pomyslnou mincí a dal se vlevo. Cypřiše vystřídaly borovice a brzy už míjel tu a tam roztroušená hospodářská stavení.

Provoz v tuto časnou ranní hodinu byl téměř nulový. V protisměru minul jen jeden osobní vůz a jeden pickup. Dojel k upravenější cestě a zprohýbaná cedule ho záhy informovala, že vjíždí na státní silnici 700. Číslo mu nic neříkalo, takže zahnul opět doleva a pokračoval v jízdě.

Po celou cestu si udržoval chladnou mysl stále ve střehu. Larimer s Moranem seděli mlčky, sledovali, co se kolem nich děje, a slepě vkládali svůj další osud do rukou muže za volantem.

Suvorov se uvolnil a povolil trochu nohu na plynovém pedálu. Ve zpětném zrcátku nespatřil žádné světlo, které by svědčilo o tom, že je sledují, a protože dodržoval předepsanou rychlost, nehrozilo ani, že by je zastavil místní šerif. Uvažoval, kterým státem asi projíždějí. Georgií? Tennessee? Louisianou? Kterýmkoli z tuctu možných. Rozhlížel se po nějakém vodítku, jak obydlí podél silnice přibývalo a tmavé budovy a domy se krčily pod narůstajícím množstvím silničních světel.

Po další půlhodině přejížděl most přes řeku jménem Stono. Nikdy o ní neslyšel. Z vrcholu mostu spatřil v dálce shluk světel signalizující velké město. Dále vpravo světla znenadání končila a celý obzor se koupal v temnotě. Přístav, napadlo ho. A pak světla vozu dopadla na velký černobílý ukazatel. Jeho první řádka hlásala: CHARLESTON, 5 MIL.

„Charleston!“ zopakoval Suvorov jásavě nahlas. Po prověrce svých znalostí amerického zeměpisu dodal: „Jsem v Charlestonu, v Jižní Karolíně.“

O tři kilometry dál našel lékárnu s celonočním provozem a u ní telefonní budku. Aniž spustil oči z Larimera a Morana, vytočil číslo meziměstské ústředny a objednal si hovor na účet volaného.

40

Z osamělého mraku na obloze spadlo pár kapek, právě když Pitt zaparkoval svůj talbot poblíž odletového vchodu Mezinárodního letiště ve Washingtonu. Ranní slunce připékalo hlavní město a déšť se vypařil téměř v té chvíli, kdy se dotkl země. Vyndal Lorenin kufr z vozu a předal jej čekajícímu nosiči.@@@

Loren vyprostila dlouhé nohy ze sportovního vozu a s koleny cudně u sebe vystoupila. Měla na sobě letní blůzu s krátkým rukávem a nabíranou, u pasu však přiléhavou vzorovanou sukni.Vlasy si uličnicky stáhla do staromódního ohonu.

Nosič přicvakl zavazadlový lístek k letence a Pitt jí ji podal.

„Zaparkuju vůz a budu ti do odletu dělat chůvu."

„Není třeba," odmítla a přistoupila k němu blíž. „Musím si ještě projít nějakou neodkladnou zákonodárnou agendu. Radši jeď zpátky do kanceláře."

S pohledem na naditou aktovku v její levé ruce poznamenal: „Tvoje opora. Bez ní bys byla ztracená."

„Všimla jsem si, že ty nikdy tašku nenosíš."

„Nejsem ten typ."

„Máš strach, že by si tě spletli s úspěšným manažerem?"

„Jsme ve Washingtonu a ten přetéká byrokraty."

„Sám mezi ně patříš, jak si asi uvědomuješ. Vláda ti vyplácí mzdu stejně jako mně."

Pitt se zasmál: „Všichni si neseme to prokletí."

Postavila aktovku na zem a opřela mu ruce o hruď: „Bude se mi stýskat."

Objal ji kolem pasu a lehce ji sevřel: „Dej si pozor na záletné ruské důstojníky, odposlech v kajutách a na kocovinu z vodky."

„„Dám," zasmála se jeho nenucenému humoru. „Přijdeš mi naproti, až se vrátím?"

„Čas tvého příletu už jsem se poctivě naučil zpaměti."

Zaklonila hlavu a políbila ho. Chvíli se zdálo, že Pitt chce ještě něco dodat, Pak ji ale pustil a ustoupil. Pomalu vešla do haly automa-

ticky se rozevírajícími dveřmi. Po pár krocích se obrátila, aby mu zamávala, ale talbot už mizel v dálce.

Padesát kilometrů jižně od Ratonu v Novém Mexiku se u plotu z ostnatého drátu, obepínajícího prezidentovu farmu, shromáždily zpravodajské štáby Bílého domu, kamery zaměřené na přilehlé pole vojtěšky. Hodiny ukazovaly sedm ráno místního času a novináři do sebe lili černou kávu a lamentovali na nekřesťanskou hodinu, zdejší vedro, vajíčka se slaninou, která ve zdejším motorestu smažili snad na vodě, a na další nepohodlí, ať skutečné, či smyšlené.

Prezidentův tiskový tajemník Jacob (Sonny) Thompson procházel svižným krokem po prašné cestě, na které se novináři uhnízdili, a při pohledu na jejich oči podlité krví je jako středoškolská roztleskávačka povzbuzoval sliby domáckých, přirozených snímků prezidenta obdělávajícího rodnou hroudu.

Jeho vlastní přirozené kouzlo však neslo stopy cizí pomoci. Zářivě bílý chrup měl dokonale potažený, hladké delší černé vlasy protkávaly u spánků šediny, koutky tmavých očí prozrazovaly kosmeticky vyhlazené vrásky. Žádná druhá brada, ani náznak rostoucího bříška. Pohyboval se energicky a z každého jeho gesta čišel entuziasmus, který novináři nesli spíše těžce, když převážnou náplň jejich aktivit tvořilo vysedávání u psacích strojů a počítačů a kouření jedné cigarety za druhou.

Jeho image dokreslovalo i oblečení: na míru šitý oblek s jemným proužkem, modrá hedvábná košile, k ní perfektně padnoucí kravata a černé mokasíny od Gucciho pokryté teď jemným nánosem novomexického prachu. Prudký elegán, aniž by přitom působil jako panák. Nikdy nedal najevo hněv a zároveň nikdy nepřipustil, aby ho zvýšené hlasy novinářů vyvedly z míry. Bob Finkel z Baltimore Sun trefně poznamenal, že tajné šetření prokázalo, že Thompson absolvoval s vyznamenáním Univerzitu propagandy Josefa Goebbelse.

Zastavil se u karavanu televizní stanice CNB. Její zpravodaj v Bílém domě Curtis Mayo dřepěl v režisérském křesle a vypadal po všech stránkách otráveně.

„Jste připraveni, Curte?“ oslovil ho Thompson žoviálně.

Mayo se ještě víc rozvalil v křesle, posunul si kšiltovku na temeno hlavy porostlé bujnými šedinami a očima za oranžově zbarvenými skly brýlí pohlížel do nebes.

„Zatím nevidím, co by stálo za zachování pro budoucí generace.“

Ironie stékala po Thompsonovi jak voda po voskovaném plátně. „Během pěti minut vyjde prezident z domu, půjde do kůlny a nastartuje traktor.“

„Bravo!“ zabručel Mayo. „Co nacvičil jako přídavek?“

Mayův hlas měl takovou rezonanci, že tympány vedle něj zněly jako nesmělé bubínky, hluboký, zvučný, který každé slovo vyslovoval zřetelně a s razancí bajonetu.

„Bude projíždět polem se sekačkou a kosit trávu.“

„To je vojtěška, ty městský ignorante.“

„Na tom nezáleží,“ pokrčil Thompson dobromyslně rameny. „Myslel jsem, že by stálo za to zachytit ho kamerou ve venkovském prostředí, které nade vše miluje.“

Mayo na něj sjel zrakem a zkoumal, zda mu Thompsonův výraz něco neprozradí: „Sonny, co se děje?“

„Prosím?“

„Nehrajme si na schovávanou. Prezident se na veřejnosti neukázal už déle než týden.“

Thompson neuhnul pohledem, ale z jeho oříškově hnědých očí se nedalo nic vyčíst: „Měl hrozně moc práce a uklidil se s ní do ústraní, aby se vyhnul washingtonskému stresu.“

Maya to neuspokojilo: „Ještě jsem nezažil prezidenta, který by tak dlouho nepředstoupil před kamery.“

„Není v tom nic tajemného,“ ujišťoval ho Thompson. „Zrovna nedošlo k ničemu tak důležitému, co by si vyžádalo jeho osobní vystoupení.“

„Je nemocný nebo tak něco?“

„Ale vůbec ne! Má formu jako výstavní býci, které chová.“

Thompson ustál slovní útok a pokračoval dál podle plotu, potřásal si rukama s dalšími lidmi od tisku, poplácával je po zádech a rozdával instrukce. Mayo se za ním nějakou dobu díval s hlubokým zá-

jmem a teprve pak se zdráhavě zvedl a shromáždil svůj štáb.

Norm Mitchell, klátivý jak strašák do zelí, upevnil svou videokameru na stojan a zaměřil ji na zadní verandu prezidentovy farmy, zatímco obtloustlý zvukař Rocky Montrose na malém rozkládacím stolku zapojoval magnetofon. Mayo se postavil s jednou nohou opřenou o ostnatý drát plotu a s mikrofonem v ruce.

„Jak budeš číst komentář?“ zeptal se Mitchell.

„Mimo kameru,“ odpověděl Mayo. „Jak jsme daleko od domu a od kůlny?“

Mitchell pohlédl na kapesní dálkoměr: „K domu to může být zhruba sto metrů. Ke kůlně asi tak o deset dvanáct méně.“

„Jak ho můžeš nejvíc přiblížit?“

Mitchell se sklonil ke kameře a k nastavení objektivu použil zadní prosklené dveře domu. „Dostanu ho zblízka skoro na celou obrazovku.“

„Chci co největší detail.“

„To bude vyžadovat 2X converter pro zdvojnásobení dosahu.“

„Tak si ho nasaď.“

Mitchell na něho pochybovačně pohlédl: „V takovém případě nezaručuju ostrost detailu. Na takovou vzdálenost se musíme vzdát kloudného rozlišení i hloubky.“

„Nevadí,“ uklidnil ho Mayo. „Neděláme reportážní vstup.“

„Takže nebudete potřebovat ani mě?“ vzhlédl Montrose od zvukového zařízení.

„Pusť zvuk a nahrávej můj komentář.“

Kohorta novinářů náhle ožila, protože kdosi vykřikl: „Už jde!“

Padesát kamer se rozběhlo, protože prosklené dveře se otevřely a prezident vyšel na verandu. Na nohou měl jezdecké boty a bavlněnou košili měl zastrčenou do vybledlých levisek. Za ním překročil práh viceprezident Margolin s velkým stetsonem staženým hluboko do čela. Na okamžik se zastavili v hovoru, prezident živě gestikuloval a Margolin vyhlížel, jako by pozorně naslouchal.

„Najeď co nejblíž na viceprezidenta,“ nařídil Mayo.

„Mám ho,“ odpověděl Mitchell.

Slunce se šplhalo po obloze a žár začínal spalovat červenavou půdu. Prezidentova farma se táhla do všech stran, tvořila ji převážně pole vojtěšky a louky a bylo tu i pár pastvin pro jeho malé stádo dobytka. Porost svou jasnou zelení kontrastoval s vyprahlými úseky terénu skrápěnými mohutným systémem zavlažovacích zařízení. Až na topoly lemující zavodňovací kanál byl terén až k obzoru nudně plochý.

Jak může člověk, který strávil většinu života v takové pustině, ovlivnit životy miliard lidí, uvažoval Mayo. Čím častěji narážel na vyhrocený egocentrismus politiků, tím větší měl tendenci jimi pohrdat. Odvrátil se a odplivl si na nedaleké mraveniště. Vstup do tunelu, kudy proudily desítky červených mravenců, minul jen o pár centimetrů. Pak si odkašlal a do mikrofonu začal popisovat to, co viděl.

Margolin se obrátil a zmizel zpátky v domě. Prezident si počínal, jako by novináři neopustili Washington a nestáli před branami jeho domu. Aniž jim věnoval sebemenší pozornost, odkráčel ke kůlně. Po chvíli se ozvalo startování naftového motoru a prezident vyjel z kůlny na zeleném traktoru značky John Deere, model 2640, táhnoucím sekačku trávy. Neměl stříšku a prezident tak seděl zcela odkrytý pohledům. U pasu měl připnuté malé tranzistorové rádio, od něhož vedl drát ke sluchátkům, která měl na uších. Novináři na něj pokřikovali otázky, ale on je v rámusu motoru a s hudbou místní rozhlasové stanice v uších nemohl slyšet.

Spodní polovinu obličeje mu jako banditovi kryl červený šátek, který jej chránil před vdechováním zplodin a prachu. Dojel k poli, spustil čepele sekačky a začal žnout trávu, v dlouhých pásech jezdil daleko od diváků shromážděných u plotu sem a zase tam.

Asi po dvaceti minutách novináři pomalu sbalili svá fidlátka a uchýlili se do klimatizovaných karavanů a obytných přívěsů.

„Tak to bychom měli," oznámil Mitchell. „Došla mi kazeta, pokud nechceš, abych založil novou."

„Ne, to bohatě stačí." Mayo obtočil drát kolem mikrofonu a podal jej Montrosovi. „Zalezeme před tím vedrem a podíváme se, co jsme natočili."

Schovali se do chladivého interiéru karavanu. Mitchell vyndal z kamery kazetu, vložil ji do přehrávače a přetočil na začátek. Když

všechno připravil k přehrávání, Mayo popadl židli a usadil se na půl metru před monitorem.

„Po čem jdeme?“ zajímal se Montrose.

Mayo odpověděl, aniž by snížil pozornost, s jakou sledoval dění na obrazovce: „Řekli byste, že tohle je viceprezident?“

„Jasně,“ odpověděl Mitchell. „Kdo jiný?“

„Bereme to, co vidíme, jako danou věc. Ale podívejte se pozorněji.“

Mitchell se sklonil blíž: „Kovbojský klobouk mu zakrývá oči, ale ústa i brada odpovídají. Postava taky. Já bych řekl, že je to on.“

„Nezdá se vám něco divného na jeho chování?“

„Ten chlapík stojí s rukama v kapsách,“ řekl nechápavě Mitchell. „Co bychom z toho měli vyčíst?“

„Nepřipadá vám na něm něco neobvyklého?“

„Mně tedy vůbec ne,“ rezignoval Mitchell.

„Tak jo, nechme ho být,“ prohlásil Mayo, když se Margolin na obrazovce obrátil a vstoupil do domu. „Teď se soustřeďme na prezidenta.“

„Pokud to není on,“ zabručel Montrose kysele, „pak má jednovaječné dvojče.“

Mayo jeho poznámku přešel a mlčky pozoroval, jak kamera sleduje prezidenta, když kráčí přes dvůr svou typickou chůzí, jakou důvěrně znají miliony televizních diváků. Zmizel v temnotě kůlny a dvě minuty nato se opět ukázal na traktoru.

Mayo se prudce napřímil: „Zastavte to!“

Mitchell překvapeně stiskl tlačítko a obraz znehybněl.

„Ty ruce!“ vykřikl Mayo vzrušeně. „Ty ruce na volantu!“

„No a co má být?“ bručel Mitchell rozmrzele. „Má deset prstů, a co?“

„Prezident nosí jen snubní prsten. Dobře se na to podívejte. Na prostředníčku levé ruky prsten schází, zato na ukazováčku má slušně veliký diamant. A k tomu na pravém malíčku…“

„Jasně,“ nedal mu domluvit Montrose. „Plochý modrý kámen zasazený do stříbra, nejspíš ametyst.“

‚A nevystavuje prezident pokaždé na odiv hodinky Timex na stříbrném řemínku, indiánské rukodělné práci vykládané želvovinou?“ přidal se Mitchell, kterého to náhle rovněž zaujalo.

„Jistě, máš pravdu,“ rozpomněl se i Mayo.

„Obraz není příliš ostrý, ale řekl bych, že má na zápěstí jedny z těch masivních rolexek.“

Mayo se bouchl pěstí do kolena: „Tím to máme potvrzené. O prezidentovi se ví, že by nikdy nenosil ani nekoupil nic vyrobeného v zahraničí.“

„Počkej,“ pronesl tiše Montrose. „To je přece šílené. Mluvíme tu o prezidentovi Spojených států amerických, jako by nebyl skutečný.“

‚Ale ano, je skutečný, z masa a kostí,“ řekl Mayo. „Akorát že tělo, které sedí za volantem traktoru, patří někomu jinému.“

„Pokud se nemýlíš, pak držíme v rukou tikající bombu,“ došlo Montrosovi.

Mitchellovo nadšení začalo vyprchávat: „Možná slyšíme růst trávu, kde žádná neroste. Jako důkaz mi to nepřipadá moc prokazatelné. Nemůžeš přece odvysílat, že se nějaký klaun vydává za prezidenta, aniž bys to měl průkazně doloženo.“

„To si uvědomuju sám nejlíp,“ přiznal Mayo. „Ale nehodlám to nechat jen tak plavat.“

„Pustíš se tedy do nenápadného vyšetřování?“

„Musel bych odevzdat svůj novinářský průkaz, kdybych se na to nevrhl a nepřišel tomu na kloub.“ Pohlédl na hodinky. „Pokud teď vyrazím, v poledne jsem ve Washingtonu.“

Montrose dřepěl před monitorem. Jeho výraz připomínal údiv dítěte, které právě našlo ve sklenici vody svůj vypadlý mléčný zub.

„To si pak člověk říká,“ pronesl nakonec ukřivděně, „kolikrát už naši prezidenti oklamali veřejnost tím, že použili dvojníka.“

41

Vladimír Polevoj vzhlédl od práce, když jeho první náměstek Sergej Iranov, muž číslo dvě v nejmocnější výzvědné organizaci světa, spěšným krokem vstoupil do jeho pracovny. „Vypadáte, jako by vám za zadkem hořela koudel, Sergeji."

„Uprchl," oznámil Iranov úsečně.

„O kom to mluvíte?"

„O Pavlu Suvorovovi. Podařilo se mu dostat se z tajné laboratoře Bougainvilleů."

Polevého tvář zrudla hněvem: „A do pr… Ne, teď ne!"

„Ozval se naší tajné operační centrále v New Yorku z telefonní budky v Charlestonu v Jižní Karolíně a požádal o instrukce."

Polevoj vstal a vztekle začal přecházet po místnosti: „Proč nezavolal taky hned FBI a nepožádal o instrukce? Nebo ještě lépe by udělal, kdyby si dal inzerát do *USA Today*."

„Jeho nadřízený nás naštěstí šifrovanou zprávou okamžitě uvědomil o tom, co se stalo."

„Aspoň někomu to myslí."

„Tím to nekončí," pokračoval Iranov. „Suvorov s sebou odvedl dva z pokusných objektů."

Polevoj se zarazil v půlce kroku a prudce se obrátil: „Já dám toho všiváka zastřelit. Koho se zmocnil?"

„Morana a Larimera."

„To je imbecil! Proč se s námi raději nespojil a nesdělil nám, kde se nachází laboratoř. Tak bychom mohli jednat a zbavit Bougainvilleovou kontroly nad Projektem Huckleberry Finn."

„V téhle situaci se madame Bougainvilleová může naštvat a celý experiment zastavit."

„A přijít tak o miliardu ve zlatě? Silně pochybuju. Pořád ještě drží ve svých hamižných rukou prezidenta a viceprezidenta. Ztráta Morana a Larimera ji tolik nepálí."

„„Koneckonců nás taky ne," přisvědčil Iranov. „Bougainvilley jsme měli jako pláštík pro případ, kdyby americká kontrašpionáž Huckleberryho Finna prokoukla. Dva unesení kongresmani v našich

rukou by mohli znamenat možná i vyhlášení války, a přinejmenším hlubokou krizi. Myslím, že nejlépe uděláme když je zlikvidujeme.“

Polevoj zavrtěl hlavou: „Ne, ještě ne. Jejich vědomosti o vnitřním fungování amerického vojenského establishmentu jsou pro nás neocenitelné.“

„To považuji za značný hazard.“

„Pokud se jich opatrně a rychle zbavíme, jen co se začne smyčka utahovat pak ne.“

„V tom případě se musíme v první řadě vyhnout tomu, aby padli do rukou FBI.“

„Našel Suvorov bezpečný úkryt?“

„To nikdo neví,“ odpověděl Iranov. „Z New Yorku dostal jen příkaz každou hodinu se hlásit, dokud nevyhodnotí situaci a nedostanou pokyny od nás z Moskvy.“

„Kdo velí našim tajným operacím v New Yorku?“

„Jakýsi Basil Kobylin.“

„Seznamte ho se Suvorovovou kritickou situací,“ přikázal Polevoj. „Samozřejmě vynechte jakoukoli zmínku o operaci Huckleberry Finn. Přikažte mu, ať ukryje Suvorova a jeho dva svěřence na bezpečném místě do doby, než vymyslíme plán, jak je dostat z amerického území.“

„To nebude tak snadné.“ Iranov si přitáhl křeslo a posadil se. „Američané obracejí doslova každý kámen ve snaze najít své pohřešované představitele. Všechna letiště mají pod dohledem a ani naše ponorky se nedostanou k jejich pobřeží blíž než na osm set kilometrů, aniž by je nezachytil jejich podmořský obranný systém.“

„Pořád ještě máme Kubu.“

Iranov nevypadal nadšeně: „Kvůli obchodu s drogami tam vody pročesává jak americké námořnictvo, tak pobřežní hlídka. Únik lodí tím směrem bych rozhodně nedoporučoval.“

Polevoj shlížel oknem pracovny na náměstí Dzeržinského. Ranní slunce marně bojovalo s monotónní šedivostí okolních budov ve snaze ji trochu prosvětlit. Na jeho rtech se nakonec usadil slabý úsměv.

„Umíme je dostat bezpečně do Miami?“

„Myslíte na Floridu?“

„Ano.“

Iranov se na chvíli zamyslel: „Existuje samozřejmě hrozba silničních kontrol, ale myslím, že s těmi bychom si dokázali poradit.“

„Dobře,“ uzavřel Polevoj a vypadal náhle uvolněně. „Tak na to dohlédněte.

Ani ne tři hodiny po Suvorovově útěku vystoupil Lee Tong Bougainville rázně z výtahu v laboratoři a stanul tváří v tvář Lugovému. Nechybělo mnoho do třetí hodiny ranní, avšak on působil, jako by vůbec nepotřeboval spánek.

„Moji lidé zemřeli,“ oznámil beze stínu emocí v hlase. „Odpovědnost za jejich smrt padá na vaši hlavu.“

„Nevěděl jsem, že k něčemu takovému dojde,“ odpověděl Lugovoj tichým, ale pevným hlasem.

„Jak to, že jste to nevěděl?“

„Ujišťoval jste mě, že z tohoto objektu nelze uprchnout. Netušil jsem, že se o to přesto pokusí.“

„Kdo to byl?“

„Jmenuje se Pavel Suvorov a je to agent KGB. Vaši lidé se ho na trajektu u Staten Islandu zmocnili omylem.“

„Ale vy jste věděl, o koho jde.“

„Nijak se neprojevil, dokud jsme nedorazili sem.“

„A ani pak jste nic nehlásil.“

„To máte pravdu,“ přiznal Lugovoj. „Měl jsem strach. Až tento experiment skončí, musím se vrátit do Ruska. Věřte mi, že se nevyplácí dělat si nepřátele u státní bezpečnosti.“

Ten věčný strach z někoho za zády. Bougainville se s ním setkával v očích každého Rusa, kterého potkal. Měli strach z cizinců, ze sousedů, z jakékoli uniformy. Žili s ním už tak dlouho, že se zařadil mezi jejich emoce, vedle zlosti a radosti. Nedokázal se s ním ztotožnit natolik, aby mohl Lugového litovat. Naopak jím pohrdal za to, že si dobrovolně zvolil život v tak ponižujícím systému.

„Způsobil ten Suvorov nějaké škody našemu experimentu?“

„Ne,“ odpověděl Lugovoj. „Viceprezident má sice lehký otřes mozku, ale nachází se už opět pod sedativy. Prezidenta se nikdo nedotkl.“

„Nevzniklo zpoždění?“

„Všechno pokračuje podle plánu.“

„Takže předpokládáte, že skončíte za tři dny?“

Lugovoj přisvědčil.

„Snižuju to na dva.“

Lugovoj měl zprvu dojem, že se přeslechl. Teprve po vteřině mu došla celá pravda. „Proboha, to ne!“ zalapal po dechu. „Potřebuju každou minutu. Ve skutečnosti jsme já a můj tým zhustili do deseti dnů to, co by běžně vyžadovalo celý měsíc. Tím ohrozíme všechny naše bezpečnostní pojistky. Potřebujeme dostatek času ke stabilizaci prezidentova mozku.“

„To je požadavek prezidenta Antonova, nikoli můj nebo mé babičky. My jsme dodrželi svůj díl dohody. Vy jste porušil svou část tím, že jste zde trpěl přítomnost člověka z KGB.“

„Přísahám, že se Suvorovým útěkem nemám nic společného.“

„To je vaše verze,“ řekl Bougainville chladně. „Já pro jistotu věřím tomu, že jeho účast kdosi naplánoval, patrně na příkaz prezidenta Antonova. Suvorov už bezpochyby informoval své nadřízené a teď po nás jde každý sovětský agent ve Spojených státech. Budeme muset přestěhovat laboratoř.“

Tím dostal Lugovoj poslední ničivý úder. Vypadal, jako kdyby se o něho pokoušely mdloby. „Vyloučeno!“ zavyl jako zraněný pes. „V žádném případě nemůžeme stěhovat prezidenta a všechno zařízení a ještě dodržet váš šibeniční termín.“

Bougainville hleděl na Lugového úzkými štěrbinami očí. Když konečně promluvil, jeho hlas byl jako led:

„Nemusíte se rozčilovat, doktore. Nemá smysl se bouřit.“

42

Pitt vstoupil do své kanceláře a na pohovce našel spícího Hirama Yaegera. V uváleném oblečení, s dlouhými rozcuchanými vlasy a hustými vousy vypadal jako zpustlý bezdomovec. Pitt se natáhl a jemně mu zatřásl ramenem. Oční víčko se neochotně zvedlo, nato se Yaeger zavrtěl, zabručel a pak se posadil.

„Měl jste těžkou noc?“ zajímal se Pitt.

Yaeger se oběma rukama poškrábal na hlavě a zívl. „Nenašel by se tu čaj Rudý trhák z Nebeské sklizně?“

„Můžu vám jen ohřát včerejší kávu.“

Yaeger pohrdavě ohrnul pysk: „Ten kofein vás zabije.“

„Kofein, zplodiny, alkohol, ženské, copak v tom je rozdíl?“

„Jo, a mimochodem, už to mám.“

„Co máte?“

„Našel jsem ji, tu vaši tajnůstkářskou lodní společnost.“

„Propána!“ ožil Pitt. „Kde jste ji objevil?“

„Přímo na našem vlastním dvorečku,“ odpověděl Yaeger se širokým úsměvem. „V New Yorku.“

„Jak se vám to podařilo?“

„Vaše zmínka o korejské účasti mě navedla, ale ještě neznamenala odpověď. Podíval jsem na to z tohohle úhlu, prověřil jsem všechny přepravní a exportní lodní společnosti se sídlem v Koreji anebo plavící se s její registrací. Bylo jich přes padesát, ale od žádné nevedla stopa k bankám, na které jsme přišli už dřív. Když už jsem se neměl kam vrtnout, svěřil jsem to počítači. A moje ego prodělalo otřes, protože se z něj vyklubal lepší detektiv než já. Vázlo to na jménu. Není korejské, nýbrž francouzské.“

„Francouzské?“

„Sídlo mají ve Světovém obchodním centru dole na Manhattanu a jejich regulérní flotila se plaví pod vlajkou Somálské republiky. Říká vám to něco?“

„Pokračujte.“

„Prvotřídní firma, žádné podezřelé kšefty, společnost, kterou považuje za panensky nevinnou Fortune, Forbes i Dunn & Brad-

street. Tak čistá, že její výroční zprávy málem doprovází hra na harfu. Stačí však jen trochu škrábnout na povrchu a rázem spatříte víc nastrčených osob a falešných dceřiných společností, než je v San Francisku homosexuálů. Písemně podložené podvody, zfalšované pojistné události, pronájem fiktivních plavidel s neexistujícím nákladem, nahrazování bezcenného zboží nákladem vysoké hodnoty. A pokaždé nepostižitelná jak ze strany soukromých subjektů, tak vlád, které vodí za nos.“

„Jak se ta společnost jmenuje?“

„Bougainvilleova námořní doprava,“ odpověděl Yaeger. „Slyšel jste už o ní?“

„Min Koryo Bougainvilleova, ocelový lotos,“ řekl Pitt tónem, který nezakrýval obdiv. „Kdo by ji neznal? Těší se pověsti a slávě legendárních britských a řeckých rejdařů.“

„To ona je ta vaše hledaná korejská spojka.“

„Vaše údaje znějí přesvědčivě. Omyl vylučujete?“

„Prodávám solidní zboží,“ potvrdil Yaeger neoblomně. „Můžete na to vzít jed. Všechno jsem ověřoval ze tří stran. Jakmile jsem se dobral k Bougainvilleům coby zdroji, dalo se to bez problémů odvíjet zpátky. A všechno do sebe zapadá: bankovní účty, akreditiva – nevěřil byste, jak banky před všemi těmi podvody zavíraly oči. Ta stará bába mi připomíná jednu z těch východoindických sošek s deseti páry rukou, která sedí, ve tváři cudný výraz, zatímco její ruce dělají obscénní gesta.“

„Dobrá práce,“ pochválil ho Pitt nadšeně. „Podařilo se vám připíchnout obchodní společnost Sosan, *San Marino* i *Pilottown* k Bougainvilleovu loďařskému impériu.“

„Jako když kůl projede srdcem.“

„Jak hluboko do minulosti jste šel?“

„Můžu vám nabídnout životopis té staré čarodějnice téměř od okamžiku, kdy vyplivla mámin cecík. Pěkně nepoddajná houžev! Začala z ničeho, zato s nezdolnou energií po druhé světové válce. Jednu po druhé přidávala ke své flotile staré vysloužilé lodi a jako posádku na ně najímala Korejce, vděčné, že mohou pracovat za misku rýže a pár šupů na den. S minimálními výdaji mohla nabídnout zajímavé ceny a vybudovat tak vzkvétající byznys. Když před pěta-

dvaceti lety vstoupil do společnosti její vnuk, nabralo to ještě větší obrátky. Ten chlápek, to je pěkný slizoun. Drží se v pozadí. Až na školní záznamy připomíná jeho životopis téměř bílý list. Min Koryo Bougainvilleova položila základy námořní kriminality sahající do třiceti států. Když se k ní přidal její vnuk, Lee Tong se jmenuje, vybrousil pirátské a podvodné metody společnosti do téměř umělecké podoby. Vytiskl jsem toho o nich celý fascikl. Kopii máte na stole."

Pitt se obrátil a teprve teď si povšiml patnácticentimetrové hromádky papíru z počítačové tiskárny na svém stole. Posadil se a zběžně zalistoval stránkami na okrajích perforovaného papíru. Neuvěřitelný záběr Bougainvilleů nešel na rozum. Zdálo se, že jediná kriminální aktivita, v níž se neangažují, je prostituce. Po pár minutách vzhlédl a kývl na Yaegera.

„Vážně moc dobrá práce, Hirame," řekl upřímně. „Děkuji vám."

Yaeger kývl k hromadě papírů na stole: „Být vámi, nenechal bych to ani chvíli bez dohledu."

„Hrozí nebezpečí, že by na nás mohli přijít?"

„O tom není pochyb. Bankovní počítače zaznamenaly naše průniky do jejich sytému a uvedly je v denní zprávě. Pokud si ji projde někdo jen trochu chytrý, bude zvědavý, proč americká oceánografická agentura strká nos do záležitostí jejich prominentního klienta. K základní bezpečnostní výbavě počítačových sítí totiž patří programy umožňující identifikaci vetřelce."

‚A pak téměř jistě uvědomí starou Min Koryo," doplnil Pitt zamyšleně. Pak se zeptal: „Až přijdou na to, že vetřelcem byla NUMA, může se někdo od Bougainvilleů dostat do našeho systému a zjistit, co všechno jsme vytahali z jejich databank?"

„Naše síť je stejně zranitelná jako kterákoli jiná. Ale moc se toho nedozvědí. Vyměnil jsem paměťové disky."

„Kdy myslíte, že se na nás vrhnou?"

„Moc bych se nedivil, kdyby se do toho už pustili."

„Nemůžeme se držet o krok před nimi?"

Yaeger na Pitta se zájmem pohlédl: „Co to zase šijete za boudu?"

„Posaďte se zpátky za klávesnici a pobořte, co se dá. Vraťte se do jejich systému a změňte všechny údaje, na které narazíte, zdefor-

mujte všechny jejich běžné operace, vymažte legitimní bankovní záznamy, nacpěte do jejich programů absurdní instrukce. Ať pocítí, jaké to je, když to někdo druhý dělá jim.“

„Ale tím zničíme důkazy pro federální vyšetřování.“

„No a co?“ namítl Pitt. „Získali jsme je ilegálně, takže je stejně nemůžeme použít.“

„Počkejte ještě chvíli. Zadělováme si tím na pěkný průšvih.“

„Ještě něco horšího – koledujeme si o smrt,“ poopravil ho Pitt s nepatrným úsměvem.

Na Yaegerově tváři se objevil zvláštní výraz, takový, jaký tam nikdy předtím nebyl. Zračil náhlé pochyby a nejistotu. Hra už přestávala být hrou a nabývala temnějších rozměrů. Zatím ho nikdy nenapadlo, že by se jeho vášeň mohla obrátit proti němu a ohrožovat jeho život.

Tohle všechno si Pitt přečetl v jeho očích. „Můžete toho hned nechat a vzít si dovolenou,“ řekl. „Nebudu vám to mít za zlé.“

Zdálo se, že Yaeger se chvíli nemůže rozhodnout, ale pak zavrtěl hlavou: „Ne, jdu do toho s vámi. Musíme je dostat.“

„Pusťte se do nich beze všech ohledů. Obraťte naruby každou položku jejich činnosti, investice, majetkové transakce, pusťte se do jejich dceřiných společností, do všeho, čeho se kdy dotkli.“

„Jasně. Jde o můj kejhák, ale dám se do toho. Jen admirála teď pár nocí držte ode mě na distanc. Až se dozví, že jsem se naboural do počítačového systému Bougainvilleů, obávám se, že by na mě reagoval jako na lejno na svatebním dortu.“

„Používáte velice barvité metafory.“

„Dochází mi, že data, která máme v rukou, jsou jen první kapitolou monstrózního skandálu. Čím hlouběji se prokousáváme, tím jsem zvědavější.“

„Kdybyste narazil na jakoukoli informaci o plavidle jménem *Eagle*, dejte mi okamžitě vědět.“

„Myslíte prezidentskou jachtu?“

„Prostě loď, která se jmenuje *Eagle*.“‘

„Ještě něco?“

Pitt přisvědčil: „Dohlédnu na zvýšení bezpečnostních opatření kolem vašeho počítačového pracoviště.“

„Nebude vám vadit, když tu budu i přes noc a vyspím se na vašem kanapi? Nějak mám najednou odpor přespávat sám doma.“

„Považujte moji kancelář za svou.“

Yaeger vstal a protáhl se. Pak znovu kývl k hromadě papírů na stole: „Co s tím hodláte dělat?“

Pitt pohlédl na bilanci historicky prvního průlomu do kriminální podstaty Bougainvilleova impéria. Jeho vlastní pátrání se zrychlovalo, získával další kamínky, ostrými hranami zapadaly do celkové mozaiky, jejíž rozměr přesahoval všechny původní odhady.

„Popravdě řečeno,“ odpověděl zamyšleně, „zatím nemám nejmenší tušení.“

43

Obloha na východě právě nabírala oranžový nádech, když se senátor Larimer probudil na zadním sedadle limuzíny. Ohnal se po komárovi, jehož bzučení ho probralo ze spánku. Moran se ve svém koutě sedadla zavrtěl. Pohled měl stále nepřítomný a jeho mysl pořád ještě nedokázala vstřebat, kde se nalézá. Znenadání se otevřely dveře a v Larimerově klíně přistála hromada ošacení.

„Oblečte si to," přikázal Suvorov příkře.

„Ještě jste mi neřekl, kdo jste," ozval se Larimer, jehož jazyk si teprve zvykal na pohyb.

„Jmenuji se Paul."

„Nemáte příjmení?"

„Prostě Paul."

„Jste od FBI?"

„Ne."

„CIA?"

„Na tom nesejde," vyhnul se Suvorov odpovědi. „Oblečte se."

„Kdy dojedeme do Washingtonu."

„Brzo," zalhal Suvorov.

„Kde jste přišel k těmhle šatům? Jak víte, že nám budou?"

Suvorov ztrácel se zvědavým Američanem trpělivost. Potlačil chuť umlčet ho ranou pažby do čelisti.

„Ukradl jsem je ze šňůry," řekl. „Zloděj si nemůže vybírat. Aspoň jsou čisté."

„Nemůžu nosit cizí košili a kalhoty," protestoval Larimer pobouřeně.

„Pokud se chcete vrátit do Washingtonu nahý, vaše věc."

Suvorov zabouchl dveře vozu, přešel ke dveřím řidiče a vklouzl za volant. Vyjel z malebné obytné čtvrti nazvané Plantáže a zamířil k dálnici číslo 7. Doprava začínala s ránem houstnout, jak přejížděl most přes řeku Ashley k dálnici číslo 26, kde zahnul k severu.

Děkoval nebesům za to, že Larimer zmlkl. Moran se pomalu dostával ze svého polovědomí a cosi nesrozumitelného mumlal. Světla auta dopadla na zelenou tabuli s bílými písmeny, která oznamovala

LETIŠTĚ – VPRAVO. Sjel z dálnice a dojel k Charlestonskému městskému letišti. V ranním světle spatřil za hlavní přistávací dráhou řadu bojových tryskových letounů Národní letecké gardy.

Podle instrukcí, které dostal po telefonu, minul letiště, pokračoval dál a vyhlížel úzkou slepou odbočku. Našel ji a sjel po zaprášené cestě až ke stožáru, z něhož ve vlhkém vzduchu schlíple visel signální větrný pytel.

Vystoupil, zkontroloval čas a vyčkával. Ani ne za dvě minuty zaslechl pravidelný hřmot motoru vrtulníku, který se přibližoval zpoza korun nedalekých stromů. Brzy spatřil blikající navigační světla a nevelký modrobílý stroj chvíli váhavě visel ve vzduchu a pak dosedl nedaleko limuzíny.

Dveře za pilotovým sedadlem se odklopily, na zem vyskočil muž v bílé kombinéze a vydal se k limuzíně.

„Jste Suvorov?“ zeptal se.

„Ano, jsem Pavel Suvorov.“

„Dobrá, nejprve přeložíme náklad, než vzbudíme nevítanou pozornost.“

Společně dovedli Larimera a Morana do oddílu pro cestující a tam je připoutali bezpečnostními pásy. Suvorov si povšiml, že na trupu stroje stojí nápis SUMPTEROVA ZÁCHRANNÁ AEROSLUŽBA.

„Tohle nás dopraví do hlavního města?“ Do Larimerova hlasu jakoby se vracela jeho dávná povýšenost.

„Tohle vás dopraví, kamkoli si řeknete, pane,“ přisvědčil pilot ochotně.

Suvorov se vyškrábal na místo druhého pilota a zapjal si pás. „Ještě jste mi neprozradil, kam poletíme.“

„Ve finále do Ruska,“ odpověděl pilot s úsměvem, který však postrádal špetku humoru. „Nejdříve ale musíme zjistit, odkud jste se tu zjevil.“

„Zjevil?“

„Mám rozkaz letět s vámi zpátky nad krajinou, dokud neidentifikujete objekt, ve kterém jste vy a ty dva pytle vzadu strávili posledních osm dní. Až to splníme, mám vás dopravit k místu dalšího odletu.“

„Tak jo," souhlasil Suvorov. „Vynasnažím se."

Pilot mu neprozradil své jméno a Suvorov nebyl včerejší, aby se na ně ptal. Šlo bezpochyby o jednoho z pěti tisíc Sověty placených a vysoce ceněných spících agentů, specialistů v různých oborech, rozmístěných po celých Spojených státech a čekajících na instrukci ke splnění úkolu, instrukci, která však nemusí nikdy přijít.

Vrtulník se vznesl do dvacetimetrové výšky a vyrazil k Charlestonské zátoce.

„Tak kudy?" zeptal se pilot.

„Nejsem si jistý. Jel jsem za tmy a bloudil jsem."

„Aspoň nějaké vodítko."

„Asi osm kilometrů před Charlestonem jsem přejížděl řeku."

„Z kterého směru?"

„Od západu, protože východ slunce jsem měl před sebou." „Takže to musela být řeka Stono."

„Ano, tak se jmenovala, Stono."

„To znamená, že jste jel po státní silnici číslo 7."

„Na ni jsem zahnul asi tak půl hodiny předtím, než jsem dojel k mostu."

Slunce stoupalo nad obzor a prozařovalo modravý letní opar, který visel nad Charlestonem. Vrtulník se vyšplhal do třísetmetrové výšky a zamířil k jihozápadu. Z kabiny spatřili stuhu silnice. Pilot na ni ukázal a Suvorov přikývl. Letěli s proudy aut mířícími z města a pod nimi se rozkládala jihokarolínská pobřežní planina. Občas spatřili obdělaná pole tísněná ze všech stran jehličnatými lesy. Proletěli nad farmářem stojícím v tabákovém poli, který jim mával kloboukem.

„Poznáváte něco?" zeptal se pilot.

Suvorov bezmocně zavrtěl hlavou: „Mohla to být jakákoli z těchhle silnic."

„Kterým směrem jste jel, když jste narazil na státní číslo sedm?"

„Zahýbal jsem vlevo, to znamená, že jsem musel jet na jih."

„Tady té oblasti se říká Wadmalaw Island. Začnu kroužit nad krajinou. Dejte mi vědět, až spatříte něco povědomého."

Uplynula hodina, brzy nato dvě. Scenerii pod nimi vystřídala síť úzkých potůčků a říček vinoucích se plamnou a jejími bažinami. Z té

výšky vypadala jedna cesta jako druhá. Tenké stužky hnědočerveného prachu nebo děravého asfaltu protínaly hustý stromový porost jako rýhy na dlani. Suvorov začínal být s ubíhajícím časem stále zmatenější a pilot ztrácel trpělivost.

„Asi to přerušíme," oznámil, „nebo nám nezbude dost paliva na cestu do Savannah."

„Savannah je ve státě Georgia," zadeklamoval Suvorov jako u maturity.

Pilot se pousmál: „Jo, přesně tak."

„Odtamtud poletíme do Sovětského svazu?"

„Tam jen natankujeme." K další konverzaci pilot zjevně nejevil ochotu.

Suvorov pochopil, že z něho už nic nedostane, a obrátil pozornost zpět ke krajině dole.

Náhle vzrušeně ukázal prstem přes řídicí panel. „Tamhle!" vykřikl ve snaze přehlušit motory. „Ta malá odbočka vlevo."

„Poznáváte ji?"

„Řekl bych, že ano. Leťte trochu níž, abych mohl přečíst nápis na tamhleté ruině."

Pilot poslechl a zaletěl níž, až stroj visel deset metrů nad křižovatkou cest. „Glover Culpepper – benzin, cukroviny," četl. „Tohle hledáte?"

„Musíme být blízko," oznámil Suvorov. „Leťte nad tou cestou, co vede tam k té řece na severu."

„To je Mezipobřežní vodní cesta."

„Kanál?"

„Mělký kanál, který umožňuje téměř nepřetržitou plavbu ze severoatlantických států na Floridu a k Mexickému zálivu. Slouží převážně k plavbě malých výletních lodí a remorkérů."

Vrtulník přeletěl koruny stromů, vířil jejich listí a ohýbal větve. Náhle, u břehu širokého bahnitého potoka, cesta končila. Suvorov nechápavě hleděl dolů.

„Ta laboratoř musí být někde tady."

„Nic nevidím," namítl pilot, zatímco nakláněl stroj a prohlížel terén pod ním.

„Přistaňte," požádal Suvorov nervózně. „Tamhle na té mýtině, sto metrů od cesty."

Pilot přikývl na souhlas a ve víru poletujícího suchého a odumřelého listí zlehka posadil stroj na měkkou travnatou půdu. Přepnul motor na volnoběh, takže vrtule se jen líně otáčela, a otevřel dveře. Suvorov vyskočil a klopýtavě běžel porostem zpátky k cestě. Po pár minutách horečného prohledávání zůstal stát na břehu potoka a zlostně se rozhlížel.

„Co se děje?" zeptal se pilot, který k němu pomalu došel.

„Není tu," odpověděl Suvorov ohromeně. „To skladiště s výtahem jezdícím dolů do laboratoře. Zmizelo."

„Budova se během šesti hodin jen tak nevypaří," namítl pilot. Začínal se tvářit otráveně. „Nejspíš jste sledoval špatnou cestu."

„Ne, určitě jsme letěli správně."

„Já tu vidím jen stromy a močál," zaváhal pilot a ukázal prstem, „a pak tamten zvetšelý starý hausbót na druhém břehu potoka."

„Loď!" zvolal Suvorov, jako by jej osvítilo. „Ano, musela to být loď."

Pilot hleděl do kalné vody: „Potok tu je hluboký sotva půldruhého metru. Je vyloučeno, aby se sem po vodě dostala loď velikosti skladiště, k tomu ještě s výtahem."

Suvorov rozhodil bezmocně ruce: „Musíme hledat dál."

Je mi líto," odpověděl pilot neoblomně. „Na další pátrání nemáme čas ani palivo. Abychom byli včas na místě schůzky, musíme okamžitě odletět."

Obrátil se, aniž čekal na odpověď, a vracel se k vrtulníku. Suvorov ho mátožně následoval a nepřestával se rozhlížet kolem sebe jako v transu.

Jen co se vrtulník vznesl nad stromy a zamířil k Savannah, v okně hausbótu se pohnula jutová záclona. Odhalila pohled na starého Číňana sledujícího dění drahým dalekohledem Celestron 11 x 80.

Spokojen, že se mu podařilo zaznamenat identifikační číslo na trupu vrtulníku, odložil dalekohled, vytočil číslo na přenosném telefonu s kódovaným signálem a promluvil do sluchátka štěkavou čínštinou.

44

„Máte chvilku, Dane?“ Curtis Mayo oslovil Dana Fawcetta ve chvíli, kdy vystupoval z vozu v soukromé uličce vedle Bílého domu.

„Jedině za pochodu,“ odvětil Fawcett, aniž se na Maya podíval. „Jdu pozdě na schůzi.“

„Další náročné setkání v operačním středisku?“

Fawcett zatajil dech. Pak zamkl vůz tak klidně, jak mu chvějící se prsty dovolily, a uchopil svůj kufřík.

„Nechcete to komentovat?“ zeptal se Mayo.

Fawcett pokračoval v chůzi k bezpečnostnímu vchodu. „Já šíp jsem střelil do oblak…“[1]*

„…pad k zemi – kam, můj nezřel zrak“* dokončil Mayo. „Znám, to je Longfellow. Chcete vidět můj šíp?“

„Nemám zájem.“

„Padne do večerních zpráv.“

Fawcett zpomalil: „Za čím se to zase pachtíte?“

Mayo vyndal z kapsy rozměrnou videokazetu a podal ji Fawcettovi: „Možná byste se na to rád podíval, než to odvysíláme.“

„Proč najednou takové ohledy?“

„Říkejme tomu profesionální čest.“

„Konečně pořádná zpráva.“

Mayo se usmál: „Tak co, chcete se na to podívat?“

„Ušetřete mě toho. Co je na té kazetě?“

„Idylická scéna, jak si prezident hraje na zemědělce. Až na to, že to není prezident.“

Fawcett se zastavil a propíchl Maya očima: „Melete nesmysly!“

„Mohu vás citovat?“

„Nesnažte se tvářit seriózně,“ odsekl Fawcett. „Nestojím o překroucené interview.“

---

[1] verše Henryho W. Longfellowa přeložil Antonín Klášterský.
(báseň Šíp a píseň ze svazku Básně, vydaného nákladem J. Otty, Praha 1902)

„Budiž, zeptám se přímo," řekl Mayo. „Kdo se to v Novém Mexiku vydává za prezidenta a viceprezidenta."

„Nikdo."

„Mám důkazy, které potvrzují opak. Je jich dost, aby vydaly na hlavní zprávu. Zveřejním to a všichni investigativci odtud až po Portland se začnou stahovat k Bílému domu jako kobylky."

„Udělejte to a ušijete si pohřební rubáš z ostudy, až se prezident před vás postaví tak blízko, jako teď stojím já, a všechno popře."

„Těžko, pokud přijdu na to, co ho potkalo v čase, kdy si jeho dvojník s námi hrál na farmě na schovávanou."

„Nepopřeju vám hodně štěstí, protože ta myšlenka je absurdní."

„Vyložte karty, Dane. Děje se něco hodně divného."

„Curte, věřte mi. Není to tak. Prezident se za pár dnů vrátí zpátky. Sám se pak budete moci zeptat."

„A co ten náhlý výron tajných schůzí kabinetu v nejnemyslitelnějším čase?"

„Bez komentáře."

„Ale mám pravdu, že?"

„Tuhle perlu máte pro změnu od koho?"

„Od někoho, kdo si všiml množství neoznačených vozů vjíždějících za hluboké noci do podzemí ministerstva financí."

„Financové pracují po nocích, a co má být?"

„Nikde v budově se nesvítilo. Já bych řekl, že někdo tam tudy prochází služebním tunelem k Bílému domu a schůzuje v operačním centru."

„Říkejte si, co chcete, ale hluboce se mýlíte. To je všechno, co k tomu mohu říct."

‚Já to jen tak nepustím!" varoval Mayo vzdorovitě.

„Jak je vám libo," odvětil Fawcett lhostejně. „Chystáte si vlastní pohřeb."

Mayo zůstal stát a pozoroval Fawcetta, jak prochází bezpečnostním vchodem. Prezidentův poradce nasadil dobrou masku, ale nešlo o nic víc než o masku. I kdyby dosud měl nějaké pochybnosti o ďábelských úradcích probíhajících za zdmi státního mocenského centra, teď se rozptýlily.

Rozhodl se pevněji než předtím, že přijde na kloub tomu, co se děje.

Fawcett vložil kazetu do videopřehrávače a posadil se před televizní obrazovku. Přehrál si záznam třikrát, zkoumal každou podrobnost, až pochopil, na co přišel Mayo.

Unaveně se chopil telefonu a požádal o zabezpečenou linku na ministerstvo zahraničí. Po pár vteřinách se ve sluchátku rozezněl hlas Douga Oatese.

„Ano, Dane, copak se děje?“

„Došlo k novému vývoji situace.“

„Čerstvé zprávy o prezidentovi?“

„Ne, pane. Právě jsem mluvil s Curtisem Mayem z ABC News. Jde po nás.

Nastala tísnivá pauza. „Co se s tím dá dělat?“

„Nic,“ odpověděl Fawcett temně. „Vůbec nic.“

###

Sam Emmett opustil budovu FBI v centru Washingtonu a odjel k centrále CIA ve virginském Langley. Letní přeháňka svlažila zalesněný pozemek sídla tajné služby a vzduchem se nesla sladká vůně vlhké zeleně.

Martin Brogan čekal před kanceláří, když Emmett vstoupil do předpokoje. Vysoký muž mu podal na uvítanou ruku. Nezapřel v sobě bývalého univerzitního profesora: „Děkuji, že jste si našel ve svém nabitém programu čas a zajel sem. Je to od vás nesmírně laskavé.“

Emmett se usmíval, když potřásal nabízenou rukou. Brogan patřil k nemnoha mužům z prezidentova okolí, které skutečně obdivoval: „Nemáte vůbec za co. Nevysedávám rád za stolem. Vítám každou příležitost zvednout zadek a někam se hnout.“

Vstoupili do Broganovy pracovny a usedli. „Dáte si kávu nebo něco k pití?“ zeptal se Brogan.

„Ne, díky.“ Emmett otevřel aktovku a položil na stůl ředitele CIA svázanou zprávu. „Tady nesu všechny naše poznatky o prezidentově zmizení. Poslední aktualizace proběhla před hodinou.“

Brogan mu podal podobný svazek: „Zde máte totéž od nás. Od našeho posledního setkání toho moc nepřibylo, a to mě trápí.“

„Nejste sám. Ani my jsme se ještě nepřiblížili čemukoli, co by naznačovalo obrat.“

Brogan se chvíli věnoval zapalování doutníku Toscanini, tlustého jak lodní lano. Zvláštně kontrastoval s jeho moderním oblekem s jemným proužkem a košilí, obojí od firmy Brooks Brothers. Pak se oba pustili do čtení. Uplynulo skoro deset minut, když tu se náhle Broganův hluboce soustředěný výraz proměnil v oživený zájem. Poklepal na jednu stránku Emmettovy zprávy.

„Tahle část o zmizelém sovětském psychologovi…“

„Věděl jsem, že vás to zaujme.“

„Zmizel s celou skupinou z OSN právě tu noc, co byl unesen *Eagle*?“

„Ano, a zatím se nikdo z nich nenašel. Může jít jen o zajímavou souhru okolností, ale měl jsem pocit, že bychom to neměli opominout.“

„Ze všeho nejdřív mě napadlo, že ten…“ Brogan pohlédl do zprávy, „… ten Lugovoj, doktor Alexej Lugovoj, byl pověřen KGB, aby s pomocí své psychologické průpravy dostal z unesených utajované skutečnosti.“

„Jistě teorie, kterou si nemůžeme dovolit jen tak zavrhnout.“

„To jméno,“ pokračoval Brogan nepřítomně, „mi něco říká.“

„Už jste ho někdy slyšel?“

Broganovo obočí se náhle prudce zvedlo a stejně tak prudce vytřeštil oči, načež sáhl po interkomu: „Přineste mi sem poslední složky od Interpolu a z francouzské SDECE.“

„Na něco jste přišel?“

„Máme tu záznam rozhovoru mezi prezidentem Antonovem a šéfem KGB Vladimírem Polevým. Myslím, že se zmínili o Lugovém.“

„Jde o zprávu francouzské tajné služby?“

„Antonov tam byl na státní návštěvě. Naši spřátelení rivalové v Paříži tiše spolupracují a předávají nám ty informace, které nepovažují z hlediska vlastních státních zájmů za podstatné.“

Ani ne za minutu zaklepala Broganova osobní sekretářka a podala mu přepis tajně nahraného rozhovoru. Narychlo se do něj začetl.

„To je povzbudivé," podotkl. „Mezi řádky tu najdete snad všechny druhy machiavelistických intrik. Podle Polevého zmizel psycholog Spojených národů na trajektu z newyorského Staten Islandu a od té doby s ním nenavázali spojení."

„KGB že ztratila hned několik rodinných příslušníků najednou?" podivil se Emmett. „Nedbalost v jejich řadách, to je zajímavá novinka."

„Tady máme přesná Polevého slova," podával mu Brogan přepis. „Přečtěte si to sám."

Emmett se začetl do strojopisu a pak se k němu ještě jednou vrátil. Když vzhlédl, nedala se přehlédnout vítězosláva v jeho očích: „To znamená, že za únosem skutečně stojí Rusové."

Brogan přisvědčil: „Všechno tomu nasvědčuje, ale těžko v tom jedou sami. Zvlášť, když nemají tušení, kde je Lugovoj. Musejí spolupracovat s někým tady ve Spojených státech, natolik silným, že řídí postup operace."

„Nejste to vy?" naznačil Emmett uličnicky.

Brogan se rozesmál: „Ne, ale co vy?"

Emmett zavrtěl hlavou: „Když ale KGB, CIA i FBI tápají v temnotě, kdo tahá za nitky?"

„Ten, o kom mluví jako o ‚staré rachejtli' a o ‚čínské děvce'."

„Tihle komunisté nejsou zrovna galantní."

„Krycí jméno té operace zní nepochybně Huckleberry Finn."

Emmett natáhl nohy, zkřížil je u kotníků a usadil se pohodlněji v křesle. „Huckleberry Finn," opakoval s důrazem na každou slabiku jméno, proslavené Markem Twainem. „Náš protivník v Moskvě má zvrhlý smysl pro humor. Ale hlavně nám nastavil oko, do kterého teď můžeme vrazit špičatý kolík.

Dvojice mužů sedících mlčky v pickupu na nákladové ploše u budovy NUMA si nikdo nevšímal. Laciná odstranitelná plastiková nálepka na dveřích hlásala GUSE MOORE – INSTALATÉRSTVÍ. Jeho plošinu pokrývalo několik měděných trubek různé délky a vybrané nářadí poházené v pečlivém nepořádku. Kombinézy obou

mužů odpuzovaly špínou a mastnými skvrnami a na jejich tvářích se skvěl čtyřdenní neholený porost. Jen pohledy, které nespouštěly vchodu do centrály NUMA, svědčily o něčem mimořádném.

Řidič náhle zpozorněl a neznatelným pohybem hlavy poukázal ke vchodu. „Myslím, že tamhle jde.“

Druhý muž zvedl k očím dalekohled zabalený do hnědého papírového sáčku s odtrženým dnem a zadíval se na postavu procházející právě otočnými skleněnými dveřmi. Odložil dalekohled a zkoumal tvář na velké lesklé fotografii o rozměrech 28 x 35 centimetrů, kterou měl položenou v klíně.

„Jo, je to on.“

Řidič zkontroloval řádku čísel na malém černém vysílači. „Odpočítávání sto čtyřiceti vteřin začíná… teď.“ Akcentoval to slovo přecvaknutím vypínače na pozici ON.

„Fajn,“ přikývl jeho společník. „A teď padáme pryč.“

Pitt sestoupil až k patě kamenného schodiště, když se kolem něho prohnala instalatérská dodávka. Chvíli vyčkal, aby nechal vůz projet, a pak se vydal napříč parkovištěm. Od jeho Talbotu–Lago ho dělilo už jen asi šedesát metrů, když ho zvuk klaksonu přinutil k ohlédnutí.

AI Giordino k němu dojížděl ve svém Fordu Bronco s náhonem na všechna čtyři kola. Vlnité černé vlasy měl neučesané a rozčepýřené a bradu pokrýval hustý porost. Vypadal, jako by už týden nespal.

„Zapíchl jsi to dřív?“

„Chtěl jsem, ale dopadl jsi mě,“ odpověděl Pitt s úsměvem.

„Závidím ti, že si jen tak sedíš na zadku a nemáš vlastně co na práci.“

„A co ty, už jste vyzvedli *Eagle*?“

Giordino unaveně přisvědčil: „Právě před třemi hodinami jsme ho odvlekli proti proudu a umístili do suchého doku. Páchne smrtí na sto honů.“

„Buď rád, že jste nemuseli vyprošťovat mrtvá těla.“

„Ne, o to se postarala potápěčská jednotka námořnictva.“

„Vezmi si týden volna. Zasloužíš si ho.“

Giordino vystřihl svůj úsměv italského milovníka: „Díky, šéfe. To mi bodne.“ Pak zvážněl: „Co je nového kolem *Pilottownu*?“

„Dopracováváme se…“

Pitt větu nikdy nedokončil. Vzduchem zahřměl ohlušující výbuch. Mezi zaparkovanými auty vzplála obrovská ohnivá koule a ostré kovové součástky se rozletěly do všech stran. Kompletní kolo se obloukem neslo k nebi, slunce se blýsklo na jeho chromovaném disku, na cestě zpět jen o pár centimetrů minulo Pittovu hlavu a s hlasitým křupnutím dopadlo na kapotu Giordinova vozu. odtamtud se odkoulelo parkovištěm a zastavilo se až v růžových keřích. Ozvěna výbuchu doznívala nad městem ještě několik vteřin, než konečně vše odeznělo a utichlo.

„Proboha!“ zachraptěl Giordino zděšeně. „Co se to stalo?“

Pitt se rozběhl, kličkoval mezi těsně zaparkovanými auty a pak zpomalil a zastavil se před hromadou pokrouceného kovu, ze které stoupal oblak hustého černého kouře. Asfalt kolem se vyboulil a žárem tál v lepivé bahno. Ve změti trosek by stěží někdo poznal auto.

Giordino doběhl chvíli po něm: „Kristepane, čí bylo?“

„Moje,“ odtušil Pitt a s hořkým výrazem si prohlížel trosky kdysi překrásného Talbotu–Lago.

ČÁST III

LEONID ANDREJEV

7. srpna 1989
Miami, Florida

45

Loren uvítal hned po vstupu na palubu *Leonida Andrejeva* kapitán lodi Jakov Pokovskij, příjemný muž s hustými šedivými vlasy a kulatýma očima černýma jako kaviár. Třebaže se choval přátelsky a mile, vycítila, že není nadšený z toho, že má na palubě americkou političku, která bude slídit po lodi a klást otázky o jejím řízení. Po úvodních formalitách ji první důstojník odvedl do prominentního apartmá, vyzdobeného tolika květinami, že by vystačily na státní pohřeb. Napadlo ji, že Rusové vědí, jak přijímat VIP návštěvu.

Když se do večera nalodili a usadili ve svých kajutách i zbylí cestující, posádka uvolnila kotevní lana a loď vyrazila průlivem z Biskajského zálivu do Atlantiku. Světla hotelů v Miami Beach poblikávala v tropickém vánku, a jak dva lodní šrouby *Leonida Andrejeva* hnaly plavidlo dál na otevřené moře, slévala se postupně v tenkou zářivou linku.

Loren vyklouzla z šatů a vysprchovala se. Utírala se ručníkem a přitom si zkoušela před dlouhým zrcadlem různé přehnané pózy, jako by se na okamžik proměnila v modelku. Na to, že jí tělo sloužilo už sedmatřicet let, se drželo dobře. Jogging a hodiny baletu čtyřikrát do týdne je uchránily od přebytečného tuku. Štípla se do břicha a smutně konstatovala, že jí mezi palcem a ukazovákem přece jen utkvěl asi třícentimetrový záštipek. Okázalé hodování na palubě její postavě moc neprospěje, přiznala si s lítostí. Slíbila si, že se vyhne alkoholu a moučníkům. Pokud odolám, trochu tu zkázu zmírním, uklidňovala se.

K černé taftové sukni zvolila krátké sako z hedvábného damašku barvy lila střižené podle módy třicátých let. Uvolnila svůj strohý pracovní uzel a rozpuštěné vlasy jí teď sahaly k ramenům. Výsledek ji uspokojil a usoudila, že by to sneslo krátkou procházku po palubě, než usedne ke kapitánovu stolu k večeři.

Teplo ji přimělo nechat svetr v kabině. Vzadu na horní palubě našla prázdné lehátko, ve kterém se cestující přes den opalovali, a natáhla se, kolena přitáhla k bradě a rukama se chopila za kotníky. Následující půlhodinu nechala myšlenky jen tak bloumat, zatímco se kochala pohledem na odraz půlměsíce tančícího na temných vlnách. Pak náhle světla na palubě od přídě po záď postupně zhasla.

Loren si nepovšimla vrtulníku, dokud se nevznášel téměř až nad lodní zádí. Letěl bez navigačních světel a tak nízko, že se téměř dotýkal hřebenů vln. Několik členů posádky vystoupilo z přítmí a zručně zakryli bazén na palubě pevnou deskou. Lodní důstojník pak vyslal světelný signál a vrtulník dosedl na připravenou plochu.

Zvedla se a přes zábradlí sledovala dění dole. Měla dobrou vyhlídku, protože stála o jednu palubu výš a jen asi patnáct metrů od bazénu. Scenerii slabě osvětloval půlměsíc, takže jí nic neuniklo. Rozhlédla se kolem sebe po dalších cestujících, ale nejbližší skupinku zahlédla téměř o dvacet metrů dál.

Z vrtulníku vystoupila trojice mužů. Loren konstatovala, že se dvěma z nich se zacházelo hrubě. Důstojník si vložil baterku pod paži, aby si uvolnil obě ruce, a neomaleně strkal obě postavy do otevřeného palubního otvoru. Na krátký okamžik utkvěl neřízený paprsek světla na křídově bílé tváři a očích vyvalených hrůzou. Loren si stačila všimnout rysů toho obličeje. Její ruce sevřely palubní zábradlí a srdce jakoby jí v tu ránu někdo zmrazil.

Krátce nato se vrtulník zvedl a ostrým obratem zamířil zpět k pobřeží. Kryt z bazénu zmizel a posádka se rozplynula. Během několika vteřin se opět rozsvítila palubní světla. Všechno se odehrálo tak rychle, až Loren musela samu sebe přesvědčovat, že skutečně sledovala přistání a odlet vrtulníku.

Avšak o totožnosti vyděšeného člověka tam dole u bazénu neměla nejmenší pochyby. Měla naprostou jistotu, že viděla předsedu Sněmovny kongresmana Alana Morana.

Kapitán Pokovskij se na můstku věnoval radaru. Měl podsaditou postavu střední výšky, z koutku úst mu visela cigareta. Napřímil se a uhladil si sako bílé uniformy. „Aspoň že počkali, až překročíme dvacetikilometrovou pobřežní hranici," poznamenal hrdelním hlasem.

„Nikdo je nesledoval?“ ověřoval si strážní důstojník.

„Ani po vodě, ani ve vzduchu jsme nezaznamenali žádný pohyb,“ ujistil ho Pokovskij. „Hladce provedená operace.“

Jako zatím všechny,“ poznamenal strážní důstojník s přidrzlým úsměvem.

Pokovskij jeho úsměv neopětoval: „Nerad přijímám nečekané zásilky pod pláštíkem noci.“

„Tahle musí být ale obzvlášť důležitá.“

„Nejsou snad všechny takové?“ odpověděl Pokovskij kousavě.

Strážní důstojník se rozhodl mlčet. Sloužil pod Pokovským dost dlouho na to, aby rozeznal, kdy ho přepadla mrzutá nálada.

Pokovskij ještě jednou zkontroloval radar a očima přelétl moře vpředu. „Postarejte se, aby naše hosty odvedli do mé kajuty,“ nařídil, pak se obrátil a opustil můstek.

Za pět minut zaklepal na dveře kapitánovy kajuty druhý důstojník, otevřel je a vpustil dovnitř muže v pomačkaném obleku.

Jsem kapitán Pokovskij,“ představil se a zvedl se z koženého křesla, v němž si rád čítával.

„Pavel Suvorov.“

„Z KGB nebo z GRU?“

„Z KGB.“

Pokovskij ho gestem vyzval, aby se posadil na pohovku. „Mohl byste mě seznámit s důvodem vašeho neočekávaného příletu?“

Suvorov se vděčně posadil a ze svého místa pohledem hodnotil Pokovského. To, co viděl, ho neuvádělo v nadšení: zjevně otrlý námořník, na kterého příslušnost ke státní bezpečnosti zřejmě velký dojem neudělá. Suvorov moudře zvolil obezřetnější postup.

„Samozřejmě, milerád. Mám příkaz dostat dva muže pryč ze země.“

„Kde jsou teď?“

„Dovolil jsem si požádat vašeho důstojníka, aby je zavřel do lodního vězení.“

„Jde o sovětské uprchlíky?“

„Ne, jsou to Američané.“

Pokovského obočí se v nelibosti zvedlo: „Chcete říct, že jste unesl americké občany?“

„Ano,“ odvětil Suvorov, aniž hnul brvou. „Dva z nejdůležitějších představitelů americké státní správy.“

„Obávám se, že vám špatně rozumím.“

„Na jejich jménech nezáleží. Jeden je kongresman, druhý senátor.“

V Pokovského očích zaplál prudký hněv: „Uvědomujete si, do jakého nebezpečí jste zatáhl mou loď?“

„Plujeme v mezinárodních vodách,“ namítl Suvorov lehkomyslně. „Co se nám může stát?“

„Války vypukly z malichernějších příčin,“ odsekl Pokovskij. „Pokud Američané pojmou podezření, pak mezinárodní vody nemezinárodní vody, ani okamžik nezaváhají s vysláním svého námořnictva a pobřežní hlídky, aby nás zastavili a vstoupili na palubu.“

Suvorov vstal a podíval se Pokovskému přímo do očí: „Vaší vzácné lodi nehrozí žádné nebezpečí, kapitáne.“

Pokovskij neuhnul pohledem: „Co tím chcete říct?“

„Oceán je bezedné úložiště,“ vysvětlil Suvorov tvrdě. „Pokud si to situace žádá, odevzdáme naše přátele z vězení hlubinám.“

46

Kolem kapitánova stolu se rozproudil právě tak hloupý a plytký hovor, jak Loren očekávala. Její společníci ji nudili dlouhými a detailními popisy svých předchozích cestovních zážitků. Pokovskij to všechno slyšel už tisíckrát. Zdvořile se usmíval a naslouchal s předstíraným zájmem. Když se ho kdosi zeptal, líčil, jak se dal v sedmnácti k námořnictvu, jak stoupal po důstojnickém žebříčku, až se nakonec stal velitelem lodi přepravující vojenské jednotky, odkud po dvaceti letech služby přešel ke státní osobní námořní přepravě.

Leonida Andrejeva popsal jako loď o výtlaku čtrnáct tisíc tun, postavenou ve Finsku, s kapacitou 478 cestujících a s dvěma členy posádky na každé tři z nich. Moderní plavidlo se sněhově bílým trupem mělo vnitřní i vnější bazén, pět barů, dva noční kluby, deset obchodů, kde se dalo koupit ruské zboží i alkohol, divadelní sál i kinosál a dobře zásobenou knihovnu. Za letních měsíců se plavila v desetidenních cyklech z Miami k vybraným antilským rekreačním ostrovům.

Loren využila krátkého útlumu konverzace a jen tak mimochodem nadhodila přistání vrtulníku. Kapitán Pokovskij si zapálil cigaretu a zápalku zhasil několikerým máchnutím rukou.

„Vy Američané s tím svým bohatstvím," nezdál se být otázkou vyveden z míry. „Dva bohatí Texasané nestihli loď v Miami a najali si tedy vrtulník, aby je na *Andrejeva* dopravil. Málokdo u nás si může dovolit takový přepych.

„Stejně tak u nás," ujistila ho Loren. Kapitán není jen milý a okouzlující, usoudila, ale je i protřelý lhář. Už se k věci nevracela a dál oždibávala salát.

Před dezertem se Loren omluvila a odešla do svého apartmá na vrchní palubě. Skopla z nohou boty, sundala sako, vyklouzla ze sukně a natáhla se na měkkou obří postel. Před očima měla zděšený výraz Alana Morana a ujišťovala se, že možná viděla jen někoho, kdo kongresmana připomínal, anebo si s podobou toho člověka rozpustile zahrálo světlo. Rozum jí napovídal, že se jí to muselo jen zdát.

Pak si však vzpomněla na Pittovo vyptávání v restauraci. Ptal se jí, zda neslyšela něco o pohřešovaných vládních činitelích. Teď jí zase její čirý instinkt napovídal, že se nemýlila.

Rozložila si na postel plán lodi a průřez palubami a vyrovnala záhyby. Hledat Morana v plovoucím městě s 230 kajutami, ubytovnami pro více než 300 členů posádky, nákladními prostorami a strojovnami, na lodi s jedenácti palubami dlouhé sto šedesát metrů bylo marné. Musela taky brát zřetel na to, že reprezentuje americkou vládu na ruském teritoriu. Pokusit se získat od kapitána Pokovského povolení prohledat každý kout a skulinu jeho lodi? Snáz by ho přesvědčila, aby se vzdal vodky a přešel na kentucký bourbon.

Než aby začala lítat po lodi jako krůta s useknutou hlavou, bude logičtější nejprve zjistit, kde se má Alan Moran momentálně nacházet. Pokud sedí zrovna doma ve Washingtonu a kouká na televizi, může na celou tuhle šílenost zapomenout a pořádně se vyspat. Znovu se oblékla a vydala se do spojovací kabiny. Bohudíky tam bylo prázdno a nemusela tedy vystát frontu.

Hezké ruské děvče v uniformě se Loren zeptalo, kam si přeje volat.

„Washington D. C," odpověděla. „Hovor na výzvu pro slečnu Sally Lindemannovou. Napíšu vám číslo."

„Přejděte si, prosím, do kabinky číslo pět, umožníme vám spojení přes satelit, jakmile je navážeme," požádala ji spojovatelka téměř plynulou angličtinou.

Loren trpělivě čekala a doufala, že zastihne svou sekretářku doma. A zastihla – spojovatelce se ozval ospalý hlas, potvrzující, že se opravdu jmenuje Sally Lindemannová.

„To jste vy, šéfko?" podivila se Sally, když je konečně spojili. „Vsadím se, že tančíte v bouřlivé noci pod karibskou oblohou s nějakým nažhaveným playboyem. Mám pravdu?"

„Ani v náznaku."

„Mohla jsem tušit, že voláte zase kvůli nějaké pracovní záležitosti."

„Sally, potřebuju, aby ses s někým spojila."

„Okamžíček.“ Na chvíli se odmlčela, a když se vrátila, její hlas překypoval energií. „Mám tu blok a tužku. Tak s kým to má být a co mám říct?“

„S kongresmanem, který oponoval mému vodnímu projektu v Rocky Mountains a nakonec ho potopil.“

„Vy myslíte toho upjatého Mo…“

„Jo, právě toho,“ zarazila ji Loren. „Potřebuji, abys s ním promluvila, pokud možno osobně. Začni u něho doma. Nenajdeš-li ho tam, zeptej se jeho ženy, kde bys ho sehnala. Kdyby se vykrucovala, řekni jí, že jde o naléhavou kongresovou záležitost. Říkej, co chceš, ale dostaň se až k němu.“

„A až ho najdu, tak co?“

„Nic,“ odpověděla Loren. „Řekneš, že jde o omyl.“

Rozhostilo se několikavteřinové ticho. Pak Sally promluvila velice opatrně: „Šéfko, co jste pila?“

Loren se rozesmála, protože chápala, jaký zmatek musela zasít do sekretářčiny hlavy.

„Jsem nechutně střízlivá.“

„Nemůže to počkat do rána?“

„Musím se co nejdříve dozvědět, kde je.“

„Budík mi ukazuje, že už minula půlnoc,“ protestovala Sally.

„Ale už!“ okřikla ji Loren. „Zavolej mi, jakmile spatříš jeho tvář a uslyšíš jeho hlas.“

Zavěsila a vydala se zpátky ke svému apartmá. Měsíc jí stál přímo nad hlavou a ona se na okamžik zastavila u zábradlí a moc si v té chvíli přála, aby vedle ní stál Pitt.

Loren právě končila ranní toaletu, když se rozlehlo ťukání na dveře. „Kdo je to?“

„Stevard.“

Přistoupila ke dveřím a otevřela je. Kajutový stevard ji pozdravil ležérním zasalutováním. Přitom valil oči na její ňadra, která volně zavázaný župan zčásti odhaloval.

„Máte naléhavý telefonát z pevniny, kongresmanko Smithová,“ oznamoval s těžkým slovanským přízvukem. „Čeká na vás ve spojovací kabině.“

Poděkovala a spěšně se oblékla. Nová dívka ji nasměrovala do kabinky, kde na ni čekal hovor. Sallyin hlas se ve sluchátku ozval tak jasně, jako by stála hned vedle.

„Dobré jitro, šéfko," pozdravila unaveně.

„Měla jsi štěstí?"

„Moranova manželka tvrdí, že odjel na ryby se senátorem Marcusem Larimerem," vyhrkla Sally dřív, než Loren napadlo ji zarazit. „Říká, že jeli na místo zvané Husí jezero, což je soukromé střežené letovisko pro staré věrné pár kilometrů pod základnou vojenského námořnictva Quantico. Tak jsem skočila do auta a rozjela se tam. Podařilo se mi obelstít divočáka hlídajícího bránu a pak jsem prohledala všechny chatičky, loděnici i doky. Po senátorovi ani po kongresmanovi jsem nenašla ani stopy. Pak jsem se vrátila na Kapitol a obvolala tři Moranovy poradce, které jsem probudila. Rozlučte se s tím, že vám jeho kancelář ještě někdy v něčem vyjde vstříc. Trvali na rybářské historce. Nesmysl. Ve skutečnosti je oba nikdo neviděl už déle než týden. Je mi líto, šéfko, jestli jsem nenaplnila vaše očekávání, ale mě to celé připadá jako nějaká zástěrka."

Loren cítila, jak jí přeběhl mráz po těle. Mohl ten druhý muž, kterého vyváděli z vrtulníku, být Marcus Larimer?

„Mám pokračovat v lovu?" ptala se Sally.

„Ano, prosím tě," odpověděla Loren.

„Vynasnažím se," slíbila Sally. „Jo, a málem jsem zapomněla. Už se vám donesly nejčerstvější novinky?"

„Jak by mohly v deset ráno na lodi uprostřed oceánu?"

„Týkají se vašeho přítele Dirka Pitta."

„Stalo se něco Dirkovi?" zeptala se Loren s úzkostí v hlase.

„Neznámí pachatelé vyhodili do povětří jeho auto. Díky Bohu v něm v tu chvíli neseděl, ale měl na mále. Právě se k němu blížil, ale zapovídal se s přítelem. Podle místní policie stačilo jen pár minut a sbírali ho košťaty a lopatkami."

Vzadu v Loreniných očích cosi vybuchlo a zamlžilo jí na chvíli vidění. Všechno se odehrávalo příliš rychle, než aby to dokázala přijímat. Událost za událostí se valily před jejími zraky, každá v jiné barvě, jako kousky látky, z nichž měla sešitou přikrývku na posteli.

Stehy začaly povolovat a rozlézat se na všechny strany. Chytila se jediného vlákna, které vypadalo pevně.

„Sal, dobře mě poslouchej. Zavolej Dirkovi a vyřiď mu, že potřebuju…“ Její ušní bubínek náhle zasáhl pronikavý hukot ve sluchátku. „Slyšíš mě, Sal?“

Odpovědí byl jen rušivý zvuk. Obrátila se, aby upozornila spojovatelku, ale ta zmizela. Místo ní tu stáli dva stevardi, nebo spíš dva zápasníci v uniformách stevardů, a s nimi první důstojník. Otevřel dveře kabinky a odměřeně se uklonil.

„Následujte mě, prosím, kongresmanko Smithová. Kapitán by s vámi rád mluvil.“

Pilot posadil vrtulník na malém letišti na Palmovém ostrově poblíž Charlestonu. Chvíli se věnoval rutinním úkonům nutným k vypnutí stroje, protože motor musel chvíli běžet na nízké obrátky, dokud nevychladl. Pak vystoupil, srovnal jednu z lopatek rotoru a upoutal ji k trupu.

Paže a záda ho bolely z mnoha hodin strávených ve vzduchu, proto cestou k malé kanceláři na okraji přistávací plochy provedl pár protahovacích cviků. Pak odemkl dveře a vstoupil.

V malém předpokoji seděl neznámý muž zabraný do novin. Pilot usoudil, že jde o Číňana či Japonce. Noviny klesly a odhalily revolver s dvojitou hlavní upilovanou na slabé čtyři palce“

„Co chcete?“ zeptal se pilot přihlouple.

„Informace?“

„To jste na špatné adrese,“ odpověděl pilot s rukama instinktivně zvednutýma. „Jsme vrtulníková záchranná služba, ne knihovna.“

„Vtipné,“ utrousil Asiat. „Převážíte ale i cestující.“

„Kdopak vám tohle nakukal?“

„Pavel Suvorov, jeden z vašich ruských přátel.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Zvláštní. Většinu včerejšího dne proseděl vedle vás na místě druhého pilota.

„Co ode mě chcete?“ opakoval pilot otázku a cítil, jak mu po zádech přebíhá mráz.

Asiat se křivě usmál: „Máte přesně deset vteřin na to, abyste mi řekl, kam jste dopravil Suvorova a ty další dva muže. Pokud se do uplynutí té doby nezbavíte své paličatosti, prostřelím vám jedno koleno. Za dalších deset vteřin se budete moci rozloučit se svým pohlavním životem.“ Požadavek podpořil uvolněním pojistky revolveru. „Začínám počítat… teď.“

Tři minuty nato vyšel Asiat z domku a zamkl za sebou dveře. Došel k nedaleko zaparkovanému vozu, usedl za volant a zamířil k písčité cestě vedoucí do Charlestonu.

Jen co vůz zmizel na obzoru, ze střechy správcovského domku vyrazil výbuch oranžových plamenů a vinul se k bílé, zamračené obloze.

###

Pitt strávil den utíkáním před reportéry a policejními vyšetřovateli. Ukryl se v tichém baru Ďáblovy vidle na Rhode Island Avenue, kde seděl ve vzdáleném koutě na měkké kožené sedačce a zamyšleně pozoroval nedojedený sendvič Monte Christo a už třetí koktejl Manhattan, který by si za běžných okolností neobjednal.

Prostořeká blonďatá číšnice v miniminisukni a síťovaných punčochách se zastavila u jeho stolu. „Jste nejsmutnější člověk v celém lokálu," pronesla s mateřským úsměvem. „Přišel jste o manželku nebo o přítelkyni?"

„Něco horšího," odpověděl Pitt posmutněle. „Přišel jsem o auto."

Věnovala mu pohled vyhrazený jen Marťanům a největším podivínům a pokračovala v okružní cestě kolem stolů.

Pitt seděl dál, nepřítomně míchal koktejl, v němž plavala třešeň, a kabonil se. Někde v průběhu rozpracované akce ztratil vládu nad událostmi. Ty se teď zmocnily jeho. Skutečnost, že věděl, kdo usiloval o jeho život, mu nepřinášela velké uspokojení. Jedině organizace Bougainvilleů měla pádný motiv. Dostával se jí na kobylku. K tomu se nemusel vyznačovat nijak pronikavou inteligencí, aby mu to došlo.

Zlobil se na sebe za to, že se nechal strhnout k pubertálním počítačovým hrám s jejich bankovními účty, zatímco oni zjevně hráli vyšší ligu. Pitt se cítil jako objevitel, který v Antarktidě nalezl sejf plný peněz a teď je nemá kde utratit. Jeho jediná výhoda spočívala v tom, že věděl víc, než oni tuší.

Nejvíc ho trápila záhada nepochopitelné účasti Bougainvilleů v případu *Eagle*. Nenapadal ho motiv, proč ho potopili a proč vraždili. Jedinou vazbou, a to nikterak pevnou, byla přemíra korejských utopenců.

Zbytečná starost. Tohle spadalo do kompetence FBI a jeho těšilo, že se tím nemusí zabývat.

Nadešel čas k akci, rozhodl se, a jejím prvním krokem je mobilizace všech sil. Ani tento závěr nevyžadoval bůhvíjak pronikavou mysl.

Zvedl se a přistoupil k baru: „Mohl bych použít váš telefon, *Cabote*?"

Barman Sean Cabot s tváří irského skřítka, který vypadal jako bratranec všech irských barmanů na světě, se na něj smutně podíval: „Místní, nebo meziměstský hovor?“

„Meziměstský, ale nemusíte ronit slzy do kasy. Použiju kreditku.“

Cabot lhostejně přikývl a postavil přístroj na druhý konec baru co nejdál od ostatních hostů. „Mrzutá věc, s tím vaším autem, Dirku. Jednou jsem ho viděl. Bylo krásný.“

„Díky. Dejte si na mě drink.“

Cabot si natočil z pípy sklenici zázvorového piva a zvedl ji k přípitku: „Na dobrého samaritána a bonvivána.“

Pitt se necítil jako samaritán, tím méně jako bonviván, když ťukal do klávesnice telefonu. Nadiktoval centrále číslo své kreditní karty a čekal na spojení.

„Detektivní agentuva Casio a společníci.“

„Tady je Dirk Pitt. Je tam Sal.“

„Mějte chvilku stupení, pane.“

Přeci jen se některé věci obracely k lepšímu. Casiova spojovatelka ho už vzala na milost.

„Dirku?“ zazněl Casiův hlas.

„Celé ráno vám volám do úřadu. Myslím, že jsem na něco kápl.“

„Ano?“

„Šťárání v archivech námořnických odborů se vyplatilo. Šest korejských námořníků přijatých na palubu *San Marina* tam mělo záznam. Většinou dělali pro zahraniční loďaře. Ale jedno měli všichni společné. Všichni někdy v minulosti pracovali pro Bougainvilleovu námořní dopravu. Slyšel jste o ní někdy?“

„Ano a odpovídá to.“ Vylíčil Casiovi, na co přišli počítačovým pátráním.

„A sakra!“ zareagoval Casio neuctivě. „Takže to do sebe zapadá.“

„Co říkají odborové archivy o osudu korejské posádky od únosu *San Marina* dál?“

„Nic, všichni se vytratili.“

„Pokud všechno proběhlo v duchu zvyklostí běžných u Bougainvilleů, stali se oběťmi vrahů.“

Casio zmlkl a Pitt si představoval, co se honí detektivovi hlavou. „Máte to u mě," ozval se konečně Casio. „Pomohl jste mi dostat se na stopu Artiných vrahů. Ale to je můj případ. Od této chvíle pracuju zase sám."

„Nepokoušejte se mě krmit mučednickými frázemi o oku za oko," řekl Pitt. „Navíc pořád ještě nevíte, kdo konkrétně nese odpovědnost za smrt vaší dcery."

„Min Koryo Bougainvilleová." Casio to jméno téměř plival. „Kdo jiný?"

„Ta stařenka možná vydala rozkazy," namítl Pitt, „ale krev na rukou nemá. Není tajemstvím, že už deset let sedí na pojízdném křesle. Od doby Nixonova prezidentování se neobjevil jediný její snímek, nedala žádný rozhovor. Z toho všeho se zdá, že Min Koryo Bougainvilleová už jen vegetuje jako senilní, na lůžko upoutaný tvor. Kdoví, možná už nežije. Absurdní pomyšlení, že za sebou trousí mrtvoly do oceánu."

„Naznačujete vražedné firemní komando?"

„Nenapadá vás účinnější způsob likvidace konkurence?"

„To zas zní, jako by patřila k mafii," zavrčel Casio.

„Mafie vraždí jen udavače a své vlastní příslušníky. Ďábelský půvab metod Min Koryo spočívá v tom, že plošným vyvražďováním posádek a únosy lodí jiných společností si bezkonkurenčně zvyšuje vlastní příjmy. Aby si tak mohla počínat, musí mít někoho, kdo všechny ty zločiny organizuje a synchronizuje. Nenechte se zaslepit natolik, že přestanete vnímat realitu, Sale. Na to, abyste se dostal na kobylku Bougainvilleům, sám nemáte."

„Vy snad ano?"

„Armáda vzniká od dvojice."

Rozhostilo se dlouhé ticho, až si Pitt pomyslel, zda se spojení nepřerušilo.

„Jste tam ještě, Sale?"

„Ano," zazněl Casiův zamyšlený hlas. „Co tedy chcete, abych udělal?"

„Zaleťte do New Yorku a podívejte se do Bougainvilleovy námořní dopravy."

„Chcete říct, že bych se měl vloupat do jejich sídla?"

„Myslel jsem, že to sloveso zní ‚navštívit.“

„Policajt používá jiný slovník než soudce.“

„Využijte svůj talent k tomu, abyste tam našel další zajímavé věci, které nám počítačová návštěva nevyjevila.“

„Dám jim tam i odposlech, když už tam budu.“

„Dělejte, co uznáte za vhodné,“ odpověděl Pitt. „Podstatné je, že vaše návštěva přijde ze směru, odkud ji nečekají. Mě už mají podchyceného.“

„Jak vás mají podchyceného?“ ožil Casio.

„Pokusili se mě zabít.“

„Proboha!“ zamumlal Casio. „Jak?“

„Náloží v autě.“

„Svině!“ zachraptěl Casio. „Ještě dnes odletím do New Yorku.“

Pitt odstrčil telefon a vrátil se do svého boxu. Po rozhovoru s Casiem se cítil lépe a dojedl tedy sendvič. Uvažoval o čtvrtém Manhattanu, když k jeho stolu přistoupil Giordino.

„Soukromý večírek?“ zeptal se.

„Ne,“ odvětil Pitt. „Nenávistný, sebelítostný a melancholický večírek.“

„I tak se připojím.“ Giordino vklouzl do boxu. „Admirál má o tebe starost.“

„Vyřiď mu, že zaplatím všechny škody, ke kterým došlo na parkovišti.“

„Mluvím vážně. Stařík řádí víc než přišlápnutý ratlík. Celé dopoledne dorážel na ministerstvo spravedlnosti, aby zahájili důkladné vyšetřování, kdo za tím bombovým útokem stojí. Útok na tebe považuje za útok na NUMA.“

„FBI nejspíš čenichá kolem mého bytu i kolem kanceláře.“

Giorgino přisvědčil: „Rovnou v šesti lidech.“

„A co novináři?“

„Ty jsem přestal počítat. Cos čekal? Výbuch, který roztrhal tvoje auto, tě zároveň vymrštil do světel ramp. Je z tebe okamžitá celebrita. První bombový atentát tady ve městě za sedm roků. Někdo porušil nepsané přikázání, které zní: nezabiješ vysokého vládního úředníka na domácí půdě. Ať se ti to líbí, nebo ne, kamaráde, dostal ses do epicentra dění.“

Pitt pociťoval mírné zadostiučinění z toho, že vyděsil Bougainvilley natolik, že se ho pokusili odstranit. Nějak se museli dopátrat toho, že se jim zahryzl do slabin a že každým dalším kousnutím proniká hlouběji do jejich tajemství. Ale tak přehnaná reakce, kdy se z útočníka rázem stane oběť?

Jeho fingované oznámení nálezu *San Marina* i *Pilottown*u je muselo zburcovat. Ale k panice neměli důvod. Min Koryo nevystupovala jako panikářka. Dala to ostatně najevo tím, že na vykonstruovaný příběh nijak nereagovala.

Jak přišli na to, že se dostal tak blízko?

Bougainvilleová ho nemohla spojit s nabouráním svého počítačového systému a v tak krátké době zosnovat jeho smrt. Pak mu to došlo. Ten pocit měl už delší dobu, ale zatlačoval jej do pozadí a nehodlal se jím zabývat, protože nezapadal do celého schématu. Teď však vzplál plnou silou.

Bougainvilleová si jej spojila s *Eaglem*.

Pitta ta myšlenka tak ohromila, že přeslechl Giordina, který jej upozorňoval, že má hovor.

„Musíš být myšlenkami bůhvíkde," říkal právě Giordino a ukazoval na barmana Cabota, který držel nad barem telefon.

Pitt k němu přistoupil a uchopil sluchátko.

„Ano?"

Vyřinul se na něj rozrušený hlas Sally Lindemannové: „Díky bohu, že jsem vás konečně zastihla. Snažím se o to už celý den."

„Copak se děje?" zeptal se Pitt. ‚Je Loren v pořádku?"

„Řekla bych, že ano, ale možná taky ne," odpověděla Sally zmateně. Já prostě nevím."

„Uklidněte se a řekněte mi to všechno hezky popořadě."

„Kongresmanka Smithová mi zavolala v noci z paluby Leonida Andrejeva a požádala mě, abych zjistila, kde se právě nalézá předseda Sněmovny Alan Moran. Důvod mi nesdělila. Když jsem se ptala, co mu mám říct, až ho najdu, nařídila mi, abych se mu omluvila, že šlo o omyl. Chápete to?"

„Našla jste Morana?"

„Právě že ne. Se senátorem Marcusem Larimerem měli odjet na ryby k Husímu jezeru. Vydala jsem se tam, ale tam o nich nikdo nic neví.“

„Co ještě říkala Loren?“

Její poslední slova zněla ‚Zavolej Dirkovi a vyřiď mu, že potřebuju…‘ Pak nás přerušili. Pokoušela jsem ses ní znovu spojit, ale marně.“

„Upozornila jste lodního operátora, že jde o naléhavou záležitost?“

„Jistěže. Ujistili mě, že jí můj vzkaz doručili do kajuty, ale že na něj nijak nereagovala. To je podle mě dost divné. Nijak se jí to nepodobá. Že to zní šíleně?“

Pitt neodpověděl a uvažoval. „Ano,“ řekl konečně. „Tak šíleně, až by to mohlo dávat smysl. Máte časový rozpis plavby *Leonida Andrejeva?*“

„Okamžik,“ Sally odešla od telefonu skoro na celou minutu. „Už jsem tady. Co potřebujete vědět?“

„Kdy zakotví v nejbližším přístavu?“

„Už se na to dívám… Zítra v deset ráno přistává v San Salvadoru, odkud vyplouvá téhož večera v osm a míří do Kingstonu na Jamajku.

„Díky, Sally.“

„Co za tím vězí?“ ptala se Sally. „Mohl byste mi to říct?“

„Snažte se dál o spojení s Loren. Volejte na loď každé dvě hodiny.“

„Zavoláte mi, pokud narazíte na něco podezřelého?“ naléhala Sally.

„Určitě,“ slíbil Pitt. Vrátil se ke stolu a usedl.

„Kdo volal?“ zajímal se Giordino.

„Moje cestovní kancelář,“ odpověděl Pitt a snažil se, aby to znělo bezstarostně. „Rezervoval jsem pro nás místa na plavbu Karibikem.“

48

Curtis Mayo seděl u stolku v kulisách studia a hleděl vpravo na monitor těsně pod kamerou číslo dvě. Měl za sebou už deset minut večerních zpráv a právě čekal, až skončí reklama na dezinfekční prostředek sanitární keramiky. V půlminutovém spotu vystupovala newyorská modelka, která nejspíš v životě neumývala záchodovou mísu, avšak svůdně se usmívala a laskala přípravek tváří.

Do Mayova zorného pole vstoupil pomocný režisér, odpočítal tři poslední vteřiny a mávl. Červené světlo na kameře se rozsvítilo, Mayo pohlédl do objektivu a zahájil druhý blok své zpravodajské relace.

„Na prezidentově farmě v Novém Mexiku se šíří dohady o tom, že šéf administrativy a viceprezident používají dvojníky."

Zatímco Mayův komentář pokračoval, technik v režii spustil videozáznam prezidenta na traktoru.

„Tyto záběry prezidenta sklízejícího na své farmě vojtěšku mohou při bližším zkoumání u někoho vyvolat dojem, že to není on. Určitá obecně známá gesta působí přehnaně, na prstech vidíme odlišné prsteny, má jiné hodinky, než nosí obvykle, a lze vysledovat i zvyk škrábat se často na bradě, který jsme u něho dříve nepozorovali.

Johna Suttona, herce, který se prezidentovi neuvěřitelně podobá a často jej imituje v zábavných pořadech a reklamách, se hollywoodským dopisovatelům nepodařilo zastihnout. O to víc se však vkrádá otázka, z jakého důvodu by naši představitelé měli používat dvojníky? Jde o tajné bezpečnostní opatření, anebo má tento trik temnější pozadí? Možná je tlak úřadu tak silný, že vyžaduje jeho přítomnost na dvou místech současně. Můžeme jen spekulovat.

Mayo nechal příběh viset na vlásku podezření. Režie střihla na něj a on pokračoval do kamery s další zprávou.

„Policie v Miami dnes ohlásila pokrok ve vyšetřování řady vražd souvisejících s obchodem s drogami…"

Po vysílání se Mayo neubránil spokojenému úsměvu, když mu hlásili stovky telefonátů do studia požadujících podrobnosti zprávy o prezidentově dvojníkovi. Stejnou reakci, zřejmě ještě masivnější,

zaznamenají i telefonní linky Bílého domu. Se škodolibou radostí si představoval, jak se k nim postaví prezidentův tiskový tajemník.

###

V Novém Mexiku Sonny Thompson hleděl skelným pohledem na obrazovku ještě dlouho poté, co z ní Mayo zmizel. Zhroutil se jako žok sádla do křesla. Cítil, že nadchází konec jeho pracně budovaného světa. Jeho kolegové z médií jej ukřižují ve jménu honby za senzací. Až se prokáže, že se podílel na spiknutí s cílem oklamat americkou veřejnost, žádné noviny ani žádná televizní společnost jej po jeho neodvratném vyhazovu z Bílého domu nepřijmou.

John Sutton stál za ním se skleničkou v ruce. „Supi se stahují," poznamenal.

‚A jsou jich obrovská hejna," zamumlal Thompson.

„Co se bude dít dál?"

„To musí rozhodnout jiní."

„Nehodlám jít do kriminálu jako Liddy, Colson a další," prohlásil Sutton nepřátelsky.

„Do vězení nikdo nepůjde," ujistil ho Thompson unaveně. „Tohle není Watergate. Ministerstvo spravedlnosti máme na své straně."

„Přesto nehodlám dát hlavu na špalek za bandu politiků." V Suttonových očích se lačně zablesklo. „Na tom by se dalo vydělat hezkých pár tisíc, možná i milionů."

Thompson k němu vzhlédl: Jak?"

„Rozhovory, články, kniha, autorská práva… Možností, jak na tom něco trhnout, se naskýtá bezpočet."

„A vy si myslíte, že teď půjdete a všechno to vyzvoníte?"

„A proč ne?" zeptal se Sutton. „Kdo mi v tom zabrání?"

Teď byla s úsměvem řada na Thompsonovi: „Zřejmě vám zapomněli říct skutečné důvody, proč vás najali. Patrně netušíte, jak ohromný význam má váš malý tyjátr pro zájmy naší země."

„No a co?" pokrčil rameny Sutton.

„Možná tomu nebudete věřit, pane Suttone, ale v naší vládě se najde pořád dost slušných lidí, kterým tato země leží na srdci. Nikdy vám nedovolí, abyste ji ohrozil jen pro svůj osobní prospěch."

„A jak by mi asi mohli ublížit ti blázni, co řídí ten cirkus ve Washingtonu? Plácnou mě přes ruku? Pošlou mi ve dvaašedesáti povo-

lávací rozkaz a odvelí mě? Udají mě berňáku? Nemají šanci. Každý rok si nechávám dělat audit.“

„Nic tak přízemního,“ odpověděl Thompson. „Prostě vás jen vyřadí.“

Jak to myslíte, vyřadí?“ zajímal se Sutton.

„Možná jsem měl spíš říct ‚zlikvidují‘,“ opravil se Thompson a vychutnával si výraz, který se usazoval v Suttonově pohledu. „Nemusím snad zdůrazňovat, že vaše tělo se nikdy nenajde.“

49

Při pomyšlení, jaký den ho očekává, ztrácel Fawcett chuť do života. Při holení občas mrkl na hromadu novin poházených po zemi v koupelně. Mayova zpráva se dostala na první strany ranních vydání všech celostátních deníků. Média se náhle začala ptát, proč nemohla prezidenta v posledních deseti dnech sehnat. Polovina komentářů požadovala, aby vystoupil s prohlášením. Druhá polovina kladla otázku: „Kde se nalézá skutečný prezident?“

Fawcett otřel zbytek holicí pěny do ručníku a proklepal si tváře jemnou vodou po holení. Usoudil, že pro něj bude nejlepší ponechat stejně jako Washington hádanku nezodpovězenou a mlčet. Svoje teritorium si ohlídá, mírně se stáhne do pozadí a galantně umožní ministru zahraničí Oatesovi stanout v první linii proti bubnové palbě médií.

Čas se však smrskl ze dnů na pouhé hodiny. Nepotrvá dlouho a zbudou už jen minuty. Nedotknutelnost nelze udržet věčně.

Fawcett si nedokázal ani zdánlivě představit komplikace, které by přineslo oznámení o prezidentově únosu. Žádný protistátní akt dosud nedosáhl takových rozměrů.

Věděl jistě jen to, že zbytnělá byrokracie by nějakým způsobem fungovala dál. Mocenskou elitu do ní vmetává a zase z ní vymetá hlasování voličů, avšak instituce přetrvávají.

Rozhodl se učinit v rámci svých scvrkávajících se kompetencí vše pro to, aby moc do rukou příštího prezidenta přešla co nejschůdněji. Při troše štěstí si zachová i svůj post.

Oblékl si tmavý oblek, vyšel z domu a rozjel se do své kanceláře se strachem narůstajícím s každým ujetým kilometrem. Oscar Lucas a Alan Mercier už na něho čekali, jen co vstoupil do západního křídla. „Vypadá to blbě.“ Nic víc Lucas neřekl.

„Někdo musí vystoupit s prohlášením,“ navázal Mercier a jeho tvář by se lépe hodila do rakve než sem.

„Už si někdo vytáhl zlomenou zápalku?“ zeptal se Fawcett. „Doug Oates se domnívá, že nejvhodnějším člověkem pro vedení tiskové konference a ohlášení prezidentova únosu jste vy.“

„Co o tom soudí zbytek kabinetu?“ zeptal se Fawcett skepticky.

„Souhlasí.“

„Ať jde Oates do háje!“ vybuchl Fawcett. „Ten nápad je pošahaný. Jen se snaží zachránit si kůži. Nemám pravomoci na odpálení takové bomby. V očích obyčejných voličů jsem nula. Ani jeden z tisíce neví, jak se jmenuju a kam mě má v administrativě zařadit. Musíte přece tušit, k čemu to povede. Veřejnost okamžitě vycítí, že se její představitelé zalykají v potápějící se lodi, krčí se za zavřenými dveřmi, aby uhájili své pozice, a až to všechno skončí, úcta ke Spojeným státům bude v tahu. Ne, lituji. Oates je logicky jediný vhodný k takovému prohlášení.“

„Ale pokud se Oates postaví do té palby,“ namítl Mercier trpělivě, „a na většinu důrazných otázek odpoví nevědoucím pokrčením ramen, může vyvolat zdání, že má v únosu sám prsty. Jako první na řadě jím nejvíc získává. Každý lovec senzací v zemi bude řvát: Spiknutí! Vzpomínáte si na to, jaký odpor veřejnosti vzbudilo prohlášení bývalého ministra zahraničí Alexandra Haiga, když poté, co Hinckley postřelil Reagana, řekl, že měl od první chvíle vše pod kontrolou? Jeho obraz vojáka bažícího po moci, ať už opodstatněný, nebo ne, v tu ránu nabobtnal. Veřejnosti se nezamlouvala myšlenka, že by právě on řídil zemi. Jeho vliv slábl, až nakonec sám rezignoval.“

„Srovnáváte hrušky s jabkama,“ odporoval Fawcett. „Říkám jen, že to lidi popudí, když vstanu a oznámím, že prezident, viceprezident a dva většinoví kongresmani za tajemných okolností zmizeli a pravděpodobně jsou mrtví. K čertu, vždyť mi nikdo neuvěří!“

„Hlavní cíl nemůžeme pouštět ze zřetele,“ trval na svém Mercier. „Douglas Oates musí vstoupit do Bílého domu čistý jak padlý sníh. Nesplní svůj úkol sjednotitele, pokud se kolem něho nakupí pochybnosti a zlovolné drby.“

„Oates není politik. Nikdy nedal ani v nejmenším najevo, že by stál o prezidentský úřad.“

„Nemá jinou volbu,“ odpověděl Mercier. „Musí sloužit jako náhradník až do příštích voleb.“

„Mohli by ministři během tiskové konference stát za mnou na důkaz podpory?“

„„S tím nebudou souhlasit.“

.,Takže se můžu připravit na to, jak mě davy poženou z města," konstatoval Fawcett trpce. Je to kolektivní usnesení?"

„Přeháníte," namítl Mercier mírně. „Nikdo vás nehodlá válet v dehtu a peří. Vaši pozici to neohrozí. Doug Oates si vás chce ponechat jako šéfa své kanceláře."

„A za půl roku mě požádá, abych rezignoval."

„Budoucnost nemá nikdo zaručenou."

„„Dobře," ukončil hovor Fawcett a hlas se mu třásl hněvem. Protlačil se mezi Mercierem a Lucasem. „Běžte za Oatesem a vyřiďte mu, že jeho lidská oběť je připravena."

Už se ani neotočil a rázoval chodbou přímo do své kanceláře. Tam začal přecházet sem a tam a funěl zlostí. Soukolí byrokratické mašinérie se přes něj zanedlouho převalí. Už nezáleželo na jeho zájmech a mínění. Proklínal celou situaci a utápěl se v sebelítosti, že si ani nepovšiml, že do místnosti vstoupila Megan Blairová, prezidentova sekretářka.

„Probůh, takhle rozrušeného jsem vás ještě neviděla," řekla.

Fawcett se k ní obrátil a pokusil se o úsměv: Jen si tu stěžuju do zdi."

„To někdy taky dělám, zvlášť když ke mně přijede na návštěvu neteř a vytáčí mě svou diskomuzikou. Burácí to vždycky po celém domě."

„Potřebujete něco?" přerušil ji netrpělivě.

„Když už jsme u stěžování," navázala významně, „proč mi někdo neřekl, že se prezident vrátil z farmy?"

„Nejspíš mi to vypadlo z hla…" zarazil se a nevěřícně na ni vytřeštil oči. „Co jste to řekla?"

„Prezident se vrátil a nikdo z vaší kanceláře mi o tom neřekl."

Fawcettův výraz svědčil o nejhlubší nedůvěře: „Prezident je v Novém Mexiku."

„To tedy určitě není," oponovala Megan Blairová neústupně. „Právě v téhle chvíli sedí za svým stolem. Už mě zpucoval za to, že jsem přišla pozdě."

Megan nepatřila k ženám, které umí bez uzardění lhát. Fawcett jí pohlédl do očí a poznal, že říká pravdu. Neuhnula pohledem, hlavu mírně nakloněnou na stranu.

„Není vám nic?“ zeptala se.

Fawcett neodpověděl. Vyběhl z kanceláře a hnal se chodbou. Minul Lucase a Merciera, kteří ještě stále stáli zabráni do tichého hovoru. Vzhlédli, když se kolem nich s dupotem prohnal.

„Poběžte za mnou!“ zavolal přes rameno a rukama máchal ve vzduchu.

Chvíli stáli bez pohnutí a jen zmateně pomrkávali. Pak se probral Lucas a vyrazil za Fawcettem následován funícím Mercierem.

Fawcett vrazil do Oválné pracovny a zůstal stát jako opařený na prahu s tváří bílou jak stěna.

Prezident Spojených států vzhlédl od stolu a usmál se: „Dobré jitro, Dane. Mohli bychom projít můj dnešní program?“

Necelý kilometr a půl odtud, v zabezpečené místnosti v nejvyšším patře sovětského velvyslanectví, seděl před monitorem Alexej Lugovoj a dohlížel na činnost prezidentova mozku. Přídavné zařízení ji monitorovalo verbálně – obrazovka nabízela jeho myšlenky v angličtině, zatímco z tiskárny vyjížděla kopie jejich překladu do ruštiny.

Upil trochu silné černé kávy, vstal, ale oči nespouštěl ze zelených písmen na obrazovce. Husté obočí se přiměřeně zvedlo, aby dal najevo, jak vysoké má o sobě mínění.

Zdálky sem prezidentův mozek přenášel každou svou myšlenku, každý slovní projev, a dokonce i všechno, co se řeklo v jeho okolí a co jeho mozek ukládal do paměti.

Druhý stupeň projektu Huckleberry Finn se úspěšně završil.

Lugovoj se rozhodl počkat pár dnů, než vstoupí do konečné a nejkritičtější fáze – do fáze odesílání pokynů. Pokud všechno půjde, jak má, jeho unikátní projekt převezmou lidé v Kremlu. A pak už začne určovat politiku Spojených států generální tajemník strany Antonov, nikoli jejich prezident.

50

Žhavé slunce vklouzlo za západní obzor Egejského moře, když z Dardanel vyrazila loď a prodírala se bludištěm řeckých ostrůvků. Hladinu moře čeřily jen drobné vlnky a lehký teplý větřík vanul od afrického pobřeží a stáčel se k jihu. Oranžový nádech oblohy záhy zmizel, moře ztratilo svou modř a všechno i s nimi zahalil neproniknutelný závoj tmy. Na obloze nestál ani měsíc; jediné světlo vydávaly hvězdy a zdaleka pronikající paprsek majáku na ostrově Lesbos.

James Mangyai, kapitán těžkotonážní, stopětašedesátimetrové lodi *Venice*, stál na můstku a nespouštěl zrak z přídě. Koutkem oka sklouzl k radaru a zase vyhlédl ven a děkoval bohu, že nablízku nepluje žádná jiná loď.

Od vyplutí z přístavu Oděsa v Černém moři urazili už šest set námořních mil, ale neklid ho stále neopouštěl. Teprve teď začal trochu svobodněji dýchat. V řeckých výsostných vodách si Rusové na žádné triky netroufnou.

Venice neměla velkou zátěž, jejím jediným nákladem byla zásilka zlata sovětské vlády pro madame Bougainvilleovou, a proto plula na vlnách snadno a lehce. Mířila do Janova, kde měli náklad tajně vyložit a poté transportovat do švýcarského Lucernu.

Kapitán Mangyai zaslechl za sebou kroky na prknech týkové podlahy a odrazem ve skle můstku poznal svého prvního důstojníka Kim Čaa.

„Tak jak to vypadá, pane Čao?“ zeptal se, aniž se k němu obrátil.

Čao procházel detailní hodinové předpovědi počasí nabízené automatizovaným informačním systémem. „Pro dalších dvanáct hodin bych počítal s klidnou plavbou,“ odpověděl zvolna. „I dlouhodobá předpověď vypadá dobře. Máme štěstí. V tuto roční dobu se tu dá narazit na o poznání silnější jižní vítr.

„Klidné moře potřebujeme, máme-li přistát v Janově podle časových direktiv madame Bougainvilleové.“

„Nač takový spěch?“ zeptal se Čao. „Dalších dvanáct hodin plavby přece nemůže hrát roli.“

„Pro naši zaměstnavatelku hraje," odvětil Mangyai suše. „Nerada vidí náš náklad na moři déle, než je nezbytně nutné."

„Hlavní strojník řádí hůř než tajfun. Říká, že neudrží takovou rychlost po celou dobu plavby, nechce-li zadřít motory."

„Vždycky všechno vidí černě."

„Od Oděsy jste neopustil můstek, kapitáne. Dovolte mi, ať vás vystřídám."

Mangyai nabídku vděčně přijal: „Krátký odpočinek přijde vhod. Předtím se ale půjdu podívat na našeho cestujícího."

Předal hlídku na můstku Čaovi a sestoupil o tři paluby níž k masivním ocelovým dveřím na konci středové lodní chodby. Stiskl tlačítko komunikátoru na dveřích.

„Tady je kapitán Mangyai, pane Hongu."

V odpověď zaznělo lehké skřípění otevíraných mohutných dveří. Opatrně z nich vyhlédla drobná tvář kulatá jako měsíček se silnými brýlemi na nose.

„Ach, kapitán. Prosím, pojďte dál."

„Nepotřebujete něco, pane Hongu?"

„Ne, cítím se tu docela dobře, děkuji."

Hongova představa pohodlí se značně lišila od Mangyaiovy. Jediné známky lidských podmínek k bydlení tu představoval kufr pečlivě zasunutý pod skládací plátěné lehátko, jedno prostěradlo, malý elektrický vařič s čajovou konvicí a stolní deska připevněná k ocelové stěně, kterou pokrývala změť zařízení k chemickým analýzám. Zbytek prostoru zabíraly dřevěné bedny a zlaté cihly. Zlato stálo naskládáno několika řadami, třicet cihel do výšky, deset do hloubky. Některé ležely poházené vedle otevřených beden, na jejichž ne–opracovaném povrchu stálo upozornění:

OPATRNĚ!
RTUŤ VE SKLE
CHEMICKÁ SPOLEČNOST SUZAKA, LTD
KJÓTÓ, JAPONSKO

„Jak pokračujete?" zeptal se Mangyai.

„Než přistaneme, stačíme všechno otestovat a zabalit do beden."

„Kolik pozlacených olověných cihel nám Rusové podstrčili?“ „Ani jednu,“ zavrtěl hlavou Hong. „Počet souhlasí a souhlasí i ryzost každého kousku, který jsem zatím prověřil.“

„Nechce se mi věřit takové bezelstnosti. Zásilka dorazila ve stanovenou hodinu. Jejich dělníci ji naložili na palubu bez incidentu. A ani jejich úřady nám nedělaly problémy při odplutí. Takovou vstřícnost jsem u sovětských přístavních orgánů ještě nikdy nezažil.“

„Možná zapůsobil vliv madame Bougainvilleové v Kremlu.“ „Možná,“ pokrčil Mangyai skepticky rameny. Zvědavě přehlížel řady lesklého žlutého kovu: „Zajímalo by mě pozadí téhle transakce.“

„Já se na to ptát nebudu,“ prohlásil Hong, pečlivě zabalil další cihlu a uložil ji do bedny.

Než mohl Mangyai pokračovat, z komunikátoru na dveřích se ozval hlas: „Jste tam, kapitáne?“

Přistoupil k těžkým dveřím a pootevřel je. Před nimi v chodbě stál spojový důstojník.

„Ano, co se děje?“

„Říkal jsem si, že by vás to mohlo zajímat. Někdo se snaží rušit náš signál.“

„Jste si tím jistý?“

„Ano, pane,“ odpověděl mladý důstojník. „Pokusil jsem se lokalizovat zdroj, nachází se zhruba pět kilometrů po našem levoboku.“

Mangyai se omluvil Hongovi a pospíšil si na můstek. První důstojník Čao seděl poklidně ve vysokém otáčecím křesle a sledoval elektronické přístroje řídicího pultu lodi.

„Nacházejí se v naší blízkosti nějaká plavidla, pane Čao,“ zeptal se ho Mangyai.

Pokud prvního důstojníka překvapil kapitánův náhlý návrat, nedal to na sobě znát: „Vizuálně nic, radar nehlásí taky nic, pane.“

„Hloubka?“

Čao si ověřil údaj na akustickém hloubkoměru: „Padesát metrů, tedy asi sto šedesát stop.“

Hrůzná skutečnost dopadla do kapitánovy mysli jako kladivo. Sklonil se nad mapou a kontroloval kurz lodi. Kýl *Venice* právě proplouval nad Tzonstonskou mělčinou, jednou z mnoha oblastí Egejského moře, kde se dno zdvíhá až na nějakých třicet metrů k hladině.

Pro bezpečné proplutí to stačilo, ale bylo to dostačující i pro nenákladnou záchrannou operaci.

„Plujte do větší hloubky!“ vykřikl.

Čao se na něj zadíval s nechápavým údivem: „Pane?“

Mangyai otevřel ústa, aby rozkaz zopakoval, ale slova mu uvázla v hrdle. Současně s tím zvukem dvě naváděná torpéda rozervala stěnu strojovny a jejich následný výbuch rozséval zkázu. Otvory v lodi se dovnitř vevalilo moře. *Venice* se zachvěla, a tak začala její agónie.

Konec přišel rychle. Za osm minut se zádí vpřed potopila a navždy zmizela v lhostejných vlnách.

Voda se nad ní ještě ani pořádně nezavřela, když se v blízkosti vynořila ponorka a její reflektory začaly klouzat po roztroušených plovoucích troskách. Těch několik přeživších nešťastníků, kteří se jich drželi, dostalo dávku z kulometu a jejich potrhaná těla se potopila. Na hladinu vyjely čluny s asistencí silných světlometů. Po několik hodin proplouvaly křížem krážem po hladině, a teprve když se i ty nejmenší trosky lodi ocitly na jejich palubě, vrátily se ke svému mateřskému plavidlu.

Nakonec všechna světla pohasla a ponorka se vrátila do temnot.

51

Prezident seděl v čele oválného mahagonového stolu v zasedací místnosti Bílého domu. K němu se připojilo dalších jedenáct mužů. V prezidentových očích se objevil záblesk pobavení, když přelétl jejich ustarané výrazy.

„Je mi jasné, pánové, že vás zajímá, kam jsem se v posledních deseti dnech poděl a co se stalo s Vincem Margolinem, Alem Moranem a Marcusem Larimerem. Můžete ty obavy pustit z hlavy. Naše dočasné zmizení jsem naplánoval já sám."

„Vy sám?" zareagoval Douglas Oates.

„Ne tak docela. Jel v tom se mnou i sovětský prezident Antonov."

Několik vteřin nebyli nejbližší prezidentovi spolupracovníci samým údivem a zděšením mocni slova.

„Vy jste inscenoval tajnou schůzku s Antonovem, aniž jste o tom uvědomil kohokoli z nás?"

Z Oatesovy tváře úděs odplavil všechnu krev.

„Ano," přisvědčil prezident. „Osobní setkání v nejužším kruhu, bez vnějších vlivů a bez předpojatosti, bez účasti mezinárodního tisku přikládajícího falešný význam každému slovu a také bez svazující taktiky. Jen čtyři naši nejvyšší představitelé proti čtyřem jejich." Odmlčel se a očima přelétl shromážděné muže. „Netradiční způsob jednání, ale věřím, že jej voliči přijmou, až jim nabídneme jeho výsledky."

„Mohl byste nám, pane prezidente, sdělit, jakým způsobem a kde jednání probíhalo?" zeptal se Dan Fawcett.

„Poté, co jsme přesedli z jedné jachty na druhou, dopravil nás civilní vrtulník na malé letiště poblíž Baltimoru. Tam jsme vstoupili na palubu soukromého letadla, které patří jednomu mému starému příteli, a přes Atlantik jsme odletěli k opuštěné přistávací ploše v poušti východně od Ataru v Mauritánii. Tam už nás čekal Antonov se svými lidmi."

„Žil jsem v domnění… nebo spíš agentury uváděly," ozval se Jesse Simmons váhavě, „že Antonov navštívil minulý týden Paříž."

„Ano, Georgij se zastavil v Paříži ke krátkému setkání s prezidentem L'Estrangem a pak pokračoval do Ataru." Obrátil se k Fawcettovi: „Mimochodem, Dane, uspořádali jste dokonalé divadýlko."

„No, málem nám to nevyšlo."

„Vystoupím a označím všechny dohady o dvojníkovi za natolik absurdní, že je ani nehodlám komentovat. Tisku se dostane vysvětlení, ale nejprve se na to musíme připravit."

Sam Emmett se opřel lokty o stůl a naklonil se blíž k prezidentovi: „Hlásili vám, pane, že *Eagle* se potopil a jeho posádka zahynula?"

Prezident chvíli vypadal, jako by nechápal. Vzápětí však jeho zrak zpozorněl a on zavrtěl hlavou: „Ne, o tom nevím. Uvítal bych kompletní hlášení, Same, a to co nejdříve."

Emmett přikývl: „Dostanete je, jen co skončíme."

Oates měl co dělat, aby se ovládl. Setkání na tak vysoké úrovni a s takovými dopady na světovou politiku, konané za zády ministerstva zahraničí, to mu připadalo nemyslitelné. Něco takového se ještě nikdy nestalo, co paměť sahala.

„Myslím, že by všechny zajímalo, o čem jste s Georgijem Antonovem jednal," ozval se škrobeně.

„Došli jsme k velice nadějným kompromisům," odpověděl prezident. „Nejpalčivější bod našeho jednání se týkal odzbrojení. Dospěli jsme s Antonovem k dohodě, podle které zastavíme výrobu raket a zahájíme program jejich likvidace. V zásadě to znamená, že oni i my se začneme stejnou měrou zbavovat nukleárních hlavic za dohledu vzájemně vysílaných inspekčních týmů."

„S takovým návrhem se Anglie a Francie nikdy nesmíří," namítl Oates. „Mají své vlastní jaderné arzenály nezávislé na našich."

„Začneme od raket dalekého doletu a budeme postupovat dál," vysvětloval prezident. „Evropa se dříve či později přidá."

Generál Clayton Metcalf vrtěl hlavou: „Jak se mi to zatím jeví, musím říct, že ty návrhy znějí neuvěřitelně naivně."

„Jde o pouhý začátek," prohlásil prezident neústupně. „Věřím, že Antonov myslí svou nabídku upřímně, a já jsem připraven projevit dobrou vůli a držet se odzbrojovacího programu."

„Já se zdržím úsudku, dokud nedostaneme možnost si dohodu prostudovat," ozval se Simmons.

„To považuji za správný přístup."

„O čem jste ještě jednali?" zajímal se Fawcett.

„Projednávali jsme i obchodní dohodu," odpověděl prezident. „Stručně řečeno, umožníme-li Rusům přepravu dovážených zemědělských produktů jejich vlastními plavidly, Antonov přislíbil platit našim zemědělcům světové ceny, a co považuji za ještě důležitější, nenakupovat nikde jinde, ledaže bychom nedokázali vyhovět jejich poptávce. Jinými slovy, američtí farmáři se stali výhradními exportními dodavateli pro sovětské zemědělství."

„A Antonov na tohle přistoupil?" zeptal se Oates pochybovačně. „Nedokážu si představit, že by ten starý medvěd udělil kterékoli zemi na světě exkluzivitu."

„Mám jeho písemný příslib."

„To všechno zní velice krásně," vložil se do debaty Martin Brogan. „Nicméně bych byl rád, kdyby mi někdo vysvětlil, jak si Rusko může dovolit dovoz zemědělských produktů v takovém rozsahu. Jejich východoevropské satelity jsou závislé na masivních půjčkách Západu. Sovětské hospodářství se nachází v katastrofální situaci. Už nedokážou vyplácet ani příslušníky svých ozbrojených sil a státní úředníky jinak než v poukázkách na potraviny a ošacení. Jak hodlají platit? Naši zemědělci se kvůli komunistům nezadluží. Potřebují bezodkladné platby, aby mohli uspokojovat zase své věřitele."

„Na to existuje recept," řekl prezident.

„Myslíte váš plán pomoci východnímu bloku?" zeptal se Fawcett, i když odpověď znal předem.

Prezident přisvědčil: „Antonov v zásadě souhlasil s přijetím mého plánu hospodářské pomoci."

„Odpusťte, pane prezidente," ozval se Oates, svírající ruce tak, aby nebylo znát, jak se chvějí, „ale váš plán nic neřeší. Navrhujete rozdat miliardy dolarů jako finanční injekci komunistickým státům, aby se vzpamatovaly a mohly začít kupovat naše zemědělské produkty. Mně to připadá jako nečistá hra s americkými daňovými poplatníky, kteří nakonec budou muset krýt její náklady. Jako bychom okradli Petra, abychom mohli zaplatit Pavlovi."

„Souhlasím s Dougem," přidal se Brogan. „Co z toho budeme mít?"

Prezident se rozhlédl po přítomných odhodlaným pohledem: „Usoudil jsem, že tohle je jediný způsob, jak jednou provždy naznačit světu, že navzdory veškeré vojenské mašinérii, kterou Rusko disponuje, je sovětský politický systém omyl, který není radno obdivovat ani následovat. Pokud ten plán uskutečníme, nikdo nás už nebude obviňovat z imperialistické agrese a sovětskou propagandu a všemožné dezinformační kampaně vedené proti nám už nikdo nebude brát vážně. Vzpomeňte si, že Spojené státy po druhé světové válce pomohly na nohy svému nepříteli. Nyní učiníme totéž vůči státu, který vyhlásil křižácké tažení proti našim demokratickým principům. Jsem pevně přesvědčen, že už nikdy nebudeme mít takovou příležitost navést lidstvo tím správným směrem do budoucnosti."

„Upřímně řečeno, pane prezidente," namítl úsečným tónem generál Metcalf, „váš grandiózní plán nepřinese žádnou změnu. Jen co se jejich hospodářství vzpamatuje, Kreml se vrátí ke svým dávným agresivním metodám. Nevzdají se vojenské expanze a politické strategie, budované sedmdesát let, z pouhé vděčnosti za americkou velkorysost."

„Generál má pravdu," přidal se Brogan. „Čerstvé snímky z našeho špionážního satelitu dokazují, že i ve chvíli, co tady sedíme, Rusové instalují podél severovýchodního pobřeží Sibiře řetěz svých nejmodernějších raket SS–30 s jadernými hlavicemi a každá z nich má jako cíl jedno z amerických měst."

„Zlikvidují je." Prezidentovo ujištění znělo skálopevně. „Vímeli o jejich existenci, prezident Antonov nemůže uhnout od svých závazků."

Číše Oatesovy trpělivosti přetekla a už mu nezáleželo na tom, koho se tím dotkne: „Ztrácíme jen čas." Svá slova na prezidenta téměř plival: „Žádný z vašich kapitulantských plánů se neuskuteční bez schválení Kongresu. A já silně pochybuju, pane, že k němu dojde."

„Ministr má naprostou pravdu," souhlasil Fawcett. „Peníze pro pomoc musí vyčlenit Kongres a s ohledem na jeho postoj k pohybům

sovětských vojenských jednotek na íránských a tureckých hranicích váš plán nejspíš neprojde už výborem.“

Muži za stolem se necítili ve své kůži, protože pochopili, že vládní administrativa se už nikdy nedopracuje tak pevné a neotřesitelné názorové jednoty jako dosud. Vyvstanou názorové neshody, které se zatím dařilo potlačovat. Uvolněné osobní sympatie a antipatie znemožní dosavadní týmovou práci. Úcta k prezidentovi a jeho úřadu se rozplyne. Už teď před sebou viděli muže, jako jsou oni sami, s více nedostatky, než si dosud připouštěli. Toto poznání dopadlo na zasedačku jako mrak a oni jen sledovali, zda ho vnímá i prezident.

Ten seděl na svém místě se zvláštním, zlomyslným výrazem a jeho rty chystaly konečný trumf.

„Nepotřebuju Kongres,“ oznámil záhadně. „Do mé strategie nebude mít co mluvit.“

Během krátké cesty ze zasedačky k jižnímu sloupoví se Douglas Oates rozhodl rezignovat na funkci ministra zahraničí. Prezidentovu bezohlednost, s jakou jej vyšachoval z vyjednávání s Antonovem, považoval za neodpustitelnou urážku. Rozhodl se pevně a věděl, že vytrvá. V politickém ovzduší se vznášela katastrofa a on se na ní nehodlal podílet.

Stál na schodech a čekal, až předjede jeho služební vůz, když k němu přistoupil Brogan s Emmettem.

„Můžeme s vámi chvíli mluvit, Dougu?“ oslovil jej Emmett.

„Nemám zrovna tu pravou náladu na rozmluvu,“ zavrčel Oates.

„Situace začíná být kritická,“ naléhal Brogan. „Vyslechněte nás.“

Svůj vůz ještě na příjezdové cestě neviděl, a tak unaveně souhlasil: „Poslouchám.“

Brogan se rozhlédl a pak tiše prohlásil: „Sam a já se domníváme, že prezidenta někdo zmanipuloval.“

Oates po něm šlehl výsměšným pohledem: „Starou belu zmanipuloval, pomátl se, a já se odmítám podílet na tomhle šílenství. Kolem potopení *Eagla* je toho víc, než nám prozradil, a o tom, kde se právě nacházejí Margolin, Latimer a Moran, neřekl ani slovo. Lituji, pánové, ale jste první, kdo se to dozvídá: jen co se vrátím na ministerstvo, vyklidím stůl, svolám tiskovou konferenci a oznámím svou

rezignaci. Okamžitě poté vsedám do prvního letadla pryč z Washingtonu.“

„Předvídali jsme něco takového,“ přisvědčil Emmett. „Proto jsme pospíchali, abychom si s vámi promluvili, než se unáhlíte.“

„Co se mi tedy vlastně snažíte naznačit?“

Emmett pohlédl na Brogana, jako by od něj očekával pomoc, a pak pokrčil rameny: „Ta myšlenka je tak divoká, že se těžko vysvětluje, ale Martin a já máme podezření, že prezident se nachází… jak to říct?… že někdo ovládá prezidentovu mysl.“

Oates si zprvu nebyl jistý, zda se nepřeslechl. Logika mu však říkala, že ředitelé FBI a CIA by tak těžké podezření nevyslovili jen tak lehkomyslně.

„Kdo by ji ovládal?“

„Podle nás Rusové,“ odpověděl Brogan. „Zatím se nám ale nepodařilo podložit to dostatečnými důkazy.“

„Uvědomujeme si, že to zní jako ze science fiction,“ připouštěl Emmett, „ale vypadá to jako nejpravděpodobnější vysvětlení.“

„Proboha! A nacházel se prezident pod oním cizím vlivem, jak říkáte, už během své cesty za Antonovem do Mauritánie?“

Brogan s Emmettem si vyměnili významný pohled. Pak Brogan pokračoval: „Na světě se neuskuteční let, o kterém by Agentura nevěděla. Vsadím všechno na to, že nenajdeme žádný záznam o letadle na trase mezi Marylandem a Mauritánií a zpět.“

Oates vyvalil oči: „To znamená, že schůzka s Antonovem…“

Emmett mírně zavrtěl hlavou: „Nikdy neproběhla.“

„Pak ale všechno, odzbrojení, obchodní zemědělská dohoda, to všechno byla lež?“ Oatesův hlas zněl ochraptěle.

„Tuhle teorii posiluje jeho vágní popření vražd na *Eagleu*.“

„Proč se uchýlil k takovému násilí?“ ptal se Oates omámeně.

„Myslím, že nezáleží na tom, proč postupoval právě tak,“ odpověděl Emmett. „Ani návrh dohod nevzešel zřejmě z jeho hlavy. Podstatnější je, kdo ovládá jeho jednání, kdo utváří jeho myšlenky – a taky odkud.“

„Dá se to zjistit?“

„Dá,“ odpověděl Emmett. „Proto jsme vás chtěli chytit, než bude pozdě.“

„Co bych měl dělat?“

„Zůstat,“ odpověděl Brogan. „Prezident ztratil způsobilost k výkonu funkce. Jelikož Margolin, Larimer a Moran se stále pohřešují, přicházíte první na řadu.“

„Prezident musí zůstat pod dohledem, dokud neskončí vyšetřování,“ dodal Emmett. „S vámi u vesla máme záruku, že se nám situace nevymkne z rukou v případě, že by byl odstraněn z funkce.“

Oates se napřímil a zhluboka se nadechl: „Dobrý bože, to začíná vypadat skoro jako spiknutí s cílem zavraždit prezidenta.“

„Když na to přijde,“ přisvědčil Brogan ponuře, „ani to není vyloučeno.“

52

Lugovoj vzhlédl od poznámek k neurologovi svého týmu, který seděl u řídicího pultu a monitoroval telemetrické signály. „Jak to vypadá?“

„Relax. Mozková činnost objektu signalizuje běžný stav spánku.“ Neurolog na chvíli spustil zrak z přístrojů a pousmál se. „On to neví, ale chrápe.“

„Myslím, že jeho žena to ví.“

„Řekl bych, že spí v jiné ložnici. Co se vrátil, neměli pohlavní styk.“

„Tělesné funkce?“

„V normálu.“

Lugovoj zívl a ověřil si čas: „Už je čtvrt na dvě a pět minut.“

„Měl byste se trochu prospat, doktore. Prezidentův vnitřní budík jej probouzí pokaždé mezi šestou a čtvrt na sedm.“

„Tenhle projekt je náročný,“ postěžoval si Lugovoj. „Prezidentovi stačí o dvě hodiny méně spánku než mně. Nenávidím ranní ptáčata.“ Odmlčel se a zkontroloval polysomnografický monitor zobrazující prezidentovy fyziologické funkce během spánku. „Asi se mu právě něco zdá.“

„Stálo by za to vidět, o čem se zdá prezidentovi Spojených států.“

„Dozvíme se to alespoň rámcově, jakmile aktivita jeho mozkových buněk přejde od řízeného myšlení k nesouvislé abstrakci.“

„Dovedete vykládat sny, doktore?“

„To přenechám freudistům,“ odpověděl Lugovoj. „Jako jeden z nemnoha věřím, že sny nemají žádný smysl. V případě snů jde o situace, kdy si mozek, uvolněný od disciplíny každodenního myšlení, bere dovolenou. Chová se podobně jako pes, žijící v bytě, kterého náhle vypustíme do přírody. Pobíhá všemi směry, vychutnává si nové a odlišné vůně.“

„Ne každý by s vámi souhlasil.“

„Sny nespadají do mého oboru, takže se s vámi nemohu hádat na vědeckém základě. Nicméně považuji za zvláštní, že pokud by

měly nést nějaké poselství, proč se do nich většina smyslů přímo nezapojuje.“

„Máte na mysli absenci čichu a chuti?“

Lugovoj přikývl: „I zvuky se ozvou zřídkakdy. Totéž platí o hmatu či pocitu bolesti. Sny se omezují většinou jen na vizuální složku. Takže podle mého osobního názoru, který opírám o nepříliš důkladný výzkum, nelze sen o jednooké koze dštící oheň vyložit jinak než právě takhle – jako sen o jednooké koze dštící oheň.“

„Teorie snů se stala úhelným kamenem všech směrů psychoanalýzy. Při své pověsti byste mohl oním příměrem s jednookou kozou otřást reputací nejedné autority. Představte si jen, kolik soudruhů psychiatrů by přišlo o práci, kdyby vyšlo najevo, že sny postrádají smysl.“

„Neřízené sny rychle zapomínáme,“ pokračoval Lugovoj. „Ale požadavky a pokyny, které přenášíme do prezidentova mozku, zatímco spí, nebudou přijímány jako sny. Vkládáme je jako myšlenky, na které bude možno se rozpomenout a po obdržení vnějšího impulsu na jejich základě i jednat.“

„Kdy mám začít programovat implantační jednotku?“

„Přeneste pokyny krátce před probuzením a zopakujte to, až se posadí ke stolu.“ Lugovoj znovu zívl. „Půjdu si lehnout. Zavolejte mi, kdyby došlo k nějaké významné změně.“

Neurolog přikývl: „Dobrou noc.“

Lugovoj se naposledy zadíval na monitorovací zařízení: „Zajímalo by mě, co se v jeho mysli odehrává.“

Neurolog ukázal k tiskárně: „To by mělo být tamhle.“

„Na tom nesejde,“ mávl rukou Lugovoj. „To počká do zítřka.“ Obrátil se a odebral se do svého pokoje.

Neurologovi to nedalo, uchopil stoh papírů zachycujících do slov převedené prezidentovy mozkové impulsy a začetl se:

„Zeleň letních svahů,“ mumlal polohlasem. *„Město na břehu dvou řek s mnoha kostely v byzantském stylu se stovkami kopulí. Jeden zasvěcený svaté Sofii. Loď naložená cukrovkou. Katakomby svatého Antonína. Nezasvěcený by si mohl myslet, že se mu zdá o Kyjevu.“*

Stál vedle pěšiny na kopci nad řekou a s malířským štětcem v ruce pozoroval lodě, které po ní pluly. Na zalesněném svahu pod sebou viděl mohutný kamenný podstavec a na něm postavu v rouchu, v jedné ruce držela rozložitý kříž a opírala se o něj jako o hůl. Malířský stojan stál trochu stranou. Obraz byl téměř hotov. Krajinu před ním tahy štětce dokonale přenesly na plátno, až do nejmenších detailů listí na stromě vyvedeného tečkovací technikou. Bližší pohled napověděl, že jen kamenný monument se neshoduje s originálem.

Místo dlouhého plnovousu kteréhosi zapomenutého svatého nesla tvář neklamné rysy sovětského prezidenta Georgije Antonova.

Obraz se znenadání proměnil. Čtveřice neznámých mužů ho teď vlekla do nevelké chalupy. Její stěny měly nevkusnou modrou barvu a zdobily je gotické rytiny. Tváře únosců nerozeznával, ale cítil jejich dlouho nemytý pot. Teď ho táhli k autu. Nepociťoval strach, spíše zlost a kopal kolem sebe. Útočníci ho tloukli, ale bolest k němu doléhala jen vzdáleně, jako by ji prožíval někdo jiný.

Ve dveřích domku stanula postava mladé ženy. Světlé vlasy měla vyčesané a svázané do uzlu a na sobě halenu a vesnickou sukni. S pažemi zvednutými k nebesům se zdálo, že prosí o slitování, ale slova nerozeznával.

Pak s ním mrštili na podlahu před zadní sedadla auta a dveře se zabouchly.

53

Lodní hospodář si pobaveně měřil dva cestující klopýtající vzhůru po rampě. Podivný pár. Žena se navlékla do volných pletených šatů až ke kotníkům s odhalenými zády. Fantazie ruského pokladníka ji okamžitě připodobnila k neforemnému pytli ukrajinských brambor. Do tváře jí neviděl, protože ji z velké zčásti kryla široká obruba slaměného klobouku, zavázaného u brady hedvábným šátkem, ale dokázal si představit, že plexisklo, za kterým seděl, by popraskalo, kdyby ji spatřil.

Muž po jejím boku, zřejmě manžel, byl opilý. Vrávoral po palubě, páchl laciným bourbonem a neustále se smál. V křiklavé květované košili a kalhotách od bílého tropického obleku se žádostivě díval na svou ohavnou manželku a cosi jí neustále špital do ucha. Všiml si hospodáře a komickým gestem mu zasalutoval.

„Hej holá, kapitáne!“ zahlaholil s připitomělým úsměvem.

„Nejsem kapitán. Jmenuji se Petr Kolodno a jsem hospodář. Čím vám mohu sloužit?“

„Já jsem Charlie Gruber a tohle je moje žena Zelda. Koupili jsme si tady v San Salvadoru lodní lístky.“

Předal svazek hospodářovi, který jej delší čas pečlivě zkoumal.

„Vítejte na palubě *Leonida Andrejeva*,“ řekl konečně podle předpisů. „Lituji, ze vás nepřijímáme, jak se v případě nových cestujících sluší, ale připojili jste se k naší plavbě poněkud pozdě.“

„Proháněli jsme se na plachetnici, ale náš neschopný kormidelník to nabořil do útesu,“ drmolil Gruber. „Moje milovaná ženuška a já jsme se skoro utopili. Nechybělo moc a vraceli jsme se domů do Sioux Falls předčasně. Naštěstí nás napadlo dokončit dovolenou na vaší lodi. Nemluvě o tom, že moje žena zbožňuje Řeky.“

„Tohle je sovětská loď,“ vysvětloval hospodář trpělivě.

„Děláte si srandu?“

„Ne, pane. Domovským přístavem *Leonida Andrejeva* je Sevastopol.“

„Nepovídejte. Kde to je?“

„„V Černém moři.“ Pokladník se snažil zachovat zdvořilost.

„To je tolik špinavý?“

Rus se ptal sám sebe, jak se s takovými občany mohla z Ameriky stát supervelmoc. Zkontroloval seznam cestujících a pak přikývl: „Máte kajutu číslo 34 na Gorkého palubě. Stevard vám ukáže cestu.“

„Jsi fajn chlápek, kámo.“ Gruber mu potřásl rukou.

Zatímco stevard vedl Gruberovy do jejich kajuty, hospodář pohlédl do dlaně. Charlie Gruber mu dal coby spropitné pětadvaceticentovou minci.

Jen co stevard uložil jejich zavazadla a zavřel za sebou dveře, Giordino strhl z hlavy paruku a začal si stírat ze rtů rtěnku. „Proboha živého, Zelda Gruberová! Tuhle ostudu asi nepřežiju.“

„Říkal jsem ti, aby sis strčil za halenku dva grapefruity,“ odpověděl Pitt se smíchem.

„Radši jsem plochý. Tak aspoň nepřitahuju přílišnou pozornost.“

„V tom máš možná pravdu. Čtyři bychom se sem nevešli.“

Giordino máchl rukou po stísněném prostoru bez oken: „Tak to dopadá, když se pořizuje dovolená na poslední chvíli. Už jsem viděl větší i telefonní budky. Cítíš to chvění? Určitě nás dali někam ke strojovně.“

„Chtěl jsem něco lacinějšího, aby nás ubytovali na nižší palubě,“ vysvětloval Pitt. „Jsme trochu stranou a zároveň blíž provozním prostorám lodi.“

„Myslíš, že Loren zavřeli někam dolů?“

„Pokud viděla něco nebo někoho, co neměla, tak ji Rusové jistě nenechají chodit volně mezi ostatními cestujícími.“

„Na druhou stranu ale může jít o planý poplach.“

„To brzo zjistíme,“ řekl Pitt.

„Jak na to půjdeme?“ zajímal se Giordino.

„Já se projdu obytnými prostorami posádky. Ty zatím zjisti na seznamu v hospodářově kanceláři, kterou kajutu má Loren. Pak se podíváme, jestli ji tam najdeme.“

Giordino se rozpustile usmál: „Co si mám obléct?“

„Jdi za sebe. Zeldu si budeme šetřit.“

Minutu po osmé večer vyplul *Leonid Andrejev* z doku. Motory pracovaly značnou silou, jak se otáčel přídí na volné moře. Zanechali za sebou písčitou náruč sansalvadorského přístavu a vyplouvali vstříc západu slunce.

Loď ožila světly, jež poskakovala po vlnách jako ohňostroj. Rozezněl se smích a rozmanitá hudba dvou orchestrů. Cestující vyměnili šortky a volné kalhoty za večerní obleky a róby a přecházeli jídelnou anebo posedávali v některém z koktejlových barů.

AI Giordino si vykračoval ve smokingu chodbou kolem luxusních apartmánu na nejvyšší palubě, jako by mu patřily. Zastavil se u jedněch dveří a ohlédl se. Chodbou přicházel stevard s podnosem.

Giordino přešel na druhou stranu chodby ke dveřím s nápisem MASÁŽE a zaklepal.

„Masérka pracuje jen do šesti hodin, pane," upozornil ho stevard.

Giordino se usmál: „Chtěl jsem se objednat na zítřek."

„Rád se o to postarám za vás, pane. V kolik hodin by vám to vyhovovalo?"

„Co třeba v poledne?"

„Zařídím to," ujistil ho stevard, kterému už ruka s těžkým podnosem podklesávala. „Mohu znát vaše jméno a kajutu?"

„O'Callaghan, kajuta 22, Tolstého paluba," odříkal Giordino. „Díky, jsem vám velice vděčný."

Otočil se a zamířil k výtahu. Stiskl směr dolů, a když to cinklo, obrátil se do chodby. Stevard balancující s podnosem v ruce právě zlehka klepal na dveře apartmá dvě čísla od Lorenina. Giordino neviděl, kdo se na zaklepání ozval, ale zaslechl ženský hlas, který zval stevarda dál.

Aniž ztrácel drahocenný čas, Giordino si pospíšil k Loreniným dveřím, dobře mířeným kopancem vylomil zámek a vstoupil. Místnosti tonuly ve tmě, takže rozsvítil. Všechno vypadalo úhledně a nedotčeně, nic neprozrazovalo, že by tu někdo bydlel.

Ve skříních nenašel Loreniny šaty. Neobjevil žádná zavazadla ani jakoukoli jinou stopu toho, že tu bydlila. Pročesal všechny místnosti pečlivě a zvolna, centimetr po centimetru. Nahlížel pod nábytek i za závěsy. Prsty přejížděl po koberci a hmatal mezi polštáře křesel.

Zkontroloval i koupelnu a toaletu, zda tam nenajde pubické chloupky.

Nic.

Ale ne tak docela. Přítomnost ženy zůstává v ovzduší místnosti i poté, co ji opustí. Giordino nasál vzduch. Ucítil zcela neznatelný závan parfému. Nerozeznal sice Chanel No. 5 od pěny do koupele, ale tahle vůně měla jemný květinový nádech. Snažil se ji upřesnit, ale unikala mu.

Prasklinu ve dveřích, kterou způsobil jeho kopanec, potřel silnou vrstvou mýdla a přitiskl odštípnuté dřevo na místo. Mizerné lepidlo, napadlo ho, ale pár otevření a zavření dveří vydrží, pokud by obsluha chtěla kajutu kontrolovat, než se loď vrátí zpátky do Miami.

Pak zhasl, zacvakl za sebou západku a odešel.

Pitt pocítil svíravý hlad, právě když se spustil po žebříku, který vedl ke strojovně.

Nejedl nic od chvíle, co opustili Washington, a teď se zdálo, že kručení žaludku se ozvěnou rozléhá v úzké přístupové šachtě, kterou se právě protáhl. Zatoužil sedět v jídelně a sázet do sebe dobroty z vybraného jídelního lístku. Všechny myšlenky na jídlo však rázem opustil, když z prostor pod sebou zaslechl hlasy.

Přitiskl se k žebříku a zahleděl se dolů pod nohy. Ani ne metr a půl pod ním se ukázala ramena jakéhosi muže. Pak do jeho zorného pole vplulo i temeno hlavy se světlými rozcuchanými vlasy. Námořník řekl komusi něco rusky. Následovala přidušená odpověď a po ní zvuk kroků po kovové mříži. Po třech minutách hlava zmizela a Pitt zaslechl tiché klapnutí dvířek kovové skříňky. Následovaly opět kroky a pak ticho.

Pitt se v šachtě obrátil hlavou dolů, zavěsil se chodidly a kotníky za příčku žebříku a opatrně vyhlédl zpoza spodního okraje.

Naskytl se mu pohled vzhůru nohama na šatnu strojníků. Momentálně zela prázdnotou. Spěšně sešplhal dolů, jednu po druhé zkoušel skříňky, až v jedné z nich narazil na zamaštěnou kombinézu, která mu jakž takž padla. Nepohrdl ani čapkou, i když byla dvakrát tak velká, než potřeboval, a narazil si ji do čela. Nyní byl připraven k

procházce zázemím lodi. Jediným problémem, který zbýval, byla jeho téměř naprostá neznalost ruštiny.

Uplynula další půlhodina, než se Pitt propracoval do hlavního sektoru posádky v příďové části lodi. Minul kuchaře z jedné z lodních kuchyní, zásobovacího důstojníka tlačícího vozík s lahvemi lihovin určenými pro některý z barů a kajutovou stevardku, které právě skončila služba. Nikdo si ho nevšímal, až na důstojníka, který věnoval znechucený pohled jeho umolousanému zevnějšku.

Šťastnou náhodou narazil na prádelnu mužstva. Děvče s kulatou tváří k němu vzhlédlo zpoza pultu a zeptalo se ho cosi rusky.

Pokrčil rameny a zamumlal: „*Nět*."

Na dlouhém stole ležely úhledně srovnány stohy čistých uniforem. Došlo mu, že se ho dívka ptala, která z hromádek patří jemu. Chvíli si je prohlížel a nakonec ukázal na jednu z nich, kterou tvořily tři bílé kombinézy stejné jako ta špinavá, kterou měl na sobě. Když se převleče do čisté, může předstírat, že ho vyslali ze strojovny cosi opravit, a získá tak možnost pohybu po celé lodi.

Přikývl a řekl: „*Ja goloděn*."

Dívka mu místo odpovědi věnovala zvláštní pohled, přistrčila mu hromadu a s ní i lístek, na který se podepsal nerozluštitelným klikyhákem. Teprve když našel prázdnou kabinu, kde se mohl převléknout, mu došlo, co to vlastně řekl:

„Mám hlad…"

Na chvíli se zastavil u nástěnky a přivlastnil si plánek jednotlivých palub *Leonida Andrejeva*. Dalších pět hodin pak strávil prolézáním spodních prostoru lodi. Na stopu po Loren nenarazil, proto se vrátil do své kajuty. Našel tam Giordina, který mu prozíravě objednal jídlo.

„Tak co?" zeptal se Giordino a do dvou sklenic naléval z lahve ruské šampaňské.

„Vůbec nic," odpověděl Pitt. „Co slavíme?"

„Dovol mi alespoň takový malý luxus v téhle kobce."

„Prohledal jsi její apartmá?"

Giordino přisvědčil: Jaký parfém Loren používá?"

Pitt se zahleděl na bublinky stoupající k hladině ve sklenici: „Má francouzské jméno, ale nevzpomenu si. Proč tě to zajímá?"

„Má květinové aroma?“

„Šeřík… ne, zimolez. Ano, zimolez.“

„Její apartmá vypadá netknuté. Rusové si dali záležet, aby působilo, jako že tam nikdy nevstoupila, ale ve vzduchu se vznášela její vůně.“

Pitt vyprázdnil sklenici do dna a bez jediného slova si nalil další.

„Musíme počítat i s možností, že ji zabili,“ prohlásil Giordino věcně.

„Proč by pak ukrývali její šaty a zavazadla? Nemohou přece tvrdit, že spadla přes palubu se vším, co měla s sebou.“

„Posádka to všechno mohla zatím schovat někde dole a teď čekají na vhodnou příležitost, třeba na bouřlivé počasí, aby tu tragickou zprávu ohlásili ostatním.“

„Není nad optimistického spolucestujícího.“

„Promiň, Dirku,“ řekl Giordino hlasem beze stopy lítosti, „Musíme brát v úvahu všechny aspekty, ty dobré i ty špatné.“

„Loren žije a nachází se někde tady na lodi,“ prohlásil Pitt s přesvědčením. „Stejně tak možná i Moran a Larimer.“

„Považuješ moc věcí za jisté, Dirku.“

„Loren není hloupá. Nepožádala Sally Lindemannovou, aby našla předsedu Sněmovny, aniž k tomu měla pádný důvod. Sally tvrdí, že po Moranovi a senátorovi Marcusi Larimerovi se záhadně slehla zem. Teď zmizela i Loren. Jaký dojem to na tebe dělá?“

„Umíš dobře vystavět příběh, ale co se skrývá za ním?“

Pitt bezradně pokrčil rameny: „To nevím. Mám jen bláznivý nápad, že to nějak souvisí s Bougainvilleovou námořní dopravou a taky s potopením *Eaglea*.“

Giordino mlčky přemítal o tom, co slyšel. „Jo, bláznivý nápad,“ souhlasil zvolna, „bláznivý, ale v mnoha ohledech by mohl dávat smysl. Od čeho bych měl začít?“

„Převleč se za Zeldu a projdi se kolem všech kajut na lodi. Pokud v některé z nich vězní Loren nebo ostatní, před dveřmi by měla stát hlídka.“

„A to by je mohlo prozradit,“ doplnil Giordino. „Co uděláš ty?“

Pitt rozložil na postel plánek lodi. „Část posádky je ubytovaná na zádi. Juknu se tam.“ Složil papír a zastrčil jej do kapsy kombinézy. „Měli bychom se do toho pustit. Nemáme moc času.“

„Minimálně do pozítří, kdy *Leonid Andr*ejev přistane na Jamajce.“

„Bohužel to tak není,“ opravil ho Pitt. „Podívej se na námořní mapu Karibiku a uvidíš, že zítra zhruba touto dobou proplujeme na dohled od kubánského pobřeží.“

Giordino pochopil: „Výtečná příležitost dostat Loren a ostatní z lodi i z našeho dosahu.“

„Ještě horší alternativu pak představuje to, že na kubánské půdě zůstanou jen tak dlouho, co trvá přestup na letadlo směr Moskva.“ Giordino tu informaci chvíli trávil, pak přistoupil ke svému kufru, vyndal z něj opelichanou paruku a narazil si ji na kudrnatou hlavu. Pohlédl na sebe do zrcadla a zaškaredil se. „No, Zeldo,“ ozval se kysele, „jdeme na procházku a uvidíme, koho se nám podaří sbalit.“

54

Téhož večera vystoupil prezident v celostátní televizi a promluvil o své schůzce se sovětským prezidentem Antonovem i o vzájemné dohodě. V krátkém, třiadvacetiminutovém projevu v kostce shrnul svůj plán pomoci komunistickým zemím. Další bombou, kterou nikdo nečekal, se stal jeho ohlášený záměr zrušit zákaz vývozu vyspělých amerických technologií do Ruska. O spoluodpovědnosti Kongresu nepadla ani zmínka. Hovořil o obchodních dohodách s východním blokem způsobem, jako by šlo o rozpočtově schválenou věc, která se právě rozjíždí. Uzavřel projev slibem, že v budoucnu hodlá nasměrovat energii do boje za snížení kriminality.

Následující pozdvižení ve vládních kruzích zlikvidovalo všechny ostatní zprávy toho dne. Curtis Mayo a další televizní komentátoři tvrdě napadali prezidenta, který podle nich překročil hranici svých pravomocí. Na obzoru se rýsoval přízrak autokratického prezidenta.

Ti poslanci, kteří i v době mimo zasedání Kongresu zůstávali ve Washingtonu, rozjeli telefonní kampaň s cílem povolat do hlavního města kolegy zákonodárce z jejich mateřských států na mimořádnou schůzi. Členové obou sněmoven se i v nepřítomnosti vůdců většiny, Morana a Larimera, které nebylo možno sehnat, bez ohledu na stranickou příslušnost pevně semkli proti prezidentovi.

Druhý den ráno vrazil Dan Fawcett do Oválné pracovny s tváří brunátnou zlostí: „Pro boha živého, pane prezidente, to přece nemůžete udělat?“

Prezident k němu rozvážně vzhlédl: „Mluvíte o mém včerejším projevu?“

„Ano, pane, o něm mluvím,“ vykřikl Fawcett vzrušeným hlasem. „I když jste to neřekl naplno, všechno naznačovalo, jako byste hodlal rozjet ten program pomoci bez schválení Kongresem.“

„Tak to vyznělo?“

„Ano.“

„To jsem jenom rád.“ Prezident ťukal klidně prsty do stolu. „Přesně tak to totiž zamýšlím udělat.“

Fawcett byl zděšen: „To je protiústavní. Výkonné pravomoci nesahají tak daleko, aby…“

„Přestaňte mě ksakru poučovat, co smím a nesmím,“ rozkřikl se náhle prezident hněvivě. „Už mám dost toho věčného doprošování a ponižujících kompromisů s těmi nafoukanými pokrytci z Kapitolu. Už se s těmi hochy nehodlám handrkovat. Už nehodlám balancovat na tenké hraně mezi stranami. Jediný způsob, jak se dá něčeho dosáhnout, je navlíct si rukavice a odpálit míč.“

„Pouštíte se na tenký led. Semknou se a zablokují všechno, co jim předložíte.“

„Ne, nezablokují!“ křičel prezident, vstal, obešel stůl a přistoupil těsně k Fawcettovi. „Kongres nedostane nejmenší šanci zvrátit mé plány.“

Fawcett mu vrátil pohled naplněný hrůzou a zděšením: „Nezastavíte je. Už se sjíždějí, přilétají ze svých domovských států na mimořádné zasedání, které vám to zarazí.“

„Pokud mají ten dojem,“ prohlásil prezident výhružným hlasem, jaký u něj Fawcett ještě nikdy neslyšel, „budou šeredně překvapeni.“

Ranní provoz ještě příliš nehoustl, když ze tří různých směrů vjely do města tři vojenské konvoje. Jedna speciální vojenská protiteroristická jednotka z Fort Belvoir se blížila od severu po anacostské dálnici a druhá z Fort Meade najížděla po baltimorsko–washingtonské silnici z jihu. V téže chvíli krizová operační jednotka spadající pod základnu vojenského námořnictva v Quantiku přejížděla od západu most Rochambeau.

Jen co dlouhé řady pětitunových vozidel pro přepravu mužstva dorazily do vládní čtvrti, dosedla na trávník poblíž jezírka, na jehož hladině se odráží Kapitol, letka vrtulníků se sklopnými rotory a z nich se vyhrnuly elitní bojové jednotky vojenského námořnictva ze severokarolínského výcvikového tábora Lejeune. Komando dvou tisíc mužů tvořili členové Sjednocených krizových útočných družstev, k jejichž povinnostem patřila čtyřiadvacetihodinová pohotovost.

Bleskově se rozmístili kolem vládních budov a evakuovali všechny, kdo se v té chvíli nacházeli v prostorách Kapitolu, ať v kan-

celářích Senátu či v Kongresu. Zaujali pozice a uzavřeli všechny vchody do budovy.

Vládní Washington byl dobyt nenadálým útokem.

Zmatení zákonodárci a jejich asistenti se zprvu domnívali, že jde o evakuaci kvůli hrozbě teroristickým bombovým útokem. Pak je napadlo jediné další vysvětlení, že probíhá neohlášené armádní cvičení. Když se dozvěděli, že sídlo americké zákonodárné moci obsadila armáda na prezidentův rozkaz, vyděsili se a nemohli se vzpamatovat z šoku. Vzrušeně debatovali v malých skupinkách nedaleko budovy Kapitolu. Lyndon Johnson jednou hrozil, že dá zavřít Kongres, ale nikoho nenapadlo, že by k tomu někdy mohlo skutečně dojít.

Muži s odhodlanými výrazy, vyzbrojení automatickými puškami M–20 a střelnými zbraněmi používanými proti demonstrantům, se k jejich námitkám a požadavkům stavěli hluše. Jednoho senátora, obecně proslulého liberálními postoji, vyvlekli dva tvrdě vyhlížející vojenští námořníci zpět na ulici poté, co se pokusil prorazit jejich kordon, a nic nedbali na jeho hlasité protesty.

Jednotky neobklíčily a neuzavřely instituce výkonné moci, jako jsou ministerstva, a uchráněny zůstaly i vládní organizace. Většina federálních úřadů pokračovala v běžné všední činnosti. Ulice zůstaly průjezdné a místní občané si dokonce pochvalovali, že provoz na nich se nevídaně zjednodušil.

Na pozemky Kapitolu se stahovali novináři a televizní štáby. Travnatý povrch se téměř ztrácel pod změtí kabelů a elektroniky. Četnost rozhovorů před kamerami dosáhla takové intenzity, že senátoři a kongresmani tvořili fronty, aby mohli veřejně vyjádřit pohoršení nad prezidentovým neslýchaným činem.

Reakce většiny americké veřejnosti překvapila. Vyjadřovala spíše pobavení než znechucení. Lidé seděli před obrazovkami a sledovali dění, jako by šlo o cirkusové představení. Panovalo obecné přesvědčení, že prezident chtěl Kongres vystrašit a zítra či pozítří nařídí stáhnout jednotky.

Na ministerstvu zahraničí se Oates radil s Emmettem, Broganem a Mercierem. Ležela na nich těžká atmosféra nejistoty a napětí.

„Prezident je úplný cvok, jestli si myslí, že je důležitější než ústavní vláda," prohlásil Oates.

Emmett pohlédl vyzývavě na Merciera: „Nepochopím, že jste neměl žádné signály o chystaných opatřeních."

„Totálně mě odřízl," hájil se Mercier rozpačitě. „Ani v nejmenším nenaznačil, co chystá."

„Předpokládám, že Jesse Simmons ani generál Metcalf v tom nejedou," ujišťoval se Oates.

Brogan zavrtěl hlavou: „Mám zprávy z Pentagonu, že Simmons kategoricky odmítl účast."

„Proč nás nevaroval?"

„Jakmile Simmons oznámil prezidentovi, že se na něčem takovém nehodlá v žádném případě podílet, spadla klec. Jednotka vojenské policie jej převezla domů a tam na něj uvalila domácí vězení."

„Proboha," vydechl Oates nevěřícně. „Minutu od minuty se to zhoršuje."

„A co generál Metcalf?" zajímal se Mercier.

„Jsem přesvědčený, že dal najevo nesouhlas," odpověděl Brogan. „Jenže Clayton Metcalf je příklad vzorového vojáka, oddaného svému nejvyššímu veliteli a připraveného plnit jeho rozkazy. S prezidentem jsou dávní a blízcí přátelé. Metcalf bezpochyby cítí větší loajalitu k člověku, který jej jmenoval náčelníkem štábu než ke Kongresu."

Oates smetl prsty z desky stolu neexistující smítko. „Prezident na deset dnů zmizel a od svého návratu se chová jako blázen."

„Huckleberry Finn," pronesl Brogan významně.

„Soudě z prezidentova počínání v posledních čtyřiadvaceti hodinách," řekl Mercier zamyšleně, „myslím, že přesvědčivější důkaz jsme stěží mohli dostat."

„Už našli doktora Lugového?" zeptal se Oates.

Emmett zavrtěl hlavou: „Pořád se pohřešuje."

„Získali jsme o tomhle doktorovi nějaké informace od našich lidí v Rusku" chopil se slova Brogan. „V posledních patnácti letech se specializoval na přenos myšlenek. Sovětská silová ministerstva poskytovala jeho výzkumu štědrou finanční podporu. Stovky židů a dalších disidentů, kteří zmizeli v psychiatrických léčebnách řízených

KGB, mu sloužily jako pokusné objekty. Sám prohlašuje, že v oblasti interpretace a řízení myšlenkových pochodů dospěl k převratnému objevu.“

„Zabýváme se i my něčím podobným?“ zajímal se Oates.

Brogan přisvědčil: „Náš projekt nese krycí jméno Fathom a sleduje přibližně stejné cíle.“

Oates chvíli seděl s hlavou v dlaních a pak se obrátil na Emmetta: „Ještě jste nepřišli na stopu, která by vedla k Vinci Margolinovi, k Larimerovi a Moranovi?“

Emmett zrozpačitěl: „Lituji, ale zatím nemáme tušení, kde by se mohli nacházet.“

„Myslíte, že Lugovoj prováděl pokusy i na nich?“

„Neřekl bych,“ odpověděl Emmett. „Být na jejich místě, nechal bych si je v záloze pro případ, že by prezident nereagoval na jejich instrukce podle předpokladů.“

„Jeho mysl by se mohla vymknout kontrole a reagovat nepředvídatelně,“ doplnil ho Brogan. „Pokusy s mozkem jsou z vědeckého hlediska ošemetné. Nikdy nelze předvídat, co prezident v příští chvíli udělá.“

„Kongresmani na to zjevně nehodlají čekat,“ prohlásil Mercier. „Shánějí si místo, kde by se sešli a iniciovali proces obžaloby prezidenta.“

„Prezident není hlupák a s tímhle počítá,“ namítl Oates. „Jen co senátoři a kongresmani začnou zasedat, povolá jednotky a rozpráší je. Dokud má na své straně ozbrojené síly, nelze se mu postavit.“

„S ohledem na to, že prezident v pravém smyslu jedná podle pokynů nepřátelské zahraniční mocnosti, neměli by ho Metcalf a další členové štábu podporovat,“ uvažoval Mercier.

„Odmítá změnit postoj, dokud nepředložíme nezvratný důkaz o kontrole prezidentovy mysli,“ vysvětloval Emmett. „Ale domnívám se, že čeká jen na vhodnou záminku, aby se přiklonil na stranu Kongresu.“

Brogan vypadal ustaraně: „Doufejme, že se rozhodne dřív, než bude pozdě.

„Vypadá to tedy zatím tak, že jsme tu zbyli jen my čtyři a teď musíme vymyslet způsob, jak zneškodnit prezidenta.“

„Projížděl jste dnes kolem Bílého domu?“ zeptal se Mercier.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Oates. „Proč?“

„Vypadá jako opevněná tvrz. Pozemek se hemží vojáky. Říká se, že prezident je nedosažitelný, pro kohokoli. Nejsem si jist, ale asi byste se dovnitř nedostal ani vy, pane tajemníku.“

Brogan se na okamžik zamyslel: „Pořád máme uvnitř Dana Fawcetta.“

„Mluvil jsem s ním telefonicky,“ přisvědčil Mercier. „Vyjádřil nesouhlas s prezidentovým počínáním poněkud silněji. Počítám, že od té chvíle není v Oválné pracovně vítaný.“

„Potřebujeme někoho, kdo se těší prezidentově důvěře.“

„Oscar Lucas.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Oates. „Jako šéf tajné služby má Bílý dům ve své péči.

„Někdo by měl Dana a Oscara osobně seznámit se situací.“

„Postarám se o to,“ nabídl se Brogan.

„Máte nějaký plán?“ zeptal se Oates.

„Ne že by se mi právě nějaký líhl v hlavě, ale moji lidé něco vymyslí.“

„Měli by,“ dodal Emmett vážným tónem. „Jinak se nám nepodaří odvrátit to, čeho se otcové zakladatelé naší demokracie nejvíce obávali.“

„A to je co?“ zajímal se Oates.

„Něco dosud nepředstavitelného,“ objasnil Emmett. „Diktátor v Bílém domě.“

55

Loren se potila. Ještě nikdy v životě se nepotila tak jako teď. Večerní šaty měla úplně mokré a přilepené k tělu jako druhou kůži. Malá cela bez oken připomínala saunu, ani dýchat se tu pořádně nedalo. Toaleta a pryčna tvořily její jedinou výbavu, nepočítáme-li permanentně rozsvícenou slabou žárovku visící od stropu v drátěném obalu. Větrání, tím si byla jista, vypnuli, aby zvýšili její nepohodlí.

Když ji vedli do lodního vězení, nespatřila ani stopu po domnělém Alanu Moranovi. Od chvíle, co ji dali pod zámek, nedostala najíst ani pít, a žaludek se jí už svíral v hladových křečích. Nikdo za ní nepřišel, až začala mít podezření, nehodlá-li ji tady kapitán Pokovskij držet, dokud nevypustí duši.

Usoudila nakonec, že touha po důstojnosti musí jít stranou, a svlékla promočené šaty. Aby jí čas lépe ubíhal, věnovala se protahovacím cvikům.

Náhle zaslechla přitlumený zvuk kroků v chodbě přede dveřmi. Zdušené hlasy si vyměnily pár slov a pak se ozval cvakot zámku a dveře se otevřely.

Loren chňapla po šatech, přidržela si je před tělem a ustoupila do kouta cely.

Muž, který vstoupil, musel sklonit hlavu, když procházel nízkými dveřmi. Měl na sobě laciný oblek, který působil jako kostým pro stylové večírky evokující 40. léta.

„Kongresmanko Smithová, odpusťte mi, prosím, podmínky, do kterých jsem byl nucen vás uvrhnout.“

„Ne, to vám neodpustím,“ odpověděla vzdorovitě. „Kdo jste?“

„Jmenuji se Pavel Suvorov. Zastupuji sovětskou vládu.“

Lorenin hlas přetékal pohrdáním: „To tedy má být ukázka, jak komunisté zacházejí s americkými VIP návštěvami?“

„V žádném případě, ala vy jste nám nedala na vybranou.“

„Tomu nerozumím,“ pohlédla na něj tvrdě.

Nebyl si zcela jistý: „Já myslím, že ano.“

„Tak mi osvěžte paměť.“

Odmlčel se, aby si zapálil cigaretu, a zápalku odhodil bezstarostně na podlahu. „Onoho večera, kdy přiletěl vrtulník, vás první důstojník kapitána Pokovského spatřil v bezprostřední blízkosti místa přistání.“

„Mě a spoustu dalších cestujících,“ odsekla Loren chladně.

„Ano, ale ti stáli dostatečně daleko, aby nerozpoznali žádnou známou tvář.“

„A vy máte dojem, že já nějakou známou tvář rozpoznala?“

„Chovejte se rozumně, kongresmanko. Nepopřete přece, že jste poznala své vlastní kolegy.“

„Nechápu, o čem mluvíte.“

„O kongresmanovi Alanu Moranovi a senátoru Marcusovi Larimerovi,“ řekl a dával pozor na její reakci.

Vytřeštila oči a bez ohledu na úmorné vedro se rozklepala. Poprvé od chvíle, co ji uvěznili, vystřídala rozhořčení beznaděj.

„Moran s Larimerem se taky plaví na lodi?“

Přisvědčil: „Ano, ve vedlejší cele.“

„To musí být nějaký hloupý vtip,“ řekla ohromeně.

„Žádný vtip,“ ujistil ji Suvorov s úsměvem. „Podobně jako vy se stali hosty KGB.“

Loren zavrtěla nevěřícně hlavou. Takhle to v životě nechodí, namlouvala si, leda ve zlých snech. Cítila, že jí skutečnost pozvolna proklouzává mezi prsty.

„Mám diplomatickou imunitu,“ prohlásila. „Požaduji okamžité propuštění.“

„Tady, na palubě *Leonida Andrejeva*, máte nulový vliv,“ opáčil Suvorov nevzrušeně.

„Až se o tom dozví americká vláda…“

„Nedozví,“ skočil jí do řeči. Jen co loď vypluje z Jamajky, oznámí kapitán Pokovskij s hlubokým zármutkem a účastí, že kongresmanka Smithová spadla přes palubu a pravděpodobně utonula.“

Loren zachvátila otupující beznaděj: „Co se stane s Moranem a Larimerem?“

„Beru je do Ruska.“

„A mě hodláte zabít.“ Znělo to víc jako tvrzení než otázka.

„V jejich případě jde o dlouholeté, zkušené politiky. Jejich vědomosti se nám mohou hodit, jakmile je jednou přimějeme, aby nám je svěřili. Kdežto vy, odpusťte mi mou upřímnost, vy za takové riziko nestojíte.“

Loren už měla na jazyku větu: „Jako členka výboru pro ozbrojené síly vím tolik co oni.“ Včas si uvědomila ošidnost takového prohlášení a mlčela.

Suvorov přimhouřil oči. Natáhl se, vykroutil jí z ruky šaty a odhodil je nedbale přede dveře. „Moc pěkné,“ mlaskl. „Možná, kdybychom začali vyjednávat, dokázal bych najít důvod, proč vás vzít s sebou do Moskvy.“

„To je ten nejžalostnější trik, co znám,“ odfrkla Loren pohrdavě. „Nedokážete vymyslet něco původního?“

Přikročil, rozpřáhl se a udeřil ji do tváře. Zapotácela se, až narazila na ocelovou stěnu, a klesla na kolena, odkud k němu zvedla tvář a z očí jí šlehaly blesky pohrdání i strachu.

Neurvale ji vzal za vlasy a trhl jí hlavou dozadu. Jeho předchozí konverzační zdvořilost se vypařila: „Vždycky jsem si přál opíchat nějakou mocnou kapitalistickou děvku.“

Loren prudce vymrštila ruku a vší silou zmáčkla jeho slabiny.

Suvorov zalapal bolestí po dechu a jeho pěst přistála vší silou na její levé tváři, kousek pod okem. Loren padla na bok do kouta, zatímco Suvorov se držel za rozkrok a měřil malou celu vzteklými kroky jako podrážděné zvíře, než úporná bolest polevila. Pak ji brutálně popadl a mrštil s ní na pryčnu.

Naklonil se nad ni a strhal z ní zbytek spodního prádla. „Ty zatracená mrcho!“ soptil. „Ještě budeš prosit boha o rychlou smrt!“

Loren s očima zalitýma slzami balancovala na samé hraně bezvědomí. Neurčitě, bolestí zamlženým zrakem viděla, jak si Suvorov pomalu sundává pásek a omotává si jej kolem ruky tak, že se spona volně pohupovala kousek od ní. Snažila se napnout tělo proti úderu, který očekávala, když se rozmáchl, ale ani k tomu jí nezbývaly síly.

Náhle, jako by sledovala astrální zjevení ve věštecké křišťálové kouli, Suvorovovi jakoby narostla třetí ruka. Obtočila se mu kolem pravého ramene a pak mu pevně sevřela krk. Pásek mu vypadl z ruky a jeho tělo znehybnělo.

V jeho tváři se zračil šok, šok z překvapení, jejž ve chvíli vystřídala hrůza, když si uvědomil, co se děje, a pak konečně utrpení a bolest zakoušená drcením průdušnice a naléhavým nedostatkem kyslíku. Vzdoroval neúprosnému tlaku, zmítal se po cele, ale ruka ho nepouštěla. V náhlém návalu prozření mu došlo, že chvíle, kdy její tlak poleví, se nedožije. Hrůza a neschopnost dýchat zbarvily jeho tvář do temně fialové. Plíce bojovaly o každý doušek vzduchu a paže kolem sebe bezmocně tloukly.

Loren se pokusila zakrýt si obličej rukama, aby se nemusela dívat na hrozivé divadlo, ale odmítly ji poslouchat. Mohla jen sedět a sledovat s morbidním zaujetím, jak ze Suvorova pomalu vyprchává život, jak se z posledních sil zazmítal, až nakonec zůstal bez vlády a s očima nelidsky vytřeštěnýma. Setrval tak jen pár vteřin, dokud ho přízračná ruka přidržovala. Jen co se stáhla z jeho šíje, zhroutil se k zemi jako beztvará hrouda.

Na Suvorovově místě ve dveřích cely stanula nová postava a Loren vděčně hleděla do přátelské tváře s hlubokýma zelenýma očima a mírným úšklebkem. „Jen čistě mezi námi," pronesl Pitt s pohledem na bezvládné tělo, „nikdy jsem nevěřil těm povídačkám, že přechod na druhou stranu je nějaká zábava."

56

Poledne zastihlo *Leonida Andrejeva* pod nádherně azurovou oblohou s drobnými, jako chomáčky bavlny nakadeřenými mráčky, hnanými lehkým větříkem. Právě ve vzdálenosti třiceti kilometrů míjel Cabo Maisi, nejvýchodnější výběžek Kuby. Většina cestujících slunících se u bazénů si povšimla palmami roubeného pobřeží na obzoru. Pro ně však znamenal jen další ze stovek ostrovů, které od vyplutí z Floridy míjeli.

Kapitán Pokovskij stál na můstku, dalekohled u očí. Sledoval malý motorový člun, který se z nevelké vzdálenosti od pevniny blížil k jejich pravému boku. Působil hodně staře, příď měl téměř kolmou k hladině a černě natřený trup. Na mahagonovém vykládání se na příčce skvěl zlatý nápis PILAR. Vypadal jako dobře udržovaný muzeální kousek. Na vlajkovém stěžni vlály americké pruhy a hvězdy, avšak jejich pozice vzhůru nohama signalizovala, že člun žádá o pomoc.

Pokovskij přistoupil k řídicímu pultu a stiskl tlačítko POMALÝ CHOD. Téměř okamžitě pocítil, že motory zvolnily obrátky. Počkal chvíli, dokud loď výrazně nezpomalila, a pak stiskl tlačítko ZASTAVIT.

Právě hodlal opustit můstek, když spatřil prvního důstojníka přibíhat po schůdcích z paluby pod nimi.

„Kapitáne," popadal sotva dech. „Právě se vracím z lodního vězení. Zajatci zmizeli."

Pokovskij ztuhl: „Chcete říct, že uprchli?"

„Ano, pane. Prováděl jsem právě běžnou kontrolu, při které jsem narazil na naše dva strážné. Leželi v bezvědomí v jedné z cel. Agenta KGB jsem našel mrtvého."

„Suvorova zabili?"

První důstojník přisvědčil: „Podle všeho ho uškrtili."

„Proč jste mi okamžitě nepodal zprávu palubním telefonem?"

„Myslel jsem, že v takové situaci bude osobní hlášení vhodnější."

„Samozřejmě máte pravdu," přiznal Pokovskij. „To nemohlo přijít v horší chvíli. Právě sem míří naše kubánská spojka, aby dopravila zajatce na břeh."

„Podaří-li se vám je zdržet, jsem přesvědčen, že po důkladné prohlídce lodi musíme Američany najít."

Pokovskij se otevřenými dveřmi zahleděl na blížící se člun. „Počkají," řekl nakonec přesvědčeně. „Zajatci jsou příliš důležití na to, aby tu zůstali."

„Ještě něco, pane," pokračoval první důstojník. „Někdo musel Američanům pomáhat."

„Neunikli vlastními silami?" podivil se Pokovskij.

„Vyloučeno. Dva zesláblí starci a žena nemohli přemoci dva příslušníky naší bezpečnostní služby a zabít profesionála z KGB."

„Sakra!" zaklel Pokovskij. Vztekle udeřil pěstí do dlaně, dílem úzkostí, dílem v hněvu. „To je zádrhel!"

„Nemohla na palubu proniknout CIA?"

„Silně pochybuju. Pokud by americká vláda měla sebemenší podezření, že se jejich představitelé nalézají na palubě *Leonida Andrejeva*, slétlo by se na nás jejich námořnictvo jako vosy. Sám vidíte, nic, žádné lodi, žádná letadla, a to se jejich námořní základna Guantanamo nachází jen pětašedesát kilometrů odtud."

„Takže kdo tedy?" ptal se důstojník. „Určitě ne někdo z posádky."

„Zbývá jedině někdo z cestujících," uvažoval Pokovskij a pak se odmlčel. Na můstku zavládlo hluboké ticho. Konečně kapitán vzhlédl a začal udílet rozkazy: „Svolejte všechny důstojníky a vytvořte pětičlenné pátrací skupiny. Rozdělte si loď a prohledejte všechny paluby, od přídě po záď. Zmobilizujte bezpečnostní službu a spolupracujte i se stevardy. Na námitky cestujících si připravte věrohodné záminky, pod kterými prohledáte i jejich kajuty. Výměna ložního prádla, instalatérská pohotovost, protipožární hlídka, cokoli, na co skočí. Vyvarujte se všeho, co by mohlo vzbudit jejich podezření a zvědavé otázky. Buďte maximálně slušní, neuchylujte se k násilí, ale tu Smithovou a ty dva chlapy mi sem přiveďte co nejdřív."

„Co se Suvorovovou mrtvolou?"

Pokovskij ani na okamžik nezaváhal. „Našemu soudruhovi z KGB uchystejte rozloučení, jaké si zaslouží," odpověděl s ironií v hlase. „Počkejte do setmění a pak ho hoďte do moře spolu s lodními odpadky."

„Provedu, pane," souhlasil první důstojník se škodolibým úsměvem a spěchal pryč.

Pokovskij uchopil z police megafon a vyšel na rampu můstku. Malý výletní člun se pohupoval na vlnách necelých padesát metrů od lodi.

„Máte problémy?" rozlehl se jeho hlas nad hladinou.

Podsaditý muž opálený tak, že jeho kůže měla barvu staré peněženky, přiložil ruce k ústům a volal: „Máme tu několik lidí, kterým se udělalo zle. Odhaduji to na ptomainovou otravu. Můžeme vstoupit k vám na palubu a využít vašich lékařských služeb?"

„Samozřejmě," odpověděl Pokovskij. „Připlujte blíž. Spustím schůdky.

Pitt tohle falešné drama okamžitě odhalil, ale sledoval se zájmem, jak se dva muži a jedna žena škrábou po schůdcích, drží se přitom za břicha a předstírají mučivé bolesti. Hodnotil jejich výkon ne výš než dvěma hvězdičkami.

Odhadoval, že po přiměřeném čase na ošetření by jejich místa na výletním člunu zaujala Loren s Moranem a Larimerem. Rovněž věděl velmi dobře, že kapitán nepopluje dál, dokud neprohledají loď a nenajdou oba kongresmany.

Odstoupil od zábradlí a vmísil se mezi ostatní cestující, kteří se zanedlouho už vrátili ke svým lehátkům a stolům u bazénů a do barů. Sjel výtahem na levou palubu. Když se dveře otevřely a on vycházel do chodby, otřel se ramenem o stevarda, který právě vstupoval dovnitř.

Pitt jen mimoděk zaregistroval, že jde o Asiata, nejspíš o Mongola, když slouží na ruské lodi. Protáhl se kolem něho a pospíšil si ke své kajutě.

Stevard hleděl na Pitta se zájmem. Jak se však Pitt vzdaloval chodbou, měnil se zájem v čirý údiv. Stál u výtahu a zíral, až se dveře zavřely a výtah odjel bez něj.

Pitt zahnul za roh a narazil na lodního důstojníka, který s několika členy posádky stál před dveřmi protilehlé a o tři čísla vzdálené kajuty. Tentokrát se žádný z nich nechoval žoviálně. Tvářili se ustaraně. Zalovil v kapse pro klíč a koutkem oka pozoroval dění. Ve chvilce vyšla z kajuty jedna stevardka, rusky řekla pár slov důstojníkovi a zavrtěla hlavou. Pak celá skupina pokročila k dalším dveřím a zaklepala.

Pitt spěšně vstoupil do kajuty a zavřel za sebou dveře. Malý prostor vyhlížel jako vystřižený z grotesky bratrů Marxů. Loren se natáhla na horním lůžku, zatímco Moran s Larimerem sdíleli spodní palandu. Všichni tři dravě hltali z podnosu předkrmy, které se Giordinovi povedlo propašovat ze studeného bufetu v jídelně.

Giordino usazený v maličkém křesle napůl zastrčeném v koupelně se jakoby bez zájmu zeptal: „Děje se něco zajímavého?“

„Dorazila kubánská spojka,“ hlásil Pitt. Jejich člun přirazil k lodi a teď se čeká na výměnu cestujících.“

„To si počkají pěkně dlouho,“ poznamenal Giordino.

„Odhaduju to tak na čtyři minuty. Tolik potrvá, než nás najdou, vsadí do želez a naloží na člun směr Havana.“

„Nemají jinou možnost než nás najít.“ To promluvil dutým hlasem Larimer. Pitt viděl v životě hodně vyčerpaných starců s voskovou pletí, vyhaslým, kdysi planoucím pohledem a s nesoustředěnými myšlenkami. I přes vysoký věk a dlouhá léta pohodlného života v politické aréně byl Larimer pořád ještě úctyhodný kus chlapa. Avšak jeho srdce a krevní oběh už nestačily odolávat stresu a tlaku kritické situace, v níž šlo o přežití. Pitt se nemusel radit s lodním lékařem, aby pochopil, že mluví s člověkem vyžadujícím urgentní lékařskou pomoc.

„Ruská průzkumná výprava se už blíží,“ prozradil jim Pitt.

„Nesmíme připustit, aby nás zase uvěznili!“ vykřikl Moran, vyskočil a divoce se rozhlížel kolem. „Musíme uprchnout!“

„Nedoběhnete ani k výtahům,“ utrousil Pitt a popadl ho za ruku, jako trucovité dítě. Moc mu na Moranovi nezáleželo. Poznal, že předseda Sněmovny je nechutně úlisný tvor.

„Nemáme se kde ukrýt,“ poznamenala Loren roztřeseným hlasem. Pitt neodpověděl, ale protáhl se kolem Giordina do koupelny.

Odtáhl závěs sprchy a roztočil kohoutek s horkou vodou. Během chvíle se stísněný prostor kajuty zahalil do hustého oblaku páry. „Tak," oznámil Pitt. „A teď všichni do sprchy."

Nikdo se ani nehnul. Všichni na něho hleděli, jak stojí jako přízrak z jiné planety v páře mezi dveřmi.

„No tak pohyb!" vyzval je ostře. „Každou chvíli je tu máme!" Giordino vrtěl nechápavě hlavou: Jak chceš do toho sprchového kotce nacpat tři lidi? Je tam málo místa i pro jednoho."

„Nasaď si paruku. Ty jdeš taky."

„To tam máme vlézt čtyři?" nevěřícně šeptla Loren.

„Buď, anebo bezplatný výlet do Moskvy. A mimochodem, vysokoškolské koleje mezi sebou soutěží, která dokáže nacpat víc študáků do telefonní budky."

Giordino si narazil paruku na hlavu, zatímco Pitt se vrátil do sprchy a upravil vodu tak, aby tekla jen vlažná. Rozechvělého Morana donutil podřepnout mezi Giordinovy nohy. Tělnatý Larimer se vecpal do vzdáleného kouta sprchy a Loren se vyškrábala Giordinovi na záda. Konečně se všichni natěsnali do sprchy, smáčení proudem vody. Pitt právě otáčel kohoutkem vodovodu a z umývadla se valila další oblaka páry, když se ozvalo zaklepání.

Pospíšil si otevřít, aby sebemenší zaváhání nevzbudilo zbytečné podezření. Lodní důstojník se lehce uklonil a s úsměvem řekl:

„Pan Gruber, že ano? Moc se omlouváme za vyrušení, ale provádíme pravidelnou kontrolu požárních rozprašovačů. Můžeme vstoupit?"

Jistěže ano," souhlasil Pitt úslužně. „Mně to vůbec nevadí, ale moje žena se zrovna sprchuje."

Důstojník pokynul stevardce, která se protáhla kolem Pitta a zahrála divadýlko kontroly stropních požárních rozprašovačů. Pak ukázala na dveře koupelny. „Smím?"

„Prosím, jen běžte dál," vybídl ji Pitt dobromyslně. „Nekousne vás." Stevardka otevřela dveře a rázem se ocitla v oblaku páry. Pitt přistoupil a naklonil se dovnitř: „Hej, miláčku, je tu naše stevardka a ráda by zkontrolovala požární rozprašovač. Nevadí?"

S řídnoucí mlhou spatřila stevardka mohutnou hřívu schlíplých cancourů a pod ní dvě štětinatá obočí, která na ni vykoukla zpoza sprchového závěsu. „Mně to nevadí," zazněl Lorenin hlas. „A když už jste tady, mohla byste nám příležitostně přinést ještě dva čisté ručníky?"

Stevardka jen krátce přikývla, řekla „přinesu je za okamžik" a vstoupila do koupelny.

Pitt si zatím vzal z tácu jednohubku a nabídl i prvnímu důstojníkovi, který len zdvořile poděkoval a zavrtěl hlavou.

„Blaží mě, když vidím, jak se staráte o bezpečnost cestujících," poznamenal Pitt.

„Plníme jen svou povinnost," skromně odpověděl důstojník a upíral udivený pohled na rozjedený tác s předkrmy. „Vidím, že s naší lodní kuchyní jste spokojeni."

„My s manželkou milujeme předkrmy," svěřoval se Pitt. „Jíme je radši než hlavní jídla."

Stevardka vyšla z koupelny a řekla cosi rusky prvnímu důstojníkovi. Jediné slovo, jemuž Pitt rozuměl, znělo „*nět*".

„Mrzí nás, že jsme vás obtěžovali," omlouval se důstojník.

„Nemáte se proč omlouvat," odpověděl Pitt.

Jen co za nimi zapadly dveře, Pitt si pospíšil do koupelny. „Zůstaňte všichni, jak jste!" nařizoval. „Ani se nehněte." Pak se vrátil k palandě a nacpal si pusu chlebíčkem s kaviárem.

Dvě minuty nato se dveře náhle otevřely a jako čertík na pérku vpadla do kajuty stevardka a rozhlížela se na všechny strany.

„Můžu pro vás něco udělat?" zeptal se Pitt plnými ústy.

„Přinesla jsem ty ručníky," hlásila.

„Hoďte je do koupelny na umyvadlo," požádal bezstarostně Pitt.

Udělala to a věnovala Pittovi nefalšovaný úsměv, zbavený všeho podezření.

Čekal ještě další dvě minuty, pak zlehka pootevřel dveře na chodbu a vyhlédl ven. Pátrací četa právě vstupovala do kajuty téměř na konci chodby. Vrátil se do koupelny, natáhl se a zavřel vodu.

Ať rčení „mokrý jako myš" vymyslel kdokoli, měl přitom jistě na mysli nebohá stvoření napěchovaná do kapesního sprchového koutu. Všichni měli bříška prstů už svraštělá a šatstvo skrz naskrz

promočené. První vyšel Giordino a mrštil odkapávající paruku do umyvadla. Loren mu slezla ze zad a okamžitě si začala sušit vlasy. Pitt pomohl na nohy Moranovi a Larimera zpola odnesl na palandu.

„To bylo moudré," přitočil se Pitt k Loren a políbil ji na šíji. „To, jak jsi požádala o další ručníky."

„Vyplynulo mi to z logiky situace."

„Už jsme v bezpečí?" vyptával se Moran. „Nevrátí se?"

„V bezpečí nebudeme, dokud neopustíme loď," prohlásil Pitt. „A s jejich další návštěvou bychom měli počítat. Až vyjdou z prvního kola s prázdnou, Pustí se s ještě větší vervou do nového prohledávání,"

„„Tak co, Houdini, máš v rukávu nějaký skvělý únikový trik?" zažertoval Giordino.

„Jo," odpověděl Pitt s nečekanou sebejistotou. „Budeš se divit, ale mám."

57

Druhý lodní inženýr kráčel po úzkém můstku mezi dvěma ohromnými palivovými nádržemi, které se tyčily do výše dvou palub. Prováděl pravidelnou kontrolu těsnosti potrubí, které hnalo palivo do kotlů, jež roztáčely turbíny *Leonida Andrejeva* o výkonu 27 000 koňských sil.

Pohvizdoval si starou uralskou lidovku a jako doprovod mu sloužilo hučení turbogenerátorů vpředu za přepážkou. Tu a tam přejel hadrem svár potrubí nebo ventil a spokojeně pokývl pokaždé, když hadr zůstal čistý.

Náhle se zastavil a s hlavou na stranu naslouchal. Z úzkého průlezu vpravo sem doléhal zvuk, jako by kov narážel o kov. Zaujalo ho to a pomalým krokem se vydal chabě osvětlenou uličkou. Tam, kde se ulička stáčela a cesta vedla už jen mezi nádržemi a vnitřními pláty trupu, se zastavil a vyhlédl do šera.

Stála tam postava v uniformě stevarda a jako by cosi upevňovala na bok palivové nádrže. Druhý inženýr se potichu přiblížil, až stál od stevarda pouhé tři metry.

„Co to tu děláte?“ rozkřikl se na něj.

Stevard se zvolna obrátil a napřímil se. Inženýr poznal, že jde o Asiata. Bílou uniformu měl celou špinavou a vedle něho na podlaze ležel otevřený vlněný námořnický vak. Stevard se na něj široce usmál, ale o odpověď se nesnažil.

Inženýr přistoupil o pár kroků blíž: „Tady nemáte co dělat. Sem má netechnická obsluha vstup zakázán.“

Stále žádná odpověď.

Pak si inženýr povšiml podivné neforemné vybouleniny na stěně nádrže. Dva měděné dráty od ní vedly k hodinovému mechanismu položenému vedle stevardova vaku. „To je bomba!“ vybuchl zděšeně. „Ty sem chceš dát nějakou zatracenou bombu!“

Obrátil se a s křikem se rozběhl po můstku. Nestačil udělat ani pět kroku a úzkým ocelovým prostorem se rozlehl zvuk, připomínající dvě ostrá, rychle za sebou následující tlesknutí, a dvě trhavé stře-

ly z automatické zbraně opatřené tlumičem mu vnikly razantně do hlavy.

Odezněly povinné přípitky, poháry ledové vodky se vyprázdnily a hned zase naplnily. Pokovskij coby hostitel nabídl hostům domácí bar ve své kajutě a snažil se vyhýbat chladnému, pronikavému pohledu muže usazeného v kožené lenošce.

Gejdar Ombrikov, šéf rezidentury KGB v Havaně, nejevil právě nejlepší rozpoložení. „Vaše zpráva se mým nadřízeným nebude zamlouvat," řekl. „Ztráta agenta při vašem velení, to budou považovat za hrubou nedbalost."

„Jste na osobní výletní lodi," namítl Pokovskij s tváří zbrunátnělou zlostí. „Postavili ji a spustili na vodu proto, aby přinášela do sovětské státní pokladny západní valutu. Nejsme plovoucím velitelstvím Výboru pro státní bezpečnost."

‚Jak potom vysvětlíte těch deset agentů z našeho zahraničního odboru nasazených na vaši loď s cílem odposlouchávat rozmluvy cestujících."

„Raději na ně ani nemyslím."

„Ale měl byste." V Ombrikovově hlase zazněl výhružný tón.

„Velet téhle lodi mi zabere veškerý čas," vysvětloval Pokovskij kvapně. „Už mi ho nezbývá na to, abych pořádal porady rozvědčíků."

„Přesto byste měl zvýšit bezpečnostní opatření. Pokud by američtí politici unikli a o všem referovali, vyvolalo by to zdrcující reakci s nedozírnými následky, pokud jde o naše zahraničních vztahy."

„O tom se s vámi nehodlám přít," zamumlal Pokovskij. „Čím dříve zmizí z lodi plující pod sovětskou vlajkou, tím lépe." Položil svou skleničku vodky nedotknutou na bar. „Nemají se kam skrýt. Do hodiny je máme."

„To skutečně doufám," řekl Ombrikov suše. „Jejich námořnictvo se začne zajímat, proč se sovětská výletní loď jen tak pohupuje na vlnách poblíž jejich předrahé kubánské základny, a vyšlou sem hlídku."

„Jen tak zbůhdarma na palubu *Leonida Andrejeva* nevstoupí."

„To ne, ale můj malý výletní člun pluje pod americkou vlajkou. Nebudou váhat ani chvíli s jeho prohlídkou.“

„To je zajímavý starý kousek, ten váš člun,“ pokusil se Pokovskij změnit téma. „Kde jste k němu přišel?“

„Osobní půjčka od našeho přítele Castra,“ vysvětlil Ombrikov. „Dříve patřil tomu spisovateli, Ernestovi Hemingwayovi.“

„Ano, četl jsem od něj čtyři knihy…“

Přerušil ho příchod prvního důstojníka, který vstoupil bez zaklepání.

„Omlouvám se, že vyrušuji, kapitáne, ale mohu s vámi mluvit o samotě?“

Pokovskij se omluvil Ombrikovovi a vyšel s důstojníkem z kajuty.

„Co se děje?“

„Nepodařilo se nám je najít.“

Pokovskij se na chvíli zastavil a navzdory vlastnímu nařízení si zapálil cigaretu. Pak věnoval prvnímu důstojníkovi káravý pohled: „V takovém případě doporučuju znovu prohledat loď, tentokrát ještě důkladněji. Věnujte pozornost cestujícím procházejícím se po palubách. Mohli se vmísit do davu.“

První důstojník přikývl a odběhl. Pokovskij se vrátil do své kajuty.

„Nějaké problémy?“ zajímal se Ombrikov.

Než stačil Pokovskij odpovědět, pocítil lehké zachvění, které proběhlo lodí. Stál vyčkávavě dobrých třicet vteřin, ale nic podobného už nenásledovalo.

Pak náhle *Leonidem Andrejevem* otřásla mohutná exploze, která jej prudce naklonila k pravoboku, srazila lidi k zemi a naráz otřásla celou lodí. Z boku trupu vyšlehl ohnivý gejzír a otevřené paluby zasypal déšť žhavých kovových trosek a nafty. Zvuk výbuchu se hnal po hladině, než v dálce odezněl, a za sebou zanechal nepřirozené ticho a masivní sloup černého kouře, který se šířil po obloze.

Nikdo ze sedmi set lidí na palubě nevěděl a mnozí se neměli už nikdy dozvědět, že dole v útrobách lodi výbuch palivových nádrží prorazil mohutnou díru do trupu, jejíž jedna část se nacházela nad hladinou a druhá pod ní. Hořící palivo pokrylo loď modrozelenými

plameny, kterým neunikli ani cestující, ani dřevěné podlahy lodi, jimiž se prokousávaly jako stepní požár.

V jediném okamžiku se *Leonid Andrejev* proměnil z luxusní zábavní lodi v potápějící se hořící pohřební hranici.

Pitt se pohnul a zastřeným vědomím se snažil pochopit, co se stalo. Plnou minutu doznívал šok a on po celou tu dobu ležel na břiše na zemi, kam ho srazil otřes, a snažil se zorientovat. Zvolna se opřel o ruce, poklekl, chytil se kliky dveří a pomalu vzpřímil rozbolavělé tělo. Byl potlučený, ale nezdálo se, že si něco zlomil nebo vykloubil. Začal se věnovat ostatním.

Giordino ležel skrčený přes práh koupelny. Naposledy si vybavoval, jak stojí v kajutě. V očích se mu zračilo nezměrné překvapení, avšak zdálo se, že jinak neutrpěl vážnější újmu. Moran a Loren spadli z palandy a leželi uprostřed kajuty. Ještě příliš nevnímali, těla pokrytá modřinami a podlitinami, které budou citelné i za dva týdny, ale jinak vypadali nedotčeně.

Larimer se choulil v zadním rohu kajuty. Pitt k němu přistoupil a jemně mu nadzvedl hlavu. Na pravém spánku měl ošklivý šrám a z rozseknutého rtu mu tekla krev. Ztratil vědomí, ale dýchal pravidelně. Pitt mu podložil hlavu polštářem ze spodní palandy.

První se zmohl na slovo Giordino: „Co se mu stalo?“

„Jen ztratil vědomí,“ odpověděl Pitt.

„Co to bylo?“ ozvala se Loren omámeně.

„Výbuch,“ odpověděl Pitt. „Někde vpředu, nejspíš ve strojovně.“

„Nádrže?“ hádal Giordino.

„Moderní konstrukční typy nádrží mají bezpečnostní pojistky, které vylučují výbuch.“

„Bože,“ vzdychla Loren. „Pořád mi hučí v uších.“

V Giordinově tváři se usadil zvláštní výraz. Vyndal z kapsy minci a rozkutálel ji po podlaze pokryté tuhým kobercem. Namísto, aby postupně v kruzích zpomalovala a spadla, kutálela se kabinou, jako by ji hnala neviditelná ruka, až cinkla o vzdálenou stěnu.

„Loď se naklání,“ oznámil Giordino suše.

Pitt přešel kajutou a otevřel dveře. Chodba se plnila cestujícími, kteří klopýtali ze svých kajut a bezcílně bloudili. „Tím můžeme odepsat plán B.“

Loren na něho tázavě pohlédla: „Plán B?“

„Zamýšlel jsem zmocnit se kubánského člunu. Teď se ale zdá, že bychom v něm už nenašli volná místa.“

„O čem to mluvíte?“ Moran se nejistě zvedal a držel se přitom řetězu, na němž se sklápěla palanda. „Nastrojili léčku, průhlednou léčku, jak nás vykouřit.“

„Poněkud drahá léčka, nezdá se vám?“ namítl Giordino neuctivě. „Výbuch musel loď vážně poškodit. Evidentně nabíráme vodu.“

„Potopíme se?“ V Moranově hlase zazněl strach vyděšeného dítěte.

Pitt mu neodpověděl a znovu vyhlédl pootevřenou škvírou dveří. Většina cestujících si počínala ukázněně, ale pár jich začalo křičet a naříkat. Viděl, že chodba začíná být ucpaná lidmi, kteří si ve spěchu sbalili zavazadla a teď se s plnými náručemi tlačili ven. Pak ucítil zápach spálené barvy a vzápětí spatřil i první proužek dýmu. Zabouchl dveře a začal strhávat z lůžek povlečení a házet je Giordinovi.

„Pospěš si, namoč tohle i všechny ručníky, které najdeš v koupelně.“

Giordinovi stačil pohled na Pittův vážný výraz, aby beze slova poslechl. Loren poklekla a pokusila se nadzvednout Larimerovu hlavu z podlahy. Senátor zaúpěl, otevřel oči a pohlédl na ni ve snaze vzpomenout si, odkud ji zná. Moran se opíral o stěnu a něco si pro sebe mumlal.

Pitt hrubě odstrčil Loren, přehodil si jednu Larimerovu paži kolem krku a pomáhal mu na nohy. Giordino vyšel z koupelny a rozdával jim mokré ručníky a prostěradla.

„Takže, Ale, ty mi pomůžeš se senátorem. Ty, Loren, dohlédni na kongresmana Morana a drž se v závěsu za mnou.“ Zmlkl a přehlédl celou skupinku. „A vyrážíme.“

Otevřel dveře dokořán a rázem je pohltila stěna dýmu, který přicházel neznámo odkud.

Záchvěvy exploze ještě nedozněly a naprosto ohromený kapitán Pokovskij se rozběhl na můstek. Mladý strážní důstojník zoufale a marně tloukl do ovladačů řídicího pultu.

„Uzavřít všechny vodotěsné dveře a aktivovat protipožární systém!“ štěkl Pokovskij.

„Nejde to!“ bezmocně vykřikl důstojník. Jsme bez energie!“

„Co přídavné generátory?“

„Taky pryč.“ Důstojníkova tvář neskrývala zděšení. „Vyřadilo to vysílač. Počítač pro nouzový stav taky nefunguje. Všechno je mrtvé. Nemůžeme vyhlásit ani poplach.“

Kapitán vyběhl z můstku a pohlédl k zádi. Z celé střední části jeho kdysi nádherné lodi šlehaly plameny. Ještě před pár minutami tu hrály orchestry a vládla povznesená nálada. Nyní to tu připomínalo výjev z hororu. Otevřený bazén a promenádní paluba se proměnily v krematorium. Dvě stovky cestujících opalujících se na lehátcích proměnil gejzír hořící nafty v jediném okamžiku ve zuhelnatělé škvarky. Někteří se snažili zachránit skokem do bazénu, avšak umírali, jen co se pro doušek vzduchu vynořili nad hladinu, kde jim žár spálil plíce. Mnozí přelézali zábradlí a v plamenech stravujících jejich šaty i pokožku se vrhali přes palubu.

Pokovskij pociťoval silnou nevolnost při pohledu na takový masakr. Prožíval okamžiky, které jakoby mu přichystalo samo peklo. Instinkt mu napověděl, že právě přišel o loď. Nic nedokázalo zastavit katastrofu, která naopak narůstala, jak do útrob Leonida Andrejeva vnikala trhlinou voda. Vrátil se na můstek.

„Vydejte rozkaz k opuštění lodě,“ rozkázal strážnímu důstojníkovi. „Záchranné čluny na levoboku jsou v plamenech. Dostaňte co možná nejvíc dětí a žen do člunů na pravoboku, kterým se oheň vyhnul.“

Strážní důstojník spěchal splnit rozkaz. Odkudsi z hloubi lodi, téměř bez dechu, jak zdolával žebříky, se vynořil hlavní lodní inženýr Erik Kazinkin. Obočí a půlku vlasů měl sežehnuté ohněm a z podrážek bot se mu kouřilo, ale nezdálo se, že si to uvědomuje, tak už otupěl vůči bolesti.

„Podejte hlášení,“ vyzval ho Pokovskij klidným hlasem. „Co způsobilo výbuch?“

„Vybuchla palivová nádrž na levoboku," odpověděl Kazinkin. „Ale bůhví proč. Vzalo to s sebou i generátory, včetně přídavných. Podpalubní sekce nádrží dvě a tři jsou zaplaveny. Podařilo se nám ručně zavřít vodotěsné dveře do strojovny, ale loď nabírá vodu se znepokojující rychlostí. A bez pohonu čerpadel…" Místo dalších slov jen odevzdaně pokrčil rameny.

Všechny šance na záchranu *Leonida Andrejeva* se rozplynuly. Zbývala už jediná ponurá otázka: zda skončí jako vyhořelá troska, nebo se předtím stačí potopit. Málokdo přežije nadcházející hodinu, to si Pokovskij uvědomoval s osudovou jistotou. Kdo neuhoří, nejspíš utone, protože se nedostane do záchranných člunů, kterých se zoufale nedostávalo.

„Přiveďte zespoda svoje lidi, nařídil jsem opuštění lodi," přikázal Pokovskij.

„Dovolil jsem si vzít na sebe tu odpovědnost, pane, a bezprostředně po výbuchu jsem vyslal nouzový signál MAYDAY"

Kapitán položil ruku na inženýrovo rameno: „Oceňuji vaši iniciativu." Pak pokračoval vyrovnaným tónem: „Neměl jste problémy s odvysíláním?"

„Ne, pane. Když vysadily generátory, přepnul jsem na náhradní baterie. Jako první se ozvala korejská nákladní loď plující jen asi patnáct kilometrů jihozápadně od nás."

„Díkybohu, že je někdo nablízku. Žádná další odpověď?"

„Námořnictvo Spojených států vysílá záchranná plavidla a vrtulníky ze základny Guantánamo. V okruhu osmdesáti kilometrů se nachází ještě jedna norská osobní loď a jinak už nic."

„Ta to nestihne," podotkl Pokovskij zamyšleně. „Musíme tedy upnout své naděje ke Korejcům a k americkému námořnictvu."

S mokrým prostěradlem přehozeným přes hlavu musel Pitt hledat cestu chodbou a nahoru po schodech po paměti. Několikrát s Giordinem zakopli o těla cestujících, kteří se v dýmu udusili.

Larimer se statečně snažil držet s nimi krok, zatímco Loren s Moranem popadli Pittův a Giordinův opasek a škobrtali v závěsu.

„Je to ještě daleko?" vydechla Loren.

„Musíme vyšplhat čtyři paluby, než se dostaneme k hlavní promenádní zóně," přerývaně odpověděl Pitt.

Na druhém podlaží narazili na značný dav cestujících. Ve snaze uniknout před dusivým dýmem ucpali schodiště tak, že se nedalo hnout. Posádka se je snažila klidnými pokyny směrovat k záchranným člunům. Jejich profesionální klid však nedokázal dlouho čelit narůstající panice, která je smetla pod nohy vřískajícího proudu mačkajících se těl.

„Doleva!“ houkl Giordino Pittovi do ucha. „Tahle chodba vede k dalšímu schodišti na záď.“

S důvěrou v orientační smysl svého přítele zahnul Pitt vlevo a vlekl za sebou Larimera. Senátor však po chvíli získal konečně vládu nad svými pohyby a zbavil Pitta břemene své váhy. K jejich značné radosti tady zřídl nejen kouř, ale i zástup vyděšených lidí. Schodiště na záď našli víceméně volné. Díky Giordinovu neuposlechnutí stádních instinktů se pro tuto chvíli ocitli v relativním bezpečí.

Vynořili se na záďové palubě u velitelské zasedačky. Chvíli jim trvalo, než se zbavili křečovitého kašle a pročistili si plíce čerstvým vzduchem, pak se rozhlédli po zničené lodi.

Leonid Andrejev se nakláněl ve dvacetistupňovém úhlu k levoboku. Tisíce litrů hořící nafty vytekly do moře. Hladina kolem rozeklaného otvoru, způsobeného výbuchem, byla v jednom ohni, který se plazil vysoko po lodním trupu. Celá střední část plavidla připomínala planoucí pochodeň. Nezměrný žár rozžhavil ocelové pláty do ruda a kroutil je do roztodivných tvarů. Bílý nátěr zčernal, palubní desky z týkového dřeva prohořely a sklo v kulatých oknech se tříštilo jako pod palbou.

Plameny se šířily s hrozivou rychlostí, jak je mořský vítr rozdmýchával a hnal stále blíž k můstku. Už zachvátily i komunikační centrálu a důstojníka, který tam měl službu, zastihly nepřipraveného a sežehly jej na uhel. Oheň doprovázený mračny kouře vyrážel z ventilačních šachet i z úzkých průlezů. Jako každá moderní loď byl i *Leonid Andrejev* projektován jako ohnivzdorný, avšak ani sebedokonalejší plány či vizionářská prozíravost nemohly počítat se zničujícím účinkem exploze palivové nádrže, která skrápěla loď ohněm jako plamenomet.

Nezměrný oblak mastného kouře se jako sloup tyčil do výšky mnoha desítek metrů, kde ho vzdušné proudy rozháněly všemi směry, takže se rozprostíral nad lodí jak temný příkrov. Živil jej nepolevující gejzír plamenů svíjejících se a vyrážejících vzhůru v bouři proplétajících se oranžových a žlutých jazyků. Ve spodních částech trupu měly modrobílý odstín a intenzitu acetylenového hořáku, živeného tou trochou kyslíku, která sem pronikala škvírami mezi zohýbanými ocelovými deskami. Efekt se podobal tavicí peci.

Třebaže většině cestujících se podařilo probít si cestu vzhůru po schodištích, více než stovka jich zemřela, ať již v plamenech zachvátivších jejich kajuty, či udušením kouřem při pokusech dostat se na vzduch. Ty, kteří se prodrali na palubu, teď postupující oheň zaháněl na záď, pryč od záchranných člunů.

Snahu posádky zachovat pořádek rozmetal vzrůstající chaos. Cestující zůstali nakonec odkázáni jen sami na sebe a nikdo nevěděl, co si počít. Čluny na levoboku stály v plamenech a z pravoboku se dostaly na vodu jen tři, než oheň donutil obsluhující posádku ustoupit. Jeden z člunů vzplál chvíli poté, co se plný lidí dotkl hladiny.

Cestující se nyní jako lumíci hromadně vrhali z paluby do vln. Byl to patnáctimetrový skok a mnozí se dopustili té chyby, že záchranné vesty nafoukli dříve, než se vrhli přes zábradlí, a nárazem na hladinu si zlomili vaz. Ženy stály jako přikované na okraji paluby a strach jim nedovoloval vrhnout se do hlubiny. Z úst mužů zachvácených bezmocí se řinuly kletby. Ve vodě se zachránění natahovali po těch nemnoha přeplněných záchranných člunech, ale jejich posádky nastartovaly motory a odpluly mimo jejich dosah, aby zabránily kritickému přetížení plavidel.

Do téhle vřavy připlula očekávaná nákladní loď. Kapitán ji nechal zakotvit několik desítek metrů od *Leonida Andrejeva* a tak rychle, jak to šlo, dal spouštět záchranné čluny. Pár minut nato se na obzoru objevily i záchranné vrtulníky amerického námořnictva a jejich posádky začaly vytahovat trosečníky z mořské hladiny.

58

Loren se neubránila, aby nehleděla fascinovaně na postupující ohnivou stěnu. „Skočíme, nebo co vlastně?“ zeptala se bezvýrazně.

Pittova odpověď nepřišla hned. Zrakem si měřil svažující se palubu a odhadoval naklonění lodi na čtyřicet stupňů. „Zatím není spěch,“ řekl konečně zdánlivě nevzrušeně. „Plameny k nám nedosáhnou dřív než za deset minut. Čím víc se do té doby loď nakloní, tím menší výška, ze které budeme skákat. Než k tomu dojde, navrhuji naházet přes palubu nějaká lehátka, ať se ti nešťastníci ve vodě mají čeho přidržet, než přijde pomoc.“

Kupodivu jako první na výzvu zareagoval Larimer. Býčími pažemi začal sbírat lehátka a házel je dolů. Vypadal téměř, jako kdyby ho to bavilo. Moran se choulil u stěny, odevzdaný, zamlklý, paralyzovaný hrůzou.

„Dávejte pozor, ať jim to neházete na hlavy,“ upozornil Pitt Larimera.

„To bych si nedovolil,“ odpověděl senátor s unaveným úsměvem. „Co kdybych trefil svého voliče, a ztratil tak jeho hlas?“

Když všechna lehátka v dosahu zmizela přes zábradlí, Pitt se na okamžik zastavil a nabíral síly. Vedro z požáru se zatím dalo vydržet. V nejbližších minutách nehrozilo, že by plameny zaútočily na cestující shromážděné tady na zádi. Prodral se jejich zástupem k zábradlí. Hladina se vlnila už jen asi šest metrů pod nimi.

Zavolal na Giordina: „Pomoz tady těm lidem dolů.“ Pak se obrátil, přiložil si dlaně k ústům a zvolal: „Už nemáme moc času!“ Rozkřikl se z plných plic, aby přehlušil hluk vzrušeného davu i bouření živlu. „Kdo neskočí, zemře.“

Pár mužů to pochopilo, uchopilo pevně za ruce své protestující manželky, přelezli zábradlí a zmizeli v hlubině. Na řadu přišly tři ani ne dvacetileté dívky, které se bez reptání vrhly do zelenomodrých vln.

„Plavte k nejbližšímu lehátku a držte se ho jako plováku,“ nabádal Giordino každého před skokem.

Pitt rozdělil rodiny na skupiny, a zatímco Loren uklidňovala děti, přikázal rodičům skočit a chytit se nejbližšího lehátka. Pak bral jedno dítě za druhým, za ruce je spouštěl přes zábradlí, jak nejdál mohl, a když je pustil, se zatajeným dechem čekal, až se po něm otec nebo matka ve vodě natáhnou.

Ohnivá stěna se přiblížila a dýchalo se stále hůř. Byl to takový žár, jako kdyby stáli u otevřené taviči pece. Zběžný pohled Pittovi napověděl, že zbývá už jen asi třicet lidí, přesto si museli pospíšit.

Zavalitý tlouštík se zapřel a odmítal se hnout. „Voda se hemží žraloky!“ ječel hystericky. „Radši tady počkáme na vrtulníky.“

„Nemohou nad loď kvůli vzdušným turbulencím vyvolaným požárem,“ vysvětloval mu Pitt trpělivě. „Buď se tu uškvaříte, nebo to risknete ve vodě. Co si vyberete? A dělejte, zdržujete ostatní.“

Giordino nepozorovaně přistoupil, zezadu pevně uchopil váhavce kolem pasu a zvedl ho. Giordinovy oči nedaly najevo ani špetku zlomyslnosti nebo zlosti, když se s tlouštíkem přikolíbal k okraji paluby a bez okolků ho hodil do vody.

„Pošli mi pohled,“ zavolal za ním.

Zábavná mezihra jakoby vlila odhodlání do několika cestujících, kteří se zatím drželi zpátky. Jeden po druhém, ti starší s Pittovou starostlivou pomocí, se vrhali do vln pryč z planoucí lodi. Když skočil poslední, Pitt se rozhlédl a jeho zrak se setkal s Lorenin̊m.

„Teď ty,“ vybídl ji.

„Neodejdu bez kolegů,“ pronesla s ženskou rozhodností.

Pitt se zadíval dolů a ujistil se, že část hladiny je volná. Larimer byl tak zesláblý, že stěží dostal nohy přes zábradlí. Giordino mu pomohl skočit, zatímco Loren se vrhla dolů ruku v ruce s Moranem. Pitt s úzkostí sledoval hladinu, dokud se nevynořili a neodplavali o kus dál. Obdivoval v duchu Loren, která nepřestala povzbuzovat Larimera, zatímco Morana vlekla za límec.

„Radši jí trochu pomoz,“ požádal Pitt Giordina.

Nemusel to říkat dvakrát. Jeho přítel zmizel v hlubině dřív, než stačil cokoli dodat.

Pitt věnoval poslední pohled *Leonidu Andrejevovi*. Vzduch kolem se chvěl sálajícím žárem, protože plameny šlehaly už z každého otvoru. Loď se nakláněla k boku už pod padesátistupňovým úhlem a

její konec byl otázkou několika minut. Její pravý šroub už trčel z vody a kolem čáry ponoru se vznášela oblaka syčící bílé páry.

Už se chystal skočit, když se náhle zarazil v půlce pohybu. Koutkem oka spatřil ve vzdálenosti asi dvanácti metrů paži mávající z okénka jedné z kajut. Bez váhání si přehodil přes hlavu stále ještě mokré prostěradlo a několika skoky se dostal k malému kulatému oknu. Z útrob se ozýval hlas volající o pomoc. Nahlédl dovnitř a spatřil k smrti vyděšenou ženu.

„Proboha vás prosím," naříkala, „pomozte nám!"

„Kolik vás tam je?"

„Já a dvě děti."

„Podejte mi nejdřív je."

Tvář zmizela a během chvilky se úzkým okénkem protáhl asi šestiletý chlapec. Pitt ho postavil na zem a sevřel ho mezi stehny, aby byli oba pod ochranou mokrého prostěradla. Vzápětí držel v ruce sotva tříletou holčičku. K jeho velkému překvapení hluboce spala.

„Teď mi podejte ruku," nařídil Pitt, i když v hloubi duše věděl, že je to beznadějné.

„Neprotáhnu se!" naříkala žena. „Okno je příliš úzké."

„Teče vám v koupelně voda?"

„Přestala, není tlak."

„Svlékněte se!" zvolal Pitt v návalu beznaděje. „Použijte všechnu kosmetiku. Namažte se krémy."

Žena chápavě přikývla a vzdálila se. Pitt se obrátil a pod každou paží jedno dítě pospíchal k zábradlí. S úlevou spatřil dole Giordina, jak šlape vodu a vzhlíží vzhůru.

„Chytej, Ale," zavolal na něho.

Pokud Giordina překvapil pohled na Pitta držícího za límec v každé ruce jedno dítě, nedal to najevo. Natáhl se a chytil jedno po druhém bez zjevného úsilí, jako by stál ve fotbalové bráně.

„Skoč!" křikl pak na Pitta. „Převrátí se!"

Pitt se nezdržoval odpovědí a uháněl zpět ke kajutnímu okénku. Rozum mu napovídal, že snaha zachránit matku nemá šanci na úspěch. Neřídil se však už rozumem, jeho pohyby jakoby ovládal někdo jiný, úplně cizí.

Vzduch už tak žhnul, že pot se vypařil dřív, než vyvstal z pórů. Žár stoupal z paluby a pronikal podrážkami bot. Zakopl a málem upadl, když trupem proběhl mocný záchvěv, jak se k smrti odsouzená loď s náhlým škubnutím naklonila opět o několik stupňů k levoboku. Nastávala agónie, krátké chvíle předtím, než se převrátí a klesne ke dnu.

Pitt zaklekl na stěnu kajuty a natáhl se dovnitř, jak nejdál to šlo. Pár rukou jej uchopil za zápěstí a on táhl. Oknem prošla ženina ramena a pak i prsa. Opět silně zatáhl a ven se dostaly i boky.

Plameny se přiblížily a téměř mu olizovaly záda. Paluba mu ujížděla pod nohama. Držel ženu kolem pasu a odrazil se od stěny, právě když se *Leonid Andrejev* převrátil a jeho lodní šrouby se vztyčily nad hladinu vysoko ke slunci.

Divoký vodní vír je vtáhl pod hladinu a cloumal s nimi jako malström dvěma loutkami. Pitt se volnou rukou a nohama snažil probíjet vzhůru k pableskující hladině, ale proměna vody z temné zelené v jasně modrou probíhala mučivě pomalu.

Krev mu bušila v uších a v plicích jakoby se usadil roj divokých vos. Jeho zrak se začal pokrývat tenkým černým závojem. Cítil, jak bezvládné ženino tělo, které držel pod paží, zpomaluje jeho pohyby. Už mu nezbýval ani atom kyslíku a před očima mu vybuchl ohňostroj. Vrcholil ohromnou oranžovou koulí, narůstající až k oslňujícímu výbuchu.

Vynořil se nad hladinu, tvář obrácenou k odpolednímu slunci. Vděčně vdechoval plnými doušky svěží vzduch, který zvolna zbavoval jeho zrak temného závoje a jeho plíce bodavého pocitu. Pak rychle obejmul ženino břicho a několikrát silně zmáčkl, aby jí dostal slanou vodu z hrdla. Projela jí křeč, začala dávit a nakonec přišel záchvat kašle. Teprve když se její dech uklidnil a ona mírně zasténala, rozhlédl se po ostatních.

Giordino se blížil mocnými tempy a před sebou tlačil jedno z lehátek. Seděly na něm obě děti, zjevně nechápající tragédii kolem, protože se vesele smály Giordinovým legračním grimasám.

„Už jsem se začínal bát, že se nevynoříš," řekl mu na uvítanou.

„Ve středověku poznávali čarodějnice podle toho, že se udržely na hladině“ odpověděl Pitt a nepřestával podpírat matku obou dětí tak dlouho, dokud se sama nedokázala držet lehátka.

„Postarám se o ně,“ nabídl se Giordino. „Ty raději pomoz Loren. Mám dojem, že se senátorem je zle.“

Navzdory umrtvující únavě a pocitu, že má ruce zatavené v olovu, doplaval Pitt rychlými tempy k hromadě trosek, které držely nad hladinou Loren a Larimera.

S tváří popelavou a očima plnýma smutku držela Loren senátorovu hlavu nad vodou. Pittovi stačil jediný pohled, aby pochopil, že se namáhá zbytečně. Larimer už nikdy nezasedne do své senátní lavice. Na kůži mu naskákaly skvrny a nabyla temně purpurové barvy. Bojoval statečně až do poslední chvíle, ale půl století života na plný plyn si vybralo nezbytnou daň. Srdce nevydrželo zátěž posledních dnů a na protest vysadilo.

Pitt jemně uvolnil Loreniny prsty ze senátorova těla a pak je odstrčil. Sledovala jeho počínání a zdálo se, že chce něco namítnout, neschopná dívat se za Larimerovým tělem, odplouvajícím za lehkého kolíbání vlnami.

„Má nárok na státní pohřeb,“ zmohla se na odpor zastřeným hlasem.

„Zbytečné,“ uklidnil ji Pitt. „Stačí, když se dozvědí, že zemřel jako muž.“

Zdálo se, že Loren se s takovým vysvětlením spokojila. Položila hlavu Pittovi na rameno a po tvářích zmáčených slanou vodou se jí řinuly slzy.

Pitt se otočil a rozhlížel se: „Kde je Moran?“

„Vyzvedl ho vrtulník námořnictva.“

„On tě tu nechal být?“ zeptal se Pitt nevěřícně.

„Posádka na nás volala, že má místo už jen pro jednoho.“

„Takže veleváženým předseda Sněmovny nechá ženu, aby se starala o umírajícího člověka, a sám vezme do zaječích.“

Pittův odpor k Moranovi narostl do obřích rozměrů. Začal se zabývat myšlenkou, jak té hnusné fretce jednou zaboří pěst do čenichu.

Kapitán Pokovskij seděl v kabině motorového člunu a rukama si zacpával uši, aby neslyšel volání tonoucích a bolestný křik popálených. Nedokázal se přinutit pohlédnout na hrůzné divadlo kolem, stejně jako nesnesl pohled na *Leonida Andrejeva* nořícího se do tříapůltisícimetrové hlubiny. Cítil se jako zaživa pohřbený.

Skelným, netečným pohledem vzhlédl ke Gejdaru Ombrikovovi: „Proč jste mě zachraňoval? Proč jste mě nenechal jít ke dnu s mou lodí?“

Ombrikovovi bylo zřejmé, že Pokovskij je v traumatickém šoku, ale nepociťoval špetku lítosti. Smrt patřila k okolnostem, které se jako agent KGB naučil přijímat. Vždycky u něho vítězil smysl pro povinnost před soucitem.

„Nemám pochopení pro námořní rituály,“ odpověděl chladně. „Ctihodný kapitán stojící na můstku, vzdávající poslední čest vlajce, zatímco loď pod ním se potápí… to považuju za hloupost. Státní bezpečnost vás potřebuje, Pokovskij, a potřebuju vás i já, abyste identifikoval naše americké poslance.“

„Ti nejspíš zahynuli,“ zamumlal Pokovskij nepřítomně.

„Pokud ano, budeme to muset dokázat,“ vyštěkl Ombrikov bez milosti. „Moji nadřízení si vyžádají prokazatelnou identifikaci jejich těl. Ale nemůžeme ani vyloučit možnost, že žijí a plácají se někde tady ve vodě.“

Pokovskij zabořil tvář do dlaní a roztřásl se: „Nemohu…“

Než stihl dokončit větu, Ombrikov ho brutálně zvedl na nohy a vyvlekl na palubu. „Zatracenej chlape!“ řval. „Hledejte je!“

Pokovskij zaťal čelisti a pohlédl na hrůzné divadlo plné trosek lodi a stovek mužů, žen i dětí zápasících mezi nimi o holé životy. S bledou tváří potlačil nářek, který se v něm rodil.

„Ne!“ vykřikl nakonec.

Vrhl se přes palubu tak nečekaně a tak rychle, že Ombrikov ani nikdo z posádky nestihl reagovat. Rozčísl hladinu a nořil se hlouběji a hlouběji do vodního nekonečna, až se jeho bílá uniforma ztratila pozorovatelům na hladině z očí.

Záchranné čluny nákladní lodi přivážely trosečníky tak rychle, jak se k nim dostávaly, a jakmile vyložily svůj náklad, spěchaly zpět k místu katastrofy, kde pokračovaly v záchranné akci. Hladinu moře

pokrývaly nejrozmanitější trosky, mrtvá těla bez rozdílu stáří i ta, která bojovala o přežití. Naštěstí byla voda teplá a nikomu nehrozilo podchlazení a ani žraloci se zatím neukázali.

Jeden z člunů připlul k Giordinovi, který pomohl na palubu matce a jejím dvěma dětem. Nakonec se vyškrábal na palubu sám a navedl kormidelníka k Pittovi a Loren. Patřili mezi poslední zachráněné.

Jak se člun přiblížil, Pitt zvedl ruku, aby pozdravil menšího, podsaditého muže, který se nakláněl k hladině.

„Zdravím vás," usmál se Pitt zeširoka. „Ani nevíte, jak rád vás vidím."

„K vašim službám, pane," odpověděl stevard, s nímž se dnes Pitt srazil ve dveřích výtahu. Rovněž se usmíval a odhaloval tak mohutné horní zuby s mezerou mezi dvěma předními.

Natáhl se, uchopil Loren za zápěstí a bez větší námahy ji vytáhl z vody do člunu. Pitt rovněž natáhl ruku, ale stevard ji ignoroval.

„Lituji," řekl, „ale už tu není místo."

„Cože? Co to povídáte?" nevěřil Pitt vlastním uším. „Vždyť máte člun poloprázdný."

„Na mé lodi nejste žádoucí."

„Copak vám ksakru patří?"

„Ó, ano, patří."

Pitt hleděl na stevarda jako na zjevení. Pak se pomalu obrátil a pohlédl zkoumavě na nedalekou nákladní loď. Na pravoboku nesla jméno *Chalmette* avšak na kontejnerech narovnaných na palubě četl zřetelně jméno „Bougainville". Pitt jakoby dostal ránu na solar.

„Naše setkání je pro mne velmi vítanou událostí, pane Pitte, pro vás však obávám se, velmi nešťastnou."

Pitt se obrátil ke stevardovi: „Vy mě znáte?"

Úsměv vystřídala sálající nenávist a opovržení: „Až příliš dobře. Vaše čenichání kolem Bougainvilleovy společnosti ji přišlo velmi draze."

„Řeknete mi, kdo jste?" bojoval Pitt o čas a pátral na obloze po záchranném vrtulníku námořnictva.

„To potěšení vám musím odepřít," odpověděl stevard s vřelostí mrazáku.

Loren neslyšela jejich rozmluvu a teď zatahala stevarda za rukáv. „Proč ho už nevytáhnete? Na co čekáte?“

Obrátil se a hřbetem dlaně ji udeřil do tváře, až se zapotácela a pozpátku upadla přes dva trosečníky, kteří výjev vyděšeně sledovali.

Giordino stojící na zádi člunu okamžitě vyrazil. Námořník vytáhl bleskurychle automatickou pušku, ukrytou pod sedačkou, a vší silou mu vrazil pažbu do břicha. Giordinovi spadla čelist, zalapal po dechu a padl horní částí trupu přes okraj člunu, rukama do vody.

Stevardova hladká nažloutlá tvář ztvrdla do nevyzpytatelného výrazu. Jen jeho oči sálaly nenávistí: „Děkuji vám za spolupráci, pane Pitte. Děkuji, že jste se obtěžoval přijít až ke mně.“

„Jdi se vycpat!“ odsekl Pitt vzdorně.

Stevard zvedl veslo nad hlavu: „Bon voyage, Dirku Pitte.“

Veslo dopadlo, udeřilo Pitta do pravé části hrudníku a síla úderu jej poslala pod hladinu. Vyrazila mu dech a způsobila prudkou bolest v hrudním koši. Vynořil se a paží si kryl hlavu před dalším úderem, o němž věděl, že musí přijít. Příliš pozdě. Veslo ve stevardových rukou srazilo jeho paži a dopadlo mu přímo na temeno hlavy.

Modrá obloha se černě potáhla, jak ztratil vědomí, a Pitt plavně vplul pod člun a zmizel pod hladinou.

59

Prezidentova manželka vstoupila do pracovny v druhém poschodí, políbila svého muže na dobrou noc a šla si lehnout. Prezident seděl ve vysokém křesle s vyšívanými měkkými polštáři a probíral se statistickými prognózami nejbližšího ekonomického vývoje. Každou chvíli si činil do velkého žlutého bloku poznámky. Některé v něm zůstaly, jiné vzápětí vytrhl, zmačkal a zahodil, aniž je dokončil. Po téměř třech hodinách sňal brýle a na chvíli zavřel unavené oči.

Když je znovu otevřel, už se nenacházel ve své pracovně v Bílém domě, nýbrž v malé, šedě vymalované místnosti bez oken.

Protřel si oči a několikrát zamrkal do jednotvárného světla.

Stále táž šedivá místnost, jenže teď seděl v tvrdém dřevěném křesle, připoutaný za kotníky k jeho vyřezávaným nohám a za zápěstí k opěrkám.

Zachvátil ho prudký nával strachu, volal svou ženu a volal ochranku, jenže to nebyl jeho hlas. Zněl v hlubší tónině, hrdelněji.

Netrvalo dlouho a skryté dveře ve stěně se otevřely a dovnitř vstoupil drobný, inteligentně vyhlížející muž. Tmavé oči vyjadřovaly mírné pobavení. V ruce držel injekční stříkačku.

Jakpak se dnes máme, pane prezidente?“ zeptal se přátelsky.

Zvláštní věc – prezident jeho slovům rozuměl, třebaže na něj mluvil cizím jazykem. Pak zaslechl, jak křičí opakovaně znovu a znovu: Jsem Oskar Belkaja, nejsem prezident Spojených států, jsem Jurij…“ Zmlkl v okamžiku, kdy mu neznámý vbodl jehlu do paže.

Pobavený výraz ve tváři neznámého trval. Jakoby tam byl přilepený. Pokynul ke dveřím a do místnosti vstoupil další muž. Měl na sobě strohý vězeňský stejnokroj a na prostý kovový stolek připevněný k podlaze položil kazetový magnetofon. Upevnil jej do úchytů ve stolní desce a odešel.

„To abyste svého pana učitele zase neshodil na zem, pane prezidente,“ vysvětlil drobný muž. „Doufám, že se vám dnešní výuka bude líbit.“ Nato zapnul magnetofon a vyšel z místnosti.

Prezident sváděl vnitřní zápas, aby setřásl tuhle hrůznou noční můru. Všechno však působilo příliš skutečně na to, aby šlo o snovou

fantazii. Cítil vlastní pot, cítil bolest, s jakou se mu pouta zařezávala do masa, slyšel ozvěnu svých bezmocných výkřiků, které mu vracely stěny. Hlava mu poklesla na hruď a tělo se roztřáslo vzlyky, zatímco magnetofon dokola opakoval své poselství. Když měl pocit, že se už alespoň trochu vzpamatoval, s velkým úsilím jako kdyby vzpíral značnou váhu, zvedl hlavu. Seděl ve své pracovně v Bílém domě.

Ministr zahraničí Oates si nechal přepojit Dana Fawcetta na soukromou linku „Jak to tam u vás vypadá?“ neztrácel čas dlouhými úvody.

„Kriticky,“ odpověděl Fawcett. „Všude ozbrojené hlídky. Neviděl jsem tolik vojáků od doby, co jsem sloužil u pátého pluku vojenského námořnictva v Koreji.“

„Co prezident?“

„Štěká rozkazy jako kulomet. Už nevěnuje pozornost názorům žádného ze svých poradců, mě nevyjímaje. Je stále těžší se k němu dostat. Ještě před dvěma týdny byl ochoten věnovat plnou pozornost opačným názorům nebo objektivním námitkám. Dnes už nic takového. Musíte s ním souhlasit, nebo s vámi vyrazí dveře. Už jen Megan Blairová a já máme přístup do jeho kanceláře, a mé dny už jsou taky sečteny. Balím, než se mi zřítí střecha na hlavu.“

„Vytrvejte,“ žádal Oates. „Pro všechny zúčastněné je nutné, abyste vy a Oscar Lucas zůstali v prezidentově blízkosti. Jste jediným spojením, které nám v Bílém domě zbylo.“

„K ničemu vám nebudu.“

„Jak to?“

„Vždyť vám to říkám, i když to tu přežiju, odřízne mě. Moje jméno rychle stoupá do čela seznamu prezidentových neoblíbenců.“

„Tak mu přestaňte odporovat,“ nařídil Oates. „Začněte mu lézt do zadku a kejvejte na všechno, co řekne. Proměňte se v devótního patolízala, ale hlavně nám podávejte detailní zprávy o každém jeho hnutí.“

Na druhém konci linky se rozhostilo dlouhé ticho: „Dobře, ze všech sil se vynasnažím dodávat vám informace.“

„Požádejte i Oscara Lucase, ať je v pohotovosti. Budeme ho potřebovat. „Smím se zeptat, co se chystá?“

„Ještě ne," odmrštil ho nevybíravě Oates.

Fawcett nenaléhal. Změnil raději téma: „Zajímá vás, co nejnovějšího prezident vymyslel?"

„Je to hodně zlé?"

„Hodně," přisvědčil Fawcett. „Hodlá vyvázat naše vojenské jednotky z NATO."

„Proboha živého!" vydechl Oates. „Myslí to vážně?"

„Naprosto. Vymluvit mu to se rovná pokusu zastavit odbrzděný nákladní vlak řítící se z úbočí Skalistých hor. Už nařídil Pentagonu vypracovat plány pomalého stahování našich vojsk pod pláštíkem obměny jednotek a výměny vysloužilé či přebytečné techniky."

„Koho si myslí, že tím oklame?" vybuchl Oates. „Vlády evropských spojeneckých zemí se na něho vrhnou jako vlčáci ještě dřív, než stačí odstartovat první letadlo s našimi vojáky."

„Pokoušel jsem se vás dostat do hry, pane ministře," pokračoval Fawcett, „důrazně jsem mu doporučoval, aby takový krok konzultoval s vámi a s ministerstvem, ale odbyl mě, že si to udělá po svém. Obávám se, že tímto krokem přijde i o ten zbytek důvěry veřejnosti, který mu ještě zbyl."

Oates sevřel sluchátko, až mu klouby ruky zbělely. „Musíme ho zastavit," řekl tvrdě.

Fawcettův hlas jakoby přicházel z velké dálky: „Stál jsem dlouhá léta po jeho boku, ale z hlediska národního zájmu vám dávám zapravdu."

„Budeme v kontaktu."

Oates položil sluchátko, otočil se v křesle a zamyšleně vyhlédl oknem. Odpolední obloha zešedla a spustil se z ní mírný déšť skrápějící washingtonské ulice. Jejich mokrý povrch zrcadlil budovy vládní čtvrti groteskně deformované.

Nakonec mi nezbude než se chopit vlády, pomyslel si Oates hořce. Uvědomoval si velmi dobře, že v posledních třiceti letech byli všichni prezidenti pomlouváni a ponižováni kvůli událostem, které se vymkly jejich kontrole. Eisenhower byl poslední, kdo odcházel z Bílého domu stejně uctívaný, jako když do něj vstupoval. I kdyby příští prezident byl intelektuálně sebevíc na výši, i kdyby byl svatý,

skončí usmýkán strnulou byrokracií a stále nenávistnějšími médii. Oates nejevil žádnou chuť stát se jejich terčem.

Ze snění ho vytrhlo zabzučení interkomu na stole: „Přišel pan Brogan s ještě jedním pánem."

„Ať jdou dál," nařídil Oates. Vstal a právě obcházel stůl, když Brogan vstoupil. Potřásli si rukama a Brogan mu muže, který vstoupil s ním, představil jako doktora Raymonda Edgelyho.

Oates správně otipoval Edgelyho jako univerzitního profesora. Staromódní krátký účes a motýlek napovídaly, že jejich nositel zřídka vytáhne paty ze školy. Edgely měl drobnou, štíhlou postavu, nepěstěný rozcuchaný plnovous a přerostlé huňaté černé obočí vyčesané vzhůru, takže lehce připomínal Mefistofela.

„Doktor Edgely řídí Fathom," vysvětloval Brogan, „výzkumný projekt, který se zabývá technikami ovládání mysli a pro agenturu jej provádí Ratonská univerzita v Coloradu.

Oates pohybem ruky vybídl hosty, aby se posadili na pohovku, a sám usedl do křesla k mramorovému kávovému stolku proti nim. „Právě mi volal Dan Fawcett. Prezident hodlá stáhnout naše vojenské jednotky z NATO."

„Další důkaz na podporu naší teorie," podotkl Brogan. „Z takového rozhodnutí mohou těžit jen Rusové."

Oates se obrátil k Edgelymu: „Vysvětlil vám Martin naše podezření ohledně prezidentova počínání?"

„Ano, pan Brogan mě obeznámil s celou záležitostí."

„A co o tom soudíte? Myslíte, že někdo jakýmsi přenosem myšlenek přinutil prezidenta, aby se stal nedobrovolným zrádcem?"

„Připouštím, že prezidentovo počínání signalizuje výraznou změnu osobnosti, ale dokud nebudeme mít možnost provést příslušné testy, nelze s jistotou říct, že jde o zásah do mozku anebo ovládání na dálku."

„Testům se nikdy nepodrobí," namítl Brogan.

„A to představuje problém," odpověděl Edgely.

„Co kdybyste nám, doktore, vysvětlil," vyzval ho Oates, „jak došlo k zásahu do prezidentovy mysli?"

„Pokud jde skutečně o ten případ," začal Edgely vysvětlovat, „prvním krokem je izolace objektu po jistou dobu v jakémsi kokonu,

do něhož nepronikne jediný smyslový podnět zvenčí. Během té doby se jeho mozkové funkce studují, analyzují a převádějí do jazyka, který lze naprogramovat a přenést na počítač. Poté se vytvoří implantát, tedy mikročip s požadovanými údaji, který se neurochirurgickou cestou vpraví do mozku objektu.“

„Mluvíte o tom tak samozřejmě, jako by šlo o trhání mandlí,“ poznamenal Oates.

Edgely se rozesmál: „Zhustil jsem to a zjednodušil, ve skutečnosti jde o velice choulostivý a komplikovaný postup.“

„Co potom, po implantaci mikročipu?“

„Opomněl jsem se zmínit, že součástí mikročipu je malý vysílač a přijímač. Pracují na základě elektrických impulsů mozku a monitorují myšlenkové pochody i další tělesné funkce objektu a údaje předávají centrálnímu počítači, který může být třeba až v Hongkongu.“

„Nebo v Moskvě,“ doplnil Brogan.

„Takže ne na sovětském velvyslanectví tady ve Washingtonu, jak jste zprvu naznačoval?“ obrátil se Oates na Brogana.

„Myslím, že na to mohu dát odpověď,“ nabídl se Edgely. „Nepochybně existuje komunikační technologie, která dovede prostřednictvím satelitu zasílat údaje o objektu do Ruska. Kdybych však byl v kůži doktora Lugového, zřídil bych monitorovací stanici někde poblíž, abych mohl bezprostředně sledovat následky prezidentova počínání. Rovněž by mi to umožnilo rychlejší reakci v případě nutného pozměnění pokynů zasílaných do jeho mozku, kdyby třeba došlo k nečekanému politickému vývoji.“

„Může Lugovoj ztratit kontrolu nad prezidentem?“ zeptal se Brogan.

„Jakmile prezident přestane myslet a jednat za sebe, přetrhá tím vazby ke svému běžnému okolnímu světu. Pak by se mohl snažit vymanit se z Lugového vlivu a hnát jeho instrukce do krajnosti.“

„Myslíte, že proto se pustil s takovým spěchem do tolika radikálních kroků?“

„Těžko říct,“ odpověděl Edgely. „Co vím, drží se striktně Lugového pokynů. Nicméně se domnívám, že celé to jde mnohem hlouběji?“

„V jakém smyslu?“

„Zprávy, které má pan Brogan od svých agentů v Rusku, napovídají, že Lugovoj dělal pokusy s politickými vězni, při kterých se pokoušel o přenos moku z jejich hippocampu – to je ta část limbického systému mozku, v níž přechováváme vzpomínky – jiným pokusným objektům.“

„Injektáž vzpomínek!“ vydechl ohromeně Oates. „A pak že doktor Frankenstein patří jen do románu.“

„Přenos vzpomínek je velice ošidná záležitost,“ pokračoval Edgely. „Nedá se nikdy s určitostí předvídat jeho konečný efekt.“

„Domníváte se, že Lugovoj provedl tento pokus i na prezidentovi?“

„Bráním se kladné odpovědi, avšak kdyby chtěl být důsledný, mohl si měsíce, ba roky, programovat nějakého nebohého ruského politického vězně myšlenkami oslavujícími sovětské zřízení a pak transplantovat mok z jeho hippocampu do prezidentova mozku coby jakousi pojistku implantátu.“

„Může se prezident při náležité péči vrátit k normálu?“ zajímal se Oates.

„Myslíte, zda lze vrátit jeho mysl do stavu, v němž se nacházela předtím?“

„Ano, něco takového.“

Edgely zavrtěl hlavou: „Žádné známé léčebné postupy nedokáží napravit vzniklé škody. Prezidenta budou už navždy pronásledovat cizí vzpomínky.“

„Nelze i jemu odebrat hippocampální mok?“

„Rozumím, kam směřujete, ale kdybychom odstranili cizí schémata myšlení, vymazali bychom s tím i prezidentovy vlastní vzpomínky.“ Edgely se odmlčel. „Nerad to říkám, ale prezidentův vzorec chování podlehl nezvratné změně.“

„Takže musí být odvolán z funkce… a to nadobro.“

„Přikláněl bych se k tomu,“ přisvědčil Edgely bez váhání.

Oates se opřel v křesle a sepjal ruce za hlavou: „Díky, doktore, posílil jste naše odhodlání.“

„Slyšel jsem, že do Bílého domu se teď nikdo nedostane.“

„Když ho dokázali unést Rusové," ozval se Brogan, „nevidím důvod, proč bychom to nesvedli. Ze všeho nejdříve ho ale musíme odpojit od Lugového."

„Mohu něco navrhnout?"

„Jistěže," vyzval ho Oates.

„Naskýtá se nám příležitost něco z téhle situace vytěžit."

„Jakým způsobem?"

„Raději než úplně přerušit vysílání, proč se nenaladit na tu frekvenci?"

„K čemu by to bylo dobré?"

„Já a můj tým začneme přijímat signály naším vlastním monitorovacím zařízením. Pokud získáme dostatek údajů – dejme tomu do osmačtyřiceti hodin – můžeme nastoupit na místo prezidentova mozku."

„Nahradit jej coby zdroj a začít krmit Rusy falešnými informacemi!" Brogan při vidině výsledků Edgelyho návrhů celý ožil.

„Přesně tak," potvrdil Edgely. „Jelikož mají všechny důvody důvěřovat údajům, které získávají od prezidenta, můžeme ruskou špionáž poměrně snadno vodit za nos, jak si zamaneme."

„Ten nápad se mi zamlouvá," prohlásil Oates. „Stojíme jen před otázkou, zda si vůbec můžeme dovolit osmačtyřicetihodinový odklad. Nelze odhadnout, co může za tu dobu prezident napáchat."

„To riziko za to stojí," namítl Brogan.

Někdo zaťukal na dveře a do pracovny nahlédla ministrova sekretářka. „Omlouvám se, že vyrušuji, pane ministře, ale pan Brogan má naléhavý telefon." Brogan rychle vstal, zvedl telefonní sluchátko přístroje na Oatesově stole a stiskl spojovací tlačítko: „Brogan."

Další minutu stál mlčky a jen bedlivě poslouchal. Pak zavěsil a obrátil se k Oatesovi.

„Předseda Sněmovny Alan Moran je živ a nachází na námořní základně Guantanamo na Kubě," ohlásil.

„Co Margolin."

„O něm nemám žádné zprávy."

„A Larimer?"

„Senátor Larimer zemřel."

„Ach můj bože,“ zasténal Oates. „To znamená, že naším příštím prezidentem by se mohl stát Moran. Nedovedu si představit bezohlednějšího a vůbec hůře vybaveného člověka pro tu funkci, než je on.“

„Takový člověk před bránou Bílého domu,“ otřásl se Brogan, „to skutečně není příjemná myšlenka.“

60

Pitt si byl naprosto jistý, že zemřel. Neexistoval jediný důvod, proč by měl zůstat na živu. A přece neviděl žádné oslňující světlo na konci tunelu, žádné tváře přátel a příbuzných, kteří zesnuli před ním. Cítil se, jako by usínal doma ve své posteli. Byla s ním Loren, vlasy rozprostřené na polštáři, tiskne se k němu tělem a objímá ho kolem krku, mocně a pevně, aby neunikl. Tvář jakoby jí zářila a fialkové oči hleděly zpříma do jeho. Přemýšlel, zda je rovněž mrtvá.

V té chvíli uvolnila sevření a začala se rozplývat, vzdalovala se, odcházela a zmenšovala se, až zcela zmizela. Matné světlo mu pronikalo víčky a jakoby zdálky slyšel hlasy. Pomalu, jako by zvedal mnohasetkilovou činku, otevřel oči. Zprvu měl dojem, že hledí na rovnou bílou plochu. Teprve když jeho mysl proklouzla zpoza závoje bezvědomí, mu došlo, že hledí skutečně na rovnou bílou plochu.

Hleděl na strop.

Neznámý hlas říkal: „Přichází k sobě."

„K odkráglování tohohle nezmara je zapotřebí mnohem víc než tři zlomená žebra, otřes mozku a galon mořské vody v žaludku."

Ten lakonický hlas by poznal kdykoli.

„Naplnily se moje nejhorší obavy," vypravil ze sebe s vypětím. „Jsem v pekle a právě jsem se setkal s ďáblem."

„Vidíte, takhle mluví o svém nejlepším a jediném příteli?" obrátil se Al Giordino na lékaře v námořnické uniformě.

‚Je v dobrém fyzickém stavu," řekl doktor. „Dostane se z toho brzo."

„Odpusťte mi banální otázku," ozval se Pitt, „ale kde to jsem?"

„Vítejte v nemocnici americké námořní základny Guantanamo na Kubě," odpověděl lékař. „Jedna z našich záchranných jednotek vylovila vás a pana Giordina z moře."

Pitt zaostřil na Giordina: „Je ti něco?"

„Na břiše má podlitinu velkou jak meloun, ale bude žít," odpověděl doktor s úsměvem. „Mimochodem, řekl bych, že vám zachránil život."

Pitt vyháněl z hlavy mlžný opar a snažil se rozpomenout. „Stevard z *Leonida Andrejeva* hrál baseball s mou hlavou…“

„Nabouchal tě veslem pod člun,“ vysvětloval Giordino. „Skočil jsem do vody, potopil se za tebou a za paži tě vytáhl na hladinu. Stevard by zaútočil i na mě, ale naštěstí právě přiletěl vrtulník námořnictva a zdravotníci naskákali do vody a pomohli nám dostat se do bezpečí.“

„A co Loren?“

Giordino uhnul očima: „Zatím se pohřešuje.“

„Pohřešuje? K čertu!“ zaklel Pitt. Bolest v hrudníku mu zkroutila obličej, když se prudce opřel o lokty. „Oba dobře víme, že jsme ji viděli živou sedět v člunu.“

Giordino se tvářil pochmurně: „Na seznamu zachráněných, který jsme dostali od kapitána nákladní lodi, její jméno chybí.“

„Loď Bougainvilleů!“ vybuchl Pitt, jak se mu vracela paměť. „Ten Asiat, který se snažil vytlouct mi mozek z hlavy, ukazoval na tu…“

„*Chalmette*,“ pomohl mu Giordino.

„Ano, na *Chalmette*, a tvrdil, že mu patří. Taky věděl, jak se jmenuju.“

„Stevardi si zpravidla pamatují jména cestujících. Znal tě jako Charlieho Grubera z kajuty číslo 34.“

„Právě že ne. Obvinil mě z vměšování do záležitostí Bougainvilleů a jeho poslední slova zněla: „Bon voyage, Dirku Pitte?“

Giordino v rozpacích pokrčil rameny: „To teda nechápu, odkud tě mohl znát. Proč by ale někdo od Bougainvilleů pracoval jako stevard na ruské výletní lodi?“

„Mě se neptej.“

„A ty lži o Lorenině záchraně?“

Pitt jen bezmocně zavrtěl hlavou.

„Stala se zajatkyní Bougainvilleů,“ zvolal Giordino jakoby v náhlém osvícení. „Ale z jakého důvodu?“

„Kladeš otázky, na které nedokážu odpovědět,“ řekl Pitt podrážděně. „Kde se teď nachází Chalmette?“

„Míří k Miami, aby tam vyložila zachráněné.“

„Jak dlouho jsem v bezvědomí?“

„Asi dvaatřicet hodin," odpověděl doktor.

„To máme pořád ještě čas," konstatoval Pitt. „*Chalmette* nedorazí na Floridu dřív než za pár hodin."

Usedl a přehodil nohy přes pelest lůžka. Pokoj se rozkomíhal na všechny strany a jeho hruď začala soupeřit s hlavou, která z nich mu způsobí mučivější bolest.

Doktor přistoupil a oběma rukama mu bránil v dalším pohybu: „Doufám, že se nikam nechystáte."

„Chci být na místě, až *Chalmette* připluje do Miami," oznámil Pitt nesmlouvavě.

V doktorově tváři se usadil přísný profesionální výraz: „Neopustíte lůžko další čtyři dny. Nemůžete courat po světě se zlomenými žebry a rozsah vašeho otřesu mozku taky ještě přesně neznáme."

„Lituji, doktore," ozval se Giordino, „ale vy i Pitt jste přehlasováni."

Pitt na něho tvrdě pohlédl: „A to kým?"

„Za prvé admirálem Sandeckerem, za druhé ministrem zahraničí Dougem Oatesem," odpověděl Giordino tak nezúčastněně, jako by předčítal burzovní zprávy. „Přišel rozkaz, abys odletěl do Washingtonu, jen co se probereš z bezvědomí. Rýsuje se pořádný malér. Zdá se, že jsme šlápli pěkně do měkkýho, když jsme našli kongresmana Morana a senátora Larimera uvězněné na sovětském plavidle."

„Počkají, dokud neprohledám *Chalmette* a nenajdu Loren."

„To nech na mě. Pospěš si na Kapitol a já vyrazím do Miami, kde si zahraju na celního inspektora. Už je to domluvené."

Pitta to poněkud uklidnilo, takže už tolik nespěchal z postele. „Co Moran? Vzpomínám si, že ho zachránili."

„Měl převelice naspěch," odpověděl Giordino rozzlobeně. Jen co stanul na pevné zemi, docela nestoudně přiměl námořnictvo, aby všeho nechalo a dopravilo ho domů. Měl jsem s ním menší výstup na nemocniční chodbě, když absolvoval lékařskou prohlídku. Nechybělo moc a zarazil jsem mu ten jeho zahnutý zobák do krku. Ten syčák neprojevil ani nejmenší starost o Lorenin osud a zpráva o Larimerově smrti mu přinesla zjevné uspokojení."

„Má pozoruhodný dar kašlat na každého, na koho mu pomůže," přitakal Pitt znechuceně.

Sanitář přivezl vozík a společně s Giordinem do něj Pitta usadili. Ten slabě zaúpěl, když mu hrudníkem projela bodavá bolest.

„Uvědomte si, že opouštíte nemocnici přes mé výslovné protesty," dal se slyšet lékař. „Nemohu vám zaručit, že nenastanou komplikace, pokud přeceníte své síly."

„Zbavuji vás veškeré odpovědnosti, doktore," odpověděl Pitt s úsměvem. „Nikomu neprozradím, že jste mě léčil. Vaše lékařská pověst neutrpí."

Giordino naložil Pittovi do klína hromadu erárního šatstva námořnictva a malý papírový sáček. „Tady máš něco na sebe a do toho pytlíku jsem dal věci z tvých kapes. Převlíct se můžeš v letadle, ať neztrácíme čas."

Pitt sáček otevřel a prsty nahmatal uvnitř vinylovou brašničku. Shledal, že její obsah neutrpěl újmu, vzhlédl k Giordinovi a potřásl mu rukou: „Přeju dobrý lov, příteli."

Giordino ho poplácal po zádech: „Žádné obavy, najdu ji. Ty jeď do Washingtonu a dej jim tam co proto."

Na nikoho nemohl tak dolehnout syndrom bludného plavidla Rip Van Winkle a nikdo se z něho nemohl probrat s větším překvapením než senátor Alan Moran. Vzpomínal si, jak se před téměř čtrnácti dny chystal ke spánku na prezidentské jachtě, a pak až na to, jak ho kdosi vleče do limuzíny někde v říční oblasti Jižní Karolíny. Věznění a únik z hořící ruské výletní lodi se mu rozplývaly před očima. Teprve až návrat do Washingtonu, kde našel Kongres i Nejvyšší soud ochromené, jej orientoval v realitě a vrátil mu dřívější politickou obratnost.

Politický i citový zmatek, v němž zastihl vládu, probudily jeho dávnou a hlubokou ambici stát se prezidentem. Nikdy neměl takovou podporu, aby se do úřadu dostal volbou, teď však mu okolnosti nabízely možnost zmocnit se funkce mimořádným způsobem. Margolin se pohřešuje, Larimer zemřel a na prezidenta se chystal impeachment… už ho nemohlo nic zastavit.

Tiskovou konferenci uspořádal na Jackson Square, nedaleko Pennsylvania Avenue a Bílého domu, kde čelil palbě otázek zástupu

novinářů. V samém centru pozornosti se cítil dobře a vychutnával si každou vteřinu.

„Můžete nám prozradit, kde jste se byl v posledních dvou týdnech?“ ptal se Ray Marsh z *New York Times*.

„Milerád,“ zareagoval Moran ochotně. „S vůdcem senátní většiny Markem Larimerem jsme si vyjeli na rybářskou dovolenou do Karibiku. Hnala nás tam jednak touha ulovit rekordní makairu, hlavně však potřeba důkladně probrat některá aktuální politická témata.“
„Z prvních zpráv vyplývá, že senátor Larimer zahynul při katastrofě *Leonida Andrejeva*?

„S nejhlubší lítostí musím tyto zprávy potvrdit,“ přisvědčil Moran s předstíranou sklíčeností. „Lovili jsme s Larimerem nějakých osm, nanejvýš deset kilometrů od ruského plavidla, když jsme náhle zaslechli a spatřili výbuch. Vyšlehly plameny a loď se zahalila do hustého kouře. Okamžitě jsme přikázali našemu kapitánovi, aby zamířil k místu neštěstí. Dorazili jsme a našli celého *Leonida Andrejeva* v plamenech. Stovky zděšených cestujících se vrhaly do vln, mnozí jako hořící pochodně.“ Moran se pro zvýšení efektu odmlčel a pak pokračoval v barvitém, detailním popisu. „Skočil jsem do vody a senátor za mnou, abychom pomohli zraněným a neplavcům. Musely to být nekonečné hodiny, po které jsme pomáhali ženám a dětem udržet se na hladině a dostat se na palubu našeho rybářského člunu. Ztratil jsem přehled o senátoru Larimerovi. Když jsem se po něm začal konečně rozhlížet, ploval kus ode mě obličejem dolů. Nejspíš podlehl srdečnímu záchvatu z nadměrné námahy. Můžete mě citovat, že zemřel jako opravdový hrdina.“

„Kolik lidí jste odhadem zachránili?“ otázal se Joe Stark z *United Press*.

„Neměl jsem kdy to počítat,“ liboval si Moran v nových a nových smyšlenkách. „Naše malá bárka se brzy nebezpečně přeplnila popálenými a zpola utopenými trosečníky. Abych se tedy nestal tou osudnou poslední kapkou, kterou přeteče pohár, tedy v našem případě člun, zůstal jsem ve vodě, abych dal šanci ještě jednomu nešťastníkovi zachránit si život. Naštěstí mě krátce nato zachránilo naše námořnictvo, které si počínalo skvěle.“

„Věděl jste, že na *Leonidu Andrejevovi* se plaví i kongresmanka Loren Smithová?“ ptala se Marion Tournierová z rozhlasové sítě *Associated Press*.

„V té době ne,“ odpověděl Moran a opět nasadil svůj sklíčený výraz. „Bohužel mě právě před chvílí informovali, že se pohřešuje.“

Curtis Mayo dal znamení svému kameramanovi a přitočil se blíž k Moranovi: „Kongresmane, jaký máte názor na prezidentovo bezprecedentní uzavření Kongresu?“

„Hluboce mě vyděsilo, že se někdo z naší vlády uchýlil k tak arogantnímu kroku. Prezident evidentně přišel o rozum. Jediným pohybem ruky smetl naši zemi od demokracie k fašismu. Všemi silami se zasadím o to, aby byl zbaven úřadu, čím dříve, tím lépe.“

„Jak toho chcete docílit?“ popichoval ho Mayo. „Zatím kdykoli se senátoři a kongresmani pokusili shromáždit a iniciovat impeachment, prezident vyslal vojenské jednotky, které je rozprášily.“

„Příště na to půjdeme jinak,“ ujistil všechny Moran. „Zítra v deset hodin dopoledne se členové Kongresu sejdou k zasedání v Lisnerově aule Univerzity George Washingtona. Abychom zabránili narušení schůze prezidentovým nezákonným a hanebným zneužitím vojenské síly, hodláme odpovědět rovněž silou. Jednal jsem se svými kolegy zastupiteli sousedních států Maryland a Virginia a dohodl s nimi, že v součinnosti s guvernéry jejich jednotky Národní gardy ochrání naše ústavní právo na shromažďování.“

„Dostanou rozkaz střílet?“ zeptal se Mayo, protože ucítil krev.

„V případě útoku,“ odvětil Moran chladně, „rozhodně ano.“

„Takže právě začíná druhá občanská válka,“ poznamenal Oates vyčerpaně, vypnul televizor a obrátil se k Emmettovi, Mercierovi a Broganovi.

„Moran je stejný tupec jako prezident,“ vrtěl Emmett znechuceně hlavou.

„Lituji americkou veřejnost, že musí přijmout takhle bídný vedoucí potenciál,“ zavrčel Mercier.

„Jak vidíte nadcházející konfrontaci v Lisnerově aule?“ obrátil se Oates k Emmettovi.

„Speciální jednotky armády a vojenského námořnictva tvoří špičkově vycvičení profesionálové. Lze se na ně spolehnout, že ne-

zpanikaří a nevyvedou žádnou hloupost. Opravdové nebezpečí představuje Národní garda. U těchhle víkendových válečníků nikdy nevíte, kdy zpanikaří a vystřelí první dávku. Pak se staneme svědky krveprolití podobného tomu, k němuž došlo na Kentské státní univerzitě, akorát že mnohem drastičtějšího. Na palbu gardistů budou tentokrát odpovídat smrtonosní odstřelovači.“

„A pár mrtvých kongresmanů ještě přilije olej do ohně,“ doplnil Mercier.

„Musíme prezidenta odstavit. Je třeba urychlit náš časový plán,“ rozhodl Oates.

Mercier váhal: „To ale znamená připravit doktora Edgelyho o čas potřebný k analýze prezidentových mozkových impulsů.“

„Odvrácení masového krveprolití má přednost před plánem přelstít Rusy,“ trval na svém Oates.

Brogan hleděl zamyšleně ke stropu: „Myslím, že vím, jak dát nažrat vlkovi a zachovat kozu.“

Oates se pousmál: „Přímo slyším soukolí, co vám pracuje v hlavě, Martine. Jaký machiavelistický plán vytáhne CIA z rukávu tentokrát?“

„Plán, který dá Edgelymu náskok,“ odpověděl Brogan s lišáckým úsměvem. „Tak trochu si ho vypůjčíme ze Zóny soumraku.“

61

Na vojenské letecké základně Andrews už čekala limuzína, když Pitt pomalým krokem scházel po schůdcích z letadla námořnictva. Za jejími kouřovými skly na něj čekal admirál Sandecker.

Otevřel dveře a pomohl Pittovi nastoupit: „Jaký jste měl let?“

„Díkybohu bez turbulencí.“

„Žádná zavazadla?“

„Mám je na sobě,“ odpověděl Pitt. Zatnul zuby bolestí, když se soukal na sedadlo vedle admirála.

„Bolí to hodně?“

„Jde to trochu ztuha. Polámaná žebra vám dnes už neposlepují jako dřív. Nechají je, ať se hojí sama.“

Sandecker věděl, že Pitt by mohl prožívat muka bolesti a stejně by to nedal najevo. „Omlouvám se, že jsem vás hnal takovým tempem do Washingtonu, ale schyluje se tady k bouři a Doug Oates doufá, že mu poskytnete některé informace, které mu pomohou vyznat se v situaci.“

„Chápu,“ odpověděl Pitt. „Stále žádné zprávy o Loren?“

„Bohužel zatím nic.“

„Žije,“ řekl Pitt s pohledem odvráceným z okna.

„O tom nepochybuji,“ souhlasil Sandecker. „Možná se její jméno nedostalo na seznam zachráněných jen nedopatřením. Možná požádala o anonymitu, aby se vyhnula pozornosti tisku.“

„Loren nemá důvod se skrývat.“

„Najde se,“ řekl Sandecker s nadějí v hlase. „Teď bych ale rád věděl, jak jste se připletl k největší námořní katastrofě za posledních padesát let.“

Pitt obdivoval admirálovu schopnost změnit téma hovoru způsobem, který připomínal skok ze sauny do závěje.

„V tom krátkém čase, který jsme společně strávili na *Leonidu Andrejevovi*,“ začal Pitt, „mi Loren stačila vypovědět, jak při procházce na palubě náhle zhasla všechna vnější světla lodi a na palubě přistál vrtulník. Vyšli z něj tři cestující a se dvěma z nich se zacházelo značně hrubě. Loren se zdálo, že i za nedostačujícího osvětlení

poznala v jednom z nich Alana Morana. Nebyla si ale jistá, zda ji nešálil zrak, proto zavolala na pevninu své sekretářce Sally Lindernannové a požádala ji, aby vypátrala, kde se Moran právě nachází. Sally zjistila, že stopa, která k němu měla vést, míří do prázdna. Přišla rovněž na to, že s Moranem má být i Marcus Larimer. Podala zprávu o negativních výsledcích svého pátrání Loren a ta jí nařídila, ať se spojí se mnou. V té chvíli však jejich hovor přerušili. Rusové nedokázali potlačit svou vášeň ke shromažďování informací, odposlouchávali její hovory a zjistili, že se jim připletla do velice citlivé operace."

„Takže ji uvěznili spolu s jejími kolegy, kteří právě podnikali výlet do Moskvy, z něhož se už neměli vrátit."

„Ano, až na to, že Loren pro ně znamenala větší riziko než přínos. Rozhodli se ji tedy hodit přes palubu, a to doslova."

„Co jste dělal, když vás kontaktovala Lindermannová?" vyzvídal Sandecker.

„S Alem Giordinem jsme vymysleli plán, odletěli na jih, a když jsme v San Salvadoru loď dostihli, nalodili jsme se na ni."

„Na *Leonidu Andrejevovi* zahynulo přes dvě stě lidí. Máte štěstí, že jste přežili."

„To máme," přitakal Pitt zadumaně. „Bylo to o chlup."

Umlkl a před očima se mu zjevil obličej. Obličej stevarda ze záchranného člunu, který na něj hleděl jako člověk, jenž má potěšení z vlastní práce, nelítostný vrah s veslem napřaženým vysoko nad hlavou.

„Pokud vás to zajímá," prolomil Sandecker ticho, „jedeme teď na ministerstvo zahraničí. Ministr by rád věděl, co přesně se tam dole v Karibiku seběhlo a co všechno o tom víte."

„Vezměte to kolem Washington Postu?" požádal znenadání Pitt.

Sandecker na něj s nesouhlasem pohlédl: „Na noviny teď není čas."

„Pokud ode mě chce Oates něco vědět, bude si muset tu chvíli počkat."

Sandecker se zatvářil zoufale, ale vzdal to: „Dávám vám deset minut. Zavolám Oatesovi a řeknu mu, že letadlo mělo zpoždění."

Pitt se s ministrem zahraničí setkal už jednou při aféře kolem Severoamerické dohody. Prohlížel si ho teď uvolněně jako zkušený praktik. Pečlivě učesané vlasy s břidlicovým nádechem, oslnivě lesklé černé polobotky a šedivý oblek na míru za pět set dolarů a také lehká chůze atleta – to všechno přidávalo svou trochu k obecnému dojmu zdravé dravosti, který kolem šířil.

„Velice rád vás opět vidím, pane Pitte."

„Já vás rovněž, pane ministře."

Oates zapumpoval Pittovi rukou, načež se obrátil k ostatním mužům v zasedací síni a jednoho po druhém mu představil. Byl tu celý výkvět. Brogan ze CIA, Emmett z FBI i Alan Mercier za Národní bezpečnost, kterého Pitt rovněž znal, a taky Dan Fawcett za Bílý dům. Admirál Sandecker se držel Pittovi po boku a starostí o jeho zdravotní stav z něj nespouštěl oči. „Posaďte se, prosím," nabídl Oates všem místa v křeslech.

Sam Emmett se otočil na Pitta a se zjevným zájmem studoval jeho unavené rysy: „Nedalo mi to a vytáhl jsem si váš spis, pane Pitte. Musím přiznat, že výčet vašich služeb pro vládu se čte jako román." Odmlčel se a zalistoval složkou před sebou. „Přímá zásluha na záchraně nesčetných lidských životů při operaci Vixen. Rozhodující role v dohodě o fúzi s Kanadou. Vedení projektu s cílem vyzvednout Titanic a v jeho rámci objevení vzácného prvku pro potřeby Sicilského projektu. Máte obdivuhodný dar být vždy tam, kde se něco děje."

„Přesněji řečeno, je úplně všude," poznamenal Oates.

„Než jste přišel do NUMA, sloužil jste v letectvu," pokračoval Emmett. „Máte hodnost majora. Výtečné výkony ve Vietnamu." Zaváhal a v tváři se mu usadil stín pochybnosti. „Tady čtu, že jste obdržel vyznamenání za sestřelení našeho vlastního letounu."

„To bych možná měl vysvětlit," přerušil ho Sandecker, „protože jsem byl právě na palubě toho letounu, který Dirk sestřelil."

„Sice nás tlačí čas," podotkl Oates, „ale tohle mě zajímá."

Sandecker souhlasně přikývl: „Letěl jsem se svými lidmi dvoumotorovým turbovrtulovým transportním letounem ze Saigonu do malého pobřežního přístavu severně od Danangu. Netušili jsme však, že plochu, na níž jsme hodlali přistát, obsadila mezitím severoviet-

namská armáda. Selhala nám vysílačka a náš pilot nemohl přijmout varování. Dirk prolétal nedaleko, vracel se právě z bombardovací mise. Místní velitelství mu přikázalo uvědomit nás o situaci nebo nás jakýmikoli prostředky zastavit.“ Sandecker pohlédl na Pitta a usmál se: „Musím říct, že se snažil, jak to šlo, jedině snad neonový nápis scházel. Dělal možné i nemožné, střílel nám salvy před čumák, ale našim zabedněným lebkám nic nedocházelo. Když už jsme nalétávali na přistání, a museli jsme na tu úzkou dráhu naletět od moře, prokázal Dirk neuvěřitelné střelecké mistrovství, když zasáhl oba naše motory a přinutil našeho pilota posadit stroj na mořskou hladinu, jen půldruhého kilometru od pobřeží. Držel se pak nad námi a střelbou zaháněl nepřátelská plavidla, která k nám vyrážela od břehu, dokud nás na palubu nevzal strážní člun námořnictva. Když jsem se dozvěděl, že mě zachránil před zajetím a možná i před smrtí, spřátelili jsme se. Pár let nato, když mě prezident Ford požádal, abych založil NUMA, přesvědčil jsem Dirka, aby do toho šel se mnou.“

Oates se na Pitta trochu zmateně podíval: „Vedl jste opravdu zajímavý život, pane Pitte, docela vám ho závidím.“

Než stačil Pitt odpovědět, vložil se do hovoru Alan Mercier: „Jsem přesvědčený, že by se pan Pitt rád dozvěděl, proč jsme ho sem povolali.“

„Mně je ten důvod zcela jasný,“ ozval se Pitt.

Díval se z jednoho na druhého. Oba vypadali, jako by už měsíc nespali. V jejich očích se zračilo trvalé napětí. Nakonec se obrátil přímo na Oatese.

„Vím, kdo nese odpovědnost za krádež nervového plynu S a jeho následné vypuštění do Aljašského zálivu, které způsobilo smrt stovek nic netušících lidí,“ začal pomalu a zřetelně. „Vím, kdo má na svědomí téměř třicet mrtvých při únosu prezidentské jachty a lidí na palubě. Vím, kdo to byl i proč došlo k jejich únosu. A konečně znám i pachatele sabotážního útoku proti *Leonidu Andrejevovi*, při kterém zahynulo dvě stě mužů, žen i dětí. Ani v nejmenším nejde o spekulaci, za všechno hovoří jasná, ověřená fakta.“

V zasedací místnosti vládlo během jeho proslovu hrobové ticho. Nikdo se nepokusil ho přerušit. Pittovo prohlášení přikovalo všechny

na místa. Emmett se tvářil téměř vyděšeně. Fawcett svíral ruce ve snaze skrýt nervozitu Oates vypadal ohromeně.

První se k otázce odhodlal Brogan: „Předpokládám, pane Pitte, že nepřímo poukazujete na Rusy."

„Nikoli, pane, nic takového."

„Nemůžete se plést?" zeptal se Mercier.

„V žádném případě."

„Nemají-li v tom prsty Rusové," zeptal se Emmett opatrně, „kdo tedy?"

„Vedení rejdařského impéria Bougainville, Min Koryo a její vnuk Lee Tong."

„Náhodou Lee Tonga Bougainvillea osobně znám," prohlásil Emmett. Jde o váženého obchodníka a štědrého politického sponzora."

„Totéž lze říct i o mafii a o každém hochštaplerovi, který zamýšlí vydojit něco ze státních peněz," odpověděl Pitt chladně. Položil na stůl jakousi fotografii. „Tohle jsem si vypůjčil z archivu nekrologářů listu Washington Post. Poznáváte toho muže na snímku, který právě vchází do dveří, pane Emmette?"

Emmett se fotografie chopil a zadíval se na ni: „Lee Tong Bougainville," potvrdil konečně. „Ne že by si byl kdovíjak podobný, nicméně je to jeden z mála jeho snímků, jaké jsem kdy viděl. Vyhýbá se publicitě jako moru. Dopouštíte se hlubokého omylu, pane Pitte, obviňujete-li jej z jakéhokoli zločinu."

„Žádný omyl," stál Pitt pevně na svém. „Tento člověk se mě pokusil zabít. Mám pádný důvod věřit, že je odpovědný za výbuch, který zničil a potopil Leonida Andrejeva, stejně jako za únos kongresmanky Loren Smithové."

„Kongresmančin únos je váš čirý dohad."

„Nereferoval vám snad kongresman Moran o událostech na palubě lodi?" zeptal se Pitt.

„Odmítl nám poskytnout jakékoli informace," odpověděl Mercier. „Známe jedině jeho prohlášení pro tisk."

V Emmettovi se začínala vařit krev. Chápal Pittova odhalení jako útok proti FBI a jejímu tápání. Naklonil se přes stůl a z očí mu šlehaly blesky.

„Vážně se domníváte, že uvěříme vašim směšným báchorkám?“ vyjel na Pitta chraptivým hlasem.

„Nezajímá mě ani trochu, čemu uvěříte,“ připíchl Pitt ředitele FBI pohledem na místo.

„Můžete nám vysvětlit, jak jste připadl na Bougainvilleovy?“ zeptal se Oates.

„Moje angažmá v té věci začalo smrtí přítelkyně na následky nervové látky S. Začal jsem se pídit po tom, kdo za to nese odpovědnost, přiznávám, jen kvůli pomstě. Jak se postupně záběr mého pátrání zužoval a soustředil se na Bougainvilleovu námořní dopravu, začaly se přede mnou odkrývat i další formy jejich kriminální činnosti.“

„Můžete svá obvinění podložit důkazy?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Pitt. „Údaje z počítače o jejich pirátských aktivitách, obchodech s drogami i pašeráctví mám uloženy v bezpečí v centrále NUMA.“

Brogan jej gestem zastavil: „Počkat. Tvrdíte, že Bougainvilleové zosnovali i únos *Eaglea*?“

„Ano.“

„A víte, koho unesli?“

„Vím.“

„To je vyloučeno,“ namítl sebejistě Brogan.

„Mám začít jmenovat, pánové?“ nabídl Pitt. „Vezmu to tedy od prezidenta a dále přes viceprezidenta Margolina, senátora Larimera až k předsedovi Sněmovny Moranovi. Byl jsem u toho, když Larimer zemřel. Margolin je ještě naživu, zadržován Bougainvilleovými. Moran ve Washingtonu bezpochyby spřádá plány, jak se stane příštím spasitelem. Prezident se zabarikádoval v Bílém domě netečný k politické katastrofě, kterou rozpoutal, a jeho mozek je propojený s přístroji, u nichž sedí jistý doktor Alexej Lugovoj, který na dálku ovládá jeho činnost.“

Pokud Oates a ostatní vypadali do této chvíle překvapeně, teď seděli, jako by do nich udeřil hrom. Brogan se tvářil, jako by se právě napil octa.

„To všechno přece nemůžete vědět!“ vydechl.

„Jak vidíte, vím,“ odvětil Pitt nevzrušeně.

„Proboha, odkud?“ nechápal Oates.

„Několik hodin před katastrofou Leonida Andrejeva jsem zabil agenta KGB Pavla Suvorova. Měl u sebe zápisník, který jsem si půjčil. Na jeho stránkách jsem našel podrobný popis událostí od chvíle prezidentova únosu z jachty.“

Zpod košile vytáhl váček na tabák, otevřel jej a významně bouchl zápisníkem o stůl.

Ležel tam notnou chvíli, než se Oates konečně naklonil a váhavě jej k sobě přitáhl, jako by se bál, že ho kousne. Pak jím zalistoval.

„Zvláštní,“ poznamenal po chvíli. „Je psaný anglicky. Čekal bych spíš nějakou ruskou šifru.“

„To zas tak zvláštní není,“ vysvětlil Brogan. „Dobrý operativec píše jazykem země, v níž pracuje. Udivuje mě spíš to, že si Suvorov vůbec dělal poznámky. Pouze si představuji, že ho přidělili jako dozor nad Lugovým a celý projekt ovládání mysli byl technicky nad jeho chápání a kapacitu paměti, takže si své postřehy zaznamenával.“

„Pane Pitte,“ promluvil Fawcett, „máte dostatek důkazů, které by ministerstvu spravedlnosti umožnily obvinit Min Koryo Bougainvilleovou?“

„Obvinit ano, nikoli však usvědčit,“ odpověděl Pitt. „Vláda nikdy nepřipustí, aby šestaosmdesátiletá žena, bohatá a vlivná tak jako Min Koryo, skončila za mřížemi. A pokud usoudí, že jí tady začíná půda příliš pálit pod nohama, zmizí ze země a začne své operace řídit odjinud.“

„S ohledem na rozsah jejích zločinů,“ uvažoval Fawcett nahlas, „by nám ji měli bez problémů vydat.“

„Min Koryo má úzké vazby na Severní Koreu,“ objasňoval Pitt. „Pokud zmizí tam, nikdy ji před soud nepostavíte.“

Emmett to zvážil a pak řekl s kamenným výrazem: „Myslím, že přišel čas vzít věc do vlastních rukou.“ Obrátil se k Sandeckerovi, jako by tu Pitt už neseděl. „Admirále, zařiďte, prosím, aby nám byl pan Pitt k dispozici pro další slyšení, a předejte nám počítačová data, která ve věci Bougainvilleových shromáždil.“

„Ze strany NUMA se můžete spolehnout na všestrannou spolupráci,“ ujistil ho Sandecker. Pak dodal kousavě: „Vždycky rádi pomůžeme FBI, ocitne-li se v úzkých.“

„Takže to bychom měli," vložil se mezi ně Oates smířlivě. „Nemáte náhodou tušení, pane Pitte, kde mohou držet viceprezidenta Margolina?"

„Ne, pane. A myslím, že to nevěděl ani Suvorov. Podle vlastních poznámek se po útěku z Lugového laboratoře proletěl nad oblastí ve vrtulníku, ale nedokázal určit ani přesné místo, ani konkrétní budovu. Jediné vodítko, o kterém se zmiňuje, je řeka jižně od Charlestonu v Jižní Karolíně."

Oates přehlédl shromážděné, Emmettem počínaje přes Brogana k Mercierovi: „Takže se, pánové, máme alespoň čeho chytit."

„Myslím si, že dlužíme panu Pittovi naše upřímné díky," nadhodil Fawcett.

„Samozřejmě," připojil se Mercier. „Velice jste nám pomohl."

Propána! zaúpěl v duchu Pitt. Zní to, jako kdyby členové obchodní komory děkovali pouličnímu čističi bot za to, že požádal o přijetí. „Všechno?" zeptal se.

„Prozatím ano," odpověděl Oates.

„A co Loren Smithová a Vince Margolin?"

„O jejich bezpečnost se postaráme," ozval se Emmett tónem studeným jak psí čumák.

Pitt nemotorně povstal. Sandecker přispěchal a pomáhal mu na nohy. Pitt se však náhle opřel dlaněmi o stůl a naklonil se k Emmettovi s pohledem, pod kterým by uschnul i kaktus.

„Polepši se," zasyčel kovovým hlasem. „Setsakramentsky se polepši."

62

Chalmette mířila k Floridě pod komunikační palbou. Zoufalé dotazy zaplavily korejského radiooperátora tak, že už na ně nedokázal odpovídat. Posádka to nakonec vzdala a vydala jen seznam zachráněných nacházejících se na palubě. Pokusy médií získat touto cestou podrobnější informace o katastrofě *Leonida Andrejeva* zůstaly bez odezvy.

Přátelé a příbuzní obětí se v zoufalé nejistotě vrhali na kanceláře ruských lodních společností. Tu a tam vlály vlajky spuštěné do půl žerdi. Tragédie se stala tématem hovorů v každé domácnosti, když i média na čas odsunula stranou prezidentovy kroky proti Kongresu a věnovala zpravodajské relace i jejich zvláštní vydání neštěstí.

Námořnictvo převáželo vzdušnou cestou na pevninu zachráněné, které jejich týmy vytáhly z vody, a dopravovalo je buď na své základny, nebo do nemocnic poblíž místa bydliště. Byli okamžitě vyslechnuti a podle jejich rozporuplných líčení neslo vinu za výbuch lodi cokoli myslitelného, od plovoucí miny z druhé světové války po náklad zbraní a munice, pašovaný Rusy guerillám do střední Ameriky.

Sovětská zastoupení po celých Spojených státech obvinila ne zrovna čistě americké námořnictvo, že na Leonida Andrejeva vystřelilo omylem raketu. V zemích východního bloku slavila tato verze značný úspěch, avšak všude jinde ji odmítli jako bezcitný propagandistický trik.

Vzrušení nad lidskými osudy narostlo do míry, jakou nikdo nepamatoval od potopení parníku Andrea Doria roku 1956. Nulová odezva z paluby *Chalmette* dováděla novináře k nepříčetnosti. Zvýšila se poptávka po nájemných člunech, vrtulnících a letadlech, jak se kdekdo pokoušel setkat se s lodí ještě předtím, než přistane. Mlčení korejského kapitána napomáhalo bujení spekulací a zvyšovalo napětí. Všichni politici bez rozdílu volali po přísném a důkladném vyšetření katastrofy.

Chalmette zůstala zatvrzelá až do konce. Vplula do hlavního přístavního kanálu za doprovodu kroužících vrtulníků a plavidel, z

jejich přeplněných palub okřikovali novináři megafony své netrpělivé dotazy. K jejich zklamání na ně korejští námořníci z paluby jen mávali a volali na ně cosi ve své mateřštině.

V doku miamského přístavu na Dodge Islandu, kam pomalu vplouvala, čekal na *Chalmette* snad stotisícový dav, který policejní kordony udržovaly ve vymezeném prostoru. Stovky filmových kamer i videokamer zaznamenávaly lana hozená z paluby ohromné nákladní lodi a zachycená za zrezivělé úvazné kůly, schůdky spouštěné podle trupu i trosečníky shromážděné u zábradlí a překvapené tím shonem.

Někteří jevili radost, že už zase vidí pevnou zem, jiní měli v očích vepsán smutek ze ztráty manžela či manželky, syna či dcery, které už nikdy neuvidí. V jednu chvíli se nezměrný dav přihlížejících náhle zklidnil. Hlasatel televizních zpráv ten moment později popsal jako „ticho, jež člověk zažívá při spouštění rakve do hrobu“.

Stranou dramatu zůstala hrstka agentů FBI převlečených za imigrační a celní úředníky, která se vrhla na palubu lodi, ověřovala totožnost zachráněných cestujících i posádky Leonida Andrejeva, vyptávala se na kongresmanku Smithovou a prohledávala každou píď lodi ve snaze narazit na její stopu.

Al Giordino vyslechl několik lidí, jejichž tváře si pamatoval ze záchranného člunu. Nikdo si nedokázal vzpomenout, co se stalo s Loren či asijským stevardem poté, co vstoupili na palubu Chalmette. Jedné ženě se zdálo, že je spatřila, jak je odvádí kapitán lodi, ale nebyla si tím jista. Většina z těch, kteří tak těsně unikli smrti, v pudu sebezáchovy vymazala z paměti většinu vzpomínek na katastrofu.

Taky kapitán a posádka shodně tvrdili, že nic nevědí. Loreniny fotografie jim nic neříkaly. Tlumočníci je vyslýchali v jejich rodném jazyce, ale nabízeli stále stejnou verzi událostí. Nikdy ji neviděli. Šestihodinová zevrubná prohlídka skončila bezvýsledně. Konečně dostali novináři povolení vstoupit na palubu. Posádka byla oslavována jako námořní hrdinové. Mediální obraz Bougainvilleovy společnosti a jejích hrdinných zaměstnanců, kteří s nasazením života zachránili z plamenného pekla čtyři sta duší, dostával pevné rysy. Největší díl tak příznivé image dopadal na Min Koryo.

Už se setmělo a pršelo, když unavený Al Giordino konečně opustil palubu a opuštěným dokem zamířil k celnici u terminálu. Posadil se ke stolu a dlouho jen zíral do deště očima, které teď v jeho obličeji vypadaly spíš jako temné otvory.

Obrátil se a pohlédl k telefonu, jako by to byl jeho nepřítel. Posilnil se na kuráž douškem brandy z ploché láhve, schované v náprsní kapse kabátu, zapálil si doutník, který nestřeženě uzmul admirálu Sandeckerovi, a teprve pak vytočil číslo. Naslouchal zvonění a doufal, že se nikdo neozve. Nakonec však zaslechl hlas.

Giordino si navlhčil rty jazykem a řekl: „Promiň, Dirku. Přišli jsme pozdě.

„Nenašli jsme ji.“

Vrtulník přilétající od jihu blikal přistávacími světly. Pilot vyrovnal stroj a pak jej posadil na střechu Světového obchodního centra na dolním Manhattanu. Dveře se otevřely a vystoupil Lee Tong. Svižně přešel ke vchodu střeženému soukromou ochrankou a přivolal výtah, který jej svezl do obytných prostor jeho babičky.

Sklonil se a lehce ji políbil na čelo: Jak ses dnes měla, *aumum?*“ „Příšerně,“ odvětila vyčerpaně. „Někdo falšuje naše bankovní záznamy, záznamy o transakcích, všechny obchodní údaje, které jdou přes počítače. Z toho, čím jsme se dříve mohli pyšnit jako příkladem manažerské efektivity, zbyl jeden velký zmatek.“

Lee Tong přimhouřil oči: „Kdo by za tím mohl stát?“

„Stopa vede k NUMA.“

„Dirk Pitt.“

„Figuruje v čele seznamu podezřelých.“

„Už ne,“ namítl Lee Tong jistým tónem. „Pitt zahynul.“

Vzhlédla k němu tázavým pohledem: „Víš to naprosto jistě?“ Přisvědčil: „Pitt cestoval na *Leonidu Andrejevovi*. Výjimečná souhra šťastných okolností. Stal jsem se svědkem jeho smrti.“

„Tvoje karibská mise byla však jen z poloviny úspěšná. Moran přežil.“

„Ano, ale zbavili jsme se Pitta a *Leonid Andrejev* je odvetou za ztrátu *Venice* a zlata na její palubě.“

Min Koryo nad tím jen mávla rukou: „Pitt byl jen dotěrný hmyz. Lodi a jejich posádky lze nahradit. Křesťanská zásada ‚oko za oko' možná ukojí pomstychtivou duši, ale stav bankovního konta nezmění. Antonov poslal zásilku zlata ke dnu tam, kde ji lze snadno vylovit, a má i prezidenta, kdežto my jsme přišli o výhodu při vyjednávání."

„Viceprezident Margolin se nachází stále v bezpečí laboratoře," připomněl Lee Tong. „A získali jsme nečekaný bonus v podobě kongresmanky Loren Smithové."

„Tys ji unesl?" podivila se.

„I ona se plavila na výletní lodi. Po potopení *Leonida Andrejeva* jsem zařídil její převoz z paluby *Chalmette* do laboratoře."

„Mohla by se nám hodit," připustila Min Koryo.

„Nepropadej beznaději, *aumuni*," povzbuzoval ji Lee Tong. „Nevypadli jsme ze hry. Antonov a ten jeho kágébácký patolízal Polevoj silně podcenili americký patologický důraz na osobní svobody. Tím, že prezidentovi vydali pokyn vyřadit Kongres a posílit vlastní osobní pravomoci, se dopustili hloupé chyby. Do týdne ho zbaví úřadu a vyženou z Washingtonu."

„Těžko, dokud se bude těšit podpoře Pentagonu."

Le Tong upevnil cigaretu do dlouhé stříbrné špičky. „Náčelníci štábů sedí na dvou židlích. Schůzím zákonodárců nemohou bránit věčně. Jen co rozhodnutí o zahájení impeachmentu vejde v platnost, generálové a admirálové se budou předhánět se svou podporou Kongresu a novému prezidentovi."

„A tím se stane Alan Moran," podotkla Min Koryo, jako by přežvykovala nepříliš chutné sousto.

„Nepropustíme-li Vincenta Margolina."

„A podřízneme si tak vlastní větev. Ať je raději pořád nezvěstný, nebo můžeme zařídit, aby se jeho tělo našlo v řece Potomac."

„Poslyš, *aumuni*," Lee Tongovy černé oči blýskly. „Máme dvě možnosti. Předně laboratoř. Stále je provozuschopná. Lugového údaje máme v počítačích. Jeho technika ovládání mysli nám leží na dosah. Můžeme najmout jiné vědce, aby naprogramovali Margolinův mozek. Pak už to nebudou Rusové, kdo ovládne Bílý dům, ale Bougainvilleova námořní doprava."

„Pokud se ale Moran stane prezidentem dřív, než se nám podaří přenos myšlenek, bude nám Margolin k ničemu.“

„Což nás přivádí k možnosti číslo dvě,“ pokračoval Lee Tong. „Uzavřeme s Moranem dohodu o eliminaci Margolina, a tak mu vydláždíme cestu do Bílého domu.“

„Dá se koupit?“

„V jeho případě máme co dělat s mazaným manipulátorem. Jeho politická stabilita závisí na pokoutních finančních kšeftech. Věř mi, *aumuni*, Alan Moran udělá pro získání prezidentského křesla cokoli.“

Min Koryo pohlédla na svého vnuka se značnou úctou. Uměl výtečně postihnout podstatu věci. Pousmála se. Nic nedokázalo oživit jejího obchodnického ducha tak jako proměna nezdaru v úspěch.

„Začni s vyjednáváním.“

„Jsem rád, že souhlasíš.“

„Musíš přemístit laboratoř na bezpečnější místo,“ přikázala a cítila, že se jí myšlenky opět rozjely. „Přinejmenším než si pojistíme svou pozici. Vládní vyšetřovatelé si už brzy poskládají jednotlivé kousky a začnou směrovat pátrání k východnímu pobřeží.“

„Taky mě to napadlo,“ přisvědčil Lee Tong. „Dovolil jsem si nařídit jednomu z našich vlečných člunů, aby ji odtáhl z Jižní Karolíny do našeho soukromého doku.“

Min Koryo uznale přikývla: „Dobré rozhodnutí.“

„A taky praktické,“ dodal.

„Jak naložíme s kongresmankou?“ zeptala se Min Koryo.

„Kdyby začala komunikovat s tiskem, mohla by napovídat spoustu zajímavého o událostech na *Leonidu Andrejevovi*, co by se Moranovi těžko vysvětlovalo. Má-li dost rozumu, zaplatí i za její mlčení.“

„To ano, lhal v té věci, až se mu od pusy prášilo.“

„Anebo ji můžeme rovněž podrobit pokusu o ovládnutí mysli a poslat ji pak do Washingtonu. Vlastní člověk v Kongresu by se mohl hodit.“

„Ale co když ji Moran bude chtít začlenit do smlouvy?“

„Pak potopíme laboratoř pár set metrů hluboko nejen s Vincentem Margolinem, ale i s Loren Smithovou.“

###

Lee Tong a Min Koryo netušili, že jejich rozhovor se přenáší k přijímací anténě na střeše nedaleké budovy na břehu Hudsonu. Díky propojení se záznamovým zařízením aktivovaným hlasem magnetofon v zaprášené prázdné kanceláři o několik bloků dál nahrával každé slovo.

Cihlovou budovu z konce 19. století čekala demolice a většina nájemníků už vyklidila její prostory, někteří si však vychutnávali poslední sladké chvíle před odstěhováním.

Sal Casio měl pro sebe celé desáté poschodí. Zabral si právě tohle místo jednak proto, že správci budovy se při rutinních kontrolách neobtěžovali ani vystoupit z výtahu, a taky proto, že okno bylo v přímé vzdušné linii k přijímací anténě. Lůžko, spací pytel a malý elektrický vařič, nic víc tu k životu nepotřeboval. Vedle nahrávacího zařízení tu roli nábytku hrálo už jen omšelé a potrhané křeslo, které sem přivlekl ze skládky v nedaleké postranní uličce.

Odemkl si univerzálním klíčem a vstoupil. V ruce nesl papírový sáček s hovězím sendvičem a třemi láhvemi piva. Kancelář byla dusná a horká, otevřel proto okno a zahleděl se přes řeku na světla New Jersey.

Casio se věnoval nudnému odposlechu s chutí, protože vynucená samota mu dávala možnost uvolnit si mysl. Vybavoval si šťastné roky svého manželství, roky, kdy dcerka rostla, a to ho konejšilo. Jeho léta živená touha po odplatě konečně došla naplnění. Schylovalo se k finále, zbývalo napsat už jen epitaf Bougainvilleů.

Ukusoval sendvič a pohlédl přitom na magnetofon. Zjistil, že během výpravy pro jídlo se pásek odtočil. Ráno bude dost času poslechnout si, co se nahrálo, usoudil. Kdyby hlas náhodou znovu aktivoval nahrávání právě při poslechu nahrávky, vymazala by se.

Casio netušil, jakou důležitost ten kousek pásky má. Rozhodnutí počkat s jejím poslechem do rána vyplynulo z rutiny, avšak odklad se krutě nevyplatil.

63

Prezident seděl za psacím stolem jen v pyžamu a koupacím plášti, když do místnosti vstoupil Fawcett.

„Tak co, mluvil jste s Moranem?“

Fawcett se tvářil mrzutě: „Odmítl vaše návrhy i jen vyslechnout.“

„Skutečně?“

„Prohlásil, že jako prezident jste vyřízený a že vaše slovo už nemá žádnou váhu. Nakonec přidal pár urážek.“

„Zopakujte mi je,“ přikázal prezident ostře.

Fawcett si rozpačitě povzdechl: „Řekl, že se chováte jako šílenec a že patříte do blázince. Přirovnal vás k zrádnému generálovi Benedictu Arnoldovi a prohlásil, že se zasadí, aby vaše prezidentské období vymazali z učebnic dějepisu. Po několika dalších podobně nesmyslných urážkách uzavřel tím, že byste prokázal zemi nejlepší službu, kdybyste spáchal sebevraždu a ušetřil tak daňovým poplatníkům výdaje na vleklé vyšetřování a nákladný soudní proces.“

Prezidentova tvář se stáhla do vzteklé masky: „Ten odporný malý hajzl si myslí, že mě dostane před soud?“

„To není žádné tajemství, že Moran dělá všechno možné pro to, aby zaujal vaše místo.“

„Má příliš malé nohy na to, aby mu padly moje boty,“ procedil prezident sevřenými rty, „a hlavu naopak moc velkou, aby mu to ve funkci slušelo.“

„Když jsem poslouchal, jak říká všechny ty věci, jakoby měl už pravou ruku zvednutou k prezidentské přísaze,“ pokračoval Fawcett. „Navrhovaný impeachment se zdá být jen první fází plánu přechodu pravomocí z vás na něho.“

„Alan Moran v Bílém domě nikdy nezasedne,“ prohlásil prezident tvrdě a neústupně.

„Žádný Kongres, žádný impeachment,“ souhlasil Fawcett. „Nemůžete je ale rozhánět věčně.“

„Nesejdou se, dokud s tím já nebudu souhlasit.“

„Co zítřejší ráno v Lisnerově aule?“

„Vojenské jednotky si s tím šmahem poradí.“

„Co když ale národní gardisté z Virginie a Marylandu skutečně nastoupí?

„Jak dlouho mohou vzdorovat veteránům a mariňákům?“

„Dost dlouho k tomu, aby spousta lidí zemřela,“ namítl Fawcett.

„No a co?“ ušklíbl se chladně prezident. „Čím déle udržím Kongres rozprášený, tím víc toho docílím. Pár mrtvých mi přijde jako přijatelná cena.“

Fawcett na něj pohlédl s nechutí. Tohle nebyl ten člověk, který se v průběhu kampaně dušoval, že za jeho vlády nedostane žádný mladý muž rozkaz bojovat a umírat. Teď mu však zbývala jen falešná role přítele a rádce. Po krátké chvíli zavrtěl hlavou: „Nevím, zda si nepočínáte příliš destruktivně.“

„Máte naděláno v kalhotách, Dane?“

Fawcett se cítil zahnán do kouta, ale než stačil odpovědět, vstoupil Lucas a na podnosu přinášel čajovou konvici a šálky.

„Dá si někdo bylinkový čaj?“ ptal se.

Prezident přikývl: „Děkuji, Oscare. Dobrý nápad.“

„Vy ne, Dane?“

„Děkuji, trochu bych si dal.“

Lucas rozlil čaj, rozdal šálky a jeden si ponechal. Fawcett ten svůj vypil téměř naráz.

„Mohl by být teplejší,“ postěžoval si.

„To mě mrzí,“ omlouval se Lucas. „Vychladl cestou z kuchyně.“

„Mně chutná,“ prohlásil prezident mezi doušky. „Nemám ho rád horký tak, že mi spálí jazyk.“ Odmlčel se a položil šálek na stůl. „Kde jsme skončili?“

„Probírali jsme vaše nové politické aktivity,“ přejal Fawcett opět iniciativu. „Západní Evropu pobouřilo vaše oznámení, že stáhnete americké síly z NATO. V diplomatických kruzích koluje anekdota, že Antonov se to chystá slavit na večírku v londýnském hotelu Savoy.“

„Nepřipadá mi to vtipné,“ odtušil prezident suše. „Prezident Antonov mě osobně ujistil, že nepřekročí dosavadní meze.“

„Vzpomínám si, že Hitler tvrdil Nevillu Chamberlainovi totéž.“

Zdálo se, že prezident hodlá na poznámku ostře reagovat, nakonec však jen zívl a potřásl hlavou, aby zahnal náhle se vkrádající ospalost. „Nezáleží na tom, co si kdo myslí. Odvrátil jsem jadernou hrozbu, a to je nejpodstatnější.“

Fawcett se okamžitě orientoval v situaci a rovněž nakažlivě zívl: „Pokud mě už dnes večer nebudete potřebovat, pane prezidente, docela rád pojedu domů a hupnu do postele.“

„A já taky,“ připojil se Lucas. „Manželka a děti už možná začínají pochybovat, zda vůbec existuju.“

„Jistě, omlouvám se, že jsem vás tak dlouho zdržel.“ Prezident přešel k posteli, sundal si trepky a svlékl koupací plášť. „Mohl byste pustit televizi, Oscare? Rád bych se podíval na kus půlnočních zpráv.“ Pak se obrátil k Fawcettovi: „Hned ráno, Dane, mi nezapomeňte smluvit schůzku s generálem Metcalfem. Chci, aby mě informoval o postupu svých jednotek.“

„Zařídím to,“ ujistil ho Fawcett. „Dobrou noc.“

Cestou dolů výtahem se Fawcett podíval na hodinky: „Dvě hodiny by měly stačit.“

„Bude spát jak zabitý a po probuzení mu bude zle jak psovi,“ potvrdil Lucas.

„Mimochodem, jak jste to dokázal? Nevšiml jsem si, že byste do jeho šálku něco nasypal, a přece jste všechny tři naléval z téže konvice.“

„Starý kouzelnický trik,“ odpověděl Lucas se smíchem. „Konvice je uvnitř rozdělená na dvě části.“

Dveře výtahu se otevřely a před nimi na ně čekal Emmett: „Šlo to hladce?“ ptal se.

„Jako po másle,“ přisvědčil Fawcett. „Prezident odpadl jako nemluvně.“

Lucas na něho pohlédl s ustaraným výrazem v očích: „Nastává velké finále… oblafneme Rusy.“

„Dnes spí obzvlášť tvrdě,“ poznamenal Lugovoj.

Psycholog u monitoru, který právě nastoupil k druhé půlce noční směny, přisvědčil: „Dobré znamení. Alespoň ho nebude ve snech strašit soudruh Belkaja.“

Lugovoj pozorně sledoval přístroje, monitorující prezidentovy tělesné funkce. „Teplota o jeden stupeň nad normálem. V nosních dutinách se tvoří hleny. Zdá se, že na náš objekt dolehla buď chřipka anebo letní prochlazení."

„Ohromné, že víme o útočícím viru dřív, než to sám pocítí."

„Neřekl bych, že jde o něco vážného," pokračoval Lugovoj. „Přesto mu ale věnujte zvýšenou pozornost, aby nedošlo k nepředvídaným komplikacím, které by ohrozily náš projekt…"

Náhle se řady údajů pokrývající tucty obrazovek kolem řídícího pultu změnily v rovné linky a vzápětí nato dočista zmizely.

Psycholog u pultu zpozorněl: „Co to ksakru…"

V tom okamžiku se stejně nečekaně, jako zmizely, údaje opět ukázaly na obrazovkách v jasně zářivé zeleni. Lugovoj prověřil varovné kontrolky okruhů. Žádná nesignalizovala nic mimořádného.

„Co to podle vás bylo?"

„Možná chvilkové selhání implantovaného vysílače."

„Žádný údaj tomu nenasvědčoval."

„Třeba šlo o elektrickou interferenci."

„To zní pravděpodobně. Nejspíš nějaká atmosférická porucha. Symptomy tomu odpovídají. O co jiného by taky mohlo jít?"

Lugovoj si přejel dlaní po unavené tváři a ještě jednou se zadíval na monitory. „O nic," pronesl zasmušile. „O nic vážného."

Generál Metcalf ve své kanceláři právě zaklapl desky zprávy, která mu ležela v klíně, a lehce pohupoval sklenkou koňaku. Pak upřel sklíčený pohled na Emmetta, který seděl na opačném konci místnosti.

„Tragický zločin," řekl pomalu. „Prezident měl všechny šance zapsat se zlatým písmem do dějin. V Bílém domě nikdy neseděl čestnější člověk."

„Tady máte všechna fakta," ukázal Emmett na složku. „Není duševně způsobilý vykonávat dál svou funkci."

„Nezbývá mi než souhlasit, ale není to snadné. Jsme přátelé skoro čtyřicet let."

„Odvoláte tedy své jednotky a umožníte, aby se Kongres zítra sešel v Lisnerově aule?" naléhal Emmett.

Metcalf upil koňak a odevzdaně přikývl: „Hned ráno vydám rozkaz k jejich stažení. Můžete informovat senátory i kongresmany, že mohou zasedat přímo v budově Kapitolu.“

„Smím vás požádat o laskavost?“

„Jistěže.“

„Můžete vydat rozkaz jednotkám vojenského námořnictva, aby se do půlnoci stáhly z okolí Bílého domu?“

„Nevidím v tom žádný problém,“ ujistil ho Metcalf. „Smím znát důvod?“

„Malý trik, generále,“ odpověděl Emmett. „Určitě se vám bude líbit.“

64

Sandecker stál v kartografickém sále NUMA a lupou studoval leteckou fotografii jihokarolínského ostrova Johns. Narovnal se a pohlédl nejprve na Giordina a pak na Pitta na druhé straně stolu. „Nechápu to," řekl po krátké odmlce. „Pokud se Suvorov nezmýlil, není mi jasné, proč nedokázal z vrtulníku najít laboratoř Bougainvilleů."

Pitt si cosi ověřil v zápisníku sovětského agenta. „Za výchozí stanoviště bral starou opuštěnou garáž," řekl a ukázal na drobný objekt na fotografii, „kterou vidíme tady."

„Ví Emmett nebo Brogan, že sis nechal udělat kopii?" zajímal se Giordino s pohledem na zápisník.

Pitt se usmál: „Můžeš hádat."

„Vsadím se, že ne."

„Pokud Suvorov uprchl z laboratoře v noci," pokračoval Sandecker, „lze pochopit, proč se tak špatně orientoval."

„Dobří tajní operativci mají vyvinutý pozorovací smysl," oponoval Pitt. „Jeho popis okolí sedí do detailu. Divil bych se, že by ztratil orientaci."

„Dvě stovky Emmettových agentů tu oblast pročesávají," sdělil mu Sandecker. „Naposledy se hlásili před patnácti minutami a neměli nic."

„Kde jinde ale hledat?" ptal se Giordino. „Letecké snímky neodhalily jedinou budovu velikosti, o jaké se zmiňuje Suvorov. Tu a tam hausbót, pár roztroušených menších domků, polorozbořené kůlny. Nic, co by rozměry připomínalo velké skladiště."

„Možná šlo o podzemní pracoviště?" uvažoval Sandecker.

Giordino se toho chytl: „Suvorov přece píše, že vyjel výtahem a probil se ven."

„Na druhé straně se ale zmiňuje o chůzi po rampě, která ho dovedla na štěrkovou cestu."

„Rampa by mohla být součástí nějakého plavidla," zkusil to Giordino.

Sandeckera to nepřesvědčilo: „To těžko. Jediný vodní zdroj v místě, kam Suvorov situuje laboratoř, je potok o hloubce půl metru, metr nanejvýš. Příliš mělký na to, aby po něm plulo něco tak velkého, že by se tam vešel i výtah.

„Vidím ještě jinou možnost," ozval se Pitt.

„A to?"

„Vlečný nákladní člun."

Giordino sklouzl pohledem k Sandeckerovi: „To by mohlo být ono."

Pitt odstoupil k telefonu, vytočil číslo a přepnul na hlasitý odposlech.

„Dokumentace," ozval se ochraptělý hlas.

„Nespíte, Yaegere."

„To jste vy, Pitte? Proč musíte zásadně volat až po půlnoci?"

„Poslyšte, potřebuji informace o jistém typu lodi. Dokáží jej vaše počítače specifikovat, poskytnu-li vám rozměry?"

„Nějaká nová hra?"

„To si pište, že nejde o hru," zavrčel Sandecker.

„To jste vy, admirále?" vyjekl Yaeger a jeho chování se změnilo. „Hned se do toho pustím. Prosil bych ty rozměry."

Pitt nalistoval příslušnou stránku v zápisníku a předčítal do telefonu údaje: „Padesát jedna metrů na délku a deset metrů na šířku, všechno vnitřní rozměry od stěny ke stěně. Výška v daném místě zhruba tři metry."

„Moc jste mi toho neřekl," namítl Yaeger.

„Zkuste to," pobídl ho suše Sandecker.

„Nezavěšujte. Jdu k počítači."

Giordino oslovil s úsměvem admirála: „Přijímáte sázky?"

„Co nabízíte?"

„Láhev Chivas Regal proti krabici vašich doutníků, že má Dirk pravdu."

„Nepřijímám," zavrtěl hlavou admirál. „Moje doutníky na zakázku mají mnohem větší cenu než láhev skotské."

Zaslechli Yaegerovo odkašlání. „Tak to tu mám." Nastala chvíle ticha. „Lituji, ale vstupních údajů bylo málo. Ta čísla odpovídají kterémukoli z téměř stovky různých plavidel."

Pitt chvíli přemýšlel: „A co kdyby výška byla všude od přídě po záď stejná?“

„Máte na mysli plochou palubní nástavbu?“

„Ano.“

„Okamžik,“ požádal Yaeger. „To by počet možností snižovalo. Vaše tajemné plavidlo vypadá jako vlečný člun.“

„Heuréka!“ zvolal Giordino.

„Nejásejte předčasně,“ mírnil je Yaeger. „Dané rozměry neodpovídají žádnému existujícímu typu vlečného člunu.“

„Kčertu!“ zanadával Sandecker. „Už jsme byli tak blízko…“

„Počkat!“ zarazil ho Pitt. „Suvorov nám poskytl vnitřní rozměry. Yaegere, přidejte ke každému rozměru po půl metru a sjeďte to znovu.“

„Přihořívá,“ zachraptěl z telefonu Yaegerův hlas. „Mohu se pochlubit velikostí – to se jen snažím být vtipný – padesát devět krát deset a půl krát tři a půl.“

„Šířka a výška odpovídají,“ potvrdil Pitt. „Ale délka nám hodně ujíždí.“

„Uvedl jste vnitřní délku mezi dvěma kolmými stěnami. Já vám nabízím celkovou délku včetně přídě zkosené o sedm a půl metru.“

„Má pravdu. Nevzali jsme v úvahu bagrovací lžíci na přídi.“

Yaeger pokračoval: „Vychází nám z toho říční nákladní vlečný člun, ocelová konstrukce, výtlak dvě stě osmdesát až tři sta tun. Oddělené uzavřené prostory pro dopravu obilí, dříví a podobně. Vyroben nejspíš v Nashvillských mostárnách v Tennessee.“

„Ponor?“

„Prázdný nebo naložený?“

„Prázdný.“

„Šestatřicet centimetrů.“

„Díky, kamaráde. Už podruhé jste to trefil.“

„Co jsem trefil?“

„Nic, jděte spát.“

Pitt zavěsil a obrátil se k Sandeckerovi: „Dým se začíná rozptylovat.“

Sandecker viditelně zářil: „To je mazaná banda, tihle Bougainvilleové.“

Pitt přisvědčil: „Musím s vámi souhlasit. Ve starém zrezivělém vlečném člunu ukotveném uprostřed močálů by asi opravdu nikdo nehledal nákladně vybavenou vědeckou laboratoř.“

„Další výhodu jí dává její pohyblivost,“ podotkl Sandecker. Admirál mluvil o každém plavidlu v ženském rodě. „Remorkér ji může odtáhnout a ukotvit kdekoli, kde je jen půlmetrová hloubka.“

Pitt pohlížel zamyšleně na letecký snímek: „Máme před sebou další úkol zjistit, kde Bougainvilleové ten člun schovávají teď.“

„Potok, kde kotvila, ústí do řeky Stono,“ poznamenal Sandecker.

„A Stono je součástí vodní cesty mezi oběma pobřežími,“ doplnil ho Pitt. „Mohli ho schovat v kterékoli z tisíců řek, potoků, zátok i kanálů mezi Bostonem a Key Westem.“

„To se bude hodně těžko hledat,“ podotkl Giordino smutně.

„Určitě se postarali, aby člun dostali z Jižní Karolíny,“ uvažoval Pitt. „To je jasné. Takže nám zbývá asi tak devět set až dvanáct set kilometrů severním a jižním směrem.“

„Nevím, jak ji najdeme mezi ostatními čluny, které se kanálem plaví,“ podotkl Sandecker. „Je snadnější počítat na podzim v Nové Anglii spadané listí než říční čluny ve východním kanálu.“

„Pořád toho máme ale víc, čeho se můžeme chytit, než jsme měli na začátku,“ povzbuzoval je Pitt.

Sandecker odstoupil od stolu: „Raději zavolám Emmettovi a seznámím ho s našimi poznatky. Někdo z jeho armády vyšetřovatelů může mít štěstí a narazit na tu pravou loď.“ V admirálově hlase však nezaznával ani náznak naděje. Nahlas své nejhlubší obavy nevyslovil.

Jakmile Lee Tong zjistí, že se kolem něho svírá kruh, bude to řešit likvidací viceprezidenta a Loren, jejichž těla jim předhodí, aby po sobě zametl stopy.

65

„Pacient se určitě dožije zítřka," poznamenal vesele prezidentův lékař doktor Harold Gwynne. Bledý drobný mužík s řídkými vlasy a přátelskýma modrýma očima pokračoval vážnějším tónem: „Běžný případ lehké chřipky. Zůstaňte pár dnů ležet, dokud neustoupí teplota. Dám vám antibiotika a něco proti nevolnosti."

„Nemohu si dovolit zůstat v posteli," namítl chabě prezident. „Mám spoustu práce."

Jeho protesty však postrádaly běžnou razanci. Zimnice z více než devětatřicetistupňové horečky ho ochromila a navíc se mu chtělo neustále zvracet. Hrdlo měl vyprahlé, ucpaný nos a od hlavy k patě se cítil prabídně.

„Odpočiňte si a užívejte si klidu," radil důrazně lékař. „Zeměkoule se bude dalších pár hodin otáčet i bez vás." Vpíchl mu do paže injekci a pak mu podal sklenici vody, aby zapil prášek.

Do ložnice vstoupil Dan Fawcett: „Už budete hotov, doktore?"

Gwynne přikývl: „Dohlédněte, ať zůstane v posteli. Přijdu se na něj znovu podívat odpoledne kolem druhé." Usmál se, zaklapl svůj černý kufřík a odešel.

„Generál Metcalf čeká," připomněl Fawcett.

Prezident si dal za záda třetí polštář a s obtížemi se povytáhl do sedu. Musel si promnout spánky, protože pokoj kolem něj se začal točit.

Metcalf vypadal oslnivě ve své uniformě ozdobené osmi řadami zářivě barevných stužek. Z jeho chování vyzařovala ráznost, jakou při minulé schůzce nevykazoval.

Prezident mu hleděl vstříc s pobledlou tváří, oči se mu zavíraly a slzely. Zachvátil ho prudký kašel.

Metcalf přistoupil až k lůžku „Mohu vám nějak pomoci, pane?" ptal se s účastí.

Prezident vrtěl hlavou a gestem mu dával najevo, že nic nepotřebuje. „To přejde," vypravil ze sebe konečně. Jak to vypadá, Claytone?"

Prezident nikdy netituloval své náčelníky štábů hodností a rád jim ubíral trochu důležitosti tím, že je oslovoval křestními jmény.

Metcalf se ošil v křesle, do kterého usedl. „V ulicích panuje v této chvíli klid, ale zaznamenali jsme jeden nebo dva případy ojedinělé střelby. Zahynul při tom jeden voják a jeden příslušník vojenského námořnictva byl raněn."

„Máte viníky?"

„Ano, pane?" odvětil Metcalf.

„Nějací radikálové s kriminální minulostí, předpokládám."

Metcalf pohlédl do země: „Ne tak docela. Jedním ze střelců byl syn kongresmana Jacoba Whitmana z Jižní Dakoty a druhým syn ministra pošt Kennetha Pottera. Oběma ještě není sedmnáct let."

Na okamžik se zdálo, že to prezidenta vyděsilo, vzápětí však jeho tvář nabyla dřívější tvrdosti: „Rozmístil jste jednotky kolem Lisnerovy auly?"

„Jedna rota námořní pěchoty obsadila okolí budovy."

„To nemůže stačit," namítl prezident. „Národní garda z Marylandu a z Virginie bude mít pětinásobnou převahu."

„Gardové jednotky se nikdy nedostanou na dostřel k aule," odpověděl Metcalf suverénně.

„Máme v plánu ochromit jejich akceschopnost tím, že je zastavíme ještě dřív, než vstoupí do města."

„To zní rozumně," souhlasil prezident a jeho zrak na krátkou chvíli ožil.

„Vysílají zvláštní vydání zpráv," ozval se Fawcett klečící před televizorem. Zesílil zvuk a ustoupil, aby bylo na obrazovku vidět z postele.

Curtis Mayo stál vedle silnice obsazené po zuby ozbrojenými vojáky. V pozadí se napříč silnicí táhla řada tanků s hlavněmi výhružně mířícími na konvoj vojenských transportérů.

„Oddíly virginské Národní gardy, na něž předseda Sněmovny Alan Moran spoléhal, že ochrání zasedání Kongresu na půdě Univerzity George Washingtona, byly dnes ráno před branami hlavního města odraženy ozbrojenými speciálními jednotkami armády. Máme zprávy, že k podobnému vývoji došlo i severovýchodně od města v případě marylandské Národní gardy. Ozbrojené srážky zatím nehro-

zí. Národní gardy se daly na ústup především pod převahou špičkové armádní výzbroje. Oddíl námořní pěchoty pod velením plukovníka Warda Clarka, držitele čestné medaile za zásluhy ve vietnamské válce, mezitím před Lisnerovou aulou zabraňuje členům Kongresu vstoupit a zahájit zasedáni. Prezidentovi se tudíž opět podařilo zmařit plány zákonodárců a může pokračovat ve svých kontroverzních zahraničně–politických iniciativách. Curtis Mayo, zprávy ABC, ze čtyřicátého pátého kilometru dálnice jižně od Washingtonu.

„Stačilo?“ zeptal se Fawcett a vypínal televizor.

„Ano, ano,“ zachraptěl prezident potěšené. „Aspoň na nějaký čas by to mohlo vyrvat Moranovi otěže z rukou.“

Metcalf se zvedl: „Pokud mě už nebudete potřebovat, pane prezidente, vrátím se do Pentagonu. Velitelé našich divizí v Evropě začínají reptat. Nesdílejí váš názor na odjezd našich vojsk domů.“

„V delším horizontu i oni uznají, že odvrácení smrtící jaderné hrozby stalo za riziko dočasného vojenského oslabení,“ odpověděl prezident s přesvědčením. Pak podal Metcalfovi ruku: „Dobrá práce, Claytone. Děkuji vám, že jste udržel Kongres paralyzovaný.“

###

Metcalf kráčel dlouhou chodbou, která po patnácti metrech vyústila do velkého prostoru připomínajícího rozlehlé prázdné skladiště.

Stará cihlová budova arzenálu náležejícího k washingtonskému doku ležela od druhé světové války ladem. Na pódiu uprostřed její největší haly stála dokonalá replika prezidentovy ložnice v Bílém domě.

Napodobili ji pečlivě do nejmenšího detailu. U stereosoupravy seděl zvukař a pouštěl do reproduktorů přitlumené zvuky pouličního provozu. Osvětlení za slepými okny budilo dokonalý dojem oblohy včetně občasného stínu, jako by po nebi prošel mrak. Reflektory měly vyměnitelné filtry, a jejich žlutooranžové světlo tak simulovalo pohyb slunce po obloze. Dokonce i potrubí přilehlé toalety vydávalo zvuky jako originál, jen obsah šel do septické nádrže a nikoli do washingtonské kanalizace. Po rozlehlé betonové podlaze patrolovali příslušníci námořní pěchoty a tajné služby a na můstcích vysoko nad hlavami se procházel technický personál obsluhující osvětlení.

Metcalf překročil houštinu elektrických kabelů a vstoupil do velkého obytného přívěsu zaparkovaného u protější stěny. Uvnitř už na něj čekal Oates s Broganem a pozvali ho do malé kanceláře se stěnami vyloženými ořechovým dřevem.

„Dáte si kávu?“ Brogan zvedl skleněnou konvici, z níž se kouřilo.

Metcalf vděčně přikývl, natáhl se pro podávaný šálek a usedl do křesla. „Na mou duši, byl bych ochoten přísahat, že jsem opravdu v Bílém domě.“

„Martinovi lidé odvedli obdivuhodný kus práce,“ přisvědčil Oates. „Dopravil sem štáb výpravy z Hollywoodu a za devět hodin to už stálo.“

„Neměli jste problém s přesunem prezidenta?“

„To bylo to nejjednodušší,“ odpověděl Brogan. „Převezli jsme ho sem ve stejném kamionu jako nábytek. Kupodivu největší práci dalo malování.“

„Jak to?“

„Museli jsme vymalovat stěny barvou, která by nepáchla jako nový nátěr. Naštěstí nám chemici z našich laboratoří nabídli křídovou substanci, která se dala obarvit a přitom ji člověk necítí.“

„Ty zprávy, to bylo vynalézavé,“ podotkl Metcalf.

„Přišly nás taky poměrně draho,“ vysvětloval Oates. „Museli jsme s Curtisem Mayem uzavřít dohodu o exkluzivním právu na informace za to, že pro nás natočil fingovaný šot. Souhlasil i s tím, že zatím přestane čmuchat, dokud se situace nezklidní.“

„Jak dlouho hodláte vodit prezidenta za nos?“

„Tak dlouho, jak bude zapotřebí.“

„Ale k čemu to je?“

.Abychom mohli prozkoumat prezidentovu mozkovou činnost.“

Metcalf na Brogana pochybovačně pohlédl: „Pořád jste mě nepřesvědčil. Ukrást zase zpátky Rusům prezidentovu mysl, když ti ji předtím ukradli jemu, to se zkrátka vymyká mému chápání.“

Brogan se na sebe s Oatesem podívali a usmáli se. „Nechcete se přesvědčit na vlastní oči?“ nabídl mu Oates.

Metcalf odložil kávu. „To rozhodně, i kdyby mě to mělo stát pátou hvězdičku.“

„Račte tudy," vybídl ho Oates, otevřel dveře a zval Metcalfa dovnitř.

Celá střední část obytného přívěsu a jeho vzdálený konec se prohýbaly pod tíhou nejrozmanitější elektroniky. Monitorovací centrum bylo o generaci dál než to, jaké měl k dispozici Lugovoj v laboratoři Bougainvilleů.

Doktor Raymond Edgely si všiml jejich příchodu a vyšel jim v ústrety. Oates jej představil generálu Metcalfovi.

„To vy jste ten tajemný génius, který stojí v čele projektu Fathom?" podal mu ruku Metcalf. „Rád vás poznávám."

„Díky, generále," odpověděl Edgely. „Ministr Oates mě informoval o vašich pochybách vůči projektu."

Metcalf se rozhlížel po složitém zařízení, povšiml si vědců zaujatých studiem digitálních údajů na obrazovkách. „Přiznávám, že jsem z toho všeho poněkud na rozpacích."

„V zásadě jde o jednoduchou věc," začal vysvětlovat Edgely. „Já a můj tým přijímáme a shromažďujeme údaje o prezidentově mozkové činnosti pro okamžik, kdy odpojíme jeho implantát a kontrolu nad jeho mozkem převezme naše zařízení, které vidíte zde před sebou."

Metcalfova skepse pomalu ustupovala: „Tedy je to pravda? Rusové skutečně řídili jeho myšlenky?"

„Přesně tak. To na jejich popud rozehnal Kongres i Nejvyšší soud, aby mohl bez legislativních překážek uvést v život projekty, které jdou na ruku komunistickému bloku. Stažení našich sil z NATO je ukázkový příklad. Přesně to si přejí sovětské vojenské kruhy jako dárek k Vánocům."

„Skutečně dokážete přepnout ovládání prezidentova mozku na své zařízení?

Edgely přisvědčil: „Máte něco, co byste rád vzkázal do Kremlu. Nejlépe nějakou dezinformaci?"

Metcalf se dočista rozzářil: „Myslím, že moje rozvědka svede sepsat nějakou solidní science fiction, která je úplně rozhodí."

„Kdy předpokládáte, že prezidenta vymaníte z moci Lugového?" zajímal se Brogan.

„Předpokládám, že k přepnutí by mohlo dojít zhruba za osm hodin," odpověděl Edgely.

„V tom případě vám raději půjdeme z cesty a necháme vás pracovat," řekl

Oates.

Opustili řídicí stanoviště a vrátili se do vedlejší kanceláře, kde už na ně čekal Sam Emmett. Z jediného pohledu na jeho výraz bylo Oatesovi zřejmé, že nenese dobré zprávy.

„Právě se vracím z Kapitolu," hlásil Emmett. „Chovají se jako zvířata v zoo, kterým nedali nažrat. Rozprava o impeachmentu zuří v obou komorách. Prezidentovi straníci dávají najevo svou loajalitu, ale není to nic jiného než divadýlko. Širší podporu nemají. Přeběhlíků z jejich tábora přibývá."

„Co výbor?" zajímal se Oates.

„Opozice protlačila v dolní komoře hlasování, kterým se má v zájmu ušetření času obejít vyšetřování výboru."

„Lze odhadnout, kdy padne rozhodnutí?"

„Sněmovna by mohla dospět k hlasování o impeachmentu dnes odpoledne."

„Jak odhadujete šance?"

„Pět ku jedné pro."

„A Senát?"

„Tam to jde pomaleji. K hlasování se dostanou možná až zítra."

„Nehrozí nebezpečí, že zákon neprojde?"

„Nezdá se. Zkušební hlasování naznačilo, že Senátem opatření projde s mnohem větší než potřebnou dvoutřetinovou většinou hlasů."

„Nijak se s tím nemažou."

„S ohledem na prezidentovy poslední kroky se na impeachment hledí jako na nutné východisko z celonárodní krize."

„A co podpora Vince Margolina?"

„Jistěže je, ale nikdo se za něj nemůže otevřeně postavit, když se dosud neukázal. Šedesát vteřin poté, co bude prezident zbaven funkce, musí složit přísahu jeho nástupce. Začíná se šuškat, že se Margolin bude ukrývat do poslední minuty, aby nebylo možné ho spojovat s prezidentovými šílenými aktivitami."

„A Moran?“

„Tady to začíná trochu páchnout. Tvrdí, že má důkaz o Margolinově sebevraždě a že já to kryju.“

„Věří mu někdo?“

„Nezáleží na tom, zda mu někdo věří. Média lapají jeho výroky jako nebeskou manu. Jeho tiskovky vzbuzují ohromnou pozornost a on dokonce požádal tajnou službu o ochranu. Jeho asistenti už vypracovali plán přechodu úřadu na něj a vytipovali nejbližší okruh jeho poradců. Mám pokračovat?“

„Udělal jsem si poměrně jasný obrázek,“ odpověděl Oates rezignovaně. „Příštím prezidentem Spojených států se stane Alan Moran.“

„To nesmíme dopustit,“ namítl Emmett chladně.

Ostatní jej jen pozorovali. „Pokud do zítřka nevykouzlíme Vince Margolina,“ namítl Brogan, „jak tomu chcete zabránit?“

„Jakýmkoli způsobem,“ odpověděl Emmett. Ze svého kufříku vyndal složku papírů. „Pánové, podívejte se prosím na tohle.“

Oates složku otevřel a beze slova prohlížel její obsah, načež ji podal Broganovi, po kterém ji dostal do rukou Metcalf. Když prošla rukama všech, jejich oči se obrátily k Emmettovi, jako by ho tak pověřovali, aby se chopil slova.

„Obsah té zprávy je pravdivý, pánové,“ řekl prostě.

„Jak to, že se to nedostalo ven už dříve?“ ptal se Oates. „Protože dosud nebyl důvod nařídit komplexní vyšetřování toho člověka,“ vysvětloval Emmett. „FBI nemá ve zvyku poukazovat na kostlivce ve skříních našich zákonodárců, dokud nemá v ruce přesvědčivé důkazy o jejich účasti ve zločineckých aktivitách. Rozvodové špinavosti, drobné poklesky, dopravní přestupky, sexuální úchylky, to všechno ukládáme do hlubokého sklepení a odvracíme zrak. Moran se jevil čistý, dokonce až příliš čistý na člověka, který se vyšplhal do nejvyšší politiky bez náležitého vzdělání, s průměrnou inteligencí, bez výrazné pracovitosti, bohatství či alespoň potřebných konexí. Nic v jeho povaze neukazovalo ani na agresivitu, ani na talent. Takže jsem se rozhodl zaplnit to velké bílé místo v jeho minulosti. A jak vidíte, pánové, výsledky nejsou zrovna doporučením pro papeže ke svatořečení.“

Metcalf znovu zalistoval složkou: „Ta chicagská brokerská firma, jak se jmenuje? Ano, Shaw, Hampshire a Farquher.“

„Fasáda pro praní Moranových úplatků a černých výplatních listin. Ta tři jména pocházejí z náhrobních kamenů z města Fargo v Severní Dakotě. Fingované obchody s akciemi zakrývají příjmy z úplatků od různých stínových zájmových skupin. V jednom případě jde o přidělování výhodných zakázek, jindy zase o městské rady toužící po federálních penězích, ať je to za jakoukoli cenu, nebo o platby podsvětí za drobné služby. Tváří v tvář předsedovi Sněmovny Moranovi vypadají i Bougainvilleové jako oddíl skautíků.“

„To musíme zveřejnit,“ řekl Brogan tvrdě.

„Nepospíchal bych s tím tolik,“ varoval Oates. „Moran udělá všechno, aby to popřel. Prohlásí, že jde o průhledné spiknutí s cílem odvrátit ho od bohulibého cíle přivést zemi ke smíření a jednotě. Už ho slyším, jak z kříže apeluje na americký smysl pro fair play. A než ho ministerstvo spravedlnosti skutečně skřípne, složí prezidentskou přísahu. Uznejte, že nelze postavit tuto zemi před dva impeachmenty během jednoho roku.“

Metcalf souhlasně přikývl: „Kdyby to přišlo vzápětí po prezidentově šílené zahraniční aktivitě a po Moranově náznacích o viceprezidentově sebevraždě, zmatek by mohl dostoupit míry, jakou by už veřejnost nemusela tolerovat. Naprostá ztráta důvěry ve federální instituce by v příštích volbách způsobila voličskou vzpouru, jež by mohla narušit základy politického systému dvou stran.“

.Anebo ještě hůř,“ přidal se Emmett. „Přibývá lidí, kteří odmítají platit daně na znamení nesouhlasu s tím, k čemu jsou federální příjmy používány. A nemohli byste jim mít za zlé, kdyby odmítli podporovat vládu neschopných vůdců a mistrů v oboru zlodějském. Stačí pět milionů lidí, kteří k příštímu patnáctému dubnu roztrhají formuláře daňových přiznání, a celé federální soukolí se zadrhne.“

Čtveřice mužů seděla v kanceláři obytného přívěsu nehybně jako postavy namalované na plátně. Ani jednu z naznačených domněnek nesměli podcenit. Nic takového se ještě nikdy nestalo. Naděje, že z nadcházející bouře vyplují bez pohromy, se stále víc vzdalovala.

Konečně promluvil Brogan: „Bez Margolina nic nesvedeme.“

„Ten chlapík z NUMA, Pitt, nám poskytl první kloudná vodítka,“ připomněl jim Brogan.

„A co si tedy myslí o tomhle?“ zeptal se Metcalf.

„Pitt se domnívá, že laboratoř k ovládání myšlenek, kde drží Margolina, je na palubě vlečného člunu.“

„Kdeže?“ zeptal se Metcalf, jako by se přeslechl.

„Na vlečném člunu,“ opakoval Emmett. „Ten by měl podle něj kotvit bůhvíkde na vnitrozemském vodním kanálu.“

„Pátráte po něm?“

„Nasadili jsme na to všechny muže, které můžeme s Martinem z našich agentur uvolnit.“

„Seznámíte-li mě s podrobnostmi a vypracujeme-li rychlý koordinační plán, nasadím do vymezených oblastí tolik vojenských sil, kolik si může ministerstvo obrany dovolit postrádat.“

„To by nám hodně pomohlo, generále, díky,“ ocenil nabídku Oates.

Zazvonil telefon a Oates se chopil sluchátka. Chvíli beze slova naslouchal a pak zavěsil: „Do prdele!“

Emmett ještě nikdy neslyšel od Oatese něco takového. Překvapeně se zeptal: „Kdo volal?“

„Dostal jsem zprávu ze Sněmovny od jednoho ze svých asistentů.“

„Co říkal?“

„Moran právě prosadil zákon o impeachmentu. Sněmovna ho odhlasovala.“

Ozval se Brogan: „To znamená, že mezi ním a Oválnou pracovnou stojí jen Senát.“

„V už tak napjatém časovém harmonogramu se mu podařilo získat nejméně deset hodin,“ poznamenal Metcalf.

„Nepodaří-li se nám najít Margolina do zítřka do této doby,“ prohlásil Emmett, „můžeme se rozloučit s nadějí na slušnou vládu.“

66

Giordino našel Pitta, jak se ve svém hangáru rozvaluje na zadním sedadle obrovského kabrioletu, nohy spuštěné otevřenými dveřmi na zem. Giordino musel obdivovat klasické tvary tohoto sportovního vozu. Karosérii této Isotty-Fraschini navrhoval v roce 1925 Ital Césare Sala a dal jí tvar rudého torpéda s dlouhými, doširoka roztaženými blatníky, aerodynamickou střechou a na špičku chladiče posadil stočenou kobru.

Pitt se vpíjel pohledem do černé tabule postavené na trojnožce asi tři metry od vozu. Připíchl na ni námořnickou mapu zobrazující celý vnitrozemský říční systém. Na tabuli načmáral pár poznámek a taky jakási jména, což mohl být seznam plavidel.

„Jedu zrovna od admirála," informoval ho Giordino.

„Nějaké nové zprávy?" zeptal se Pitt, aniž vzhlédl od tabule.

„Náčelníci štábů nasadili do pátrání ozbrojené jednotky. Spolu s agenty CIA a FBI do zítřejšího večera pročešou každý centimetr dané oblasti."

„Po zemi, po vodě i ze vzduchu," doplnil Pitt bez zájmu. „Od Maine po Floridu."

„Proč tak kysele?"

„Nehorázná ztráta času. Člun tam nenajdou," odpověděl Pitt a pohazoval si kouskem křídy.

Giordino na něj tázavě pohlédl: „Co to blábolíš? Ten člun tam někde musí být."

„To není tak jisté."

„Chceš říct, že hledají na nesprávném místě?"

„Vžij se do Bougainvilleů. Jistě bys na jejich místě očekával zevrubnou, důkladnou pátrací akci, ne?"

„Použil bych prostě jen rozum," odpověděl Giordino povýšeně. „Osobně bych buď ukryl člun do hustého stromoví, nebo do uzavřeného říčního skladiště, nebo bych změnil jeho zevnějšek, aby vypadal třeba jako obrovská drůbežárna nebo já nevím co. Že jej někam ukryjí, mi připadá naprosto logické

Pitt se rozesmál: „Obrovská drůbežárna, to jsi tedy vyždímal mozek, jen co je pravda.“

„Máš lepší nápad?“

Pitt vylezl z Isotty, přistoupil k tabuli a odhrnul mapu říčních cest. Odhalila jinou, zobrazující pobřeží Mexického zálivu. „Zdá se, že ano.“ Zaťukal prstem na červeně zakroužkovaný bod. „Člun se zajatou Loren a s Margolinem na palubě se nalézá, někde tady.“

Giordino přistoupil, aby si označenou oblast lépe prohlédl. Pak se podíval na Pitta způsobem, jakým se hledí na jedince ohlašující svými transparenty konec světa.

„New Orleans?“

„Pod New Orleansem,“ opravil ho Pitt. „Řekl bych, že teď kotví právě tam.“

Giordino zavrtěl hlavou: „Teď už to trochu přeháníš, nemyslíš? Chceš tvrdit, že Bougainvilleové odtáhli člun z Charlestonu okolo výběžku Floridy a zálivem až k Mississippi, tedy skoro dva tisíce osm set kilometrů, za pouhé čtyři dny? Promiň, kamaráde, ale ještě nikdo nepostavil tak rychlý remorkér.“

„Souhlasím,“ neodporoval Pitt. „Ale co když si cestu o dvanáct set kilometrů zkrátili?“

Jak?“ naléhal na něj Giordino hlasem, v němž se mísily pochyby s ironií. „Namontovali na člun kola a jeli po pevnině?“

„Nedělej si hloupou legraci,“ napomenul ho Pitt vážně. „Tak, že ho vlekli nedávno otevřeným Floridským kanálem, který vede od atlantického Jacksonvillu k řece Crystal v zálivu, a tak si ušetřili cestu kolem celé jižní části státu.“

Giordinovi to v té chvíli došlo. Podíval se pozorněji na měřítko mapy. Pak použil prsty jako odpichovátko a nahrubo změřil zkrácenou vzdálenost mezi Charlestonem a New Orleansem. Když se konečně obrátil opět k Pittovi, měl v tváři rozpačitý úsměv.

„Sedí to.“ Úsměv ale vzápětí zmizel. „Co to ale dokazuje?“

„Bougainvilleové určitě mají přísně střežený dok s terminálem, kde vykládají své pokoutní náklady. Domnívám se, že se nalézá někde na břehu řeky mezi New Orleansem a ústím do zálivu.“

„V mississippské deltě?“ Giordino neskrýval překvapení. „Jak jsi tuhle domněnku vyčaroval?“

„Podívej se,“ vyzval ho Pitt. Ukázal na výčet jmen lodí na tabuli a pak jej nahlas přečetl: „*Pilottown*, *Belle Chasse*, *Buras*, *Venice*, *Boothville*, *Chalmette*, všechny dnes registrovány jinde, ale v jednu dobu v majetku Bougainvilleovy námořní dopravy.“

„Pořád nechápu souvislost.“

„Podívej se znovu na mapu. Každá z těch lodí nese jméno některého města v říční deltě.“

„Třeba nějaký symbolický kód.“

„Pokud ano, je to jediná chyba, které se Bougainvilleové dopustili, když takovým kódem upozornili na oblast, kde provozují své nekalé obchody.“

Giordino se znovu díval na mapu: „Ano, sedí to jako šortky na mladé holce.“

Pitt zabušil klouby do mapy: „Vsadím svou Isottu-Fraschini proti tvému Broncu, že tam najdeme Loren.“

„Beru.“

„Dojeď do leteckého dispečinku NUMA a rezervuj pro nás tryskový Lear. Zavolám admirálovi a vysvětlím mu, proč odlétáme do New Orleansu.“

Giordino už spěchal ke dveřím. „Převezmu stroj a připravím ho k odletu, abychom odstartovali hned, jak dorazíš,“ zavolal přes rameno.

Pitt si pospíšil po schodech a do příručního zavazadla naházel nejnutnější oblečení. Otevřel skříň se zbraněmi a vyndal z ní automat Colt Thompson sériové číslo 8545, dva plné bubnové zásobníky s náboji ráže pětačtyřicet a všechno to uložil do pouzdra na housle. Pak zvedl telefon a vytočil číslo Sandeckerovy kanceláře. Ohlásil se jeho osobní sekretářce, která ho bez okolků spojila. „Admirále?“

„Ano, Dirku?“

„Myslím, že už vím, kde se nalézá člun.“

„Kde?“

„V deltě řeky Mississippi. Právě tam s Alem odlétáme.“

„Z čeho usuzujete, že je zrovna v deltě?“

„Zpola jde o odhad, zpola o dedukci, ale vypadá to jako zatím nejlepší stopa, na jakou jsme narazili.“

Sandecker chvíli mlčel, než opět promluvil. „Raději tam nelátejte," řekl sotva slyšitelným hlasem.

„Neletět tam? Proč prosím vás?"

„Alan Moran chce odvolat pátrání."

Pitt nevěřil vlastním uším: „Z jakého důvodu, ksakru?"

„Tvrdí, že je to plýtvání penězi daňových poplatníků, protože Vince Margolin nežije."

„Moran je kretén."

„Na důkaz svého tvrzení předložil šaty, které měl Margolin na sobě té noci, co všichni zmizeli."

„I tak musíme ještě myslet na Loren."

„I o ní Moran tvrdí, že zemřela."

Pod Pittem jako by se propadala půda: „Je to zatracený lhář!"

„Možná, ale má-li s Margolinem pravdu, pak očerňujete budoucího prezidenta Spojených států."

„Toho dne, kdy ten odporný skrček složí prezidentskou přísahu, se vzdám občanství."

„Možná nebudete sám," poznamenal Sandecker trpce. „Ale vaše osobní pocity situaci nezmění."

Pitt však neustoupil: „Ozvu se vám z Louisiany."

„Doufal jsem, že tohle řeknete. Budeme v úzkém kontaktu. Já se vynasnažím být vám odtud všemožně nápomocný."

„Díky, vy starý pokrytče."

„Pohněte kostrou a vyřiďte Giordinovi, ať už mi přestane krást doutníky.

Pitt se usmál a zavěsil. Dobalil zavazadlo a vystřelil z hangáru. Tři minuty po jeho odjezdu se rozezněl telefon.

Tři sta třicet kilometrů odtud Sal Casio popelavý v tváři zoufale, ale marně čekal, že ho někdo zvedne.

67

Dvě minuty po poledni prošel Alan Moran hlavním koridorem Kapitolu, sešel po úzkém schodišti a otevřel dveře odlehlé kanceláře, která skýtala nerušené soukromí. Většinu politiků v jeho postavení neustále obklopoval shluk asistentů, avšak Moran dával přednost samotářským způsobům, kdy jej nerušily zbytečné řeči.

Nikdy neztrácel ostražitý výraz antilopy, která na afrických pláních větří dravce. Oči bez výrazu patřily člověku, který nade vše miluje moc, ať jsou cena a prostředky vedoucí k jejímu dosažení jakékoli. Pro získání vysoké funkce v Kongresu zvolil Moran pečlivě propracovanou image. Navenek dával najevo hluboké náboženské zanícení, stal se ztělesněním přátelského plachého člověka se smyslem pro humor, personifikací souseda odvedle, jenž vždy ochotně půjčí svou sekačku trávy, a muže vzešlého z obyčejných poměrů, který se vypracoval jen vlastním úsilím.

Jeho soukromí nemohlo být k tomuto obrazu ve větším rozporu. Tajný ateista hleděl na své voliče a na veřejnost vůbec jako na tupou lůzu, jejíž chronické nářky mu umožňovaly ovládat ji a využívat pro své vlastní cíle. Nikdy se neoženil, neměl blízké přátele a žil šetrně jako kajícný mnich v nájemním bytě. Každý dolar přesahující životní minimum odcházel na konto jeho tajené firmy v Chicagu, kde rozmnožil finance z nelegálních příspěvků, úplatků a jiných neprůhledných operací. Šlo o fondy určené k posilování jeho mocenské základny, až nakonec zbylo na nejvyšších obchodních a vládních místech jen málo těch, kteří by s ním nebyli propojeni politickými službičkami nebo protekcí.

Když vstoupil, Douglas Oates, Sam Emmett, Martin Brogan, Alan Mercier a jesse Simmons, propuštěný právě z domácího vězení, už seděli v jeho kanceláři. Povstali, než zaujal své místo za stolem. Bylo v něm něco samolibého, co nikdo v jeho okolí nemohl přehlédnout. Svolal je všechny na své soukromé teritorium a jim nezbývalo než se podvolit.

„Děkuji vám, pánové, že jste přijali mé pozvání," začal s falešným úsměvem. „Předpokládám, že znáte jeho příčinu."

„Měli bychom si promluvit o vašem eventuálním převzetí prezidentského úřadu," odpověděl Oates.

„Nic eventuálního na něm není," odsekl Moran kousavě. „Senát by měl ukončit rozpravu o impeachmentu a přistoupit k hlasování v sedm hodin večer. Jako nejbližší v pořadí na uvolněnou funkci považuji za svou povinnost složit přísahu neprodleně poté a převzít odpovědnost za nápravu škod, které způsobily prezidentovy zhoubné představy."

„Nezdá se vám to poněkud unáhlené?" nadhodil Simmons.

„Pokud to znemožní prezidentovi činit další zkázonosné kroky, pak jistě ne."

Oates se tvářil pochybovačně: „Mohli by se najít jedinci, kteří by vaši uspěchanou reakci – přinejmenším než prohlásí Vince Margolina za mrtvého – mohli považovat za nevhodný pokus chopit se moci. Obzvlášť s ohledem na vaši úlohu v prezidentově odstavení."
Moran pohlédl nejprve na Oatese a pak sklouzl očima k Emmettovi: „Máte viceprezidentův oděv nalezený v řece."

„Naše laboratoř skutečně potvrdila, že patřil Margolinovi," připustil Emmett, „avšak nic nenasvědčuje tomu, že byl dva týdny ve vodě."

„Možná ho voda vyplavila na břeh, kde uschl."

„Říkal jste, že rybář, který vám onen důkaz přinesl do kanceláře, tvrdil, že oděv vylovil z řeky."

„Vy jste ředitel FBI," odsekl Moran, „vy byste tomu měl přijít na kloub. Já tu nejsem u výslechu."

„Možná by prospělo všem zde shromážděným," začal Oates potichu, „kdyby se v pátrání po Margolinovi pokračovalo."

„Zcela souhlasím," přidal se Brogan. „Dokud nenajdeme jeho tělo, nemůžeme ho odepsat."

„Vyskytne se zcela jistě mnoho otázek," navázal Mercier. „Například, jak zahynul."

„Bezpochyby se utopil," odpověděl Moran. „Nejspíš při potopení *Eagla*."

„Rovněž jste dosud uspokojivě nevysvětlil," pokračoval Mercier, „kdy a jak jste s Larimerem opustili jachtu a vydali se lovit ryby na dosud ještě stále blíže neurčené místo v Karibiku."

„S velkou radostí odpovím na všechny otázky kongresovému vyšetřovacímu výboru," prohlásil Moran. „Zcela jistě však ne tady a lidem, kteří proti mně stojí v opozici."

„Musíte chápat, že i přes chyby, kterých se dopustil, naše loajalita vůči prezidentovi trvá."

„O tom jsem ani na okamžik nezapochyboval," přisvědčil Moran. „Proto jsem si vás sem na dnešní ráno svolal. Deset minut poté, co projde impeachment Senátem, složím prezidentskou přísahu. Mým prvním krokem v úřadě bude oznámení vašich rezignací nebo váš vyhazov, můžete si vybrat. Po dnešní půlnoci nikdo z vás už nebude pracovat pro vládu Spojených států."

Úzká dlážděná silnice se klikatila zvolna dolů z vysokých horských hřebenů k Černému moři. Na zadním sedadle limuzíny Cadillac Seville se rozvaloval Vladimír Polevoj a četl nejčerstvější zprávu Alexeje Lugového. Tu a tam od ní vzhlédl k slunci zapadajícímu za obzor.

Kamkoli se limuzína hnula, lidé se po ní otáčeli. Tenhle zakázkový kousek s dřevěným obložením, barevnou televizí, stereosoupravou, elektricky ovládanou dělicí příčkou a barem s lihovinami si Polevoj objednal a dal dopravit do Moskvy údajně za účelem zkoumání jeho technologie. Avšak brzy si jej zabral pro sebe.

Dlouhý vůz proklouzl kolem zalesněného okraje rozervaného útesu a pak náhle silnice končila před mohutnými dřevěnými vraty zabudovanými ve vysoké cihlové zdi. Uniformovaný důstojník šéfovi KGB zasalutoval a pak stiskl tlačítko. Dveře se neslyšně otevřely a nabídly pohled do hluboké zahrady překypující květy. Vůz vjel dovnitř a zaparkoval u rozlehlého přízemního domu ve stylu současné západní architektury.

Polevoj vystoupil po točitých kamenných schodech a vešel do haly, kde jej uvítal tajemník prezidenta Antonova, a odvedl ho na terasu vybavenou stolem a křesly a s výhledem na moře.

Po chvíli se objevil i Antonov a v patách mu kráčela pěkná služebná s velkou mísou uzeného lososa, s kaviárem a vodkou. Antonov byl podle všeho dobře naložený a zcela neformálně se posadil na zábradlí terasy.

„Máte nádhernou novou daču," pochválil mu dům Polevoj.

„Děkuji. Nechal jsem ji navrhnout jedné francouzské architektonické firmě. Nestálo mě to ani rubl. Inspekcí státního stavebního výboru by samozřejmě neprošla, měli by ji za příliš buržoazní. Ale co? Časy se mění." Pak rázem změnil téma: „Máte nějaké novinky z Washingtonu?"

„Chystá se prezidentovo odvolání z funkce," oznámil Polevoj.

„Kdy?"

„Zítra touhle dobou."

„Jde o zaručenou zprávu?"

„Naprosto."

Antonov se chopil sklenky vodky a jedním douškem ji vypil. Dívka mu okamžitě znovu nalila. Polevoj ji podezříval, že neslouží hlavě Sovětského svazu jen k dolévání vodky.

„Nepřepočítali jsme se, Vladimíre?" zeptal se Antonov. „Nepředsevzali jsme si získat příliš mnoho v příliš krátkém čase?"

„Nikdo nedokáže odhadnout reakce Američanů. Nechovají se běžným způsobem."

„Kdo se stane novým prezidentem?"

„Alan Moran, dosavadní předseda Sněmovny."

„Dá se s ním spolupracovat?"

„Moje zdroje tvrdí, že je nevypočitatelný, ale nechá se ovlivnit."

Antonov pozoroval malý rybářský člun dole na mořské hladině: „Kdybych si mohl vybírat, dal bych přednost Moranovi před viceprezidentem Margolinem.

„To rozhodně," souhlasil Polevoj. „Margolin je zapřísáhlý nepřítel našeho komunistického zřízení a zastánce převahy americké zbrojní mašinérie nad naší."

„Lze z naší strany podniknout něco, zcela diskrétně, samozřejmě, co by usnadnilo Moranovi cestu do Bílého domu?"

Polevoj zavrtěl hlavou: „Nestojí to za riziko případného odhalení a následného útoku nepřátelské propagandy."

„Kde se nachází Margolin?"

„Pořád v rukou Bougainvilleů."

„Nehrozí nebezpečí, že ho ta stará mrcha pustí, aby překazil Moranovy plány?"

Polevoj bezradně pokrčil rameny: „Kdo dokáže předvídat její kroky?“

„Co byste udělal vy, Vladimíre, být na jejím místě?“

Polevoj se na okamžik zamyslel, než odpověděl: „Uzavřel bych dohodu s Moranem a společně bychom se zbavili Margolina.“

„Má Moran na něco takového žaludek?“

„Kdyby mezi vámi a supervelmocenským prezidentským postem stál jediný zajatec s velice nejistým osudem, váhal byste?“

Antonov se rozesmál tak hlasitě, že vyplašil ptáka na nedalekém stromě: „Vidíte do mě jak do akvária, příteli. Rozumím, jak to myslíte. Neváhal bych ani chvíli s jeho likvidací.“

„Americké sdělovací prostředky tvrdí, že Moran předložil důkaz o Margolinově sebevraždě utopením.“

„To znamená potvrzení vaší teorie,“ podotkl Antonov. „Nakonec nám starý ocelový lotos možná přece jen přinese užitek.“

„Přinejmenším nás naše ujednání s ní nic nestálo.“

„Když jsme u placení, jak to vypadá se zlatem?“

„Admirál Borčavskij zahájil operaci k jeho vyzdvižení. Předpokládá, že do tří týdnů vyzdvihne celý náklad.“

„Dobrá zpráva,“ přikývl spokojeně Antonov. „A co doktor Lugovoj? Neskončí jeho projekt s odstraněním prezidenta z úřadu?“

„Kdepak,“ odpověděl Polevoj. „Prezident má v hlavě úplnou pokladnici amerických tajemství. Lugovoj je z ní musí dostat.“

„Tak pokračujte. Předejte Lugovému seznam citlivých politických a vojenských témat, o kterých bychom se rádi něco dozvěděli. Zatím každý z vysloužilých amerických prezidentů pomáhal dál vládám radami a zkušenostmi, bez ohledu na to, jak neschopný byl ve funkci. Kapitalistické masy mají krátkou paměť. Prezidentovy dosavadní vědomosti i ty, které získá při konzultacích se svými následníky, se nám mohou v budoucnu velice hodit. Tentokrát už budeme trpěliví a půjdeme na věc zvolna. Z prezidentova mozku by se mohla vyklubat slepice, snášející zlatá špionážní vejce ještě dlouhá desetiletí.“

Polevoj zvedl sklenku k přípitku: „Připijme na nejlepšího tajného agenta, jakého se nám kdy podařilo získat.“

Antonov se usmál: „Ať nám vydrží.“

Na druhém konci světa seděl Raymon Edgely u řídicího pultu a studoval údaje, které se mu odvíjely na stůl v podobě nekonečného pruhu papíru. Nadzvedl brýle a promnul si oči. Navzdory nepopiratelné únavě nepřestával kolem sebe vyzařovat koncentrovanou nervní energii. Jeho soutěživý duch mu nedovolil polevit. Příležitost porazit svého největšího konkurenta v oboru psychologie jej zbavovala myšlenek na spánek.

Uznávaný badatel v oblasti psychiatrie doktor Hany Greenberg si zapaloval zahnutou hliněnou fajfku. Když malý kalíšek pokrytý hnědožlutými skvrnami rozdýmal, ukázal na počítačovou tiskárnu.

„Nemá smysl dál otálet, Rayi. Získané údaje považuji za dostatečné a navrhuji přistoupit k přepojení."

„Nerad bych to uspěchal bez absolutní jistoty, že Alexeje skutečně převezeme."

„Pusťte se do toho," vybízel ho Greenberg. „Přestaňte kolem toho chodit jak okolo horké kaše a dejte se do toho."

Edgely přehlédl svůj desetičlenný tým psychologů. S napjatým očekáváním mu pohled vraceli. Přikývl: „Dobrá, připravte se všichni k přepojení prezidentovy mozkové činnosti z implantátu na náš centrální počítač."

Greenberg obešel místnost, s každým prohodil pár slov, aby si ověřil poslední detaily. Tři členové týmu seděli u řídicího pultu, ruce na ovládačích. Zbytek hleděl na obrazovky a porovnával průběžné údaje.

Edgely si nervózně utřel dlaně do kapesníku. Greenberg se postavil trochu stranou za něj.

„Dejme pozor, abychom nevstoupili do zrovna probíhajícího myšlenkového obrazu anebo přímo do Lugového instrukcí," upozorňoval Greenberg.

„To je mi jasné," ujistil ho Edgely a nespouštěl oči z převodního displeje. „Náš počítač rovněž musí přesně vystihnout jeho srdeční rytmus a další životní funkce."

Programátor vydal příkaz a čekal. Čekali všichni se zatajeným dechem a pohledem fixovaným na prázdnou obrazovku, která jim každým okamžikem ohlásí úspěch či nezdar. Minuty ubíhaly za naprostého ticha. Rušil je jen tlumený hukot elektronických přístrojů

propočítávajících přesnou mikrosekundu vhodnou k vykonání daného příkazu. Tu na obrazovce zasvítil nápis: TRANSFER DOKONČEN.

Všichni naráz vydechli úlevou a pomalu se opět rozpovídali. Potřásali si rukama s nadšením srovnatelným s tím, jaké se vidí v řídicím středisku NASA po úspěšném startu rakety.

„Myslíte, že to Alexej zbaští?“ zeptal se Edgely.

„Buďte bez obav. Nenapadne ho ani náznak podezření. Jeho ego mu nikdy nedovolí připustit, že jsme mu vytřeli zrak.“ Greenberg se odmlčel a vypustil z úst kroužek kouře. „Zbaští všechno, co mu předhodíme, a odešle to do Moskvy, jako by šlo o největší špionážní svátost.“

„Doufám,“ řekl Edgely a otíral si zpocené, čelo. „Čeká nás další krok – dostat prezidenta do nemocnice Waltera Reeda a odstranit mu implantát.“

„Jedno po druhém,“ mírnil ho Greenberg a odkudsi vytáhl láhev šampaňského, zatímco zbylí členové týmu přistupován se skleničkami. Zátka vyletěla a bublinky zašuměly. Greenberg pozvedl číši.

„Na doktora Edgelyho,“ připil s úsměvem, „který právě vrátil KGB o deset let zpátky.“

ČÁST IV

STONEWALL JACKSON

12. srpna 1989
New Orleans, Louisiana

68

Pitt většinu letu prospal, zatímco Giordino pilotoval. Na jasné obloze žhnulo odpolední slunce, když klesali k modrozeleným vodám jezera Pontchartrain a namířili k malému letišti, jež se vylouplo z neworleanského pobřeží. Akvamarínově zbarvený letoun NUMA se dotkl asfaltové přistávací dráhy a doroloval do těsné blízkosti vrtulníku, na jehož boku stálo DELTA OIL LTD.

Z auta parkujícího opodál vystoupil v té chvíli muž v lehkém proužkovaném obleku a zamířil k nim. Sňal z očí sluneční brýle a napřáhl ruku na uvítanou k Pittovi, který právě vystupoval z letadla.

„Pan Pitt?“ zeptal se a v temně opálené tváři se mu blýskly bílé zuby.

„Ano, Pitt.“

„Clyde Griffin, zvláštní agent FBI, pověřený vedením expozitury v Louisianě.“

Z letadla vystoupil i Giordino a Pitt je vzájemně představil.

„Co pro vás můžeme udělat, pane Griffine?“

„Ředitel Emmett mě pověřil, abych vám tlumočil úřední rozhodnutí, že agentura vám neposkytne žádnou oficiální podporu při vašem pátrání.“

„Nevzpomínám si, že bych o nějakou žádal,“ odvětil Pitt.

„Řekl jsem ‚žádnou oficiální‘ podporu, pane Pitte.“ Tentokrát se bílé zuby ukázaly v širokém úsměvu. „Neoficiálně vzato, dnes je neděle. Ředitel naznačil, že co dělají jeho lidé ve svém volnu, je čistě jejich věc. Mám k dispozici osm mužů, kteří se domnívají, že vaše snahy jsou důležitější než jejich golfové partie.“

„Emmett s tím souhlasí?“

„Zcela mimo protokol, pane, důrazně naznačil, že nenajdeme-li viceprezidenta pěkně presto, nakope mi zadek tak, že se na něj dlouho neposadím.“

„Můj člověk,“ poznamenal Giordino.

„Seznámil vás někdo s tím, po čem jdeme?“ ptal se Pitt.

Griffin přikývl: „Po vlečném člunu. Už jsme jich prověřili asi dvě stě, tady odtud k Baton Rouge.“

„Hledali jste na jihu. Já se domnívám, že bychom měli hledat spíš severně.“

Griffin nejistě pohlédl k zemi: „Téměř všechny připlouvající nákladní lodi i tankery vykládají v městských docích. Zboží se dál na sever převáží remorkéry. Jen pár člunů pluje na jih kromě těch, které vezou odpadky určené k potopení do moře.“

„O důvod víc hledat právě tím směrem.“

Griffin je gestem pobídl k vrtulníku. „Moji lidé čekají v autech podél břehu řeky. Můžeme je směrovat ze vzduchu.“

„Je Delta Oil dostatečná kamufláž?“

„V těchhle končinách jsou tihle naftařští chrousti na obloze běžný jev,“ vysvětlil Griffin. „Dennodenně dopravují zásoby i osazenstvo na vrtné věže v zálivu i k ropovodu v bažinách. Nikdo si jich nevšímá.“

Pitt se omluvil, vrátil se do letadla a ve vteřině už z něj vycházel s pouzdrem na housle. Vstoupil do vrtulníku, kde mu představili pilotku, štíhlou blondýnu se zasněnýma očima a hlubokým hrdelním hlasem. Kdyby ji potkal jinde, Pitt by ji nikdy nepovažoval za agentku FBI, ani by nepředpokládal, že jí přezdívají „Tyčka“ Hoganová.

„Chcete hrát nahoře na housle?“ zeptala se Hoganová zvědavě.

„Nemám pak takový strach,“ odpověděl Pitt s úsměvem.

„Lidi jsou holt různí,“ opáčila s nedůvěřivým pohledem.

Připoutali se a Hoganová zvedla stroj, a než se stočili k jihu, proletěla s nimi nad středem města.

Malá zelená tramvaj mrštně uháněla na St. Charles Avenue po stříbřitých kolejích, které tu a tam vyslaly mezi korunami stromů odraz slunce. Pitt snadno rozeznal ohromnou bílou střechu Superdómu, největší sportovní stavby svého druhu na světě. Domy natěsnané jeden k druhému, úzké uličky Francouzské čtvrti a věže katedrály svatého Ludvíka se mihly po pravici. Pak konečně naletěli nad kalné, hnědozelené vody řeky Mississippi.

„Tak tady ji máme,“ hlásila Hoganová. „Old Man River, Řeka stařec, příliš hustá na to, aby se dala pít, a příliš řídká, aby šla orat.“

„Plavil jste se po ní někdy?“ ptal se Griffin.

„Vedl jsem před pár lety vědeckou výpravu k dvěma konfederačním vrakům z občanské války, asi devadesát kilometrů odtud po proudu v plaqueminském okrsku.“

„Tam znám jednu dobrou malou restauraci.

„Taky ji znám. U Toma se jmenuje. Mají tam vynikající ústřice ze zálivu, podávají je otevřené, na polovině lastury. Rozhodně si příště řekněte o speciální zálivku Tomovy matky z chili papriček. K ústřicím se hodí znamenitě.“

„Koukám, že se vyznáte.“

„Dělám, co mohu.“

„Máte představu, kde by mohli člun ukrývat?“

„Musíme se dívat po docích a skladištích, které vypadají hodně sešle a málo používaně, ale jsou přitom přísně střežené – množství hlídačů, vysoké oplocení, možná i psi. Zrezivělý člun v havarijním stavu najdeme někde poblíž. Odhaduji zhruba mezi *Pilottown*em a *Chalmette*.“

„Do *Pilottown*u se nedostanete jinak než lodí,“ řekl Griffin. „Dálnice Delta končí šestnáct kilometrů od něj ve *Venice*.“

„Díky za informaci.“

Letěli dál mlčky a řeka pod nimi plynula rychlostí téměř čtyř uzlů mezi ochrannými hrázemi. Na rozhraní pastvin spatřovali tu a tam malá ošuntělá stavení farem s pasoucím se dobytkem, která se střídala s pomerančovníkovými háji. Obloukem uhnuli nad bažiny, přeletěli Port Suplhur, s ohromnými hrázemi zabudovanými do břehu. Nad placatou, nezdravou krajinou se tyčily do více než patnáctimetrové výšky kopce žluté síry.

Následující půlhodina přinesla první z celkem tří falešných poplachů. Pár kilometrů pod Port Sulphur zahlédli opuštěnou konzervárnu s dvěma čluny uvázanými hned vedle. Griffin dal rádiem pokyn svým mužům, kteří kopírovali let vrtulníku jízdou po komunikacích na západním břehu. Blesková prohlídka přinesla jen prázdnou budovu a v člunech stojatou vodu a bahno. Pokračovali k jihu, letěli nad rozměrnými mokřinami a bažinatými rameny řeky, stáčejícími se do zálivu. Spatřili několik pasoucích se kusů vysoké, množství aligátorů slunících se v blátě a malé stádo koz, které k nim vzhlédlo s apatickým zájmem.

Velká nákladní loď si razila tupou přídí cestu proti proudu řeky. Vlajka svědčící o zemi původu byla rudá se zlatou hvězdou a žlutým srpem a kladivem.

„Rusové," podotkl Pitt.

„Ruské lodi tvoří značné procento z těch pěti tisícovek lodí, co každý rok připlují do New Orleans," vysvětloval Griffin.

„Nechcete se kouknout, co je támhle na tom člunu?" zeptala se Hoganová a ukazovala dolů. „Támhle za tím bagrem, u východního břehu."

Griffin přikývl: „Ano, podíváme se tam sami."

Hoganová pohodila na souhlas svou světlou hřívou. „Posadím vás támhle na tu hráz."

Zkušeně dovedla stroj na cestu vysypanou drcenými mušlemi, vedoucí po hřbetu hráze. Tři minuty nato už Griffin vbíhal po skřípající rampě na člun. Další tři minuty, a byl zpátky a zapínal si pásy.

„Nic?" zeptal se Pitt.

„Hnus. Je do půlky plný nafty. Asi sloužil jako čerpací stanice pro bagr."

Pitt pohlédl na hodinky. Půl třetí. Čas kvapil. Ještě pár hodin a Moran složí prezidentskou přísahu. „Tak zase do toho…" řekl.

„A půl je hotovo," deklamovala Hoganová, zatímco zvedala stroj a prudkým obloukem, který přiměl Giordina zkontrolovat si, zda má žaludek pořád na správném místě, se opět dostala nad řeku.

Dalších třináct kilometrů a další trefa vedle. Z člunu připoutaného podezřele blízko velkého hangáru námořní technické údržby se vyklubala opuštěná troska, jak zjistil pozemní tým po zběžné prohlídce.

Proletěli nad rybářskými městy Empire a Buras. Pak náhle, jen co zkopírovali říční ohyb, se jim před očima otevřel obraz, který jakoby vzešel ze starých dnů říční slávy, nádherná, výpravná a skoro už zapomenutá podívaná. Dlouhý bílý trup, široký komín a z něho stoupající pára plazící se po palubách – s plochým nosem přimáčknutým k západnímu břehu tu kotvil kolesový parník.

„Jako by ožil Mark Twain," poznamenal Giordino.

„Je nádherný," obdivoval Pitt bohatě zdobné vzory jeho mnohapatrové nástavby.

„To je *Stonewall Jackson*“ vysvětloval Griffin. „Sedmdesát let byl místní říční atrakcí.“

Přístavní můstky měl parník spuštěné, mířily k frontální části staré cihlové pevnosti postavené ve tvaru pětiúhelníku. Stálo tu značné množství zaparkovaných aut a houfy lidí se procházely po cvičišti a po cihlových hradbách. Uprostřed nedalekého pole se oblak modrého kouře vznášel nad dvěma řadami mužů, kteří stáli proti sobě a zjevně na sebe stříleli.

„Co se tu oslavuje?“ zeptal se Giordino.

„To je rekonstrukce občanské války,“ odpověděla Hoganová.

„Tomu nerozumím.“

„Přehrávají si historickou bitvu,“ vysvětloval Pitt. „Dobrovolníci se zformují do brigád a pluků podle skutečné vojenské organizace za občanské války. Oblečou si autentické uniformy a střílejí slepými náboji z přesných replik historických zbraní. Viděl jsem jednou rekonstrukci bitvy u Gettysburgu. Bývá to působivé, skoro jako opravdový boj.“

„Škoda že nemáme čas zastavit se a chvíli se dívat,“ zalitoval Griffin.

„Plaqueminský okrsek je pokladnicí,“ pokračovala Hoganová. „Ta budova postavená do hvězdice, kde inscenují tu bitvu, to je pevnost Jackson. Naproti přes řeku vidíte pevnost svatého Philipa, přesněji to, co z ní zbylo. Pevnosti tady v oblasti dobyl admirál Farragut, který v roce 1862 získal Yankeeům i New Orleans.“

Nevyžadovalo to žádnou velkou fantazii, aby se v představách rozezněla ohlušující kanonáda přestřelky mezi dělovými čluny Unie a konfederačními bateriemi. Avšak záhyb řeky, kudy si před více než stoletím admirál Farragut se svou flotilou probil cestu, byl dnes tichý. Voda plynula mírným proudem mezi břehy porostlými křovinami a dávno pokryla nánosy bahna vraky lodí, které tu v bitvě klesly ke dnu.

Hoganová se náhle vzpřímila na svém místě a upřeně se zahleděla přes ovládací desku stroje ven. Asi tři kilometry výše stála přídí po proudu loď upoutaná ve starém dřevěném doku, jehož sloupy vedly pod velké kovové skladiště. Za zádí lodi zahlédli říční člun a remorkér.

„To by mohlo být ono," řekla.

„Přečtete odtud jméno lodi?" požádal Pitt ze zadního sedadla pro cestující.

Hoganová na chvíli pustila řízení, aby si zastínila rukou oči: „Vypadá to jako… no, jako to město, který jsme před chvilkou přeletěli."

„Které město?"

„Buras."

„Máme z pekla štěstí," oznámil Pitt vítězoslavně. „Dostali jsme ji!"

„Kolem lodi není vidět žádná posádka," hlásil Griffin své pozorování. „Kolem celého místa je i ten váš vysoký plot, ale nevidím žádné strážné ani psy. Působí to na mě velice poklidným dojmem."

„Na to nemůžete sázet," namítl Pitt. „Vezměte to dolů po proudu, Tyčko, a až nebudeme na dohled, otočte to zpátky k západní hrázi, kde se setkáme s vašimi lidmi v autech.

Hoganová držela kurs asi pět minut, pak v rozmáchlém půlkruhu zatočila k severu a přistála na fotbalovém hřišti místní střední školy. Tam už na ně čekali agenti FBI namačkaní do dvou vozů.

Griffin se otočil, aby viděl dozadu na Pitta. „Vezmu svůj tým a vstoupíme přední bránou od nákladového doku. Vy a Giordino zůstaňte s Hoganovou a provádějte vzdušné pozorování. Měla by to být rutinní operace."

„Rutinní operace!" zhrozil se Pitt. „Myslíte si, že projdete bránou, blýsknete na ně odznaky FBI a všichni srazí patky? Omyl! Tihle lidé vraždí tak běžně, jako jiní připlácnou komára na zeď. Jestli tam chcete vyrazit jen tak nalehko, říkáte si o kulky do hlavy. Být vámi počkám a zavolám pro posily."

Griffinova tvář prozrazovala, že není z těch, kteří se nechají poučovat, jak mají dělat svou práci. Ignoroval Pitta a dál dával instrukce Hoganové.

„Dej nám dvě minuty, ať se dostaneme k bráně, pak to zvedni a začni kroužit nad skladištěm. Ohlas se našemu velitelství a seznam je se situací. A řekni jim, ať naši zprávu předají centrále ve Washingtonu."

Vystoupil a nasedl do předního vozu. Objeli školní tělocvičnu po téměř neviditelné cestě, vedoucí k doku Bougainvilleů, a zmizeli za hrází.

Hoganová vzlétla a zapnula vysílačku. Pitt se přemístil na místo vedle ní a sledoval, jak se Griffin a jeho tým blíží k vysokému řetězovému plotu obklopujícímu molo a skladiště. Se vzrůstajícím neklidem pozoroval Griffína, jak vystupuje z vozu a přistupuje k bráně, avšak nikdo mu nevyšel v ústrety.

„Něco se děje," podotkla Hoganová. „Člun a remorkér se daly do pohybu.

Měla pravdu. Remorkér odrážel od mola a svým plochým čelem tlačil člun před sebou. Kormidelník zručně vmanévroval obě plavidla do proudu a zamířil k zálivu.

Pitt popadl náhradní přilbu s komunikačním zařízením. „Griffine," vykřikl do mikrofonu, „člun opouští areál. Zapomeňte na tu loď i na skladiště. Vraťte se na silnici a pronásledujte je po zemi."

„Rozumím," zazněl Griffinův hlas.

Náhle se na lodi rozlétly dveře, na palubu se vyřítilo několik členů posádky a strhlo plátěné pokrývky ze dvou maskovaných palebných stanovišť na zádi a na přídi. Past sklapla.

„Griffine!" křičel Pitt do mikrofonu. „Zmizte odtamtud. Pro všechno na světě, zmizte…"

Varování přišlo pozdě. Griffin skočil do předního auta, které vystartovalo k hrázi do bezpečí právě v okamžiku, kdy dvacetimilimetrové kulomety Oerlikon začaly rozsévat smrt. Kulky trhaly kovové pláště zběsile prchajících aut, jako by byly z lepenky, tříštily okna a zařezávaly se do masa i kostí těch, kteří seděli uvnitř. Zadní vůz se bezmocně zastavil, těla z něj padala na zem, někteří mrtví na místě, jiní v marné snaze odplazit se do úkrytu. Griffinovi a mužům v jeho voze se podařilo zmizet za hrází, avšak žádný z nich neunikl zranění.

Pitt otevřel pouzdro na housle, bočním okénkem vystrčil hlaveň thompsona a pokropil příďový kulomet *Burasu*. Hoganová instinktivně vycítila, co má dělat, a natočila stroj tak, aby měl Pitt lepší palebný úhel. Muži na palubě padali v dešti střel, netušíce do okamžiku smrti, odkud přišly. Střelci na zádi měli více času zareagovat. Nechali Griffina, obrátili oerlikon a pálili k obloze. Hoganové se zdařil

husarský kousek vyhýbat se střelám, které míjely vrtulník nikoli o decimetry, nýbrž o pár centimetrů. Stroj v jejích rukou létal v kruzích, jako by ožil vlastním životem, a nad řekou se nesl ohlušující rachot kulometné palby.

Nakonec však střely z Burasu vrtulník přece jen zasáhly. Zabubnovaly na jeho trup a Pitt si musel rukou zastínit oči, když se sklo kokpitu rozprsklo a zasypalo je. Kulky s ocelovým pláštěm snadno provrtaly hliníkový trup a zasáhly i motor.

„Nic nevidím," hlásila Hoganová překvapivě klidným tónem. Tvář měla zakrvácenou, jak ji na několika místech pořezaly střepy, nejvíc krve však proudilo ze zranění na hlavě a oslepovalo ji.

Až na pár hlubokých škrábanců na paži se Pittovi zranění vyhnula. Podal samopal Giordinovi, který si právě rukávem utrženým z košile ovazoval tržnou ránu na pravém lýtku. Helikoptéra ztrácela rychlost a začala ostře klesat doprostřed řeky. Pitt se natáhl a převzal od Hoganové řízení právě včas, aby stačil uhnout před další vražednou dávkou z lodi. Z kormidelny a také z poklopů na palubě vyběhl snad tucet mužů a všichni začali pálit z automatických zbraní na poškozený vrtulník.

Z jeho motoru vytékal olej, lopatky vrtule vibrovaly. Pitt ubral plyn do té míry, aby zpomalování otáček nebylo příliš prudké. Všiml si, že řídicí pult dostal zásah a je na kusy. Věděl, že bojuje o nemožné – ve vzduchu už dlouho nevydrží. Pohyb vpřed se zpomaloval a začínal ztrácet kontrolu i nad pohyby do stran.

Na zemi poblíž hráze klečel Griffin, držel se za prostřelené zápěstí a v bezmocném vzteku sledoval boj vrtulníku, který mu připomínal velkého smrtelně zraněného ptáka. Trup měl tak provrtaný kulkami, že mu připadalo nemožné, aby na palubě někdo přežil. Sledoval, jak stroj pomalu skomírá za cukavého, nejistého letu proti proudu. Táhla se za ním dlouhá kouřová vlečka, a než mu zmizel z dohledu, s námahou přeletěl koruny stromů na březích.

69

Sandecker seděl v Emmettově soukromé kanceláři v centrále FBI a nepřítomně, s neradostnými myšlenkami žvýkal nedopalek doutníku. Brogan si nervózně pohrával s nedopitým šálkem dávno vystydlé kávy.

Vstoupil generál Metcalf a posadil se. „Vypadáte všichni jako funebráci," pokusil se o nucený žert.

„A jsme snad něco jiného?" namítl Brogan trpce. Jen co Senát rozhodne, nezbude nám než uspořádat zádušní mši."

„Před chvílí jsem se odtamtud vrátil," sděloval Metcalf. „Oates se tam v předsálí snažil přesvědčit prezidentovy spolustraníky, aby hlasovali proti."

„Má nějaké vyhlídky na úspěch?"

„Vůbec žádné. Senát jen formálně dodržuje pravidla rozpravy. Odteď za čtyři hodiny bude po všem."

Brogan potřásl s odporem hlavou: „Slyšel jsem, že Moran vyzval předsedu Nejvyššího soudu O'Briena, aby vedl ceremoniál přísahy."

„Ten slizák nehodlá ztratit ani minutu," zabručel Emmett.

„Nějaké zprávy z Louisiany?" ptal se Metcalf.

Brogan ušetřil generála svého pesimistického pohledu: „Už hodinu ani slovo. Poslední zpráva velícího důstojníka z tamní expozitury říkala, že se chystají k prohlídce slibně vyhlížejícího doku."

„Máme vůbec nějaký přesvědčivý důvod se domnívat, že Margolina drží právě v deltě Mississippi?"

„Jde jen o mlhavou domněnku mého ředitele oddělení pro speciální úkoly," odpověděl Sandecker.

Metcalf se obrátil k Emmettovi: „Jak pokračujete v postupu proti Bougainvilleům?"

„Nasadili jsme na ten případ skoro padesát našich lidí."

„Dojde k zatýkání?"

„Zbytečné. Min Koryo a Lee Tong by se do hodiny dostali zas ven."

„Důkazů je přece dost."

„Žádný takový, kterého by se nejvyšší státní žalobce mohl spolehlivě chytnout. K většině z jejich nelegálních obchodů dochází za našimi hranicemi, v zemích třetího světa, které se nevyznačují právě horoucí láskou ke Spojeným státům.“

Rozezvonil se telefon.

„Emmett.“

„Agent Goodman ze spojovacího, pane.“

„Co se děje, Goodmane?“

„Mám spojení s agentem Griffinem v Louisianě.“

„Už bylo na čase,“ odsekl Emmett netrpělivě. „Spojte nás.“

„Vydržte.“ Nastala krátká pauza, během níž se ozvalo jen slyšitelné cvaknutí, a pak Emmett zaslechl namáhavé oddechování. Přepnul na hlasitý poslech, aby slyšeli i ostatní.

„Griffine, tady Sam Emmett, slyšíte mě?“

„Ano, pane… zcela zřetelně.“ Vyslovoval jakoby s velkou bolestí. „Dostali jsme se do… maléru.“

„Co se stalo?“

„Zpozorovali jsme zakotvenou nákladní loď Bougainvilleů a opodál říční člun a remorkér, asi sto deset kilometrů nad New Orleansem. Než jsem si stačil s mým týmem sjednat vstup a prohlídku, zaútočili na nás těžkými zbraněmi z lodi. Každý dostal zásah… Mám dva mrtvé a sedm zraněných včetně mě. Byl to masakr…“ Griffin se rozkašlal a na chvíli umlkl. Když opět promluvil, hlas zněl ještě slaběji než předtím. „Omlouvám se, že jsem se neohlásil dříve, ale přestřelka vyřadila naši komunikační techniku a já musel ujít přes tři kilometry, než jsem našel telefon.“

V Emmettově tváři se objevil výraz účasti. Pomyšlení na krvácejícího muže plahočícího se v nesnesitelném letním vedru takovou dálku naleptala jeho jinak nelítostné emoce.

Sandecker přistoupil k telefonu: „Co Pitt s Giordinem?“

„Lidé z NUMA a jeden z mých agentů prováděli vzdušný průzkum z vrtulníku,“ odpověděl Griffin. „Šeredně je to pošramotilo a někde výš proti proudu šli dolů. Pochybuju, že někdo přežil.“

Sandecker ustoupil a z jeho tváře se vytratil život. Odvrátil se a v bezmocném hněvu zaťal pěsti.

Emmett se naklonil nad telefon: „Griffine?“

V odpověď zaznělo jen nejasné mumlání.

„Griffine, poslouchejte mě. Můžeme ještě chvíli pokračovat?“

„Ano, pane… Zkusím to.“

„Co ten člun, co se s ním stalo?“

„Remorkér… odtlačil ho remorkér.“

„Kam ho odtlačil?“

„Dolů po proudu… Naposledy byl vidět, jak míří k Rozcestí?“

„K jakému rozcestí?“

„Jde o poslední část dolního toku Mississippi, kde se řeka rozděluje do tří hlavních cest směřujících k moři,“ vysvětloval Sandecker. Jižní cesta, Jihovýchodní cesta a Lourtreská cesta. Většina velkých lodních společností využívá dvě první.“

„Jak je to dlouho, Griffine, co člun odplul?“

Odpověď nepřišla, neozýval se ani bzukot signalizující přerušené spojení jen ticho.

„Asi ztratil vědomí,“ řekl Metcalf.

„Posíláme vám pomoc. Rozumíte, Griffine?“

Stále ticho.

„Proč by vlekli člun na moře?“ uvažoval Brogan nahlas.

„Nenapadá mě žádný důvod,“ přisvědčil Sandecker.

Emmettův telefon se opět přihlásil zazvoněním, tentokrát po vnitřní lince.

„Mám tu naléhavý hovor pro admirála Sandeckera,“ ozval se jeho zástupce Don Miller.

Emmett vzhlédl: „Hovor pro vás, admirále. Jestli chcete, můžete si to vzít vedle.“

Sandecker mu poděkoval, vyšel do předpokoje, kde mu Emmettova osobní sekretářka postavila telefon na volný stůl.

Stiskl bíle blikající tlačítko: „Admirál Sandecker.“

„Malý okamžik, pane,“ zaslechl na druhém konci důvěrně známý hlas hlavní spojovatelky vedení NUMA.

„Haló.“

„U telefonu Sandecker. Kdo volá?“

„Dostat vás k telefonu dá pořádnou fušku, admirále. Kdybych neřekl, že se moje volání týká Dirka Pitta, vaše sekretářka by náš rozhovor nikdy nepovolila.“

„Kdo volá?“ opakoval Sandecker.

„Jmenuji se Sal Casio. Pracuji s Dirkem na případu Bougainvilleových.“

Po deseti minutách, když se konečně vrátil do Emmettovy pracovny, působil Sandecker užasle a otřeseně. Brogan okamžitě vycítil, že se něco děje.

„Co je s vámi?“ zeptal se ho. „Vypadáte, jako byste se právě srazil s kmotřičkou Smrtí.“

„Ten člun,“ zašeptal Sandecker téměř neslyšně. „Bougainvilleové uzavřeli dohodu s Moranem. Vezou člun na moře, kde ho hodlají potopit.“

„Prosím?“

„Nad Loren Smithovou a Vincem Margolinem byly vyneseny rozsudky smrti, aby se Moran mohl stát prezidentem. Člun se stane jejich hrobem v mnohasetmetrové hloubce.“

70

„Pozorujete, že by nás někdo sledoval?“ zeptal se kormidelník a přitom ovládal řídicí pult plavidla s jemností dirigenta velkého orchestru.

Lee Tong odstoupil od otevřeného okna v pozadí kormidelny a sklonil dalekohled. „Nic kromě zvláštního oblaku černého dýmu asi tři nebo čtyři kilometry za námi.“

„Asi hoří nafta.“

„Vypadá to, jako by se držel pořád za námi.“

„Pouhé zdání. Řeka má ve zvyku šálit zrak. Co se zdá jen půl druhého kilometru vzdálené, je od vás šest kilometrů. Světla tam, kde žádná být nemají. Lodi blížící se proti vám po řece, avšak rozplývající se před očima, jen co připlujete blíž. Jo, řeka z vás udělá hlupáka, když má náladu si hrát.“

Lee Tong se opět zadíval proti proudu. Už se naučil nevnímat kormidelníkovy nekonečné tirády o Mississippi, ale musel obdivovat jeho umění a zkušenosti.

Kapitán Kim Pu-džon pracoval už dlouho jako profesionální říční kormidelník Bougainvilleovy námořní dopravy, ale dosud se nezbavil asijské pověrčivosti. Jen zřídka odtrhl zrak od řeky a člunu před sebou, zkušeně vyvažoval rychlost čtyř motorů schopných vyvinout 12 000 koňských sil a zručně ovládal čtyři kormidla remorkéru pro pohyb vpřed a šest pro pohyb vzad. Pod jeho nohama duněly dieselové motory neustále naplno a hnaly před sebou říční člun rychlostí větší než pětadvacet kilometrů za hodinu, jež napínala spojovací lana.

Propluli kolem švédského tankeru, který mířil opačným směrem, a Lee Tong se musel přidržovat, jak se člun i remorkér rozhoupaly na vlnách. „Kdy se dostaneme do hlubších vod?“

„Patnáct kilometrů za námi jsme zanechali sladkou vodu a vyměnili ji za slanou. Pobřežní mělčiny bychom měli mít za sebou za dalších asi tak padesát minut.“

„Vyhlížejte červeně natřenou výzkumnou loď s britskou modrou vlajkou.“

„Nalodíme se na loď Královského námořnictva, až člun potopíme?“ divil se Pu–džon.

„Jde o starou norskou obchodní loď,“ vysvětloval Lee Tong. „Získal jsem ji před sedmi lety a přestavěl ji na vědecko–výzkumné plavidlo, což jako maskování docela zabírá na celníky a na pobřežní hlídku.“

„Doufejme, že to zabere i na všechny, co nás pronásledují.“

Lee Tong zavrčel: „Proč ne? Každý po nás pátrající Američan se dozví, že nás dopravili na britskou palubu, kde nás drží pod zámkem. Než výzkumná loď přistane v New Orleansu, budeme dávno v tahu.“

Pu–džon ukázal před sebe: „Tamhle je maják v Port Eads. Brzo vyplujeme na otevřené moře.“

Lee Tong pokýval hlavou se zlomyslným zadostiučiněním: „Když nás až doteď nezadrželi, propásli svou šanci, a to definitivně.“

Generál Metcalf dal v sázku svou dlouhou a bezúhonnou vojenskou kariéra, nedbal na Moranovy výhrůžky a nařídil vojenskou pohotovost ve všech státech na pobřeží zálivu. Z vojenské letecké základny Eglin a z letiště Hurlburt na Floridě startovaly taktické perutě i bojové stíhací letouny pro zvláštní operace a mířily k západu, zatímco z letecké základny válečného námořnictva Corpus Cristi v Texasu se útočné eskadry hnaly k východu.

Se Sandeckerem si pospíšili do Pentagonu, aby se z jeho generálního štábu chopili řízení záchranné operace. Jakmile se její mohutná soukolí dala do pohybu, nemohli dělat o moc víc než naslouchat hlášením a sledovat postup na ohromné satelitní fotomapě, promítané na plátno.

Metcalf špatně skrýval své obavy. Nervózně si mnul ruce a pomrkával po světélcích na mapě, jež znázorňovala postup vzdušného útoku a jednotlivá letadla přibližující se k červeně svítícímu kroužku.

„Za jak dlouho tam dorazí první stroje?“ zeptal se Sandecker.

„Za deset, nejpozději za dvacet minut.“

„A lodě?“

„Ne dřív než za hodinu,“ odpověděl Metcalf nespokojeně. „Zastihlo nás to nepřipravené. V oblasti nemáme jediné námořní plavidlo kromě atomové ponorky asi sto kilometrů od pobřeží.“

„Co pobřežní hlídka?“

„Mají tam jeden ozbrojený záchranářský kutr, který pluje od Grand Islandu. Mohl by to stihnout.“

Sandecker pohlédl na mapu: „Těžko. Je to skoro padesát kilometrů.“

Metcalf si utřel dlaně do kapesníku. „Vypadá to bídně,“ řekl. „Letecké nálety nemají jiný než zastrašovací efekt. Nemůžeme nařídit útok na remorkér, aniž bychom ohrozili člun. Prakticky je jeden přilepený na druhý.“

„Ať tak nebo onak, Bougainvilleové už zanedlouho člun potopí.“

„Škoda že tam nemáme aspoň jedno plavidlo. Mohli jsme se přinejmenším pokusit o výsadek na palubu člunu.“

„A o záchranu života obou vězňů.“

Metcalf se zhroutil do křesla: „Pořád se to ještě může podařit. Zvláštní bojová jednotka námořnictva SEAL by měla dorazit vrtulníkem v několika málo minutách.“

„Vzhledem k tomu, jak dopadli agenti FBI, půjdou i oni v podstatě na jatka.“

„Představují naši poslední naději,“ vydechl Metcalf bezmocně. „Pokud se to nepodaří jim, pak už nikomu.“

První stroj, který dorazil na místo, nebyla ječící bojová stíhačka, ale čtyřmotorový průzkumný letoun, jejž námořnictvo získalo od meteorologické hlídky. Jeho pilot, mladík kolem pětadvaceti s chlapeckou tváří, poklepal druhému pilotovi na paži a ukázal vlevo dolů.

„Remorkér, a tlačí říční člun. Kvůli nim nejspíš vypukl takový poprask.“

„Co uděláme?“ zeptal se druhý pilot, o málo starší mladík s úzkou čelistí a bujnou hřívou rezavých vlasů.

„Oznámíme tu potěšující zprávu na základnu. Pokud si ji ovšem nechceš nechat pro sebe.“

Sotva minutu poté, co zpráva odešla, ozval se z rádia nevlídný hlas: „Kdo velí letadlu?“

„Já.“

„Kdo je to já‘?“

„Nejdřív vy.“

„Tady je generál Clayton Metcalf, náčelník štábu.“

Pilot se usmál a ukazováčkem si vykroužil kolečko na čele. „Zbláznil jste se, nebo si děláte srandu?“

„Debata o mé příčetnosti není na pořadu dne a – ne, nedělám si srandu. Vaše jméno a hodnost, prosím.“

„Stejně mi to neuvěříte.“

„Nechte na mně, ať to posoudím.“

„Poručík Ulysses S. Grant.“

„Proč bych vám to neměl věřit?“ rozesmál se Metcalf. „Tak se jmenoval i jeden skvělý třetí baseballový chytač.“

„To je můj otec,“ vydechl Grant nevěřícně. „Vy si ho pamatujete?“

„Za špatnou paměť se nedávají čtyři hvězdy,“ odpověděl Metcalf. „Máte na palubě televizní zařízení, poručíku?“

„Ano… ano, pane,“ Grant mírně zadrhával, když mu došlo, s kým skutečně mluví. „Natáčíme pro meteorology postup oblačných front.“

„Pověřím našeho spojovacího důstojníka, aby sdělil vašim lidem frekvenci satelitního přenosu do Pentagonu. Nespouštějte remorkér z hledáčku kamery.“

Grant se obrátil ke spolupilotovi: „Proboha, chápeš z toho něco?“

71

Remorkér minul vyhlídku u lodivodské stanice Jižní cesty, poslední výspu kalné Mississippi, a vyplul na volné moře.

Kapitán Pu–džon oznámil: „Za půl hodiny opustíme mělčinu.“

Lee Tong nepřítomně přikývl s pohledem upřeným na meteorologický letoun, který nad nimi kroužil. Pak uchopil dalekohled a pátravě prohlížel hladinu. Jedinou lodí v dohledu bylo jeho falešné vědecko–výzkumné plavidlo asi třináct kilometrů východně na levoboku.

„Dostali jsme je,“ konstatoval spokojeně.

„Ještě na nás mohou udeřit ze vzduchu.“

„A riskovat potopení člunu? To se mi nezdá. Potřebují viceprezidenta živého.“

„Odkud vědí, že je na palubě?“

„Nevědí to, přinejmenším si tím nejsou jisti. O důvod víc, proč si rozmyslí zaútočit na možná zcela nevinný remorkér, který doprovází na moře člun s odpadky.“

Po schůdcích do kormidelny se vyškrábal jeden z členů posádky. „Pane,“ ukazoval k zádi, když vstoupil, „blíží se k nám letoun.“

Lee Tong namířil dalekohled směrem, kterým mířila námořníkova ruka. K remorkéru se těsně nad hladinou blížil vrtulník amerického námořnictva.

Zamračil se a přikázal: „Uvědomte o tom posádku.“

Námořník zasalutoval a odspěchal.

„Jestli je vybavený těžkou výzbrojí,“ ozval se Pu–džon stísněně, „může držet minimální výšku kousek od nás a rozstřílet nás na cucky, aniž by zasáhl člun.“

„Naštěstí jde o výsadkový vrtulník. Zřejmě přiváží tým SEAL. Zamýšlejí vzít remorkér ztečí.“

Poručík Homer Dodds vystrčil hlavu z bočních výsadkových dveří helikoptéry a podíval se pod sebe. Ty dvě lodi vypadají naprosto mírumilovně, napadlo ho, teď ještě s tím námořníkem, který vyšel

z kormidelny a zamával jim na pozdrav. Ničím neobvyklé nebo podezřelé. Ani výzbroj, na niž ho upozorňovali, neviděl.

Promluvil do mikrofonu: „Navázali jste rádiové spojení?“

„Projeli jsme všechny rádiové frekvence, co jsou na seznamu, a nereagovali, odpověděl pilot z kokpitu.

„Tak jo, vysaď nás na ten člun.“

„Provedu.“

Dodds se chopil megafonu a promluvil do něj: „Ahoj, remorkére. Hovoří k vám americké námořnictvo. Snižte rychlost a zastavte. Vstoupíme na vaši palubu.“

Námořník dole pod nimi si přiložil dlaň k uchu a signalizoval, že pro hřmot motorů helikoptéry neslyší. Dodds zopakoval výzvu a námořník jej gestem zval na palubu. Dodds se už nacházel v dostatečné blízkosti, aby viděl, že jde o Asiata.

Remorkér a člun snížily rychlost natolik, že jimi už pohupovaly vlny. Pilot dovedně využíval větru a se strojem se vznášel nad plochou palubou člunu připraven klesnout až na metr k palubě a umožnit tak výsadek Doddsova bojového týmu.

Dodds se otočil a naposledy přehlédl své muže. Byli šlachovití a odolní a zřejmě byli i nejdrsnější, nejneotesanější a nejzavilejší bandou chladných zabijáků, jakou námořnictvo mělo. Jako jediná jednotka, které Dodds kdy velel, skutečně milovali boj. Těšili se na něj, zbraně v pohotovosti, připraveni na všechno. Snad kromě naprostého překvapení.

Helikoptéra klesla už na ani ne tři metry k člunu, když se palubní poklopy náhle otevřely a dvacítka námořníků na ně spustila palbu z útočných karabin Steyr–Mannlicher AUG.

Na jednotku SEAL se sypaly střely kalibru .223 ze všech stran a z rychle se šířícího kouře zaznívalo úpění raněných. Dodds a jeho tým odpověděli brutálně a kosili každého námořníka, který se opomněl krýt. Avšak střely provrtávaly helikoptéru jako proud z hasičské hadice a kabina se proměnila v jatka. Nebylo kam se ukrýt. Jakoby stáli zády ke zdi slepé uličky.

Rachot soustředěné palby zahlušil zvuk motoru helikoptéry. Pilot dostal zásah hned s prvními výstřely, které roztříštily okna kokpitu a zasypaly jej úlomky plexiskla a kovu. Helikoptéra se otřásala a

točila se divoce na místě kolem vlastní osy. Druhý pilot zápasil s řízením, to však už nereagovalo.

Na místo dorazily stíhačky a bleskurychle vyhodnotily situaci. Velitel eskadry rozdal kvapné povely a zamířil střemhlav dolů, kde co nejníže přeletěl nad zádí remorkéru ve snaze odvrátit palbu od poškozené a dýmající helikoptéry. Ale jeho uskok nezabral. Lee Tongovi střelci na ně nebrali zřetel. Zjevně bezradní kvůli rozkazu neopětovat palbu, nalétávali stále níž, až jeden z pilotů odsekl remorkéru anténu radaru.

Helikoptéra příliš zdecimovaná na to, aby se udržela ve vzduchu, nakonec vzdala marné úsilí a i s nebohou posádkou mrtvých a raněných spadla do moře nedaleko člunu.

Sandecker a Metcalf zděšeně sledovali drama, které jim zprostředkovala videokamera meteorologického letounu. V generálním štábu panovalo hrobové ticho a všichni jen mlčky čekali, až jim kamera ukáže, zda někdo přežil. Šest hlav, víc jich na modré mořské hladině nenapočítali.

„Hra skončila," oznámil Metcalf s mrazivou osudovostí.

Sandecker neodpovídal. Odvrátil se od obrazovky a dopadl ztěžka do křesla u dlouhého zasedacího stolu. Elán a odhodlání jej opustily.

Metcalf vypadal jako bez života, když naslouchal hlasům pilotů ozývajícím se z reproduktorů. Neskrývali bezmocný vztek na to, že nemohli tvrdě zaútočit na remorkér. Nikdo jim neřekl o zajatcích držených na palubě člunu a oni teď nahlas proklínali nejvyšší velení, aniž věděli, že jejich slova doléhají až do tisíce kilometrů vzdáleného Pentagonu.

V Sandeckerově tváři se ukázal náznak úsměvu. Nemohl si pomoci, ale byli mu sympatičtí.

Pak zazněl přátelský hlas: „Tady je poručík Grant… Smím s vámi mluvit takhle přímo, generále?"

„To je v pořádku, hochu. Mluv."

„Do oblasti se blíží dvě lodi, pane. Ukážu vám nejprve první z nich."

S novým záchvěvem naděje se vpili očima do obrazovky. Obraz byl zpočátku malý a nezřetelný. Pak kameraman meteorologického letounu najel na červeně natřenou loď.

„Tady odtud z výšky bych řekl, že jde o výzkumné plavidlo," hlásil Grant.

Náhlý závan větru se chopil vlajky na jejím identifikačním stožáru a rozvinul jim před očima její modř.

„Britové." V Metcalfově hlase se dalo vycítit zklamání. „Nemůžeme chtít po cizincích, aby za nás umírali."

„To máte jistě pravdu. Ještě jsem se nesetkal s oceánografem s automatickou zbraní v ruce."

Metcalf se obrátil a zavolal: „Grante!"

„Ano, pane?"

„Obraťte se na britské výzkumné plavidlo s žádostí, aby vzali na palubu ty z posádky helikoptéry, kteří přežili."

Než stačil Grant odpovědět, obraz se prudce zhoršil a nakonec celá obrazovka zčernala.

„Nemáme obraz, Grante."

„Okamžik, generále. Kolega, který obsluhuje kameru, mi zrovna hlásí, že mu došla baterka. Dá tam novou, okamžik."

„Co se děje s remorkérem?"

„I s člunem pokračují v plavbě, teď jen o poznání pomaleji než předtím."

Metcalf se obrátil k Sandeckerovi: „Prostě dnes nemáme štěstí, co říkáte, Jime?"

„Máte pravdu, Claytone. Dnes se nám vyhýbá…" Zaváhal: „Samozřejmě, pokud to druhé plavidlo není ozbrojený kutr pobřežní hlídky."

„Grante!" zaburácel Metcalf.

„Už to bude, pane."

„O to mi teď nejde. Ta druhá loď, kterou jste hlásil, co je to zač? Pobřežní hlídka nebo námořnictvo?"

„Ani to, ani to. Normální civilní."

Metcalf se zklamaně stáhl, ale v Sandeckerovi vzplála jiskřička naděje. Chopil se mikrofonu.

„Grante, tady je admirál Sandecker. Mohl byste tu loď popsat?"

„Rozhodně nevypadá jako lodě, se kterými se v oceánu běžně setkáváme.“

„Jakou má národnost?“

„Jak to myslíte, národnost?“

„Vlajku, člověče. Pod jakou vlajkou pluje?“

„To mi neuvěříte.“

„Vyklopte to, rychle.“

„No, admirále, i když jsem se narodil a vyrostl v Montaně, četl jsem dost historických knížek na to, abych poznal konfederační vlajku.“

72

Jako by se ta loď vynořila z dávno zmizelého světa, její mosazná parní píšťala prořezávala vzduch, kolesa po stranách čeřila bíle zpěněné chocholy mořských vln a vysoký dvojitý komín plival oblaka černého kouře. *Stonewall Jackson* si razil cestu k remorkéru s těžkopádným půvabem těhotné jižanské krásky podkasávající si sukně, aby zdolala blátivou louži.

Skřehotající rackové klouzali ve větru nad zádí s ohromnou vlajkou s hvězdami a zkříženými břevny a nad mužem, který na střeše paluby Texas s vervou mlátil do klaviatury starožitných parních varhan a hrál Dixie, dávnou jižanskou hymnu. Pohled na starý parník brázdící mořské vlny vzrušil i piloty stíhaček prohánějících se na nebi. Tušili, že se stali svědky dobrodružství, jaké už nikdy nezažijí.

Z vyšňořené kormidelny sledovali Pitt a Giordino člun i remorkér, přibližující se s každým záběrem devítimetrových lopatkových koles.

„Ten chlápek měl pravdu," zvolal Giordino, aby přehlušil parní píšťalu i varhany.

„Který chlápek?" zeptal se Pitt podobně nahlas.

„Ten, který říkal, ‚šetřte si své konfederační peníze, Jih opět povstane'."

„Naštěstí pro nás povstal," odpověděl Pitt s úsměvem.

„Dotahujeme se na ně," dal se slyšet šlachovitý drobný mužík, který oběma rukama svíral téměř dvoumetrové kormidelní kolo.

„Zpomalili," souhlasil Pitt.

„Pokud nevybuchnou kotle a moje stařičká zlatá holčička se nerozsype v těchhle zatracených vlnách…" Muž u kormidla neodpověděl, téměř nepostřehnutelně odvrátil velkou hlavu s bílým plnovousem a s překvapující přesností zacílil tabákovou močku do mosazného plivátka, načež nevzrušené pokračoval: „… měli bychom se během tří kilometrů dostat před ně."

Kapitán Melvin Belcheron velel parníku *Stonewall Jackson* třicet ze svých dvaašedesáti let. Znal každou boji, každý záhyb řeky, každou písečnou naplaveninu a každé světýlko na břehu řeky od St.

Louis do New Orleansu. Ted však vyplul se svou lodí poprvé na otevřené moře.

Stařičkou zlatou holčičku postavili v roce 1915 na řece Ohio v Columbusu v Kentucky. Spolu s obdobnými plavidly patřila k posledním, které rozdmýchávaly zbytky vzpomínek na zlatou éru paroplavby, a takové jako ona se už neviděly. Vůně spalovaného uhlí, sykot parního motoru a rytmické čvachtání lopatkového kolesa budou už zanedlouho patřit jen na stránky dějepisu.

Masivní, i když nepříliš hluboký dřevěný trup měřil dvaaosmdesát metrů na délku a třináct na šířku. Její vodorovné nekondenzující motory vyvíjely zhruba čtyřicet otáček za minutu. Výtlak jí propočítali na něco přes tisíc tun a i přes svou objemnost měla ponor pouhých osmdesát centimetrů.

Dole pod hlavní palubou čtyři zpocení a mourem černí topiči zběsile házeli lopatami uhlí do pecí pod čtyřmi vysokotlakými kotli. Začal-li se tlak šplhat k červené rysce, hlavní strojník McGeen, nevrlý starý Skot, pověsil na ciferník svůj klobouk.

McGeen jako první navrhl pronásledování poté, co Pitt nouzově přistál s vrtulníkem v mělké vodě nedaleko Fort Jackson, přebrodil se s Giordinem a Hoganovou na břeh a objasnil situaci. Nejprve dávali najevo neskrývanou nedůvěru, avšak když si prohlédli jejich zranění, jako řešeto prostřílený vrtulník a když vyslechli zástupce šerifa, který vyprávěl o mrtvých a zraněných agentech FBI několik kilometrů po proudu, McGeen zatopil pod kotli, Belcheron shromáždil posádku a na palubu napochodovalo čtyřicet mužů ze 6. louisianského regimentu, kteří za trvalého povyku a vzájemného pošťuchování za sebou táhli i dvě starobylá polní děla.

„Sypte to tam, hoši," pobízel McGeen svou černou partu. S pěstěnou kozí bradkou a vyčesaným obočím vypadal v záblescích ohně z otevřené pece jako ďábel. „Chce to víc páry, máme-li zachránit viceprezidenta."

Stonewall Jackson se hnal za remorkérem a člunem, jako by sám cítil závažnost tohoto okamžiku. Jako nový mohl udělat téměř pětadvacet kilometrů za hodinu, ale za posledních čtyřicet let jej nikdo nenutil plout rychleji než dvacetikilometrovou rychlostí. Po proudu řeky se hnal nejprve třiadvaceti–, pak pětadvaceti–, šestadvaceti– a

nakonec více než osmadvacetikilometrovou rychlostí. Z Jižní cesty na volné moře vyplul rychlostí přes dvaatřicet kilometrů v oblaku kouře a jisker dštících z komína.

Příslušníci 6. louisianského regimentu – zubaři, instalatéři, účetní, zkrátka ti, kteří se pro zábavu zúčastňovali rekonstruovaných bitev občanské války – se teď potili a funěli ve vlněných popelavě šedých uniformách nepopsatelného střihu, které kdysi tvořily výstroj armády konfederačních států Ameriky. Pod velením svého majora navršili na palubě obranný val z žoků bavlny. Dvě napoleonská dvouliberní děla umístili na příď a do jejich nevrtaných hlavní nasypali koule z kuličkových ložisek, která vyprosili u McGeena ze skladu náhradních dílů pro strojovnu.

Pitt pozoroval rostoucí opevnění. Bavlna proti oceli, napadlo ho jednoranné muškety proti automatickým zbraním.

Rýsoval se před nimi zajímavý boj, i když asi předem prohraný.

###

Poručík Grant odtrhl zrak od neuvěřitelného výjevu pod křídly a poslal radiovou depeši plavidlu s britskou vlajkou.

„Tady je meteorologická služba letectva nula–čtyři–nula, volám oceánografické výzkumné plavidlo. Slyšíte mě?“

„Jasně že, Amíku, slyšíme tě báječně,“ odpověděl srdečný hlas, jako by se jeho držitel právě vrátil z kriketu. „Tady je loď Jejího Veličenstva Pathfinder. Co pro vás můžeme udělat, nula–čtyři–nula?“

„Necelých pět kilometrů od vás polyká andělíčky vrtulník. Můžete se postarat o trosečníky, *Pathfindere*?“

„To si piš, že můžeme. Přece nenecháme ty chudáky utopit, co bysme to byli za lidi.“

„Obkroužím místo havárie, *Pathfindere*. Sledujte mě.

‚Jasná zpráva. Už se tam hrneme. Konec.“

Grant zaletěl nad těch pár mužů zápasících s vlnami. Záliv byl teplý, takže jim nehrozilo podchlazení, ale krvácející zranění mohla přilákat žraloky.

„Nemáš zrovna velkou autoritu,“ poznamenal druhý pilot.

„Co tím myslíš?“ nechápal Grant.

„Ta anglánská loď se na tebe vykašlala. Otočila to pryč.“

Grant se naklonil a natočil letadlo tak, aby viděl protějším oknem ven. Druhý pilot měl pravdu. *Pathfinder* si to namířil přesně opačným směrem od trosečníků z helikoptéry a hnal se přímo k parníku Stonewall Jackson.

„*Pathfindere*, tady je nula–čtyři–nula," zavolal Grant. „Co se děje? Odpovězte. Co se děje?"

Odpověď nepřišla.

„Pokud netrpím nějakou zatracenou halucinací," pravil Metcalf s pohledem upřeným na obrazovku, „pak ta relikvie z Toma Sawyera zamýšlí zaútočit na remorkér."

„Všechno tomu nasvědčuje," souhlasil Sandecker.

„Odkud se podle vás vzala?"

Sandecker stál s rukama zkříženýma na prsou a z obličeje mu sálalo nepopsatelné nadšení. „Pitte," zamumlal pro sebe tiše, „ty nenapravitelnej frajere."

„Říkal jste něco?"

„Jen přemýšlím nahlas."

„Čeho mohou dosáhnout?"

„Myslím, že zamýšlejí přirazit a provést výsadek."

„To je šílenství, naprosté šílenství," hrozil se Metcalf. „Ti ozbrojenci je rozstřílejí na maděru."

Sandecker náhle zpozorněl. Všiml si v pozadí obrazovky čehosi, co ušlo jak Metcalfovi, tak i všem ostatním, kteří se dívali.

Admirál popadl Metcalfa za paži: „Ta britská loď!" Metcalf polekaně vzhlédl. „Co to dělá?"

„Proboha živého, vždyť sám vidíte. Žene se k parníku."

Metcalf pozoroval, jak se vzdálenost mezi oběma plavidly rychle zmenšuje, sledoval stopu za parníkem, která se proměnila v bílou pěnu, jak se loď hnala plnou parou vpřed.

„Grante!" zvolal.

„Tady, pane!"

„Jak to, že ta anglická loď nepluje na pomoc trosečníkům ve vodě?"

„Nevím, generále. Její kapitán potvrdil mou žádost o pomoc, ale místo toho se žene k tomu starému parníku. Už jsem se s ním nedokázal znovu spojit. Zdá se, že moje volání ignoruje."

„Sejměte je!“ žádal Sandecker. „Dejte rozkaz ke vzdušnému útoku a sejměte tu pakáž!“

Metcalf váhal zmítaný protichůdnými pocity: „Proboha, vždyť pluje pod britskou vlajkou.“

„Vsadím svou hodnost, že jde o loď Bougainvilleů a že ta vlajka je jen zástěrka.“

„To nemůžete vědět.“

„Možná ne. Ale vím jistě, že pokud rozmetá ten parník na třísky, přijdeme o poslední šanci na záchranu Vince Margolina.“

73

Palba oddílu SEAL zničila v kormidelně remorkéru jeho řídicí panel, takže se nedala ovládat kormidla. Kapitánu Pu–džonovi nezbývalo, než zpomalit a manévrovat lodí prostřednictvím klapek motoru.

Lee Tong mu nevěnoval jediný pohled. Měl dost práce s radiovou instruktáží kapitána *Pathfinderu* a k tomu nespouštěl oči z parníku valícího se vpřed.

„Konečně se obrátil k Pu–džonovi: „Můžeme plout zase nejvyšší rychlostí?“

„Třináct kilometrů je maximum, jaké si mohu dovolit, chci-li udržet přímý kurs.“

„Jak daleko ještě musíme plout?“ ptal se Lee Tong už podesáté během jediné hodiny.

„Hloubkoměr ukazuje, že dno začíná klesat. Tři kilometry by měly stačit.“

„Tři kilometry,“ opakoval Lee Tong zamyšleně. „Čas rozmístit rozbušky.“

„Upozorním vás signálem sirény, až budeme nad dvousetmetrovou hloubkou,“ navrhl Pu–džon.

Lee Tong se zahleděl přes kalné moře znečištěné naplaveninami z Mississippi. Domnělému vědeckému plavidlu scházelo už jen pár set metrů do chvíle, kdy se zařízne do křehkého boku parníku *Stonewall Jackson*. Až sem k němu s větrem doléhal naříkavý zvuk parních varhan.Vrtěl hlavou a přemýšlel, kdo má na svědomí, že se tu ten starý říční parník tak nečekaně objevil.

Právě se chystal opustit kormidelnu, když si povšiml, že jedno z letadel kroužících neustále nad nimi se náhle odpojilo od formace a zamířilo prudce k hladině.

Přízračně bílý bojový letoun námořnictva F/A 21 sletěl až na šedesát metrů k hladině a vypustil dvě protilodní střely. Lee Tong sledoval v němé hrůze, jak laserem řízené hlavice sviští nad hladinou, zařezávají se do červeného trupu lodi, kterou následující výbuch

nejen zastavil v rozjezdu, ale změnil celou její nástavbu v groteskně pokroucený ocelový útvar. Vzápětí následoval druhý výbuch, který zahalil loď do ohnivé koule. Chvíli tak setrvala, jako by se zastavila v čase.

Lee Tong se mohl jen dívat v ohromení a beznaději, jak se pochroumaná loď převrací a mrtvá klesá ke dnu zálivu a pohřbívá tak i všechny jeho naděje na vlastní záchranu.

Ohnivé trosky *Pathfinderu* se rozletěly do všech stran a na palubě parníku *Stonewall Jackson* zažehly několik drobných požárů, které posádka hbitě uhasila. K hladině nad potopenou lodí stoupaly černé olejnaté bubliny a k obloze se nesla syčící pára a kouř.

„Kristovy rány!“ Kapitán Belcheron uneseně zíral. „Podívejme se! Ti hoši od námořníků se vyznají, klobouk dolů.“

„Někdo nad námi nám drží palce,“ poznamenal Pitt vděčně. Obrátil zrak ke člunu. Z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst a až na mírné pohupování tělem, kterým vyrovnával pohyb lodi, by se mohlo zdát, že je vytesaný ze dřeva. Vzdálenost se zkrátila na kilometr a on rozeznával malou postavičku, která přelezla z přídě remorkéru na člun a zmizela v jednom z palubních příkopů.

Tělnatý muž připomínající postavou Olivera Hardyho se vyšplhal po žebříku z paluby Texas a vstoupil do kormidelny. Měl na sobě šedou uniformu a distinkce majora Konfederace. Košili pod rozepnutým kabátem měl propocenou a namáhavě oddychoval. Chvíli jen stál, rukávem si otíral pot z čela a popadal dech.

Konečně promluvil: „Abych pravdu řekl, nevím, zda dávám přednost smrti kulkou do hlavy, utopením nebo na infarkt.“

Leroy Laroche vedl za běžných dnů cestovní kancelář, za běžných večerů a nocí byl milujícím manželem i otcem a o víkendech plnil funkci velitele 6. louisianského regimentu armády Konfederace. Jeho vojáci jej milovali a každý rok ho znovu potvrzovali do funkce velitele jednotky, s níž objížděl rekonstrukce bitev po celé zemi. Nezdálo se, že by ho situace, v níž se schylovalo ke skutečnému boji, příliš vyváděla z míry.

„Štěstí, že jste tu měl ty žoky bavlny,“ oslovil kapitána.

Ten se usmál: „Přechováváme je na palubě jako historický důkaz námořního odkazu naší stařičké zlaté holčičky.“

Pitt pohlédl na Larocheho: „Máte svoje muže na místech, majore?“

„Mají nabito, pořádně se napili piva Dixie a nemůžou se dočkat boje,“ odpověděl Laroche.

„Jakou mají výzbroj?“

„Muškety Springfield osmapadesátky, které na konci války vzbouřenci používali především. *Minie* kulkami s dutinou dostřelí na čtyři sta padesát metrů.“

„Jak rychle dokáží střílet?“

„Většina mých chlapců umí vystřelit třikrát za minutu, někteří dokonce čtyřikrát. Ti nejlepší se hodí pro chvíle, kdy ostatní nabíjejí.“

„A co ta děla? Dá se z nich vůbec střílet?

„To si pište. Plechovkou cementu z nich trefíte strom na osm set metrů.“

„Plechovkou cementu?“

„Vyjde to levněji, než si pořizovat skutečné dělové náboje.“

Pitt se nad tím zamyslel a musel se pousmát: „Hodně zdaru, majore. Jen svým lidem řekněte, ať moc nevystrkují hlavy. Bohužel ti, co nabíjejí hlavní, taky déle míří než střelci z automatů.“

„Řekl bych, že vědí, kdy se mají schovat,“ ujistil ho Laroche. „Spíš mi povězte, kdy máme zahájit palbu.“

„Nechám to na vás.“

„Odpusťte, majore,“ vložil se do debaty Giordino, „nemá náhodou některý z vašich lidí zbraň navíc?“

Laroche odepjal velké kožené pouzdro z opasku a podal Giordinovi velikou pistoli. „Revolver Le Mat,“ poznamenal. „Vrtaná hlaveň, devět nábojů ráže dvaačtyřicet. Račte si ale povšimnout, že tady dole má ještě jednu hlaveň s hladkým vývrtem, kudy střílí hrubé broky. Opatrujte ji. Můj prapradědeček ji měl od Bull Runu až k Appomattoxu.“

Na Giordina to udělalo skutečný dojem: „Nechci vás nechat beze zbraně.“

Laroche vytasil z pochvy šavli: „Tohle mi stačí. A teď se raději vrátím ke svému mužstvu.“

Když žoviální hromotluk odešel, Pitt se shýbl, otevřel pouzdro na housle, vyndal z něj thompsona a nasadil plný zásobník. Podržel si ruku na boku a opatrně vstával, přece však nezabránil bolesti v hrudi, která jej donutila pevně sevřít rty.

„Poradíte si tady nahoře?“ zeptal se Belcherona.

„Nemějte o mě péči,“ odpověděl kapitán a ukázal na rozložitá litinová kamínka. „Až to vypukne, mám tu svoje speciální pancéřování.“

„Bohudíky,“ oddechl si Metcalf.

„Za co?“ ptal se Sandecker.

Metcalf mu ukázal list papíru, který držel v ruce. „Mám tu odpověď Britské admirality v Londýně. Jediný *Pathfinder*, který pluje pod vlajkou královského námořnictva, je torpédoborec. Nemají vědecké plavidlo toho jména a momentálně ani žádné jiné v oblasti zálivu.“ Vděčně na Sandeckera pohlédl. „Dobrá práce, Jime.“

„Nakonec jsme přece jen měli kapku štěstí.“

„Ti nebožáci na parníku ho teď budou potřebovat.“

„Co bychom ještě mohli udělat? Nepřehlédli jsme něco?“

Metcalf zavrtěl hlavou: „My už nemůžeme udělat nic. Kutr pobřežní hlídky je patnáct minut od místa střetnutí a atomová ponorka není o moc dál.“

„Ani jeden z nich nepřipluje včas.“

„Třeba dokáže posádka parníku nějakým způsobem vzdorovat remorkéru, dokud…“ Metcalf větu nedokončil.

„Claytone, vy přece nevěříte na zázraky, že ne?“

„Ne, myslím, že ne.“

Palebná smršť z automatických zbraní zasáhla *Stonewal Jackson*. Lee Tongova posádka zahájila na protivníky palbu, když se přiblížili na sto metrů. Střely bzučely a hvízdaly, tříštily bílé leštěné dřevo i ozdoby zábradlí a interiérů kajut a se zvoněním se odrážely od bronzového lodního zvonu. Velké okno z matového skla v kormidelně se roztříštilo na tisíce střípřitých střepů. Uvnitř se kapitán Belcheron ještě vzpamatovával ze střely, která ho škrábla na temeni hlavy a zbarvila mu bílou hřívu do červena. Viděl rozmazaně a dvojitě,

ale se zuřivým odhodlání stál dál zapřený o paprsky velkého kormidelního kola a plival tabákovou močku rozbitým oknem.

Varhaník, kterého chránila spleť mosazných trubek, začal hrát Žlutou růži z Texasu, ale melodie po pár taktech odumřela, protože střely mu proděravěly parní píšťaly.

Major Laroche a jeho regiment se spolu s Pittem a Giordinem krčili na hlavní palubě. Žoky bavlny dobře posloužily, nepronikl jimi jediný výstřel. Otevřená kotelní sekce hned za hlavním schodištěm to schytala nejhůř. Dva z McGeenových topičů byli raněni a dírami ve vrchním potrubí unikala horká pára. McGeen sundal klobouk z ciferníku a vydechl úlevou. Ručička stála v červeném poli. Jako zázrakem nikde nic neprasklo, nýty v kotlích vydržely. V přípravách na nadcházející srážku začal spěšně vypouštět ventily, aby uvolnil přebytečný tlak.

Lopatková kolesa parníku *Stonewall Jackson* pořád ještě bičovala vodu rychlostí dvaatřicet kilometrů za hodinu. Byla-li loď odsouzena zemřít, nepotkají alespoň osud jejích sester, které shnily v nějakém zapomenutém bažinatém rameni řeky nebo je rozštípali kvůli dřevu na stavbu hrází. Chovala se jako legenda a zamýšlela dožít své dny na vodě stylově.

Prodírala se vlnami, které dorážely na její příď, setřásala ze sebe nevídaný příval olova, jenž trhal její chatrnou nástavbu, a hnala se stále vpřed.

Lee Tong sledoval s trpkým zaujetím, jak se parník neodvratně blíží. Stál v otevřeném poklopu člunu a pálil na něj dávku za dávkou v naději, že zasáhne některou důležitou součástku a přinutí jej zpomalit. Stejně dobře ale mohl střílet broky ze vzduchovky na rozběsněného slona. Odložil karabinu Steyr–Mannlicher a zvedl k očím dalekohled. Za barikádou z žoků bavlny neviděl nikoho z posádky. Dokonce i skrz naskrz provrtaná kormidelna vypadala opuštěně. Zlatá písmena na rozstřílené kovové tabuli se sice dala číst, ale rozeznával už jen JACKSON.

Plochá příď parníku mířila čelně na levobok remorkéru. Hloupé, zbytečné gesto, usoudil, jen s cílem získat čas, žádným jiným. Ani při svých rozměrech nemohl dřevěný kolesový parník způsobit ocelovému trupu remorkéru velkou škodu.

Popadl znovu karabinu, založil nový zásobník a soustředil střelbu na kormidelnu ve snaze zasáhnout řízení.

Sandecker a Metcalf rovněž přihlíželi.

Seděli jako přikovaní beznadějnou a přitom neodolatelnou velkolepostí toho pohledu. Pokusili se o rádiový kontakt s parníkem, ale marně. Kapitán Belcheron měl spoustu jiné práce, než aby odpověděl, a ten zkušený říční potkan si beztak nemyslel, že je o čem mluvit.

Metcalf zavolal poručíka Granta. „Klesněte blíž," přikázal.

Grant uposlechl a vykroužil několik osmiček těsně nad loďmi. Obraz remorkéru viděli obzvlášť zřetelně. Napočítali téměř třicítku mužů pálících přes vodu na parník. Ten však byl zahalen v dýmu z jeho komínů i oblaky páry unikající z poškozených trubek za kormidelnou.

„Rozletí se na kusy, až dojde k nárazu," poznamenal Metcalf.

„Musíte jim ale přiznat, že dělají víc, než můžeme dělat my."

Metcalf zvolna přikývl na souhlas: „To se jim musí nechat, dělají."

Sandecker vstal z křesla a ukázal na obrazovku: „Dívejte, tam, na parníku, teď když vítr na chvíli rozehnal dým."

„Co to je?"

„Řekl bych, že dvě děla."

Metcalf ožil: „Na mou duši, máte pravdu. Vypadají, jako by si je půjčili z městského památníku."

Když se přiblížili na vzdálenost menší než dvě stě metrů, zvedl Laroche šavli a vykřikl: „Baterie jedna a dvě, k palbě připravit!"

„Baterie jedna k palbě připravena," ohlásil vzápětí muž se starobylými brýlemi v drátěných obroučkách.

„Baterie dvě připravena, majore."

„Pal!"

Střelci trhli za palebné šňůry a dvě starodávná děla s ohlušujícím praskotem vyplivla z hlavní kuličkové kartáčové střely. Prvnímu výstřelu se zdařilo prorazit bok remorkéru a nadělat paseku v kuchyni, kde zničil kamna. Druhý si vzal na mušku kormidelnu – kapitánu Pu–džonovi urazil hlavu a utrhl kolo kormidla. Lee Tongovi lidé,

zaskočení nečekanou razancí útoku, na pár chvil polevili ve střelbě, avšak záhy se vzpamatovali a odpověděli o to zuřivěji a s úmyslem mířit na úzké mezery v protivníkově barikádě, z nichž čněly hlavně děl.

Ty teď byly vtažené za barikádu a dělostřelci kvapně čistili hlavně a znovu nabíjeli. Kulky jim svištěly nad hlavami i rameny a jednoho z mužů škrábla střela do krku, leč za necelou minutu stály oba pozůstatky napoleonských válek připraveny k palbě.

„Miřte na lana!“ zavolal Pitt. „Odřízněte člun.“

Laroche přikývl a tlumočil Pittův požadavek. Děla pálila a jejich cílem se tentokrát stala příď remorkéru. Za své vzala stočená lana, avšak spojení remorkéru s člunem nedoznalo úhony.

Chladnokrevně a snad i s vidinou pomsty za útok, který poničil *Stonewall Jackson*, sváteční vojáci teď seřídili hledí svých jednorranných mušket a čekali na rozkaz k palbě.

Obě plavidla dělilo už jen sto osmdesát metrů, když Laroche opět pozvedl šavli. „Střelecká četo, namířit. A dejte jim, co proto, hoši. Pal!“

Čelo parníku jakoby doslova explodovalo v kouři a ohni. Remorkér se ocitl ve zničujícím dešti kulek. Roztříštil každou skleněnou tabulku, která mu stála v cestě, škrábal nátěr z ocelových stěn a kosil těla, která zbrodila palubu krví.

Než se Lee Tong a jeho armáda stačili vzpamatovat, pokropil Pitt remorkér souvislým kobercem střel ze svého thompsona. Giordino se krčil za barikádou a čekání na to, až se vzdálenost mezi plavidly zmenší natolik, aby přišel ke slovu jeho revolver, si krátil pozorováním složitých úkonů nabíjení a přípravy k palbě, kterým se věnovala druhá a třetí palebná četa.

Palba konfederačního vojska byla smrtící. Ozývala se salva za salvou a téměř každý výstřel trefil do živého. Kouř a zvuky tříštěného dřeva a kovu doplňoval nářek raněných. Laroche, stržený krvavým vírem boje, láteřil a klel z plna hrdla, pobízeje své střelce k ještě větší přesnosti a nabíječe k ještě větší rychlosti.

Uplynula minuta, pak druhá, třetí a boj vrcholil. Na parníku *Stonewall Jackson* vypukl požár, plameny stravovaly jeho dřevěnou konstrukci. Kapitán Belcheron v kormidelně nespouštěl ruku z táhla

parní píšťaly a křikem do potrubí vedoucího dolů do strojovny se domlouval s McGeenem. Střelci přestali střílet a našli si opory v očekávání nadcházející srážky.

Nad parníkem se rozmohlo podivné ticho, když zmlkly výstřely i přízračný nářek parních varhan. Loď působila jako boxer, který utržil drtivé údery od mnohem silnějšího protivníka a další už nedokáže snášet, leč sáhl ještě kamsi na dno pro poslední rezervu a rozmáchl se ke konečnému, rozhodujícímu knokautu.

Narazila do remorkéru přímo čelně, takže ten se prudce nahnul k pravoboku. Náraz rozmetal barikády z bavlněných žoků na palubě a rozdrtil téměř dva metry přídě, když se prkna a trámy lámaly jak sirky. Oba komíny se zhroutily k přídi a zahalily bitvu, jež se okamžitě znovu rozhořela, závojem jisker a kouře. Teď se už střílelo z bezprostřední blízkosti. Přístavní můstky, jejichž nosná lana shořela, dopadly jako obří prsty na palubu remorkéru a spojily obě lodě pevně k sobě.

„Bajonety nasadit!“ zaburácel Laroche.

Odkudsi někdo vytáhl prapor jednotky a začal jím divoce mávat. Nabité muškety se ježily bajonety. Varhaník se usadil opět na svém místě a spustil znovu Dixie. Pitta ohromovalo, že nikdo nedal najevo ani náznak strachu. Naopak, všechny jako kdyby zachvátila zběsilá bojechtivost. Nemohl se ubránit myšlence, že se jakýmsi způsobem posunul v čase do minulosti.

Laroche si strhl z hlavy důstojnickou čepici, posadil ji na špičku své šavle a vztyčil ji do výšky: „Šestý louisianský!“ hulákal. „Na ně!“

Se vskutku rebelským řevem, jaký jim činil čest, muži v šedých uniformách se jako démoni vyvolaní z útrob země vhrnuli na palubu remorkéru. Laroche dostal ránu do brady a pak i do kolena, ale belhal se a nezaostával. Pitt kryl jeho útočící formaci střelbou z thompsona do posledního náboje. Pak samopal odložil na obranný val a uháněl za Giordinem, který se bez ohledu na poraněnou nohu vyřítil na přístavní můstek a divoce mával revolverem. V patách za nimi běžel McGeen a jeho topiči, v rukou lopaty místo kyjů.

Posádka Bougainvilleů útočníky naprosto v ničem nepřipomínala. Šlo o najaté zabijáky, bezohledné muže, kteří neznali slitování a

také je neočekávali. Neuvěřitelný masakr ze strany Jižanů však očekávali ještě méně a teď udělali chybu, když opustili úkryt kovových stěn a rozhodli se čelit útoku.

Stonewall Jackson stál v plamenech. Dělostřelci vystřelili naposledy na remorkér a mířili přitom tak, aby nezasáhli skupinu bojující uprostřed lodi. Výstřely smetly lana spojující remorkér s člunem. Trvalý tlak parníku na záď remorkéru způsobil, že se obě ocelová plavidla vychýlila a jako rozevřené nůžky sevřela z obou stran rozdrcené čelo parní lodi.

Příslušníci šestého louisianského se vyhrnuli na palubu, oháněli se bajonety, ale nezapomínali ani střílet. Souboje muže proti muži končily v jejich prospěch – půldruhametrová mušketa Springfield v kombinaci s více než půlmetrovým bajonetem je pro boj zblízka nebezpečná zbraň. Žádný z víkendových bojovníků neodpadl. Bili se s podivnou bezstarostností, příliš pohlceni nepředstavitelným zmatkem a vzrušením, že neměli čas pomyslet na strach.

Giordino bez ohledu na poraněnou nohu systematicky postupoval směrem ke kajutám posádky a pálil na každou asiatskou tvář, která mu přišla do rány, avšak náhle se mu v tváři usadil nepokrytý údiv, když dostal zásah do lýtkové kosti zdravé nohy.

Pitt ho uchopil v podpaží a odtáhl jej do prázdné uličky: „Nemáš na sobě brnění, pamatuj na to.“

„Kde ses ksakru zašíval?“ Giordinovi selhával hlas, jak narůstala bolest.

„Držel jsem se stranou,“ odpověděl Pitt. „Nejsem ozbrojený.“

Giordino mu podal revolver Le Mat: „Na, vezmi si tohle. Já už pro dnešek skončil.“

Pitt se na přítele pousmál: „Nerad tě tu nechávám, ale musím se dostat na člun.‘

Giordino se chystal jízlivě odpovědět, ale Pitt na to nečekal. Za dalších deset vteřin se už brodil troskami přídě remorkéru. Málem přišel pozdě. Neupoutaný člun se vzdálil na dobrých sedm metrů. Z průlezu se vynořila hlava i s rameny a zazněly výstřely. Pitt cítil závan na tváři a ve vlasech, jak jej kulky míjely. Přikrčil se, přiskočil k zábradlí a skulil se do vody.

Dál k zádi posádka remorkéru sice tvrdě vzdorovala útočníkům, ale víc a víc ustupovala, až ji nakonec šedé uniformy přemohly. Křik a střelba utichaly, až ustaly docela. Na rádiové anténě remorkéru se na znamení vítězné bitvy zatřepotal konfederační bojový prapor.

Amatérští bojovníci 6. louisianského regimentu si vedli dobře. Překvapivě nepřišel v té mele nikdo o život. Osmnáct mužů utrpělo zranění, avšak nijak závažná. Laroche se vypotácel z klubka svých vojáků provolávajících slávu a ztěžka dopadl na palubu vedle Giordina. Natáhl se k němu a dva zranění a krvácející muži si stiskli ruce.

„Blahopřeju, majore," ozval se Giordino. „Vyhrál jste rozhodující zápas."

Na Larocheově tváři se usadil širokánský úsměv: „To tedy jo. Ale že jsme s nima slušně zametli, co říkáte?"

Lee Tong vyprázdnil zásobník do postavy na přídi remorkéru a sledoval, jak padá do moře. Pak se bezmocně opřel o kryt průlezu a zadíval se na konfederační vlajku povlávající v mírném větru.

S jistou mírou objektivity se smiřoval s nečekaným krachem svého pečlivě promyšleného plánu. Jeho posádka padla nebo ji zajali a loď, na které zamýšlel uprchnout, je zničená. Nechystal se však udělat svým neznámým protivníkům radost a vzdát se. Chystal se naplnit dohodu, kterou uzavřela jeho babička s Moranem, a vlastní záchranou se začne zabývat až potom.

Sešplhal po žebříku na stěně výtahové šachty do laboratoře a proběhl hlavní chodbou až ke dveřím místnosti s kokony. Vstoupil a nahlédl plastikovým krytem do prvního z nich. Vince Margolin mu pohled vrátil, byl však vlivem sedativ příliš otupělý, aby chápal situaci, natož na ni reagoval.

Lee Tong přešel k druhému kokonu a prohlížel si poklidnou tvář spící Loren Smithové. I na ni působila sedativa v tak značné dávce, že ji udržovala v bezvědomí. Škoda že zemře, napadlo ho. Nesmí však přežít, aby nemohla svědčit. Naklonil se, otevřel poklop a prohrábl jí vlasy, zatímco ji přivřenýma očima nepřestával pozorovat.

Zabil už bezpočet mužů a jejich tváře odcházely z jeho paměti ve chvíli, kdy z nich vyprchal život. Avšak ženy přetrvávaly. Vzpomínal si dobře i na tu první na palubě otlučeného parníku v Tichém

oceánu, na její zděšený údiv, když ji nahou a spoutanou řetězy hodil přes palubu.

„Máte to tady pěkné," ozval se hlas ode dveří, „akorát vám nejezdí výtah."

Lee Tong se prudce obrátil a vyjeveně hleděl na muže ve dveřích. Kapalo z něho, jak byl promočený, a na hruď mu mířil prapodivným starodávným revolverem.

„Vy?" vydechl.

Pittovu unavenou, vyčerpanou a neholeným strništěm potemnělou tvář ozářil úsměv: „Lee Tong Bougainville. Jaká náhoda!"

„Vy žijete?"

„Znamenitý postřeh."

„A máte na svědomí to všechno: ty šílence v historických uniformách, ten říční parník…"

„Nic lepšího jsem v tak krátkém čase nesehnal," odpověděl Pitt omluvně.

Okamžik skutečného šoku už pominul. Lee Tong zvolna sevřel prst kolem spouště Steyr–Mannlichera, který držel v ruce volně spuštěné podél těla s hlavní mířící k podlaze pokryté kobercem.

„Proč jste se pověsil na mou babičku a na mě, pane Pitte?" zeptal se ve snaze získat čas. „Proč jste si zamanul zničit Bougainvilleovu námořní dopravu."

„To je, jako kdyby se Hitler ptal spojenců, co je vedlo k invazi do Evropy. Ale v mém případě šlo o to, že jste zavinil smrt mé přítelkyně."

„Koho?"

„Na tom nezáleží," odpověděl Pitt neurčitě. „Nikdy jste ji neviděl."

Lee Tong švihl hlavní karabiny a stiskl kohoutek. Pitt byl rychlejší, jenže Giordino vystřílel celý zásobník a úderník cvakl naprázdno. Ztuhl v očekávání výstřelu.

Lee Tong zapomněl založit nový zásobník poté, co zbytek předchozího vystřílel na Pitta na remorkéru. Sklonil zbraň a v tváři se mu objevil neproniknutelný úsměv: „Zdá se, že nastala patová situace, pane Pitte."

„Pouze dočasně," odpověděl Pitt, znovu natáhl kohoutek a držel revolver vztyčený a namířený. „Už brzy sem dorazí moji lidé."

Lee Tong povzdechl a uvolnil se: „Takže mi nezbývá než se vzdát a čekat na zatčení."

„Nikdy nestanete před soudem."

Úsměv se proměnil v úšklebek: „O tom vy nerozhodujete. Navíc nejste právě v pozici, kdy…"

Znenadání si přehodil karabinu v ruce, uchopil ji za hlaveň a pozvedl ji nad hlavu jako hůl. Pažba právě opisovala smrtící oblouk, když Pitt stiskl spoušť a dávka broků z druhé hlavně zasáhla Lee Tonga přímo do krku. Karabina zamrzla v půli cesty a pak vypadla Lee Tongovi z ruky, jak se zapotácel, narazil vzadu do stěny a svezl se po ní k zemi.

Pitt ho nechal ležet a strhl plexisklový kryt z Lorenina kokonu. Něžně ji vytáhl a odnesl ji k otevřenému výtahu. Podařilo se mu najít pojistky a nahodit je, ale výtah ani tak nereagoval, když do něj nastoupil a stiskl vrchní ze dvou tlačítek.

Nemohl vědět, že generátory, které vyráběly elektrickou energii pro člun, vysadily, když jim došly pohonné hmoty, a přepnuly na nouzový zdroj, který stačil jen na osvětlení. Pohrabal se v přilehlém skladišti a našel lano, které uvázal Loren v podpaží. Pak se i s ní protáhl stropním poklopem do výtahové šachty a po žebříku vyšplhal na palubu člunu.

Pomalu a s opatrností vytahoval Lorenino bezvládné tělo, dokud nespočinulo na prorezlé palubě. Využil okamžiku, aby nabral dech, a rozhlédl se. *Stonewall Jackson* stále divoce hořel, ale požár teď pomáhaly zdolávat i hadice z remorkéru. Asi tři a půl kilometru západně spatřil bílý kutr pobřežní hlídky probíjející se k nim mírnými vlnami a na jihu rozeznával věž atomové ponorky.

Krátkým kusem lana přivázal Loren k oporce, aby se neskulila do vody, a vrátil se dolů. Když vstoupil do místnosti s kokony, zjistil, že Lee Tong zmizel. Krvavá stopa se táhla chodbou a končila u otevřeného průlezu ke skladovací palubě. Neviděl důvod, proč ztrácet čas s umírajícím vrahem, a začal se věnovat viceprezidentovi.

Nestačil k němu ani přikročit, když člunem otřásl hromový výbuch, který ho zvedl z místa a mrštil jím přes celou místnost až ven.

Náraz byl tak silný, že mu vyrazil dech a v uších mu hučelo tak, že neslyšel vodu valící se do člunu rozervanou dírou v jeho trupu.

Pitt se snažil udržet při vědomí, mátožně se zvedl alespoň na kolena a pokoušel se zorientovat. Jak se jeho zrak postupně zbavoval mlžného povlaku, začal si pomalu uvědomovat, k čemu došlo a co nastane. Než Lee Tong zemřel, odpálil výbušné nálože a voda už zalévá obytnou palubu.

Pitt se vyškrábal na nohy a nejistým krokem se vrátil ke kokonům. Viceprezident k němu vzhlédl a pokoušel se něco říct, ale než se k tomu přinutil, Pitt si ho přehodil přes rameno a vlekl ho k výtahu.

Voda už dosahovala Pittovi ke kolenům a šplouchala o stěny. Věděl, že zbývají jen vteřiny, než se člun potopí ke dnu. Než se dovlekl k otevřenému výtahu, sahala mu voda už po prsa a on zpola šel, zpola plaval. Na operaci s lanem a výtahovou šachtou nezbýval čas. Protlačil Margolina stropním poklopem, obtočil ruku kolem jeho hrudníku a začal stoupat po ocelových příčkách vzhůru k malému čtverci modré oblohy nad hlavou, který se zdál nekonečně daleko.

Vzpomněl si přitom, že přivázal Loren k palubě, aby v bezvědomí nesklouzla do vody. Napadla ho děsivá myšlenka, že potopí-li se člun, stáhne Loren s sebou pro jistou smrt.

Mocněji než strach však na něho působilo zoufalství a víc než to ho poháněla zběsilá touha přežít, která překonává meze utrpení a únavy. Někdo se podvolí beznaději, někdo se jí snaží vyhnout, avšak jen pár lidí je rozhodnuto postavit se jí čelem.

S pohledem na vířící vodní pěnu, která neúprosně stoupala šachtou v jeho patách, Pitt vynaložil poslední zbytky své vůle, aby zachránil Margolina a Loren. Připadalo mu, jako by se mu paže brzy měly vytrhnout z kloubů. Před očima mu tančily bílé mžitky a nápor na polámaná žebra už dávno proměnil bolest v čirou agónii.

Ruce na příčkách mu sklouzly po nánosu rzi, takže málem pozadu spadl do vody deroucí se vzhůru šachtou. Bylo by tak snadné všechno vzdát, poddat se zapomnění a oprostit se od mučivé bolesti, zmítající jeho zubožených tělem. Nic takového však nedovolil. Příčku za příčkou šplhal vzhůru, i když Margolinovo bezvládné tělo těžklo s každým krokem.

Zčásti se mu vrátil sluch a on zaslechl zvláštní tlukot, ale připsal jej bušení krve ve spáncích. Voda už mu zalila nohy a člun se před cestou ke dnu naposledy zachvěl.

Jakoby se ocitl ve světě přízraků. Nad ním se tyčil tmavý obrys, a když natáhl ruku k dalšímu kroku vzhůru, chopila se jí jiná ruka.

ZÚČTOVÁNÍ

LIFTONIC QW–607

75

Předseda Sněmovny Alan Moran zářil sebejistým úsměvem, když přecházel po Východním pokoji Bílého domu a rozmlouval se svými asistenty a nejbližšími poradci, zatímco čekal na výsledky senátního hlasování o impeachmentu.

Pozdravil se s nevelkou skupinou stranických lídrů a pak se omluvil, neboť si všiml příchodu ministra zahraničí Douglase Oatese a ministra obrany Jesseho Simmonse. Moran k nim přicházel s rukou napřaženou k pozdravu, ale ignorovali ji.

Moran se nad jejich urážku povznesl. Mohl si to dovolit: „Inu vidím, že nemáte v úmyslu provolávat Césarovi slávu, ale nemáte ani nejmenší naději ho pohřbít."

„Tím jste mi právě připomněl jednu starou gangsterku, kterou jsem viděl jako kluk," odvětil Oates chladně. „Její název se na vás přesně hodí."

„Skutečně? O který film jde?"

„*Malý César*"

Moranův úsměv se změnil v nevraživost: „Přišel jste nabídnout rezignaci?"

Oates povytáhl z vnitřní náprsní kapsy saka obálku: „Tady ji mám."

„Můžete si ji nechat!" zavrčel Moran. „Nedopřeju vám potěšení se ctí vycouvat. Deset minut poté, co složím přísahu, uspořádám tiskovou konferenci. Na ní kromě zprávy o hladkém předání úřadu zamýšlím oznámit, že jste spolu se zbytkem prezidentova kabinetu plánovali spiknutí s cílem ustavit diktaturu a že mým prvním úkolem v úřadu je vypořádat se s celou tou vaší bandou."

„Nic jiného ani neočekáváme. Čestnost nikdy nepatřila k. vašim charakterovým vlastnostem."

„Žádné spiknutí se nechystalo a vy to dobře víte," ozval se Simmons zlostně. „Prezident se stal obětí sovětského úkladu na ovládnutí Bílého domu."

„Na tom nezáleží," odpověděl Moran pomstychtivě. „Než vyjde pravda najevo, budou vaše ctihodné reputace tak otřeseny, že už nikdy nenajdete ve Washingtonu uplatnění."

Než mohli Oates se Simmonsem zareagovat, přistoupil Moranův pomocník a cosi mu pošeptal do ucha. Moran se odvrátil od svých protivníků s posměšným pohledem. Napochodoval doprostřed místnosti a zvednutím rukou si vyžádal pozornost.

„Dámy a pánové," oznámil, „právě jsem dostal zprávu, že Senát potřebnou většinou hlasů schválil impeachment. Náš nešťastný prezident už nezastává úřad a úřad viceprezidenta není obsazený. Nadešel tedy čas, abychom my zjednali opětně pořádek v domě a začali od nuly."

Jakoby na povel se ze židle zvedl předseda Nejvyššího soudu Nelson O'Brien, uhladil si černý talár a odkašlal si. Všichni se nahrnuli kolem Morana, jehož tajemník teď vyndal cosi, co mělo vzbudit zdání jeho rodinné bible.

Právě v té chvíli se objevili ve dveřích Sam Emmett a Dan Fawcett. Když postřehli Oatese se Simmonsem, přistoupili k nim.

„Nějaké zprávy?" zeptal se Oates dychtivě.

Emmett zavtěl hlavou: „Nic. Generál Metcalf vyhlásil embargo na informace. Nepodařilo se mi ho zastihnout v Pentagonu, abych se zeptal na důvod."

„Takže je po všem."

Nikdo neřekl už nic, jen se jako jeden muž obrátili a v bezmocném zoufalství sledovali, jak Moran s levou rukou na bibli zvedá pravou ruku k prezidentské přísaze.

„Opakujte po mně," promluvil předseda Nejvyššího soudu jednotvárným hlasem. „Já, Alan Robert Moran, přísahám se vší vážností…"

„Já, Alan Robert Moran, přísahám se vší vážností…" „

Oates cítil, jak ve Východním pokoji narůstá vzrušení. Nedokázal sledovat ceremoniál, který, jak byl přesvědčen, znamená začátek temné budoucnosti národa. Místo toho se díval oknem na skupinku turistů na chodníku, zvědavě nakukujících skrz mříže oplocení, které se táhne okolo celého pozemku, na němž stojí Bílý dům.

„… a že budu odpovědně zastávat úřad prezidenta Spojených států…“ duněl dál O‘Brienův hlas.

Náhle místnost za Oatesovými zády ztichla. Na O‘Brienovo předříkávání už Moran nereagoval. Oates se obrátil zpět do pokoje. Se zaskočenými výrazy sledovali všichni přítomní viceprezidenta Vincenta Margolina, který právě vstupoval do dveří v těsném závěsu za Oscarem Lucasem, za ním šel generál Metcalf a admirál Sandecker.

Moranova zvednutá paže poklesla a jeho obličej zpopelavěl. Ticho leželo nad celým pokojem jako těžký příkrov, když Margolin, před nímž se přítomní rozestupovali, došel až k předsedovi Nejvyššího soudu. Morana zchladil ledovým pohledem a na ostatní se usmál.

„Děkuji vám všem za zkoušku,“ promluvil přátelským tónem, „ale dál už mohu pokračovat sám.“

13. srpna 1989
New York City

76

Sal Casio čekal v obrovské vstupní hale Světového obchodního centra, když Pitt pomalu prošel vchodem. Pohlédl na něj totálně překvapený. Nevzpomínal si, zda viděl někdy dříve tak vyčerpaného muže, člověka tak blízko fyzickému zhroucení.

Pitt se šoural jako člověk, který si sáhl za hranici vlastních sil. Měl na sobě vypůjčenou, o dvě čísla menší větrovku. Pravá ruka mu ochable visela u boku, levou si tiskl k hrudníku, jako by ho chtěl udržet pohromadě. V tváři měl vepsánu zvláštní směsici utrpení a triumfu. V jeho očích však žhnulo cosi, v čem Casio rozpoznal touhu po pomstě.

„Jsem rád, že jste to stihl," řekl na uvítanou Casio a úmyslně se vyhnul narážce na Pittův zbědovaný zevnějšek.

„To bude vaše jízda," odpověděl Pitt. „Jsem tu jen jako spolujezdec."

„Je správné, že u posledního jednání budeme oba."

„Vážím si vaší velkorysosti, díky."

Casio se otočil a dovedl Pitta k soukromému výtahu. Z kapsy vyndal malý dálkový ovladač, vyťukal na jeho klávesnici náležitý kód a dveře se otevřely. Uvnitř ležel na zemi v bezvědomí člen ostrahy svázaný prádelní šňůrou. Casio ho překročil a otevřel malá naleštěná dvířka s vyrytým nápisem Liftonic QW–607, za nimiž se ukrývaly elektronické obvody ovládající výtah. Malou chvíli se v nich hrabal a pak stiskl tlačítko do stého patra.

Výtah vyrazil jako raketa a Pittovi třikrát zalehly uši, než konečně zpomalil a dveře se otevřely do bohatě zařízeného předpokoje Bougainvilleovy námořní dopravy.

Než výtah opustili, Casio se na chvíli zdržel a pomocí dálkového ovladače přeprogramoval jeho okruhy. Pak se otočil a vkročil na tlustý koberec.

„Chtěli bychom mluvit s Min Koryo," ohlásil je Casio, jako by o nic nešlo.

Recepční si je podezřívavě změřila, Pitta o něco víc, a pak otevřela v kůži vázaný diář. „Madame Bougainvilleová nemá pro dnešní večer v programu zaznamenánu žádnou schůzku.“

Casiova tvář se zkormoutila do nejlítostivějšího výrazu, jakého byla schopna. „Jste si tím jista?“ zeptal se, naklonil se přes pult a nahlížel do diáře.

Ukázala na prázdný list: „Nic tu není na…“

Casio ji sekl hřbetem dlaně do šíje, takže padla hlavou a rameny na stůl. Nato jí zašátral pod blůzou a vytáhl miniaturní automatickou pětadvacítku.

„Na pohled se nezdá,“ vysvětlil, „ale patří k ostraze.“

Podal zbraň Pittovi a společně se vydali chodbou s obrazy plavidel flotily Bougainvilleů na stěnách. Pitt rozpoznal *Pilottown* a jeho výraz ztvrdl. Následoval podsaditého soukromého detektiva po bohatě vyřezávaném schodišti z růžového dřeva, které je přivedlo nahoru do obytné části. Tam narazili na další okouzlující Asiatku. Právě vycházela z koupelny a měla na sobě jen volné domácí kalhoty a vrchní díl kimona.

Vytřeštila na ně oči, avšak okamžitým reflexem vykopla proti Casiovým slabinám. Očekával útok, a proto jen mírně přesunul váhu na druhou nohu a úder zachytilo stehno. Útočnice zaujala pozici typickou pro džudo a učinila několik bleskových výpadů na jeho hlavu.

Dubu by však ublížila víc než Casiovi. Odrážel její útoky, přikrčoval se a vyrážel proti ní jako agresivní fotbalový obránce. Projevila přímo kočičí mrštnost, s níž v levé otočce uhnula stranou, ale ztratila rovnováhu po nárazu jeho ramene. Pak se Casio náhle narovnal a prorazil její obranu drtivým levým hákem, který jí málem urazil hlavu. Ztratila půdu pod nohama a vletěla do půldruhametrové vázy z doby dynastie Sung, kterou rozdrtila na prach.

„Vy to vážně s ženami umíte,“ poznamenal Pitt jen tak mimochodem.

„Naštěstí pořád zbývá pár věcí, které nám jdou lépe než jim.“

Casio přistoupil k velkým dvoukřídlým dveřím zdobeným vyřezávanými draky a otevřel je. Min Koryo se ve své prostorné posteli opírala o hromadu polštářů a v pololeže se probírala účetními zprávami. Oba muži na chvíli znehybněli a jakoby mlčky vyčkávali, až

vzhlédne a povšimne si jich. Vypadala tak dojemně křehce, že by to možná jiné vetřelce odradilo, Pitta s Casiem však nikoli.

Konečně si posunula brýle na čtení na čelo a spatřila je. Nedala najevo údiv ani strach. Její oči na nich spočívaly se zvědavým zájmem.

„Kdo jste?“ zeptala se prostě.

„Jmenuji se Sal Casio. Jsem soukromý detektiv.“

‚A ten druhý muž?“

Pitt vystoupil z příšeří a postavil se do světla vrhaného lampami nad lůžkem. „Myslím, že mě znáte.“

Její oči daly najevo mírné překvapení, nic víc. „Pan Dirk Pitt.“

„Ano.“

„Proč jste přišli?“

„Jste slizký parazit, který vysál životy z bezpočtu nevinných lidí, jen aby vybudoval svoje špinavé impérium. Nesete odpovědnost za smrt mé přítelkyně i za smrt Salovy dcery. Pokusila jste se mě zabít a ještě se ptáte, proč jsem přišel?“

„Mýlíte se, pane Pitte. Nemám na svědomí nic tak strašného. Mé ruce jsou čisté.“

„Nehrajte to na nás. Žijete si tady ve svém muzeu obklopená orientálními uměleckými předměty, izolovaná od vnějšího světa, a špinavou práci za vás dělá váš vnuk.“

Bože, ta je klidná, musel v duchu uznat Pitt. Nehnula ani brvou.

„Říkáte, že mám na svědomí smrt vaší přítelkyně?“

„Zabil ji nervový plyn, který jste ukradla a nechala na *Pilottow-n*u.“

„Soucítím s vámi nad tou ztrátou,“ řekla jemně. Její kultivovanost a mírnost byly působivé. „A vy, pane Casio? Jak jsem zavinila smrt vaší dcery?“

„Zavraždili ji i s posádkou téže lodi, jen se tehdy jmenovala *San Marino*.“

„Ano, vzpomínám si,“ nesnažila se Min Koryo předstírat nevědomost. „Ta dívka s ukradenými penězi.“

Pitt zkoumavě hleděl do stařeniny tváře. Jasné a jiskřivé modré oči, hladká pokožka s nemnoha náznaky vrásek stáří. Kdysi musela být skutečná krasavice. Avšak za tímto povrchem vyciťoval Pitt

ohavné jádro, žumpu zalitou v ledu. Měla v sobě tolik zlovolnosti, že to Pitta naplňovalo odporem.

„Předpokládám, že při tolika životech, které jste zničila," řekl, „jste si vypěstovala odolnost vůči lidskému utrpení. Udivuje mě jen, že vám to tak dlouho procházelo."

„Přišli jste mě zatknout?" zeptala se.

„Ne," odpověděl Casio ledově. „Přišli jsme vás zabít."

Pronikavé oči na okamžik zaplály. „Ochranka tu bude každou chvíli."

„Tu v recepci jsme už zlikvidovali a taky jednu před vašimi dveřmi. Co se ostatních týče…" Odmlčel se a ukázal ke kameře nad její postelí. „Přeprogramoval jsem pásky. Ochranka u monitorů sleduje to, co se tady ve vaší ložnici odehrávalo před týdnem."

„Můj vnuk se vám přilepí na paty, oba vás najde a odplata bude mučivě vleklá."

„Lee Tong je mrtev," informoval ji Pitt a vychutnal si při tom každou slabiku.

Tvář v posteli doznala proměny. Ztratila se z ní všechna krev a nabyla světležluté barvy. Nezpůsobily to však city či bolest, soudil Pitt. Čekala, na něco čekala. Ten okamžik očekávání však pominul stejně rychle, jako se objevil.

„Nevěřím vám," ozvala se konečně.

„Šel ke dnu s laboratoří na říčním člunu poté, co jsem ho postřelil."

Casio přistoupil k boku postele: „Teď půjdete s námi."

„Smím se zeptat, kam mě odvážíte?" Mluvila stále týmž tichým a laskavým hlasem. Modré oči nepřestávaly všechno pozorně sledovat. Nevšimli si, že její pravá ruka zajela pod polštáře.

Pitt si nikdy nedokázal přesně vybavit instinktivní pohyb, který mu zachránil život. Možná za tím vězelo náhlé poznání, že televizní kamera nevypadá tak úplně jako kamera. Možná za to mohla naprostá absence strachu v chování Min Koryo nebo naopak dojem, že je na výši situace, na každý pád sebou hodil na zem právě ve chvíli, kdy z přístroje nad postelí vyšlehl paprsek.

Odkulil se stranou a v kapse kabátu hmatal po pistoli. Koutkem oka pozoroval, jak laserový paprsek obloukem postupuje ložnicí, jak

se tenký břit energie prořezává nábytkem a pálí závěsy i tapety. Už držel pistoli v ruce a pálil do laserového emitoru. Čtvrtým výstřelem paprsek pohasl.

Casio zůstal celou dobu stát. Teď se sklonil a natáhl se k Pittovi, ale přepadl dopředu a zhroutil se k zemi. Laser mu rozřízl břicho tak čistě jako chirurgův skalpel. Otočil se na záda a zíral do stropu. Od smrti ho dělily jen vteřiny. Pitt by rád něco řekl, ale slova se zadrhla.

Starý ostřílený detektiv pozvedl hlavu a namáhavě promluvil chraptivým šeptem: „Výtah… kód čtyři–jedna–jedna–šest…“ A náhle byl jeho zrak skelný a dech se vytratil.

Pitt vyndal z jeho kapsy dálkový ovladač, vstal a pistolí namířil z blízkosti jen několika centimetrů Min Koryo přímo na srdce. V tváři měla nebojácný úsměv. Pitt sklonil zbraň, sehnul se, podebral ji a mlčky ji přenesl z postele na kolečkové křeslo.

Jediným pohybem nedala najevo vzdor, slovem nenaznačila odpor. Seděla mlčky schoulená, když ji Pitt vystrkal na chodbu a pak do malého výtahu, který je svezl do kancelářského podlaží. U recepčního pultu zaznamenala bezvědomou příslušnici ochranky a vzhlédla k němu:

„Co bude následovat, pane Pitte?“

„Poslední opona pro Bougainvilleovu námořní dopravu,“ odpověděl. „Zítra už celá vaše prohnilá firma nebude existovat. Vaši sbírku uměleckých orientálních děl rozdají muzejím. Sem přijdou noví nájemci a po svém si zařídí kanceláře i obytnou část. Flotila vašich lodí bude rozprodána. Od této chvíle nebude jméno Bougainville znamenat nic než vzdálenou vzpomínku zachovanou na mikrofilmech novinových archivů. Nebudou vás oplakávat žádní přátelé ani blízcí příbuzní a já osobně dohlédnu na to, aby vás pohřbili na chudinském hřbitově do neoznačeného hrobu.“

Konečně pronikl skořápkou a její tvář teď vyjadřovala nepokrytou nenávist.

„A co vaše budoucnost, pane Pitte?“

Usmál se: „Já se pustím do rekonstrukce auta, o které jste mě výbuchem připravila.“

Chabě se narovnala v kolečkovém křesle a plivla na něho. Nesnažil se slinu setřít, jen stál a zlomyslně se usmíval do tváře, jejíž

záštiplná zloba teď propukla naplno a ona ho začala proklínat v korejštině.

Pitt vyťukal na dálkovém ovladači kód, který mu stačil říct Casio, a sledoval, jak se dveře výtahu Liftonic QW–607 otevírají.

Za nimi však nestál výtah, zela tam jen prázdná šachta.

„Bon voyage, ty stará ďábelská čarodějnice."

Postrčil křeslo do prázdného otvoru a pak už jen naslouchal, jak s ozvěnou rachotí šachtou jako kámen hozený do studny, než se ozval jen nezřetelný zvuk dopadu o sto podlaží níž.

Loren seděla na lavičce, když vyšel hlavním vchodem Světového obchodního centra. Přistoupila k němu a objali se. Stáli tak nějakou chvíli a nikdo z nich nic neříkal.

Vyciťovala jeho únavu i bolesti. Cítila však i něco navíc. Zvláštní vnitřní klid, jaký u něj dosud neznala. Několikrát ho políbila na unavenou a drsnou tvář. Pak ho vzala pod paží a odváděla ho k čekajícímu taxíku.

„Co Sal Casio?" zeptala se.

‚Je se svou dcerou."

„A Min Koryo Bougainvilleová?"

„V pekle."

Povšimla si nepřítomného pohledu jeho očí: „Potřebuješ si odpočinout. Možná bych tě měla odvézt do nemocnice."

Tu se mu do tváře vrátil obvyklý rošťácký výraz: „Já měl jinou představu."

„Jakou?"

„Celý příští týden strávený v apartmá nejlepšího hotelu na Manhattanu. Šampaňské, gurmánské večeře přímo na pokoji a ty, uspokojující všechny mé choutky …"

Zadívala se na něj koketně: „Proč to zase všechno musím oddřít já?"

„Evidentně jsem příliš slabý na to, abych vyvíjel vlastní iniciativu."

Uvolněně se k němu přivinula: „Je to asi to nejmenší, co můžu udělat za to, že jsi mi zachránil život."

„*Semper paratus*," odpověděl.

„Semper co?“

„Heslo pobřežní hlídky. Vždy připraven. Kdyby jejich záchranný vrtulník přiletěl na člun jen o něco později, ležíme teď oba na dně Mexického zálivu.

Došli k taxíku a Loren podpírala Pitta, který jen s námahou nastoupil a s úlevou dopadl na sedadlo. Posadila se vedle něj a políbila ho na ruku, zatímco řidič trpělivě čekal a krátil si čas vyhlížením z okénka.

„Kam to bude?“ zeptal se konečně.

„Helmsley Palace Hotel,“ odpověděl Pitt.

Loren se k němu překvapeně obrátila. „Ty jsi objednal apartmá v Helmsley?‘ zeptala se.

„Prezidentské apartmá,“ opravil ji.

„A kdo tu marnotratnou kratochvíli zaplatí?“

Pitt se na ni zahleděl s předstíraným údivem: „Samozřejmě že vláda. Kdo jiný?“